

TỦ SÁCH TEEN
THẾ KỶ 21 CỦA BẢO

hoa
học

NEW YORK
TIMES
BEST-SELLER
BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHẠY
NHẤT

SOUL SCREAMERS

THẦN BẢO TỬ

NHA XUẤT BẢN TRẺ

RACHEL VINCENT

Hơi Thở Của Quý (Series Nữ Thần Báo Tử tập 3)

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

Giới thiệu Tác giả

Tác giả Rachel Vincent (1978) được biết đến với bộ truyện *Shifters* nói về một người mèo (*werecat*) có tên là Faythe Sanders. Cô giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại *Soul Screamers* dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần bảo tử (*bean sidhe*) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Tập 1 - *Blood Bound* trong bộ truyện dành cho người lớn của Rachel Vincent, có tên là *Unbound*, đã được phát hành vào ngày 1 tháng 9 năm 2011 tại Mỹ, Canada và Anh.

Tác giả Rachel Vincent là chị cả trong một gia đình 5 chị em và hiện đang sinh sống ở San Antonio. Cô yêu mèo, hiện đang sống chung với hai con mèo đen (Kaci và Nyx), thích sôcôla và không thể sống thiếu cà phê. Cô luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú và hiện là thành viên của Hiệp hội *Romance Writers of America*, ngoài ra cô còn tham gia vào nhóm sáng tác *Deadline Dames*.

Rachel Vincent đã giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại SOUL SCREAMERS dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần bảo tử (*bean sidhe*) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Rachel Vincent luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Để biết thêm về tác giả Rachel và các tác phẩm của cô, hãy truy cập vào trang web rachelvincent.net.

Tóm tắt tập 2

Mới chỉ vài tuần trôi qua kể từ khi Kaylee phát hiện ra thân phận *bean sidhe* của mình và phải tận mắt chứng kiến cái chết của người bác dậu cùng bốn cô gái trẻ vô tội. Emma, cô bạn gái thân nhất của Kaylee, cũng xem chút nữa là một trong số đó. Nhưng thế giới mà Kaylee những tưởng đã biết còn chứa đựng nhiều điều bí ẩn và kỳ quái hơn rất nhiều, không chỉ có thần chết và loài *bean sidhe*. Cuộc sống của Kaylee thay đổi rất nhiều kể từ khi có sự xuất hiện của hai người đàn ông trong cuộc đời cô: Nash, người bạn trai luôn có mặt ở bên cạnh giúp đỡ cô, và bố của cô, người vừa quay về sau mười mấy năm bỏ đi biệt.

Mọi chuyện trở nên phức tạp hơn khi ngôi sao nhạc pop tuổi teen Eden đột tử trên sân khấu và Kaylee không hề cất tiếng khóc, cô biết có cái gì đó không ổn. Cô không thể khóc cho một người không có linh hồn. Cùng với Nash và Tod, cô đã phát hiện ra việc các cô gái trẻ mơ mộng đang bán đi linh hồn của họ: Một cuộc sống nổi tiếng và giàu có trong chốc lát để rồi vĩnh viễn bị giam cầm dưới Cõi Âm - một hậu quả mà có lẽ chính họ cũng chưa hiểu hết được.

Để cứu lấy linh hồn cho hai chị em nhà Addison, Kaylee đã mạo hiểm đi qua Cõi Âm, mặc dù hành động đó đồng nghĩa với việc tính mạng của bản thân cô sẽ bị nguy hiểm...

Giới thiệu Tập 3

Có rất ít tác giả có thể viết sao cho các tập sách về sau của một bộ sách được hấp dẫn, cuốn hút như tập đầu tiên. Và càng ít tác giả có thể làm cho những tập sau của bộ sách thậm chí còn hay hơn nữa.

Rachel Vincent là một trong số những tác giả như thế.

Trong tập ba, *"My Soul To Keep"*, mối quan hệ của Kaylee và Nash thực sự bị thử thách. Việc Nash nghiện "Hơi Thở Của Quỷ" biến cậu thành một nhân vật hung hăng, thích kiểm soát, khó đoán, và làm tổn thương Kaylee không chỉ một lần. Dù bạn cố biện hộ ra sao, thì bạn cũng không thể không trở nên... ghét Nash, ít nhất là một chút, bởi thất vọng vì hình ảnh một cậu con trai vốn rất hoàn hảo. Nếu bạn đã yêu quý Nash rất nhiều trong những tập trước, thì ở tập này, cậu ấy có thể sẽ làm trái tim bạn tan vỡ. Trong khi đó, nhân vật Tod lại được xây dựng như một biểu tượng của sự mạnh mẽ, hào hiệp, và cậu trở thành một nhân vật tuyệt vời, đa tầng lớp mà bạn không thể không yêu.

Còn Kaylee, cô vẫn là mẫu người không thể đứng yên mà **KHÔNG** giúp người khác. 99% thời gian là thế. Cô tự đặt mình vào rắc rối khi không đứng yên nhìn các cậu con trai trong trường nghiện "Hơi Thở Của Quỷ". Cô muốn biết ai bán nó, và làm sao để ngăn chặn. Bởi việc này đang vượt ra ngoài tầm kiểm soát, và nhiều người phát điên do "Hơi Thở Của Quỷ", hoặc tệ hơn nữa: Họ chết. Kaylee cảm thấy giúp đỡ họ là trách nhiệm của mình, là sứ mệnh của mình, và bạn vẫn sẽ luôn yêu Kaylee vì điều đó. Dù đôi khi, bạn sẽ muốn... mắng cho cô ấy một trận. Nhưng đó vẫn là một nhân vật tuyệt vời, thông minh, rất trung thành với bạn bè và gia đình.

Những nhân vật khác mà bạn có thể sẽ ưa thích là cô Harmony, là bố của Kaylee và bác Brendon của cô ấy. Họ đều là những người tuyệt vời và là mẫu người mà bạn sẽ muốn có trong gia đình mình.

Nếu bạn đã đọc tập hai, thì bạn đã biết một chút về Hơi Thở Của Quỷ. Trong tập 3 này, bạn sẽ được biết nhiều hơn về nó. Nó khiến cốt truyện trở nên rất thú vị, và cũng khá... đáng sợ nữa. Có thể khi đọc, bạn sẽ... nín thở rất nhiều lần vì lo lắng cho Kaylee, Nash và Tod.

Phải thừa nhận rằng, một khi bạn có cảm xúc mạnh mẽ đối với những nhân vật, thì đó là tài năng của tác giả. Khi đọc sách, không ai kỳ vọng bạn phải thích tất cả các nhân vật - như thế cuốn sách sẽ trở nên thiếu thực tế. Nhưng không gì tệ hơn là việc bạn đọc mà thờ ơ hoàn toàn với các nhân vật. Không có cảm xúc cho các nhân vật có nghĩa là những nhân vật đó được viết ra vô ích. Nhưng bộ sách "Soul Screamers" không phải là trường hợp đó. Dù bạn lo sợ cho Kaylee, bạn trở nên giận và ghét Nash, hay thích thú với Tod..., thì bạn có thể thấy rằng mỗi nhân vật đều có một vai trò đủ sâu sắc để có một ý nghĩa nào đó đối với người đọc. Cho dù đôi lúc, bạn có thể muốn hét vào mặt một nhân vật, ít nhất, cuốn sách vẫn khiến cho bạn **CẢM THẤY** gì đó - điều mà không phải tác giả nào cũng làm được.

Nói tóm lại, Rachel Vincent đã thành công một lần nữa. Câu chuyện của cô dường như ngày càng hay hơn, và bạn cảm thấy điều đó rất rõ ràng. Tập ba lại là tập có nhiều “khúc mắc” nhất từ đầu tới giờ, nên bạn sẽ càng mong chờ tập tiếp theo.

Ngoài ra, tác giả Vincent cũng nhận được nhiều lời khen ngợi vì cô dám đề cập đến nhiều vấn đề rất thật trong xã hội hiện đại của giới trẻ. Cô đưa vấn đề thuốc gây nghiện cùng những hậu quả của nó, cũng như sức ép đối với các bạn trẻ khi bắt đầu đối diện với quan hệ giới tính. Những vấn đề này được “gói” trong thể giới tưởng tượng, thể giới của nữ thần báo tử, nhưng chúng đều rất thật, và Vincent đã viết về chúng vừa đủ một cách hoàn hảo.

KHI KAYLEE CAVANAUGH CẤT TIẾNG THÉT,

AI ĐÓ SẼ PHẢI CHẾT

VÀ KAYLEE LẠI SẮP SỬA CẤT TIẾNG THÉT KINH HOÀNG

Kaylee có một niềm đam mê bất diệt: Cậu bạn trai nổi tiếng, Nash. Là một thần báo tử giống như Kaylee nên Nash hiểu cô hơn bất cứ ai.

Không gì có thể xen vào giữa hai người.

Ngoài một thứ.

Hơi thở của Quỷ. Một thứ chất cấm nguy hiểm thuộc Cõi Âm, có thể giết chết người. Không hiểu sao thứ chất siêu-gây-nghiện này đã lọt được vào thế giới loài người. Nhưng bằng cách nào? Kaylee và Nash cần phải tìm ra và cắt đứt nguồn cung cấp đó để bảo vệ những người bạn của mình - một trong số đó đã bị nghiện.

Và một người khác nữa...

NHỮNG TIẾNG THÉT LINH HỒN

Âm thanh cuối cùng bạn nghe thấy trước khi chết.

Thân tặng Amy, Michelle và Josh.

Những kỷ niệm thời trung học cùng với mọi người đã khiến các yếu tố không-kỳ-ảo trong cuộc sống của Kaylee trở nên rất thật đối với tôi...

Trích dẫn

Cô Harmony từng nói đó là điều không tưởng. Rằng việc di chuyển giữa hai thế giới đòi hỏi lòng quyết tâm, bên cạnh tiếng khóc của một *bean sidhe*.

Nếu điều đó là sự thật, xem ra tôi đang nắm giữ một bí mật.

Không chỉ với mọi người mà với cả chính bản thân mình.

Mối quan tâm hàng đầu hiện nay của tôi là làm sao để thoát ra khỏi Cõi Âm trước khi bị nuốt chửng bởi một loài ăn thịt nào đó.

Trong thế giới của Cõi Âm, đó có thể là bất cứ thứ gì.

Nhưng khi tôi triệu tập tiếng khóc, không có âm thanh nào được thoát ra, ngoài một tiếng rên khàn đục.

Tôi đã mất giọng khi cất tiếng hét để đi vào thế giới của Cõi Âm, và giờ tôi không còn đường thoát ra.

CHƯƠNG 1

MỌI CHUYỆN BẮT ĐẦU từ một tay cầu thủ say rượu và một chiếc ô tô vỡ nát. Hoặc đó chỉ là suy nghĩ của tôi. Nhưng như mọi lần, sự thật còn phức tạp hơn thế nhiều...

“CẢM GIÁC ĐƯỢC TỰ DO trở lại thế nào em?” Anh Nash nghiêng người hỏi tôi, miệng nở nụ cười tươi rói, khó ai có thể cưỡng lại được. Nụ cười làm nổi bật hai lúm đồng tiền và đôi mắt sáng ngời của anh, còn tôi thì tan chảy như thành sô-cô-la dưới ánh Mặt Trời, bất chấp cái giá lạnh của tiết trời giữa tháng 12.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Giống như được nhìn thấy Mặt Trời lần đầu tiên sau một tháng bị cấm túc ý à.” Tôi đóng cửa xe lại và vặn chìa khoá khởi động xe. Tôi không thích đậu xe trên phố; bởi đó không phải là nơi an toàn cho món tài sản quý giá này của tôi. Mặc dù ô tô của tôi cũng không thuộc loại đắt tiền, lại còn vừa cũ vừa lỗi thời. Nhưng dẫu sao nó cũng là tài sản của tôi và được mua bằng tiền mồ hôi công sức của bố. Khác với mấy đứa bạn nhà giàu trong lớp, tôi sẽ không bao giờ mua nổi một chiếc nào khác, nếu con xe này có mệnh hệ nào.

Nhưng sân nhà anh Scott Carter đã chật ních xe trước cả khi tụi tôi tới nơi và từng đoàn ô tô đang nối đuôi nhau xếp thành hàng dài dọc theo con phố, phần lớn đều đẹp đẽ và bóng bẩy hơn xe tôi rất nhiều. Đồng nghĩa với việc bảo hiểm của những chiếc xe đó cũng giá trị hơn hẳn...

Hên một cái là bữa tiệc được tổ chức ở khu nhà giàu bậc nhất của ngoại ô Dallas, nơi mà chỉ riêng chi phí cho việc cắt cỏ cũng cao hơn số tiền bố tôi kiếm được trong sáu tháng trời.

“Thoải mái đi, Kaylee ơi.” - Anh Nash kéo tôi lại gần - “Trông em cứ như sắp phải bước vào nơi hành quyết không bằng. Đây là chúng ta đang đi chơi với mấy người bạn cơ mà.”

“Họ là bạn của anh, chứ không phải của em.” Tôi cãi lại, lúc tụi tôi đi qua chiếc xe mui trần thứ ba để tới căn biệt thự lộng lẫy ở phía cuối đường, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình vọng lại.

“Họ cũng sẽ là bạn của em nếu em chịu tìm hiểu và làm quen với họ.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Vâng, đám bạn quý-sờ-tộc của anh đang đợi *em* cho họ cơ hội làm quen quá cơ.”

Anh Nash nhún vai. “Về cơ bản thì họ đã biết những điều cần biết về em - thông minh, xinh xắn, và yêu anh điên cuồng.” Anh cười tình nghịch và siết chặt tôi vào lòng.

Tôi cười phá lên. “Ai là người tung cái tin đồn thất thiệt đó thế?” Tôi chưa từng nói câu đó, bởi vì mặc dù không thể phủ nhận anh Nash có một sức hút khó cưỡng lại được - và anh luôn khiến tôi cảm thấy mình là người đặc biệt - nhưng tôi không phải là người có thể tùy tiện thốt ra những từ như kiểu *yêu* hay *mãi mãi*, cho tới khi tôi chắc chắn 100%. Cho tới khi tôi chắc chắn là anh cũng chắc chắn. Mãi mãi có thể sẽ là một khoảng thời gian rất dài đối với các *bean sidhe*, và nếu nhìn lại lịch sử tình trường của anh thì điều tôi lo lắng không phải là không có lý. Bản thân tôi trước đây cũng đã từng gặp không ít anh chàng chỉ muốn cặp kè chơi bời, chứ không xác định lâu dài gì hết.

Tôi ngược mắt nhìn anh và thấy anh cũng đang chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt nâu lục nhạt, các vòng xoáy màu xanh và nâu đang xoay tròn trong ánh sáng da cam rực rỡ của những chiếc đèn đường. Thật tiếc khi con người không thể nhìn và đọc thấy cảm xúc trong mắt người khác như thế này.

Đây là một đặc quyền của *bean sidhe*, thứ đặc quyền duy nhất mà tôi thấy đáng trân trọng kể từ khi phát hiện ra thân thể thực sự của mình.

“Anh chỉ muốn nói là anh rất thích được đi chơi với bạn bè của mình, cùng với bạn gái mình.”

Tôi lại đảo tròn hai mắt. “Thôi được rồi. Em sẽ tỏ ra thân thiện với những người bạn xinh đẹp của anh.” Ít ra hôm nay tôi vẫn có Emma để chơi cùng - cậu ấy bắt đầu hẹn hò với một anh chàng trong đội bóng của anh Nash, lúc tôi đang bị phạt cấm túc. Công bằng mà nói thì đám bạn của anh Nash cũng không đến nỗi nào. Nhưng những cô bạn gái của họ thì lại là chuyện khác.

Chẳng khác gì những con linh cẩu khát máu...

Chúng tôi vừa bước vào sân, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng cửa xe đóng sầm lại. Giật mình quay lại nhìn thì thấy bà chị họ Sophie, đang đứng bên cạnh chiếc xe mui trần cầu cạnh của anh Scott Carter, đôi mắt xanh mở to đầy thách thức. “Anh Nash!” Chị ấy mỉm cười với anh Nash và lờ tịt tôi đi, mặc dù chúng tôi đã ở cùng nhà suốt mười ba trong tổng số mười lăm năm có mặt trên đời này của chị ta, cho tới khi bố tôi từ Ai-len trở về hồi tháng 9.

Hoặc cũng có thể đó chính là lý do.

“Anh giúp em một tay được không?” Trên tay chị Sophie đang khệ nệ ôm một lốc bia trước ngực. Hai lốc khác đặt dưới chân. Tôi vội đưa mắt ngó quanh xem có người hàng xóm nào đang theo dõi bà chị họ mười lăm tuổi của tôi loay hoay với đồng hồ uống có cồn này không. Nhưng có vẻ như tối thứ Bảy của giới nhà giàu ở đây là đi xem kịch hoặc ba- lê, sau đó dùng bữa tối tại chuỗi các nhà hàng sang trọng mà ngay đến việc đậu xe gần khu vực đó thôi tôi cũng chưa bao

giờ đám nghĩ tới.

Còn đám con cái của họ thì hầu hết đang có mặt tại bữa tiệc nhà anh Scott, trên tay ai cũng cầm một lon bia.

Anh Nash buông tay tôi ra và đỡ lốc bia hộ chị Sophie sau đó nhặt lấy một lốc nữa dưới đất. Được thể, chị Sophie mặt càng vênh, ông ẹo đi theo anh vào trong nhà, nhưng vẫn không quên ngoái lại nhìn cái áo khoác không-phải-hàng-hiệu của tôi đầy khinh bỉ.

Tôi thở dài, cúi xuống nhặt nốt lốc bia còn lại, rồi đi theo hai người đó vào trong. Cánh cửa trước bật mở, trước cả khi anh Nash kịp đưa tay lên gõ, và một anh chàng cao lớn chạy ra đón lốc bia trên tay anh. Anh Nash vòng tay còn lại ra sau, rõ ràng định ôm tôi nhưng lại thấy chị Sophie. Anh lập tức né sang một bên - vờ như không nhìn thấy cái bữu môi phụng phịu của chị ta - và vội vã đỡ lốc bia trên tay tôi, sau đó bước lùi lại nhường cho tôi vào trong trước.

“Hudson!” Anh Scott Carter gào ầm lên chạy ra đón anh Nash và kéo chúng tôi đi vào trong căn bếp rộng thênh thang, đang chật cứng toàn người là người. Mặc dù nhiệt độ ngoài trời đang như muốn đóng băng, nhưng trong nhà bầu không khí càng lúc càng nóng lên với mỗi điệu nhảy, và ướt nhẹp vì bia và mồ hôi.

Tôi cởi áo khoác ra, để lộ chiếc áo cánh màu đỏ chót mà Emma cứ nằng nặc bắt tôi phải mặc chiều nay. Trước giờ tôi vốn luôn không tự tin với cơ thể của mình nên hầu như không bao giờ chọn mấy kiểu áo điệu đà như thế này.

Anh Nash đặt lốc bia còn lại xuống bệ bếp trong khi anh Scott mở tủ cất lốc đầu tiên vào trong tủ lạnh. “Kaylee Cavanaugh,” - anh Scott thốt lên, có vẻ như tới giờ anh ấy mới nhận ra sự có mặt của tôi. Anh ta đưa mắt nhìn tôi một dọc từ đầu tới chân, làm tôi chỉ muốn khoanh hai tay lại trước ngực hoặc choàng ngay cái áo khoác vào - “trông em hôm nay xinh quá cơ!” - Kế đó, anh ta quay sang nhìn chị Sophie rồi lại nhìn tôi gật gù - “Đúng là chị em họ có khác, càng nhìn càng thấy giống nhau thật.” Còn tôi có cảm giác như bị thiêu cháy bởi cái nhìn tóe lửa của bà chị họ.

“Anh chỉ nhìn thấy mình em thôi.” Anh Nash kéo tôi vào lòng thủ thủ, khi nhận thấy nét mặt khó chịu của cả tôi và chị Sophie trước sự so sánh vừa rồi của anh Scott.

Tôi mỉm cười và đặt một nụ hôn lên môi anh. Những vòng xoáy đang từ từ chuyển động trong mắt anh đã nói lên tất cả. Những lời anh vừa nói đều là sự thật, chứ không phải chỉ là để an ủi, dỗ dành tôi.

Anh Scott cất nốt lốc bia cuối cùng vào trong tủ lạnh, sau đó dúm một lon bia lạnh vào tay anh Nash, khi tôi buông anh ra, mặt đỏ bừng. “Thấy chưa? Chị nào em nấy mà.” Nói rồi anh ta

kéo chị Sophie hòa mình vào đám đông, vừa đi vừa bắt nắp lon bia tanh tách, ở giữa phòng, mọi người nếu đang không tím tím buồn chuyện với nhau thì quay sang nhảy nhót hoặc thách đố nhau uống bia...

“Ừầy, thật... không ngờ đấy.” Anh Nash thốt lên, làm tôi ngó ra mất một lúc mới nhận ra là anh ấy đang nói về nụ hôn vừa rồi.

“Không ngờ theo hướng nào, tốt hay xấu?”

“Cực, cực tốt là đằng khác.” Anh đặt lon bia xuống cái bệ bếp sau lưng tôi rồi kéo tôi sát lại phía mình. Cho tới khi có ai đó vỗ vỗ vào vai tôi. Tôi ngoái đầu lại trong vòng tay anh Nash và thấy cô bạn thân Emma Marshall đang đứng tím tím nhìn bọn tôi cười.

“Xin chào” - Emma nghe răng cười rất tươi - “Hai người đang đứng chặn mất cái tủ lạnh đấy.”

“Phòng bên kia cũng có thùng giữ lạnh mà.” Anh Nash hất đầu chỉ về phía phòng khách.

Emma nhún vai. “Nhưng ở đó không có đôi nào đứng ôm nhau say đắm như ở đây.” Cô nàng mở tủ lạnh lấy một lon bia rồi đóng lại bằng một cái huých mỏng nhẹ. Thật không công bằng. Chị em nhà Emma được thừa hưởng những đường cong đẹp mê hồn - có cái gien đẹp từ trong trứng nước đẹp ra - trong khi tôi chẳng “sơ múi” được gì từ họ hàng nhà mình, ngoài cái thân hình xương xẩu, trước sau như một.

Nhiều lúc tôi sẵn sàng đánh đổi toàn bộ “tài năng” *bean sidhe* của mình - nếu có thể coi tiếng thét vỡ chai vỡ lọ và khả năng di chuyển giữa thế giới loài người và thế giới Cõi Âm là tài năng - chỉ mong có được một phần đường cong đó của Emma. Nhưng không phải là lúc này. Khi mà tay của anh Nash vẫn đang đặt trên eo tôi, dấu ấn nụ hôn của anh vẫn đang phảng phất trên môi tôi, và những vòng xoáy màu xanh và nâu vẫn đang quay đều đều trong mắt anh, thể hiện rõ sự ham muốn. Đối với tôi.

Emma bắt nắp lon và ngửa cổ uống ừng ực. Thấy vậy, tôi giật vội lấy chùm chìa khóa trên tay cậu ấy, rồi nhét vào túi quần sau. Tối nay Emma sẽ phải ngủ lại nhà tôi và sáng mai tôi sẽ chở cậu ấy tới đây lấy xe. Emma mỉm cười và gật đầu, sau đó lượn ra phòng khách, tiếp tục nhảy nhót cùng đám bạn.

Anh Nash và tôi đi theo nhập hội cùng Emma và cậu bạn trai mới Doug Fuller. Sau một hồi chào hỏi mọi người xung quanh, cuối cùng anh Nash cũng quay lại là của riêng tôi. Chúng tôi đắm chìm vào tiếng nhạc và thế giới của hai người, như thể căn phòng không có ai khác ngoài anh và tôi.

Trên đời có biết bao cô gái còn xinh đẹp và giỏi giang hơn nhiều, tại sao anh Nash lại chọn một đứa con gái bình thường như tôi, nếu không phải vì mối liên kết bí mật giữa hai chúng tôi, mà khó cô gái nào có thể cạnh tranh lại được?

Khi năng lực *bean sidhe* của anh Nash và tôi kết hợp lại với nhau, chúng tôi đã mang được Emma từ cõi chết trở về và giành lại một linh hồn - vốn sẽ phải chịu sự dày dọ mãi mãi dưới địa ngục - từ tay gã tà ma đã mua nó. Chúng tôi đã cứu mạng người, chống lại cái ác và vào sinh ra tử cùng nhau. Nếu chỉ một khuôn mặt đẹp không thôi sẽ không thể cạnh tranh được với những gì đã có giữa hai chúng tôi, cho dù có thoa son chuốt mascara nhiều đến thế nào chăng nữa.

Độ một tiếng sau, Emma quay qua đập nhẹ lên vai tôi và chỉ về phía phòng bếp. Tôi lắc đầu - một tháng trời bị phạt không được đi chơi với anh Nash, giờ tôi sẵn sàng nhảy với anh cả đêm mà không chán - nhưng sau khi Emma đi khỏi, mắt anh Nash không ngừng liếc về phía cánh cửa phòng bếp, như thể nó sẽ sập lại bất cứ lúc nào và nhốt chúng tôi ở bên ngoài không bằng.

“Anh muốn nghỉ một lát không?” Tôi hỏi và anh mỉm cười nhẹ nhõm.

“Một phút thôi.” Anh dắt tôi rời khỏi đám đông, tim tôi vẫn đang đập thành thịch, người ướt đầm mồ hôi.

Ở trong bếp, Emma lại bật thêm một lon bia mới, còn anh Doug đang đứng tranh luận với anh Brant Williams về một trận bóng rổ nào đó.

“Này em” - anh Nash đưa cho tôi một lon soda lạnh - “Anh sẽ quay lại ngay.” Rồi anh quay lưng đi thẳng qua đám đông, không một lần quay đầu nhìn lại.

Tôi nhướn lông mày nhìn Emma, nhưng cô nàng chỉ biết nhún vai cười trừ.

Tôi mở nắp lon Coke và phát hiện ra cuộc trò chuyện của anh Doug và Brant giờ đã nhỏ xuống dưới mức bình thường, nên dù đã cố căng tai lên nhưng tôi vẫn không nghe thấy gì. Emma dường như không mấy bận tâm về điều đó, bởi này giờ cô nàng còn đang mải than vãn với tôi chuyện chị Cara không chịu cho mượn cái áo cánh mới.

Tôi còn đang chưa biết phải trả lời câu ấy như thế nào thì nghe thấy có tiếng người gọi tên mình. Tôi ngẩng mặt lên và thấy anh Brant đang nhìn tôi chăm chú. “Dạ?” Hình như anh ấy vừa hỏi tôi câu gì đó.

“Anh hỏi, 'Bạn trai em đâu?’”

“À... toa-lét ạ.” Tôi nói, không muốn thừa nhận là bản thân mình cũng không chắc.

Anh Brant lắc lắc đầu. “Chán cái cậu Hudson này! Em muốn ra nhảy cho tới khi cậu ấy quay lại không? Anh sẽ không cần đâu mà lo.” Anh lịch sự chìa tay ra mời và tôi nắm lấy tay anh.

Anh Brant Williams cao ráo, nước da ngăm ngăm, và miệng lúc nào cũng cười rất tươi. Trong đội bóng, anh chơi ở vị trí tấn công và là anh chàng cầu thủ thân thiện nhất mà tôi từng gặp, không kể anh Nash. Anh cũng là chàng trai duy nhất trong căn nhà này tôi sẵn sàng nhảy cùng, ngoài bạn trai của mình.

Tôi ra nhảy với anh Brant hai bài, nhưng mắt vẫn không ngừng đảo quanh tìm anh Nash. Ngay khi tôi bắt đầu lo lắng không biết anh có bị làm sao không thì phát hiện ra anh đang đứng ở cuối phòng, cùng với chị Sophie. Anh đưa tay vén lọn tóc trước trán chị sang một bên và nghiêng đầu sát về phía chị ta bởi tiếng nhạc quá ồn.

Tim tôi thất lại, không sao thở nổi.

Vừa bắt gặp ánh mắt tôi, anh lập tức đứng tránh khỏi chị Sophie, cau có nhìn anh bạn nhảy của tôi, và vẫy tay gọi tôi lại. Tôi cảm ơn anh Brant về điều nhảy rồi rẽ đám đông tiến về phía anh Nash, lòng phập phồng lo lắng. Anh Nash đã bỏ rơi tôi tại bữa tiệc và xuất hiện cùng với chị Sophie. Tận sâu thẳm trong tôi luôn hiểu rõ ngày này rồi sẽ tới. Cuối cùng anh ấy cũng đã để mắt tới người khác, sau hai tháng rưỡi hẹn hò với tôi. Nhưng sao lại là chị Sophie? Giờ tôi cảm thấy giận dữ hơn là đau đớn. Anh ấy làm như vậy chẳng khác nào nhổ vào mặt tôi!

Làm ơn, làm ơn... Đây chỉ là tưởng tượng của mày thôi, Kaylee ơi...

Tôi dừng lại chừng vài bước trước mặt anh, lồng ngực như muốn nổ tung thành trăm mảnh. Đúng, chị Sophie đã có bạn trai, nhưng điều đó không có nghĩa là chị ta sẽ không muốn giết bạn trai của tôi.

Anh Nash nhìn vào mắt tôi và chẳng khó khăn gì để nhận ra nỗi đau đớn và tức giận đang cuộn cuộn xoay tròn trong mắt tôi, bởi tôi vẫn chưa học được cách che giấu những cảm xúc ấy. Kể đó anh nhìn theo ánh mắt tôi về phía chị Sophie và rồi hai mắt anh mở to, như chợt hiểu ra vấn đề. Anh mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

“Sophie chỉ là đang hỏi anh xem có thấy anh Scott ở đâu không thôi. Đúng không, Sophie?”

- nhưng trước khi chi ta kịp trả lời, anh đã kéo tuột tôi về phía cái hành lang tối thui, bỏ mặc bà chị họ của tôi đứng chững hững giữa đám đông - “Chúng ta có thể nói chuyện ở trong đây.” Anh Nash thì thầm, đẩy tôi dựa lưng vào cánh cửa đóng kín.

Sự đụng chạm này khiến cơn giận dữ của tôi đã giảm đi phân nửa, nhưng vẫn chưa đủ để xua tan nỗi nghi ngờ trong tôi. “Anh đừng nói chuyện với chị Sophie này giờ đây hả?” Tôi hỏi, cố gắng không để nụ hôn ngọt nhẹ lên má vừa rồi của anh làm cho phân tâm.

“Anh ra ngoài hít thở một chút không khí đây chứ. Lúc anh quay vào đột nhiên bị chị em túm lại hỏi thăm. Chuyện chỉ có thể thôi.” Anh dò dẫm tìm tay nắm cửa phía sau lưng tôi và cánh cửa bật mở - đó là phòng làm việc của bố anh Scott.

“Anh thề đi!”

“Em nói thật đấy à?” Anh Nash bước lùi ra sau một bước để tôi có thể nhìn vào mắt anh qua ánh sáng leo lét của ngọn đèn bàn. Các vòng xoáy trong mắt anh chứng tỏ anh đang nói thật. Anh Nash không hề có chút hứng thú gì với chị Sophie.

Mặt tôi đỏ bừng lên vì xấu hổ. “Em xin lỗi. Em đã nghĩ là..?”

Anh Nash đóng cửa lại và cắt ngang lời xin lỗi của tôi bằng một nụ hôn không thể ngọt ngào hơn. Và có vị mùi bạc hà.

“Em biết là anh không hề thích Sophie mà.” - anh thì thào nói - “Anh không thể làm như vậy với em hay Scott.” - Anh cúi xuống và hôn tôi thêm một lần nữa - “Anh chỉ có mình em thôi, Kaylee ạ.”

“Vân vân và vân vân... anh yêu chị, chị yêu anh, chúng ta là một gia đình kỳ quái, hạnh phúc.” Một giọng nói mệt mỏi vang lên, phá ngang bầu không khí riêng tư của chúng tôi.

“Chết tiệt! Anh Tod!” - anh Nash sượng người lại. Tôi nhắm nghiền mắt và thở dài. Trên chiếc ghế đối diện, ông anh trai thần chết của anh Nash đang ngồi khoanh tay nhìn chúng tôi, mặt đầy ngao ngán - “Nếu anh không bỏ ngay cái trò rình mò đó đi, tội này sẽ đến mách với sếp của anh về tội bỏ giờ làm để đi nhìn trộm người khác.”

“Ông ấy chẳng biết thừa rồi.” cả anh Tod và tôi đồng thanh nói. Tôi vượt lại cái áo, hậm hực nhìn vị khách không mời mà tới.

Khác với anh Nash, tôi khó có thể giận anh Tod được lâu bởi vì việc anh ấy chịu xuất hiện trở lại là một dấu hiệu tốt. Chúng tôi đã không nhìn thấy anh suốt gần một tháng nay, sau cái chết của cô bạn gái cũ hồi tháng 10 - người đã chết đi mà không có linh hồn. Và khi tôi nói chúng tôi *không nhìn thấy* anh không có nghĩa là anh ấy không ở bên cạnh chúng tôi. Là một thần chết, anh Tod có thể lựa chọn cho phép ai nhìn thấy mình, khi nào, ở đâu tùy thích.

Nhưng giờ anh ấy đã quay trở lại, với các trò chòng ghẹo cũ của mình. Với mục đích không để cho tôi và anh Nash có thời gian một mình bên nhau. Anh ấy thật chẳng khác nào bố tôi.

“Em tưởng giờ anh đang phải ở chỗ làm chứ?” Tôi lấy tay cào lại mái tóc cho thẳng.

Anh Tod nhún vai. “Anh đang được nghỉ giữa giờ để đi ăn.”

Tôi nhướn mày. “Anh đâu cần ăn.”

Anh lại nhún vai và mỉm cười.

“Anh biến đi.” Anh Nash gầm lên, hất đầu ra phía cửa. Làm như anh Tod cần phải đi qua cửa mới ra khỏi phòng được không bằng. Một trong những đặc quyền của người chết là khả năng đi xuyên qua mọi vật. Hay biến mất chỗ này và hiện ra ở một nơi khác. Không sai, tôi có đôi mắt biết xoay và khả năng làm vỡ kính bằng tiếng hét của mình, còn anh Tod có khả năng dịch chuyển và tàng hình.

Ngay cả trong thế giới siêu nhiên cũng không hề công bằng.

Anh Tod đứng dậy, đá cái ghế sang một bên, rồi đưa tay vuốt mấy lọn tóc xoắn tự nhiên của mình. “Anh đâu có định đến đây để nhìn hai đứa.”

Tuyệt. Tôi quắc mắt nhìn gã thần chết điển trai, giờ thì tôi đang tức giận thực sự. “Em đã nói anh phải tránh xa cậu ấy ra cơ mà.” Emma từng gặp anh Tod một lần và chúng tôi đã sai lầm khi nói cho cậu ấy biết anh ấy là ai. Trước đó anh Tod cũng từng ngấm ngấm để mắt tới cậu ấy rồi, nhưng chứng kiến nỗi đau đớn của anh sau cái chết của chị Addison tôi cứ ngỡ rằng chuyện đó đã chấm dứt.

Công nhận trông hai anh em nhà Hudson thật giống nhau, với cái kiểu đứng khoanh tay trước ngực như thế này. “Vậy là... em không thích anh đến gần cô ấy nhưng lại chấp nhận để cô bạn thân của mình lên xe với một gã say bí tỉ? Điều đó thật vô lý.”

“Thôi chết!” Anh Nash đứng bật dậy và tôi cuống cuống chạy theo anh, không quên quay lại thì thào câu cảm ơn với anh Tod, nhưng anh ấy đã biến mất khỏi căn phòng từ lúc nào không hay.

Tôi bám theo anh Nash, xuyên qua cái phòng khách vẫn đang chật ních người và chẳng may hất đổ cả lon bia trên tay một cô nàng trong đội cổ vũ. Chỉ khi hai đứa đã chạy ra đến ngoài sân tôi mới thấy ân hận vì không cầm theo cái áo khoác trong bếp, bởi trời về đêm đang lạnh như muốn cắt da cắt thịt.

Chúng tôi dừng lại tìm kiếm xung quanh và phát hiện ra Emma đang đứng ngật ngưỡng bên cạnh một chiếc ô tô cách đó không xa. Nếu không phải vì tác dụng của bia, Emma sẽ không bao giờ đứng ôm hôn một chàng trai ở nơi công cộng như thế này. Và càng không có chuyện cậu ấy chịu lên xe với một gã đang say bí tỉ như thế. Hành động ấy không còn gọi là ngu ngốc nữa mà là quá nguy hiểm.

“Emma.” Tôi gọi âm lên, trong khi anh Nash túm lấy vai anh Doug kéo giật lại.

“Cậu làm cái quái gì thế?” Giọng anh Doug lè nhè.

“Kaylee!” Emma mỉm cười, rồi đổ gục vào người tôi. Tôi trừng mắt nhìn anh Doug đầy phần nộ. Cậu ấy say đến nỗi không còn biết bản thân đang làm gì nữa, còn *anh ta* là một tên khốn.

“Emma, cậu quên rồi à?” - tôi vòng tay đỡ lấy cô bạn thân - “Đến cùng nhau, ở cùng nhau...”

“...về cùng nhau.” - Emma tiếp lời, mắt mở to nhìn tôi giả vờ nghiêm trọng - “Nhưng bọn mình có đến cùng nhau đâu, Kay...”

“Mình biết, nhưng dù thế nào thì điều khoản thứ ba vẫn giữ nguyên tác dụng.”

“Fuller, cô ấy say rồi.” - anh Nash thả anh Dough xuống cái ghế bên cạnh - “Và cậu cũng vậy.”

“*Khôngggg phải đầuuu...*” - Emma cười khúc khích, hơi thở nồng nặc mùi bia - “Anh ấy đâu có uống, vì thế anh ấy có thể lái xe.”

“Emma, Doug say khướt rồi.” - anh Nash quay sang nhìn tôi, hất đầu về phía ngôi nhà - “Em đưa cô ấy vào trong đi.”

Tôi dìu Emma đứng dậy và đỡ cậu ấy đi vào trong nhà. Vừa đi cô nàng vừa ngheu ngao hát và ca ngợi anh Doug hết lời. Xem ra cô bạn thân của tôi không những say mà còn hơi chập mạch mất rồi. Đáng ra tôi phải để mắt tới cậu ấy cẩn thận hơn.

Một phút sau, anh Nash đuổi kịp chúng tôi, lúc tôi đang loay hoay đỡ Emma ngồi xuống hiên nhà. “Anh có rút chìa khóa xe của anh ấy không đấy?” Tôi hỏi và anh Nash nhăn mặt, quay ngoắt đầu nhìn về phía xe anh Doug. Tiếng động cơ xe nổi lên rền rĩ, cả tôi và anh lập tức biến sắc. Anh Nash chạy vụt đi, trong khi tôi hốt hoảng gọi ầm lên trong bóng tối. “Anh Tod ới?” Cũng may là xung quanh tôi lúc này không có ai.

“Gì thế?” Tiếng gã thần chết vang lên sau lưng tôi. Sao anh ấy luôn cứ thích xuất hiện ở sau lưng tôi thế nhỉ?

“Anh ngồi đây với Emma một lát được không?”

Mặt anh Tod nhăn tít lại, liếc nhìn Emma. “Chẳng phải em đã bảo anh phải tránh xa cô ấy ra cơ mà.”

“Ê, em nhớ ra anh rồi.” - Emma líu hết cả lưỡi - “Anh đã chết.”

Hai chúng tôi lờ cậu ấy đi. “Em biết. Em chỉ nhờ anh trông chừng cậu ấy độ một phút thôi, và anh nhớ đừng để cậu ấy leo lên xe của bất cứ ai đấy. Nhé?” Nói rồi tôi cuống cuống đuổi theo anh Nash, hoàn toàn tin tưởng khi giao phó Emma cho anh Tod. Tôi tin rằng dù có phải ngồi trông cậu ấy cả đêm anh ấy cũng sẽ làm, kể cả điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ gặp rắc rối to nếu bỏ lơ ca trực của mình.

Trước mặt tôi, chiếc xe của anh Doug đang lao đảo trên đường như một kẻ say rượu rồi đột nhiên anh ta ngã người sang một bên và chiếc xe rồ lên phía trước, lao thẳng sang lề đường bên phải.

Một tiếng rầm vang lên chát chúa.

“Chết tiệt!” - anh Nash chạy vội tới. Đột nhiên tôi có một linh cảm rất xấu - “Ôi không, Kaylee...”

Tôi đã đoán được điều gì vừa xảy ra trước cả khi tận mắt nhìn thấy, cả con phố không thiếu gì những con xe đắt tiền, được bảo hiểm cao, của những người có điều kiện, sẵn sàng nhắm

mắt mua ngay một cái mới để thay thế mà không cần suy nghĩ. Nhưng tay cầu thủ say xỉn kia lại nhè đúng xe tôi mà đâm. Anh ta không chỉ đâm vào nó mà còn ủi nguyên cả cái xe lên vỉa hè, *xuyên qua* cả hộp thư bằng gạch của nhà hàng xóm.

Nói tóm lại, con xe của tôi giờ đã *nát* như tương. Toàn bộ cánh cửa xe bên ghế phụ móp méo tới mức không còn nhận ra được nữa, gạch đá, vôi vữa rơi đầy xe.

Sau lưng tôi, cửa nhà anh Scott bật mở, mọi người đang lũ lượt ùa ra xem. Tôi quay lại và thấy anh Tod - đã hiện nguyên hình - đang dìu Emma tránh xa khỏi đám đông lơ nhố ngoài sân. Sau khi đã chắc chắn là cậu ấy không sao tôi mới tiếp tục quay lại với con xe tội nghiệp của mình.

Để rồi giật mình nhận ra rằng nãy giờ tôi chưa hề thấy gã Doug Fuller chui ra khỏi con xe Mustang đang bốc khói nghi ngút bên vệ đường.

Tiêu rồi.

“Giúp anh một tay với.” - anh Nash gọi ầm lên và tôi chạy vội tới giúp anh mở cửa xe. Đầu của anh Doug ngẹo sang một bên, miệng vẫn đang lẩm bầm mấy câu vô nghĩa.”...với mình. Có ai đó trên xe của mình...”

Anh Nash nghiêng người chui vào trong xe, tìm cách mở dây an toàn - thử hỏi có tên say nào mà vẫn nhớ thắt dây an toàn thế này không - nhưng anh không sao len vào giữa anh Doug và vô-lăng được. “Kay, em giúp anh mở dây an toàn với.”

Tôi thở dài và miễn cưỡng bò qua người anh Doug lần tìm cái khóa dây an toàn. “Làm người ta hết hồn...” - anh ta tiếp tục lải nhải bên tai tôi - “Hắn ta vừa ở đây xong, tự dưng biến mất!”

“Anh im miệng đi, Doug!” - tôi gắt ầm lên, nếu không phải vì anh Nash chắc tôi đã bỏ mặc anh ta lại chờ cảnh sát tới rồi - “Anh say quá rồi đấy!” Sau khi cởi được dây an toàn xong, tôi đang lồm cồm bò lùi lại thì bị hơi thở của anh ta phả thẳng vào mặt.

Toàn thân tôi đột nhiên đông cứng lại, tay bấu chặt lấy đùi anh ta để giữ cho khỏi ngã bổ nhào. Nỗi khiếp sợ dâng trào trong lồng ngực, len lỏi tới từng mạch máu chạy khắp cơ thể tôi. Emma nói đúng. Anh Doug không hề uống bia.

Không hiểu bằng cách nào đó, anh chàng tiền vệ của trường trung học Eastlake đang có trong tay thứ chất cấm được coi là nguy hiểm nhất của thế giới Cối Âm.

Hơi thở của anh Doug Fuller đang *nồng nặc mùi* Hơi thở của Quý.

CHƯƠNG 2

“EM CÓ CHẮC KHÔNG?” Anh Nash nhú mày thì thào hỏi lại, trong lúc nhân viên cứu hộ móc đầu xe của tôi vào sợi xích to dùng để kéo sau cái xe cẩu.

“Em chắc mà.” Nãy giờ anh ấy đã hỏi tôi câu đó không dưới bốn lần. Tôi mới chỉ ngửi qua Hơi thở của Quỷ hai lần hồi đầu tháng trước nhưng cái mùi chất chúa ấy – giống như một dư vị hơn là một mùi hương thực sự - đã in đậm vào tâm trí tôi.

“Anh ấy kiếm đâu ra cái thứ ấy cơ chứ?” Tôi lẩm bẩm, đưa tay kéo khóa áo khoác mà anh Nash vừa đưa cho tôi khi nãy, trong tiếng rền rú của động cơ ô tô. Sợi xích đằng sau xe cứu hộ được kéo căng, nâng bổng con xe tội nghiệp của tôi lên khỏi mặt đường.

“Anh cũng chịu.” Anh Nash vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau, như muốn giữ ấm cho tôi.

“Con người không thể một mình đi qua thế giới Cõi Âm và các tà ma cũng không thể đi qua thế giới của chúng ta.” - tôi hạ giọng nói khẽ - “Vì thế chắc chắn phải có cách gì đó để tuần Hơi thở của Quỷ vào thế giới loài người mà không cần sự xuất hiện của các tà ma.” Bởi vì ngay chính cái tên đã nói lên tất cả: Hơi thở của Quỷ chính là hơi thở độc hại của một tà ma, một thứ ma túy gây nghiện trong thế giới Cõi Âm. Và rõ ràng là cả trong thế giới của chúng tôi.

Nhưng Hơi thở của Quỷ có thể làm mục rữa linh hồn của một thần chết nếu giữ nó ở trong cơ thể quá lâu. Liệu điều tương tự có xảy ra với con người không? Anh Doug đã hít vào đủ liều lượng để phá hủy linh hồn của mình chưa? Anh ấy đã kiếm đâu ra thứ chất cấm này?

“Để em đi lòng vòng xem sao.” Tôi thì thào, và anh Nash lắc đầu.

“Không!” - Anh bước tới ôm tôi chặt hơn, nếu ai đó nhìn vào chắc sẽ nghĩ rằng anh đang tìm cách an ủi tôi vì cái xe - “Em không thể qua đó được. Đám tà ma rất ghét bị thua, và lão Avari sẽ còn săn lùng linh hồn của em trong suốt phần đời còn lại, Kaylee ạ.”

Bởi vì tôi đã lành lặn thoát được khỏi đó khi chúng tôi bước qua Cõi Âm giành đòi lại linh hồn cho chị em nhà Page.

“Em chỉ định ghé mắt xem thôi mà.” - giống như nhìn qua cửa sổ vào thế giới Cõi Âm, thay vì thực sự bước chân qua cánh cửa - “Hơn nữa, lão Avari sẽ không có mặt ở đó đâu.” - tôi nhú mày - “Ở đây.” - hay phải nói thế nào cho đúng nhỉ? - “Tại bữa tiệc nhà Scott Carter.”

Có thể gọi Cõi Âm là một hình ảnh phản chiếu méo mó của thế giới chúng tôi. Hai thế giới

được liên kết ở một số điểm nhất định, nơi tập trung nhiều năng lượng con người nhất, giống như một cây tăm xuyên qua các lớp của một chiếc bánh mì kẹp thịt.

“Kaylee, anh không nghĩ là...”

Tôi cắt ngang lời anh bằng một cái lừ mắt. Tôi không có thời gian để tranh cãi với anh. “Anh cứ đứng yên trước mặt em để không ai nhìn thấy là được. Chỉ mất độ một giây thôi.”

Trong khi anh Nash còn đang ngần ngừ thì tôi đã lẳng lặng bước ra sau lưng anh và nhắm mắt lại. Và nghĩ về cái chết.

Tôi nhớ lại về lần đầu tiên khi nó xảy ra - hay nói đúng hơn là lần đầu tiên mà tôi còn nhớ - và ép bản thân hồi tưởng lại nỗi kinh hoàng mà tôi đã trải qua. Linh cảm về cái chết sắp đến của cậu bé tội nghiệp đang ngồi trên xe lăn. Một thứ điềm báo hắc ám mà chỉ mình tôi có. Những bóng tối chờn vờn quanh cậu bé. Bao phủ lấy cậu bé.

Cũng may là hiện thời tôi không phải nhớ lại nhiều về sự chết chóc để triệu tập tiếng khóc của mình. Tiếng khóc của một *bean sidhe* nữ không những báo hiệu cái chết mà còn níu giữ linh hồn của người đã chết đủ lâu để các *bean sidhe* nam chỉ đường cho linh hồn ấy. Ngoài ra, tiếng khóc của tôi còn có thể cho phép tôi - và bất kỳ *bean sidhe* nào ở gần đấy nghe được tiếng khóc - nhìn vào thế giới của Cõi Âm. Và đi qua đó, nếu muốn.

Nhưng tôi không hề muốn quay trở lại Cõi Âm. Không một lần nào nữa.

Tôi giữ chặt tiếng thét lại trong cổ họng và trong trái tim mình, chỉ để lọt ra một dải âm thanh nhỏ xíu đủ cho anh Nash nghe, và không một ai khác nghe thấy.

Anh Nash nắm lấy tay tôi, và ngay lập tức tôi cảm nhận được hơi ấm từ các đầu ngón tay anh. Tôi mở mắt ra và há hốc miệng vì kinh ngạc, cả con phố nhà anh Scott Carter đang bị bao phủ bởi một màn sương mỏng xám xịt, giống như một đám mây bão vừa rơi xuống mặt đất. Thế giới của tôi vẫn đang ở đây - cảnh sát, xe cứu hộ, xe cứu thương và đám đông hiếu kỳ.

Nhưng ở bên dưới đó - sâu hơn nữa - là thế giới của Cõi Âm.

Một cánh đồng lúa mì màu xanh ô-liu sắc-như-dao đung đưa trong gió, nghe leng keng như những chiếc chuông gió. Bầu trời tím sẫm được điểm thêm các sọc xanh lá cây và xanh da trời, trông chẳng khác gì những vết thâm tím trên khuôn mặt của thế giới.

Phải thừa nhận khung cảnh ấy rất đẹp, nhưng là một cái đẹp đến rợn người. Ơn Chúa, bên đó lúc này không có ai. Không tà ma. Không quỷ sứ. Không quái vật, đang chỉ chờ sẵn để nuốt chửng chúng tôi hoặc giành giật thứ hơi thở độc hại trong người anh Doug Fuller, nếu quả thực tồn tại một lỗ hổng nào đó thông giữa hai thế giới.

“OK, em cũng thấy là không có gì rồi. Giờ thì đi thôi.” Anh Nash thì thầm bên tai tôi và tôi ngoan ngoãn nuốt gọn tiếng thét vào trong.

Màn sương mỏng bắt đầu tan dần và các màu sắc thực đã trở lại với khu phố thương lưu mà giờ tôi không còn thấy quá choáng ngợp trước sự sung túc và giàu có của nó nữa, bởi trong thế giới của Cõi Âm, khu phố nhà anh Scott trông cũng chỉ bình thường như khu phố nhà tôi.

Tôi vòng tay ôm quanh người anh Nash, đột nhiên cảm thấy bồn chồn sau khi ghé mắt nhìn vào cái thế giới đã từng định nuốt chửng cả hai chúng tôi. “Dù anh có được nó từ nguồn nào đi chăng nữa thì cũng không thể là nguồn trực tiếp được.” Tôi buông anh Nash ra, và trở lại với thế giới thực tại.

Chỉ còn một vài người dừng cảm - và tỉnh táo - ở lại sau khi có tin cảnh sát đang trên đường tới. Họ tụ tập bên ngoài sân nhà anh Scott và đứng theo dõi từ xa. Cảnh sát biết thừa là ở đây vừa có tiệc tùng và anh Scott đã uống bia nhưng miễn là anh ấy ở yên trong nhà và không tìm cách lái xe thì họ sẽ coi như không thấy gì, tất cả cũng nhờ gia thế và sức ảnh hưởng của bố anh đối với khu phố.

Nhưng Emma sẽ không được may mắn như thế. Cậu ấy và chị Sophie đã phải trốn tạm vào nhà của Laura Bell, cách đó bốn căn. Laura - là đồng đội và là bạn thân của chị Sophie trong đội khiêu vũ - chỉ chịu mở cửa cho Emma vào sau khi bị anh Nash dùng sức ảnh hưởng của *bean sidhe* nam thuyết phục.

Và để chắc chắn, chúng tôi đã cử anh Tod đi theo trông chừng Emma. Một cách vô hình, tất nhiên rồi.

Anh Nash siết chặt lấy tôi, khi viên cảnh sát tiến về phía chúng tôi. “Cô...” - anh ta liếc mắt xuống tờ danh sách trên tay - “...Cavanaugh, cô chắc là không cần chúng tôi đưa về chứ?”

“Tôi đã có người đưa về rồi, cảm ơn anh.” - tôi chỉ vào anh Nash để không phải nhắc tới Emma hay ô tô của cậu ấy.

Viên cảnh sát quay sang nhìn anh Nash và tìm tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Khi nãy anh ấy vừa uống bia, nhớ bây giờ cảnh sát bắt anh ấy đi theo đường thẳng hoặc kiểm tra nồng độ cồn trong hơi thở thì làm sao? Nhưng khi thấy sắc mặt anh Nash không hề thay đổi trước cái nhìn dò xét của mình, viên cảnh sát lại quay sang tập trung vào tôi.

“Cô có muốn tôi gọi cho bố mẹ cô không?”

Tôi ngập ngừng, cố tỏ ra như đang cân nhắc tới khả năng ấy thật, sau đó lắc đầu đầy quả quyết. “Dạ, không cần đâu ạ. Cảm ơn anh.” - vừa nói tôi vừa giờ điện thoại lên cho anh ta thấy - “Tôi sẽ tự gọi cho bố tôi.”

Anh ta nhún vai. “Họ sẽ cầu xe của cô tới ga-ra sửa chữa trên đường số 3. Sau khi thẩm định xong thiệt hại cho chiếc xe, nhân viên ở đó sẽ gửi thông báo tới cô trong vài ngày tới. Nhưng cá nhân tôi nghĩ rằng chỉ cần một lời từ luật sư của cô thôi, bố mẹ của cậu nhóc Fuller này sẽ sẵn sàng mua đền trả cô một chiếc xe mới ngay. Trông cậu ta là biết còn nhà có điều kiện rồi...” - viên cảnh sát đánh mắt nhìn khinh khỉnh qua vai - “...và tôi dám cá một năm tiền lương của mình rằng cậu nhóc đó bị phê thuốc. Họ đang đưa cậu ta tới bệnh viện Arlington Memorial, vì thế cô nên báo ngay với luật sư tới đó xem kết quả xét nghiệm máu của cậu ta đi.”

Tôi gật đầu, và viên cảnh sát quay sang dặn anh Nash. “Hãy đưa cô bé về nhà an toàn.”

Cầm của anh Nash cọ cọ vào gáy tôi lúc anh gật đầu với viên cảnh sát. Đợi cho anh ta đi hẳn tôi mới dám quay lại nhìn anh Nash. Một nỗi sợ hãi dâng trào trong cổ họng tôi.

“Anh có nghĩ là xét nghiệm máu sẽ cho kết quả gì không?”

“Không đâu.” - anh Nash lắc đầu - “Không một loại máy móc hay phòng xét nghiệm nào của con người có thể phát hiện ra các chất thuộc về Cõi Âm. Cảnh sát lại càng không.” - Anh quệt nhẹ lên mũi tôi và mỉm cười trấn an - “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Tôi nhìn lại chiếc xe ô tô một lần cuối trước khi bị xe cứu hộ kéo đi, cùng với con xe Mustang của anh Doug.

Anh Doug đang ngồi trên sàn xe cứu thương, hai chân đung đưa trong không khí, và thối vào cái máy kiểm tra nồng độ cồn của cảnh sát. Viên cảnh sát đọc đi đọc lại chỉ số trên máy rồi đập đập cái máy vào lòng bàn tay. Như thể nó không hề hoạt động.

Chỉ số họ đo được có lẽ chỉ quanh quẩn ở mức vài ba lon bia, chứ không đủ cao để phản ánh đúng tình trạng hiện giờ của anh ta. Anh Nash nói đúng; không một con người hay công nghệ nào có thể phát hiện ra Hơi thở của Quỷ. Tôi thực sự không biết nên vui hay buồn vì điều đó nữa.

Sau khi xe cứu thương và xe cứu hộ đã rời khỏi hiện trường, chúng tôi đi qua gõ cửa nhà Laura Bell và được dắt vào trong căn phòng khách sang trọng, đầy đủ tiện nghi.

Emma đang ngồi vắt vẻo trên tay ghế bành, mắt lơ đãng như muốn ngủ gật. Tôi vừa bước tới định đỡ cậu ấy dậy thì anh Tod không hiểu từ đâu đột nhiên hiện ra, làm tôi giật thót mình. Có lẽ đến già tôi vẫn không thể quen được với trò này của anh ta.

“Cô ấy không sao đâu.” - anh Tod nói, khi thấy tôi quỳ xuống nhìn vào đôi mắt nặng trĩu của Emma. Và chiếu theo phản ứng lúc này của mọi người - kể cả anh Nash thì có vẻ như anh ấy đang chỉ để cho mình tôi nhìn thấy anh - “Ngủ một giấc dậy là hết ý mà. Nhưng cứ như cô ấy có khi lại hơn, đỡ phải tiếp chuyện với cái đám dở hơi em gọi là bạn này.”

Tôi *không* hề gọi chị Sophie và Laura là bạn, nhưng lại không thể mở miệng tranh cãi với một người đã chết và đang tàng hình như thế này, nếu không muốn bị mọi người nghi ngờ. Vì thế tôi chỉ còn biết lờ anh Tod một cái rồi đỡ Emma dậy và cùng anh Nash đưa cậu ra xe.

“Chị có muốn đi về cùng không Sophie?” Tôi hỏi, lúc đi ngang qua mặt bà chị họ, đang đứng chống nạnh hăm hực nhìn tui tôi.

Và nhận lại được một cái bĩu môi đầy nhạo báng. “Chẳng phải xe của đảng ấy vừa bị xe của anh Doug tông đổ cả hòm thư đấy sao?”

“Bằng xe của Emma.” Tôi rít qua kẽ răng.

Chị Sophie ngồi phịch xuống ghế sô-pha, vắt chân sang một bên và đủng đỉnh đáp. “Chị ngủ lại nhà Laura.”

“Tùy chị.” - đúng là ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã - “Cám ơn đã trông chừng cậu ấy.” Tôi nói với anh Tod.

“Đó là việc cần phải làm mà.” Và trước khi tôi kịp trả lời, anh chàng thần chết đã vụt biến mất vào trong không khí. Tôi đoán là anh ấy quay trở lại bệnh viện, nơi giờ nghỉ ăn tối đã hết từ lâu.

“Làm ơn đưa cô ta đi nhanh giùm, trước khi bố mẹ tôi về đến nhà.” - Laura cúi kính nói, tưởng rằng tôi đang nói chuyện với cô ta - “Họ không thích tôi giao du với mấy đứa con gái say xỉn chẳng ra gì.” Tôi phải kiềm chế lắm mới không thốt ra những lời mỉa mai về tình bạn của cô ta với bà Sophie nhà tôi, thay vào đó tôi chỉ quay lưng đóng cửa cái rầm.

Trên đường về nhà, tôi đã gọi điện cho bố nhưng tối nay bố lại phải làm thêm giờ nên cuộc gọi của tôi được chuyển thẳng vào hộp thư thoại. Tôi đã cúp máy mà không để lại lời nhắn nào bởi có lẽ câu chuyện “xe ô tô của con bị đâm vỡ nát bởi một tay tiên vệ đang say Hơi thở của Quỷ” tôi nên trực tiếp kể với bố thì hơn.

Đã gần tới nửa đêm - giờ giới nghiêm chính thức của tôi - lúc tôi dừng xe lại trong sân và Emma vẫn đang say giấc nồng trên băng ghế phía sau. Anh Nash bế cậu ấy vào trong nhà và đặt lên giường của tôi. Sau khi cởi giày cho cậu ấy xong xuôi, tôi đi ra phòng khách ngồi xem phim *Night of the Living Dead (Đêm của những thầy ma sống)* - một bộ phim kinh điển từ những năm 1960 - cùng với anh Nash, và bát bỏng ngô thơm phức.

Cánh cửa trước bật mở, đúng lúc trên phim những thầy ma đầu tiên cũng phá rào xông vào trang trại, làm tôi hoảng hồn nhảy dựng lên, bỏng ngô bắn tung tóe khắp nơi.

Bố tôi uể oải bước vào, trong chiếc quần bò và áo sơ mi bạc màu, trông mệt mỏi không khác gì một thầy ma. Tất cả cũng chỉ vì những ca làm thêm giờ ngày này qua ngày khác, cốt sao có thể lo đủ cơm ăn áo mặc cho hai bố con tôi. Đột nhiên bố đứng khựng lại và ngoảnh đầu ra ngoài hiên. Tôi biết bố đang tìm cái gì.

“Xe của con đâu?” Bố cởi áo khoác, quăng lên chiếc ghế trong phòng khách. Sự lo lắng hiện rõ trên nét mặt đầy mệt mỏi của bố.

Tôi đứng bật dậy, trong khi anh Nash lom khom quỳ xuống nhặt chỗ bỏng ngô đang vương vãi trên sàn nhà. “Ừm... con gặp chút tai nạn và...”

“Con không bị làm sao chứ?” Bố nhíu mày, nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân xem có bị thương ở đâu không.

“Không a. Con thậm chí còn không có mặt trên xe.” Tôi đút hai tay vào túi quần bởi vì chẳng biết phải làm gì với chúng.

“Hử? Thế con đã đi đâu?”

“Con đi dự tiệc ở nhà một người bạn. Một anh chàng tên là Doug Fuller đã chẳng may... đâm phải xe con.”

Hai bên lông mày của bố nhăn tít lại, đến nỗi chúng gần như chạm vào nhau. “Con có uống bia rượu gì không đấy?”

“Không ạ.” *Ơn Chúa*. Nếu không giờ này chắc tôi đã bị bố phát cho một cái cốc nhựa và bắt đi thử nước tiểu rồi. Sao bố không đổi nghề làm cảnh sát hay quản giáo nhỉ, chắc chắn sẽ suốt ngày được tuyên dương và tặng thưởng huân chương cho mà xem.

Bố nheo mắt dò xét tôi thêm một lúc nữa rồi quyết định tin lời tôi nói. Sau đó ông chuyển hướng sang anh Nash đang đứng đằng sau tôi với bát bỏng ngô vừa đánh đổ. “Nash, về thôi cháu.” Vẫn là câu nói quen thuộc của bố mỗi khi gặp anh.

Anh Nash đưa cho tôi cái bát và hỏi. “Em có cần anh đưa Emma về không?”

“Emma á?” - bố thở dài, đưa tay lên vuốt mái tóc nâu dày cộp của mình - “Con bé đâu?”

“Trong giường của con ạ.”

“Say xỉn à?”

Tôi đã nghĩ tới chuyện nói dối bố, bởi tôi không dám chắc ông sẽ phản ứng như thế nào, mặc dù người say không phải là tôi. Nhưng người Emma giờ đang nồng nặc mùi bia, có muốn giấu tôi cũng khó mà giấu nổi.

“Vâng. Con chẳng còn cách nào khác. Con đâu thể quảng cho cậu ấy chùm chìa khóa và chúc cậu ấy lái xe an toàn...”

Bố lại thở dài cái thượt và lắc đầu. “Không, con đã làm đúng.”

“Vậy là cậu ấy có thể ngủ lại nhà mình tối nay đúng không ạ?” Ôi, không thể tin được, bố thậm chí còn không hề nổi giận.

“Chỉ một lần này thôi. Lần sau là bố sẽ gọi điện cho mẹ con bé đấy. Nash, hẹn gặp cháu ngày mai.”

“Vâng ạ, cháu chào bác.” Anh siết chặt tay tôi và đi ra phía cửa. Lần nào cũng vậy, anh thường đi bộ từ nhà tôi về nhà anh, chỉ cách đó hai con phố.

“Chuyện gì đã xảy ra thế con?” Bố khóa cửa lại và ngồi xuống chiếc ghế bành yêu thích của mình, trong khi tôi đang phân vân không biết có nên kể cho bố nghe toàn bộ sự thật hay không, về vụ Hơi thở của Quỷ. Bởi mỗi lần nhắc tới mấy chuyện liên quan tới Cõi Âm là bố thường rất khó giữ được bình tĩnh.

“Con đã nói với bố rồi. Anh Doug Fuller đâm vào xe con mà.”

“Có nghiêm trọng lắm không?”

Tôi thở dài, chuẩn bị sẵn tâm lý trước cơn thịnh nộ của bố. “Anh ấy tông thẳng xe con vào cái hòm thư bằng gạch của nhà hàng xóm.”

Bố hít một hơi thật sâu, còn tôi chỉ biết nín thở chờ đợi.

“Cậu nhóc đó đã uống rượu đúng không?” Bố hỏi và tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Một phần trong tôi đã tin chắc rằng bố sẽ đoán ra chuyện Hơi thở của Quỷ qua thái độ vừa rồi của tôi. Hoặc nếu không cũng là do linh tính của người làm cha mách bảo. Vậy mà bố đã không hề nghi ngờ gì, và nếu tôi không nhầm thì bố thậm chí còn thấy nhẹ nhõm sau khi biết được lý do của vụ tai nạn.

Và tôi không hề có ý định phá hỏng suy nghĩ ấy của bố. “Con không biết. Cũng có thể. Nhưng anh ta vốn nổi tiếng là một kẻ ngu ngốc rồi.”

“Họ đem xe của con đi đâu rồi?”

“Ga-ra trên đường số 3 ạ.”

Bố đứng dậy và hơi mỉm cười với tôi. Dường như bố đang thấy mừng khi được đối mặt và giải quyết một vấn đề của con cái, giống như bao ông bố bà mẹ bình thường khác. “Sáng mai bố sẽ qua đó xem sao. Cậu Fuller đó có bảo hiểm đúng không?”

“Vâng. Cảnh sát đưa cho con cái này.” - tôi đưa cho bố tờ giấy có đầy đủ thông tin liên lạc của anh Doug và số điện thoại của công ty bảo hiểm - “Và anh Doug cũng đã hứa là bố anh ấy sẽ trả tiền cho việc sửa chữa chiếc xe.”

“Chắc chắn là phải như thế rồi.” - bố tôi cầm tờ giấy đi vào trong bếp, nơi có ánh sáng tốt hơn - “Con ngủ sớm đi. Cả con và Emma sáng mai phải đi làm đúng không?”

“Vâng ạ.” Từ trưa tới bốn giờ chiều, hai đứa chúng tôi sẽ phải đứng bán vé và phục vụ bồng ngô tại rạp chiếu phim Cinemark, để kiếm thêm tiền đồ xăng. Mà phần lớn sẽ được dùng vào việc đi từ nhà tới chỗ làm và ngược lại. Thật đúng là một cái vòng luẩn quẩn.

Trở về phòng, tôi cảm thấy nhẹ nhõm như vừa được ân xá khỏi án tử hình. Sau khi thay quần áo và đánh răng xong, tôi nằm xuống bên cạnh Emma. Nằm nghe hơi thở đều đều của cậu ấy như thế này, khiến tôi không thể không nghĩ tới hậu quả khủng khiếp nếu cậu ấy quả thực đã chui vào chiếc xe ấy.

Tôi đã mất Emma một lần và không hề muốn lại đánh mất cậu ấy thêm một lần nữa. Vì thế tôi cần phải tìm cho ra làm cách nào mà một người trần mắt thịt như bạn trai của cậu ấy lại chạm được tay vào Hơi thở của Quỷ - và sau đó đảm bảo làm sao để chuyện đó không bao giờ lặp lại.

CHƯƠNG 3

“KAYLEE À, VÀO ĐI CHÁU!” - Cô Harmony Hudson vén một bên tóc ra sau tai và giữ cửa cho tôi bước vào trong căn phòng khách nhỏ nhắn, xinh xắn - “Sáng nay chúng ta có buổi học à?”

“Không ạ. Cháu chỉ đến gặp anh Nash thôi ạ.”

“À!” - cô mỉm cười và đóng cửa lại - “Vậy là cháu đã được “mãn hạn” phạt rồi hử?”

“Từ ngày hôm qua cô ạ.”

Anh Nash cũng đã bị phạt cấm túc nhưng chỉ bị hai tuần, chứ không phải bốn tuần như tôi. Nếu Nash không phải đã 18 tuổi, chắc chắn án phạt của anh ấy sẽ không kém gì tôi. Còn chuyện trừng phạt anh Tod là điều không tưởng, bởi vì: Thứ nhất, anh ấy đã trưởng thành; thứ hai, anh ấy đã chết (về mặt lý thuyết); và thứ ba, anh ấy có đặc quyền đi lại không giới hạn vào thế giới Cõi Âm. Cô Harmony thậm chí còn không thể giữ anh Tod ở trong phòng - chứ đừng nói đến chuyện ép anh ý hiện thân - đủ lâu để mắng mỏ hay dạy bảo anh.

“Nash vẫn chưa dậy. Mà tối qua hai đứa đi đâu thế?”

Tôi thả cái túi xách xuống ghế, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Tôi rất ghét phải giấu diếm cô Harmony như thế này, cảm giác còn tệ hơn cả khi nói dối bố. “Bọn cháu đi tiệc ở nhà anh Scott. Anh Doug Fuller tặng nguyên cả con Mustang 08 của anh ý vào xe cháu.”

“Ôi, không!” - cô Harmony đứng khựng lại trước cửa phòng bếp - “Xe của cháu có bảo hiểm đấy chứ hả?”

“Cháu chỉ mua bảo hiểm trách nhiệm thôi.” - Bởi đó là mức bảo hiểm duy nhất tôi có thể chi trả được, với đồng lương ít ỏi từ việc bán vé 12 tiếng/tuần tại rạp chiếu phim Cinemark - “Nhưng bố mẹ anh Doug nhiều tiền lắm ạ, hơn nữa đây cũng không phải là lỗi của cháu. Cháu thậm chí còn không có mặt trên xe.”

“Như thế thì còn may.” - cô chỉ về phía hành lang nối liền với phòng khách - “Cháu vào đánh thức thằng bé dậy hộ cô và thử xem có ép được nó ăn chút gì không. Cô đang làm bánh quế nhân táo.”

Lúc nào đến tôi cũng thấy cô Harmony đang nướng một cái gì đấy. Cô giống như một người bà hơn là một người mẹ, mặc dù bề ngoài trông cô chỉ như chị gái của anh Nash thôi. Một bà lão tám mươi hai tuổi trong thân hình của một cô gái ba mươi.

Theo suy nghĩ của tôi, ưu điểm duy nhất khi làm *bean sidhe* chính là tốc độ lão hóa chậm hậu-dậy-thì. Bố tôi đã hơn một trăm tuổi mà trông không quá bốn mươi.

Tôi gõ cửa nhưng không thấy anh Nash trả lời, vì thế tôi đành tự đẩy cửa vào, sau đó khép cửa lại và đứng yên ngắm anh ngủ. Anh đang nằm gác chân lên chăn, một bên mặt vùi trong gối, trông không khác gì một đứa trẻ con.

Tôi quỳ xuống cạnh giường và gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán anh sang một bên. Phòng ngủ của anh khá ấm nhưng chẳng hiểu sao da anh lạnh toát. Tôi đang định kéo chăn đắp lên người cho anh, bỗng thấy mặt anh nhăn tít lại, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Hơi thở của anh càng lúc càng nhanh, gần như hỗn hển. Hàm răng nghiến chặt, các ngón tay co quắp lại dưới chăn, còn miệng thì phát ra những tiếng rên đầy bất lực.

Tôi đứng đó, phân vân không biết nên đánh thức anh dậy hay cứ để yên cho cơn ác mộng đó tự qua đi. Và rồi đột nhiên anh choàng tỉnh dậy, hai mắt mở to đầy hoảng hốt, sau đó lập cập bò ra khỏi giường, chạy tới đứng áp lưng vào bức tường đối diện, và nhìn chăm chăm về phía tôi. Nỗi kinh hoàng hiện rõ trên các vòng xoáy đang quay cuồng trong mắt anh. Trái tim tôi thất lại khi chứng kiến vẻ mặt sợ hãi ấy của anh.

“Kaylee à?” Anh thì thào gọi tên tôi, như thể không dám chắc vào mắt mình.

“Vâng, em đây.” - tôi nhồm dậy, hơi thở của anh chậm lại và anh cũng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại - “Anh vừa gặp ác mộng hả?”

Anh giơ tay lên xoa mặt và khi anh ngẩng mặt lên nhìn tôi lần nữa, dường như anh đã hoàn toàn kiểm soát được tình hình. “Ừ, chắc thế.”

“Về chuyện gì thế ạ?”

“Anh cũng không nhớ nữa.” - anh nhú mày và ngồi phịch xuống đệm - “Anh chỉ biết là rất kinh khủng. Tỉnh dậy được mừng quá...”

Nói rồi anh Nash giơ tay kéo sát tôi vào lòng. “Sao hôm nay em lại đích thân tới đánh thức anh dậy thế?” - vừa nói anh vừa vén tóc tôi ra đằng sau. Và phải tới khi ấy tôi mới chợt nhận ra là anh đang cười trần - “Em nhớ anh đến thế sao?” Anh thì thầm và hôn nhẹ lên cổ tôi.

Kể đó, anh ngã người tôi xuống giường và trước khi tôi ý thức được chuyện gì đang xảy ra đã thấy lưng mình ở trên giường anh rồi.

“Em...” Tôi đang định nói gì ý nhỉ? Anh ấy vừa hỏi tôi câu gì ý nhỉ? Đột nhiên, những thứ đó không còn quan trọng nữa...

Nhưng rồi tôi như bừng tỉnh khỏi cơn mê, ngay khi những ngón tay lạnh lẽo của anh chạm vào da tôi. Bực mình, tôi đẩy anh Nash ra và ngồi bật dậy, cau mày nhìn anh. “Anh đang dùng năng lực Ảnh hưởng với em đấy à?”

Anh nhe răng cười trù. “Anh chỉ muốn giúp em thoải mái một chút ý mà.”

“Đừng có sử dụng năng lực Ảnh hưởng với em!” - tôi đứng phắt dậy, cố gắng không để giọng nói của anh làm cho cơn giận dữ của mình bị chao đảo - “Đừng bao giờ làm như vậy, trừ những lúc em cất tiếng hát linh hồn cho người khác.” - Đúng là thỉnh thoảng tôi cũng cần tới sự trợ giúp của anh để làm dịu đi tiếng khóc *bean sidhe* của mình thật, nhưng không phải bây giờ. Đặc biệt là lúc này. - “Em rất ghét bị mất kiểm soát. Nó khiến em có cảm giác như đang ngã khỏi vách đá.” - hoặc bị chuốc thuốc mê - “Và em tới tìm anh không phải vì chuyện đó.” Tôi chỉ tay về phía chiếc giường.

Anh Nash cau có nhìn tôi, khó chịu ra mặt. “Làm sao anh biết được? Anh tỉnh dậy và thấy em đang ngồi trên giường anh, cửa phòng thì đóng chặt. Theo em anh nên nghĩ như thế nào? Rằng em tới đây để chơi trò ghép chữ Scrabble chắc?”

“Em...” - tôi nhú mày không biết nên trả lời sao cho phải. Không lẽ tôi đã phát tín hiệu khiến anh hiểu lầm như thế? - “Mẹ anh đang ở trong bếp đấy!”

“Sao cũng được.” - anh thở dài rồi giơ tay kéo tôi lại gần - “Bỏ qua cho anh nhé?”

“Chỉ khi anh chịu hứa với em là sẽ không tái phạm.”

“Anh xin thề. Được chưa?” - anh ngồi dựa lưng vào tường, hai tay đan lại sau gáy - “Sao nào, em đến tìm anh có việc gì không?”

“Anh đã hứa sẽ đưa em đi làm mà.”

“À... ừ nhỉ.”

“Trước đó, em cần ghé qua một chỗ.”

“Ở đâu?”

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. “Nhà anh Doug Fuller.”

“Kaylee...” - anh mở miệng và tôi có thể đọc được sự phản đối trong ánh mắt của anh - “Việc của Fuller không liên quan gì đến chúng ta.”

“Anh ấy đang hít *Hơi thở của Quỷ*.” - tôi hạ giọng, mắt liên tục liếc về phía cánh cửa đang đóng im ỉm, lòng thầm hy vọng rằng mẹ anh ấy vẫn đang ở trong bếp - “Sao lại không liên quan đến chúng ta?”

“Đó không phải là việc của chúng ta.” Anh đứng dậy, vớ lấy cái áo vắt trên ghế và mặc vào người.

“Không lẽ anh không muốn biết anh ấy kiếm đâu ra cái chất đó à? Suýt chút nữa anh ta đã giết một mạng người đêm qua rồi. Và nếu anh ấy còn tiếp tục dùng nó, không biết chừng đến cái mạng cũng khó giữ.”

Anh Nash ngồi xuống ghế cạnh bàn học. “Em đang cường điệu hóa mọi chuyện lên rồi đấy Kaylee ạ.”

“Không hề, chính anh mới là người đang chủ quan thì có.” - tôi nhào người qua mép giường nhiu mày hỏi anh - “Anh gọi đấy là quan tâm, lo lắng cho bạn bè à?”

“Thế em bảo anh phải làm sao?” - anh nhún vai, quai hàm bạnh lại chứng tỏ đang rất khó chịu - “Không lẽ đứng trước mặt Fuller và nói: “Này, mình không biết cậu kiếm đâu ra cái thứ chất cấm của giới tà ma ấy, một loài sinh vật mà ngay đến bản thân cậu cũng không hề biết tới sự tồn tại của chúng, nhưng cậu cần phải bỏ ngay trước khi nó giết chết cậu”? Thử tưởng tượng xem cậu ấy sẽ nhìn anh bằng ánh mắt kỳ dị như thế nào?” Anh vung chân đá bay một chiếc giày vào góc phòng.

Tôi khoanh tay lại trước ngực, cố gắng hạ giọng nói khẽ nhất có thể. “Anh lo sẽ bị coi là kỳ cục trước mặt một tay phê hơi thở của kẻ khác ý hả? Chưa biết ai kỳ cục hơn ai đâu.”

“Mà sao em cứ nhất quyết phải tìm hiểu chuyện này thế hả Kay?” - anh Nash cao giọng hỏi - “Trước giờ em đâu có ưa gì Fuller.”

“Nhưng như thế không có nghĩa là em muốn nhìn anh ý phải chết.” - nhất là một cái chết được báo trước. Và tôi sẽ lại phải đau đầu suy nghĩ xem có nên tìm cách cứu anh ta hay không - “Và kéo theo cả Emma.”

Anh Nash tròn tròn mắt, bối rối hỏi lại. “Em đang nói cái gì thế?”

“Cả tối qua, hai người đó chẳng phải đã dính lấy nhau như sam đấy thôi. Trong lúc anh Fuller đang phê Hơi thở của Quỷ. Nhớ đâu Emma hít phải hơi thở của anh ta thì sao?”

Mặt anh Nash đột nhiên biến sắc, các vòng xoáy màu xanh và nâu đảo dữ dội trong mắt anh. Anh vội nhắm chặt mắt lại và điều chỉnh cảm xúc của mình, trước khi tôi kịp đọc ra được suy nghĩ lúc bây giờ của anh.

Tôi ngả đầu ra sau thành giường và quờ tay với lấy cái gối ôm vào trong lòng. “Anh Tod nói đó là một chất gây nghiện cực mạnh và *chết người* đối với con người. Nhớ Emma cũng mắc nghiện thì sao? Nhớ giờ cậu ấy đã đang nghiện rồi thì sao?”

Anh Nash thở dài cái thượt, quay sang nhìn tôi. “Em nghe anh nói này, chúng ta thậm chí còn chưa biết là Fuller có đang nghiện thật hay không. Chúng ta mới chỉ biết tối qua cậu ấy đã dùng nó, thế thôi. Mà em tưởng để có thể bị mắc nghiện theo đơn giản à? Emma sẽ phải hít thẳng từ phổi của Fuller ngay sau khi cậu ấy vừa hít vào. Và cơ hội để chuyện đó xảy ra là gần như bằng không. Đúng không nào?”

“Làm sao anh biết được? Em mới chỉ ngửi thoảng qua mà đã thấy hơi thở của anh ta sặc sụa mùi như thế rồi, trong khi suốt hai tuần vừa rồi hai người ấy tối ngày quấn quýt bên nhau. Anh có chắc là Emma sẽ không bị hưởng gì, dù chỉ là một chút, bằng việc hôn anh Fuller không?”

“Anh nghĩ là không, Kaylee ạ.” Nhưng ánh mắt lo lắng của anh có vẻ như đang nói điều ngược lại. Tuyệt, đến bản thân anh Nash cũng không dám chắc. Và anh ấy đã không thể che giấu nỗi sợ hãi đang hiện rõ mồn một trong mắt anh.

Anh thở ra khó nhọc và ngược mắt lên nhìn tôi. “OK, chúng ta sẽ đi tìm hiểu xem liệu Fuller có biết bản thân đang hít cái gì không và cậu ta kiếm được nó từ đâu. Nhưng em phải hứa, nếu cậu ấy không biết thì cũng đừng nói cho cậu ấy biết đó là cái gì đấy nhé? Chúng ta không thể chuyện gì cũng đem ra kể hết với bạn bè được. Một mình Emma là quá đủ rồi.”

“Tùy anh.” Tôi cũng chẳng hề muốn đi rêu rao với mọi người rằng mình không phải là con người.

“Em phải có mặt ở chỗ làm vào buổi trưa đúng không? Đợi anh tắm một cái rồi chúng ta đi nhé.”

“Sau khi ăn sáng xong.” - tôi mỉm cười chữa lại, rồi đi ra cửa - “Mẹ anh đang làm bánh quế nhân táo.”

Trong phòng bếp, tôi ngồi đợi anh Nash trên chiếc ghế gỗ cũ kỹ, nhìn cô Harmony rửa bát.

“Cảm giác được tự do trở lại thế nào hả Kaylee?” Vừa hỏi cô vừa cất cái khay nhôm lên giá.

Tôi nhún vai. “Cháu vẫn chưa tận hưởng được gì nhiều.”

“Cháu thấy có đáng không?” - Cô nheo mắt nhìn tôi đầy tò mò.

“Có đáng bị phạt cấm túc không ý ạ?” - tôi hỏi lại và cô gật đầu - “Có. Và không. Cháu thấy hoàn toàn xứng đáng khi giành lại được linh hồn cho em Regan.” - Bốn tuần bị quản thúc trong nhà chẳng thấm tháp gì so với sự dày ả vĩnh viễn dưới địa ngục của một người, nếu chết đi mà không có linh hồn - “Có điều bọn cháu đã không thể làm gì cho chị Addy.” Cứ lần nào nghĩ tới chuyện ấy là tâm trạng tôi lại rớt xuống thảm hại, cùng với mặc cảm tội lỗi và nỗi sợ hãi trước thất bại của mình.

“Dạo này cháu còn liên lạc với Regan không?” - Cô Harmony hỏi khi thấy tôi không nói gì thêm.

“Cũng thỉnh thoảng thôi ạ. Cháu nghĩ như thế sẽ dễ dàng hơn cho em ý, để không phải nghĩ về những gì đã xảy ra với chị Addy.” Về sự thật rằng chị gái của cô bé đang phải chịu sự tra tấn và hành hạ mãi mãi bởi vì chị ấy đã chết đi mà không có linh hồn. Ngoài một chút Hơi thở của Quỷ.

Đột nhiên tôi chợt nảy ra một ý... “Theo cô, em Regan có bị ảnh hưởng gì không ạ? Bởi Hơi thở của Quỷ ý ạ. Anh Tod nói nó rất nguy hiểm.”

Cô Harmony gặt đầu một cách vô thức, trong khi tay vẫn đang mở lò nướng kiểm tra mấy chiếc bánh. “Cũng có thể. Hơi thở của Quỷ làm mục rữa linh hồn của con người. Nó tàn phá sạch sành sanh những phần con người nhất có trong chúng ta.”

OK, cái đó thì ai cũng hiểu...

“Nhưng bề ngoài, nó chỉ như một thứ thuốc gây ảo giác nặng mà thôi. Nó khiến cho cháu nghe thấy và tưởng tượng ra những thứ không hề hiện hữu.”

Đó là lý do tại sao anh Doug cứ lải nhải như điên rằng có người ở trên xe cùng với anh ý...

Cô Harmony nói tiếp, thật không hổ danh là một nữ y tá tận tâm với nghề. “Ngoài ra, nó còn là một chất gây nghiện cực mạnh. Mặc dù nó sẽ không làm cho cháu chết ngay lập tức nhưng việc sử dụng trong một thời dài có thể dẫn tới những tổn thương về não và chứng rối loạn tâm thần.”

Tôi nuốt nước bọt cái ực với vẻ mặt tái mét, cố nói bằng cái giọng bình thường nhất có thể. “Rối loạn tâm thần ý à? Tức là bị điên ý hả cô?”

“Ừ, nôm na là như thế. Người đó sẽ hoàn toàn mất đi ý niệm với thực tại.” - cô lấy khay bánh ra khỏi lò rồi dùng chân đóng cửa lò lại - “Nhưng lúc cai nó mới gọi là khổ. Nó khiến cho cơ thể của chúng ta bị sốc đột ngột và rất dễ dẫn tới tử vong, nếu chưa chết vì nghiện.”

“Tuyệt...” Mặt tôi thất thần, vậy là cắt đứt nguồn cung cấp Hơi thở của quỷ cho anh Doug có thể làm anh ấy chết lăn quay ra ngay tức khắc.

“Ôi, Kaylee ơi.” - cô Harmony thốt lên khi thấy vẻ kinh hãi trên khuôn mặt tôi - “Cháu không phải lo cho Regan đâu. Con bé đâu có hít Hơi thở của Quỷ để tìm cảm giác mạnh - nó được dùng để thay thế cho linh hồn đã mất đấy chứ. Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau. Mặc dù đều rất nguy hiểm.” - cô nhún vai nói tiếp - “Việc buôn bán linh hồn vừa rồi đã không ảnh hưởng gì nhiều tới cô bé, về mặt thể chất.”

“Bởi vì khi ấy Regan đang không có linh hồn...” - tôi phân tích - “Nhưng nếu giờ em ý hít phải Hơi thở của Quỷ, sau khi đã lấy lại được linh hồn...”

Cô Harmony nghiêm mặt lại. “...thì con bé sẽ gặp rắc rối lớn.”

MỘT TIẾNG SAU, anh Nash dừng xe lại trước một tòa biệt thự sang trọng, to gấp mấy lần nhà anh Scott. Vậy mà tôi cứ nghĩ nhà anh Scott đã thuộc dạng nứt đổ đổ vách rồi đấy, ải dề... Bố mẹ anh Doug Fuller hẳn là phải kiếm được nhiều tiền lắm.

“Anh có nghĩ là anh ấy ở nhà không?” Tôi hỏi và anh Nash giơ tay chỉ về phía con xe thể thao cẩu cạch, đời mới nhất đang đậu trong sân, với con tem “xe đi thuê” dán ở rìa kính chắn gió.

Anh tắt máy xe và cật chìa khóa vào trong túi quần. “Đi nào, giải quyết cho xong chuyện này đi.”

Anh Doug ra mở cửa sau hồi chuông thứ ba, trên người tênh hênh một chiếc quần thể thao. Chúng tôi đi theo anh vào trong căn phòng được trang bị màn hình ti vi to vật, bằng gần cả bức tường. Thì ra đây là phòng chơi điện tử của anh ta.

“Xin lỗi em vì vụ cái xe nhé.” Anh Doug ngồi phịch xuống chiếc ghế da màu đen, mắt không buồn nhìn tôi lấy một lần.

“À...” Tôi còn chưa kịp nói dứt câu thì anh ta đã phẩy tay và cầm cái điều khiển trên ghế lên chơi tiếp.

“Bố anh sẽ trả mọi chi phí sửa chữa. Chiều nay chỗ thuê xe sẽ mang đến cho em một con xe để dùng tạm. Anh đã chọn cho em một con V6 đấy.”

Chỉ đơn giản vậy thôi? Anh ta đang nói thật hay giỡn thế? Trong khi tôi phải chịu đựng những linh cảm đau đớn về cái chết và tiếng hét rợn người thì một gã như Doug Fuller lại được an nhàn hưởng thụ một cuộc sống giàu sang đến mức khó tin. Đây thật đúng là một sự mất cân bằng của nghiệp chướng mà!

“Tin anh đi - nó hơn con xe cũ của em nhiều.”

Tôi nắm chặt hai tay lại, cố gắng nín nhịn cho xong. Sao Emma có thể chịu nổi anh ta nhỉ?

“Cám ơn anh.” Tôi lầm bầm nói, sau đó nhướn lông mày ra hiệu cho anh Nash.

Anh lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh anh Fuller và lân la hỏi chuyện. “Bố cậu có nổi giận khi biết kết quả xét nghiệm không? Hẳn là cậu đã phê lắm nên mới đâm vào một cái xe đang đậu như thế.” Xem ra anh Nash đã tiếp cận đúng hướng bởi tôi thấy anh Doug nhe răng cười khoái

chỉ và tạm dừng trò chơi lại.

“Ôi giờ, phải gọi là phê lòi mắt ý chứ.” - vừa nói anh ta vừa đặt cái điều khiển xuống ghế và bật lon Coke trên bàn tu ừng ực - “Nhưng kết quả xét nghiệm lại hoàn toàn bình thường, ngoài một chút xiu cồn trong máu. Tay bác sỹ ở phòng cấp cứu đã kết luận là có lẽ tôi bị sốc quá nên mới có những hành động như người phê thuốc như thế.”

“Tóm gọn lại một câu: Cậu đã hít cái quái gì thế?” Anh Nash nhòai người lấy thêm hai lon Coke nữa từ chiếc tủ lạnh mini đặt phía cuối bàn.

“Một chất dạng hơi. Giống như hơi lạnh trong tủ đá ý. Có điều nó làm cho chúng ta phê trong nhiều giờ liền...”

Tôi rùng mình, sồn gai ốc khi nghĩ tới hình ảnh hàng chục tên quỷ sứ với hình dạng kỳ dị đang giẫm đạp lên nhau trong thế giới Cõi Âm, để tranh giành Hơi thở của Quỷ - từ nguồn trực tiếp.

Anh Nash đưa cho tôi một lon Coke, một bên lông mày nhướn lên như muốn hỏi xem tôi có sao không. Có vẻ như anh ấy cũng nhận thấy cái rùng mình vừa rồi của tôi. Tôi gật đầu và bật nắp lon Coke.

“Cậu kiểm được nó ở đâu thế?” Anh ngả người ra sau ghế, ung dung hỏi tiếp.

“Từ một gã tên là Everett. Nhưng tôi nghĩ đấy là họ thôi, chứ không phải tên. Thứ Ba tuần tới tôi phải đi khám sức khỏe và anh ta đã thề thốt là cái chất này sẽ không để lại dấu vết gì trong kết quả thử máu.” - nói rồi anh ta quay sang hỏi tôi - “Kaylee này, tối nay Emma có phải đi làm không?”

“Có ạ. Cậu ấy làm ca đêm thì phải.” Thực ra bọn tôi chỉ phải làm đến bốn giờ chiều là xong nhưng tạm thời tôi không muốn Emma qua lại với tay công tử nhà giàu này một chút nào, ít nhất là cho tới khi tôi chắc chắn rằng cậu ấy sẽ không bị ảnh hưởng gì khi hôn anh ta.

Anh Nash đặt lon nước xuống. “Cậu còn dư chút nào không?”

“Không. Tôi có dư một quả bóng, nhưng tối qua bán mất rồi.” - khoe miệng của anh Doug giật giật hai phát, còn tôi thì chết điếng người. Gã quỷ sứ chúng tôi gặp ở Cõi Âm hồi tháng trước cũng đã bị giật y như thế, vì thiếu thuốc - “Còn quả của tôi, tôi hít nốt hơi cuối cùng đêm hôm qua rồi.”

“Nó được chứa trong một quả bóng ý hả?” Anh Nash sững người lại, các vòng xoáy trong mắt anh bắt đầu chuyển động.

“Ừ. Những quả bóng màu đen, trông na ná cái kiểu bóng mà bọn mình vẫn dùng để đập vỡ, trên cô giáo dạy thay cô Eddin hồi lớp 8 ý, nhớ không?”

Anh Nash gạt đầu một cách lơ đãng.

“Là ai?” - hai tay tôi siết chặt lấy lon Coke - “Anh đã bán quả bóng còn lại cho ai thế?” Nhưng tôi đã biết câu trả lời trước cả khi anh Doug mở miệng.

“Scott Carter.” Vừa nói anh ta vừa cầm cái điều khiển lên, hí hoáy chơi tiếp.

Trái tim tôi trùng xuống. Tôi đã đoán đúng. Anh ta đã bán quả bóng còn lại cho bạn trai của chị họ tôi, Sophie.

CHƯƠNG 4

“QUÁ TUYỆT!” - tôi cài dây an toàn trong khi anh Nash cài số lùi xe - “Anh Doug làm Emma bị nhiễm theo, sau đó bán nốt chỗ còn lại cho anh Scott, người chắc chắn cũng sẽ kéo chị Sophie vào cái mớ bong bóng này. Thật chẳng khác gì một thứ bệnh dịch! Mà nếu đã là bệnh dịch thì chúng ta phải làm gì để ngăn chặn hả anh?”

“Không thể gọi đó là bệnh dịch được.” - anh Nash quay đầu ra sau để lùi xe - “Đấy chẳng qua chỉ là trò chơi ngông của hai kẻ lảm tiên thôi. Bản thân họ cũng đâu biết mình đang dính vào chuyện gì.” - chiếc xe rồ lên một cái rồi từ từ lăn bánh ra khỏi sân - “Và anh không nghĩ là Emma hay Sophie sẽ bị gián tiếp nhiễm Hơi thở của Quỷ đâu.” Anh mỉm cười trấn an tôi.

“Nhưng anh cũng không chắc chắn, đúng không? Anh có dám khẳng định 100% là họ sẽ không bị nhiễm không?”

“Không, nhưng anh nghĩ...”

“Sao anh cứ nghĩ mọi thứ đơn giản nhỉ? Đây đâu chỉ đơn thuần là chuyện một đám trẻ con lén lút uống rượu hay hút thuốc sau lưng người lớn. Chúng ta đang nói về chuyện con người đang chuyển tay nhau thứ khí độc hại, được thở ra từ miệng một con quỷ đến từ *thế giới khác*.” - ai không biết mà nghe thấy chắc sẽ tưởng tôi bị điên - “Và theo lời mẹ anh cho dù họ có sống sót sau cơn nghiện - mà cơ hội đó là không cao - thì não bộ của họ cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.”

Và theo ý kiến chủ quan của tôi, sự hoang tưởng - cùng nguy cơ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần - còn tồi tệ hơn cả cái chết, bởi đối với con người chết là hết. Trừ phi họ ngu ngốc đến độ đem bán cả linh hồn bất tử của mình, giống như chị Addy...

Sự im lặng của anh Nash khiến tôi chột dạ, quay sang nhìn anh và thấy anh cũng đang nhìn tôi chằm chằm, thay vì nhìn đường. “Em đã hỏi mẹ anh về Hơi thở của Quỷ đấy à?” - Anh sáng giọng hỏi.

“Vâng, nhưng là vòng vèo qua chuyện của Regan.” - tôi cọ cọ lòng bàn tay vào hai bên đùi - “Em không hề nhắc tới anh Doug hay Emma.” - Nói đúng hơn là tôi không lồng tên hai người ấy vào cùng một câu chuyện - “Em đâu có ngu, anh Nash.”

“Mẹ anh cũng vậy!” - anh cau tiết dấm mạnh vào vô lăng, làm tôi giật nảy mình, và bắt đầu thấy khó chịu với thái độ gắt gỏng của anh - “Mẹ anh chắc chắn sẽ đoán ra. Em đúng là chết vì cái mồm. Giờ thì mẹ anh đã biết mọi chuyện. Em hài lòng rồi chứ, Kaylee? Cám ơn em rất nhiều.”

“Mẹ anh chưa biết chuyện gì cả. Hôm nay anh bị làm sao thế hả Nash?” Tôi đang rất kiềm chế để không quát ầm lên.

“Cứ cho là giờ mẹ chưa biết đi, nhưng nếu sự việc chuyển biến xấu như em dự đoán thì chắc chắn mẹ anh sẽ đoán ra tại sao em lại hỏi câu đó. Và chúng ta sẽ gặp rắc rối to, Kaylee ạ.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Này, nếu mọi thứ chuyển biến xấu như *dự đoán* của em, cơn giận dữ của mẹ anh sẽ là điều cuối cùng chúng ta cần quan tâm.” - tôi ngừng lại, để anh có thêm thời gian suy nghĩ về những điều tôi vừa nói. Và chỉ đến khi thấy nắm tay anh thả lỏng dần trên vô lăng, tôi mới tiếp tục. - “Chúng ta cần phải biết liệu anh Scott đã dùng nó chưa, và tìm cách thu hồi lại quả bóng đó. Đồng thời tìm hiểu xem gã Everett ấy kiếm đâu ra nguồn cung cấp Hơi thở của Quỷ kia.”

Anh Nash thở dài cái thượt rồi trả lời mà không buồn đánh mắt sang tôi lấy một lần. “Ừ. Em nói đúng.” Mồm thì nói vậy nhưng mặt anh chàng vẫn cứ sừng lên như bị ong đốt.

Và thế là cả đoạn đường còn lại chúng tôi lái xe trong yên lặng và nổi khó chịu với đối phương. Tôi tức vì tự dưng anh nổi đóa lên với tôi, và không biết phải làm gì trong tình huống như thế này, bởi chúng tôi chưa thực sự cãi nhau bao giờ.

Cuối cùng, chẳng ai nói với ai câu nào, và tôi đắm chìm trong những suy nghĩ của mình, cố gắng phân tích xem làm thế nào Hơi thở của Quỷ lọt được vào thế giới loài người, và làm sao để thu hồi chúng từ tay đám cầu thủ con nhà giàu và khó chiều của trường trung học Eastlake, mà vẫn không biết anh Nash và tôi thành hai kẻ tội đồ trong mắt bọn họ.

Tôi thậm chí còn không biết là mình đã ngủ gật cho tới khi choàng tỉnh dậy và nhận ra mình đang ở trong bãi đỗ xe của rạp chiếu phim Cinemark, mặt gục vào cửa kính ô tô lạnh ngắt. Tôi vội ngồi thẳng dậy, chớp chớp mắt bối rối. Ở bên cạnh, anh Nash, hai tay đặt trên vô lăng, đang nhún mày nhìn tôi chăm chú.

“Em không sao chứ?” - Anh hỏi, không hề có ý định nhào người sang tháo dây an toàn cho tôi như mọi khi.

“Không sao.” - Tôi vươn vai và duỗi hai chân ra cho đỡ mỏi - “Em chỉ đang lo lắng về cái vụ chất cấm ý mà.” - Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ và giật mình nhận ra mười phút nữa là tới ca làm của mình rồi - “Và có lẽ cũng hơi mệt.”

Anh Nash gật đầu, mặt đầy vẻ quan tâm. “Anh xin lỗi vì đã nổi nóng với em. Anh sẽ tìm hiểu xem liệu Scott đã hít thử chất khí đó chưa.”

“Cám ơn anh.” - tôi mỉm cười, quyết định tha thứ cho anh. Mặc dù không hiểu tại sao anh lại có thể thay đổi thái độ nhanh đến như thế...

“Em có muốn anh đón không?” - Anh hỏi, lúc tôi mở cửa xe.

“Emma đã hứa sẽ đưa em về. Em sẽ gọi cho anh sau khi về đến nhà.”

Nụ cười của anh giờ đã trông tự nhiên hơn một chút. “Bố em hôm nay có tặng ca không?”

“Có ạ.”

“Anh sẽ mang pizza đến còn em phụ trách vụ thuê phim nhé.”

“Được thôi.”

Anh nhào người sang hôn lên môi tôi và tôi cũng hôn lại anh, cố động viên bản thân cần phải tin tưởng rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. “Em cũng đừng quá lo lắng về vụ quả bóng bay của anh Scott!” - Anh nói, lúc tôi bước ra khỏi xe - “Mọi chuyện cứ để anh lo.”

TRONG PHÒNG THAY ĐỔI, tôi vội vã thay sang bộ đồng phục xanh - đỏ xấu xí rồi cột gọn tóc lại ra đằng sau và hội ngộ với Emma, đang kiểm lại tiền ngoài quầy vé. Không hiểu làm thế nào mà cậu ấy đã thu xếp được cho hai chúng tôi cùng đứng bán vé ngày hôm nay - điều chưa bao giờ xảy ra. Thường thì một trong hai đứa nếu không bị phân công đi xúc bóng ngô thì cũng là đi dọn rác.

Tôi im lặng kiểm lại tiền bên máy của mình, phân vân không biết có nên cảnh báo với Emma đừng tiếp tục qua lại với anh Doug nữa hay không. Và lý do là gì.

Tôi không chắc là Emma có biết anh ta đang chơi thuốc hay không, và nếu có, tôi cũng không thể nói cho cậu ấy biết đó là thứ chất gì. Nếu không muốn làm cho cô nàng sợ chết ngắt. Quan điểm của tôi về Emma và Cõi Âm là làm sao tách họ ra càng xa càng tốt, lâu được bao lâu mừng bấy nhiêu. Bởi không sớm thì muộn các rắc rối của Cõi Âm cũng sẽ tự tìm tới Emma...

Cuối cùng, sau hai tiếng bán vé không ngừng nghỉ và ngồi nghe Emma lú lo buồn chuyện suốt giờ nghỉ trưa, tôi hơi ngạc nhiên khi thấy cô bạn thân đột nhiên im lặng, ngồi thẳng lưng trên ghế, miệng cười rất tươi, nhìn ra cửa kính trước mặt. Tôi ngẩng mặt lên và bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc đang đứng lẫn trong đám đông xếp hàng trước ô cửa của Emma.

Doug Fuller.

Tôi đã phải huých vào tay Emma để nhắc cậu ấy trả lại tiền thừa cho một bà cụ dắt cháu đi xem phim hoạt hình 3D. Emma đẩy cặp vé và tiền lẻ qua ô cửa rồi quay sang thì thào với tôi, khi vị khách tiếp theo chọn mua hai vé phim kinh dị Nhật Bản. “Anh Doug đang ở đây.”

Tôi quét tấm thẻ tín dụng qua máy quét, sau đó trả lại cho khách. “Mình thấy rồi.” Và tôi không thích điều tôi vừa thấy.

Tôi hiểu tại sao Emma bị cuốn hút bởi một người như anh Doug, vừa cao ráo, đẹp trai, lại có một sức hấp dẫn khó cưỡng, và đủ cá tính - anh Doug không bao giờ quan tâm tới chuyện *mọi người* nghĩ gì về mình, kể cả đám bạn thân để kích thích trí tò mò của Emma. Nhưng dính vào anh ta, có ngày Emma bị nhốt vào trại tâm thần như chơi. Hoặc thậm chí còn tồi tệ hơn.

“Đáng ra mình đừng nghỉ trưa sớm như thế.” Emma đẩy ba cái vé và hóa đơn qua cửa kính, mắt không ngừng liếc về phía anh Doug.

“Emma này, cậu thích anh Doug ở điểm gì thế? Mặt đẹp hay tính hay?”

Emma nhún vai và đẩy tiếp hai cái vé nữa ra cho khách. “Như thế còn chưa đủ hay sao? Anh ấy vừa quyến rũ này, lại vui tính nữa. Kay ơ, cậu nên nhớ là chúng ta mới 16 tuổi, đâu đã phải tính tới chuyện ràng buộc cả đời với ai.”

“Mình không...” - tôi mở miệng định tranh luận nhưng lại thôi. Ngay đến bản thân tôi còn chưa biết mình đang tìm kiếm điều gì ở anh Nash nữa là. Nhưng tôi có thể khẳng định tôi không thích cặp kè chơi bời. - “Emma ơ, mình nghĩ cậu không nên...”

“Suýttttt!” - cô nàng ra hiệu lúc anh Doug bước tới, miệng cười tươi, để lộ một bên má lúm đồng tiền rất duyên và tôi biết tôi đã mất cậu ấy. Emma mỉm cười, hơi nhoài người ra phía trước - “Chào anh.”

“Chào em. Em có muốn ghé qua nhà anh sau khi đóng quầy không?” Anh Doug hỏi và mọi người xếp hàng phía sau anh bắt đầu càu nhàu khó chịu.

Ở bên cạnh, tôi phải rất kiềm chế mới không rên lên thành tiếng.

Lý do thứ mười tám tại-sao-Kaylee-không-nên-nói-dối: Vì cô ấy không bao giờ thoát được!

Emma cau mày. “Em có phải đóng quầy đâu - tối nay là tối giảm giá cho học sinh mà. Hai tiếng nữa là em tan ca rồi.”

“Nhưng Kaylee nói...” - anh Doug liếc về phía tôi, làm tôi chỉ biết cúi gằm mặt nhìn xuống quầy vé. Cũng may, đúng lúc đó mấy vị khách xếp hàng sau lưng anh ta chuyển sang mua vé bên quầy của tôi, khiến tôi có việc để làm.

“Câu ấy nhớ nhầm đấy ạ.” - Emma hậm hực nói. Nghe cái giọng là biết cô nàng đang rất giận - “Hẹn anh lúc năm giờ nhé?”

“Ừm... Anh cũng có vài việc cần giải quyết nên có gì tầm bảy giờ anh sẽ qua đón em nhé.” Bàn tay anh Doug khẽ giật giật trên mặt quầy và ruột gan tôi quặn thắt lại vì sợ.

“Được ạ.” Emma mỉm cười chào anh Doug và không hề quay sang nhìn tôi lấy một lần, cho tới khi vị khách cuối cùng đã đi khỏi.

“Chuyện này là sao hả Kaylee?” Emma quay phắt sang hỏi tôi.

“Mình xin lỗi. Chỉ là... mình nghĩ anh Doug không xứng với cậu.”

“Bởi vì anh ấy đã đâm vào xe cậu? Đó là một tai nạn và mình chắc chắn anh ấy sẽ đền bù mọi thiệt hại cho cậu.”

“Ờ, anh ấy đã thuê cho mình một con xe khác để đi tạm rồi.”

“Thế thì còn vấn đề gì nữa?”

Tôi thở dài, nghĩ nát óc vẫn không biết nên giải thích như thế nào cho cậu ấy hiểu. Tôi cần phải bảo vệ Emma khỏi thế giới Cõi Âm, bằng mọi giá. “Ở bên anh ấy cậu sẽ không an toàn, Emma ạ.”

Emma đảo tròn hai mắt. “Mình đâu có cần an toàn. Cái mình cần là sự vui vẻ và anh Doug là một người có thừa điều đó.”

“Cậu coi việc lái xe trong khi lúc say bí tỉ là vui ý hả Emma? Rồi kể đến hai người còn định làm gì nữa?”

“Chẳng có gì mà mình không dám thử cả.” - Emma khoanh hai tay lại trước ngực - “Sao chứ? Cậu nghĩ anh Nash của cậu hoàn hảo lắm à?”

Tôi hơi khựng người lại, nhớ lại việc anh ngang nhiên sử dụng năng lực Ảnh hưởng với tôi sáng nay. Nhưng Emma không thể biết được chuyện đó. “Cậu nói thế là sao?”

“Chẳng sao cả.” - Emma chống hai tay lên mặt quỳ, mơ màng nhìn qua cửa sổ - “Mình chỉ muốn nói là con trai trên đời này chỉ có vài dạng và anh Nash không phải là ngoại lệ. Vì thế cậu đừng có vội phán xét bạn trai của mình, mà nên xem lại bạn trai của cậu trước đi.”

Tôi thực không biết phải đáp trả lại câu đó như thế nào. Đúng là anh Nash có hơi gia trưởng một chút thật, nhưng nó không là gì so với việc anh Doug phả ra toàn hơi độc vào người Emma.

Lúc này rời khỏi đây, cánh tay anh Doug chẳng phải đã lại giật giật đấy thôi. Emma có thể không để ý nhưng tôi thì có, và tôi biết những cơn co giật ấy nghĩa là gì. Nếu không thể tách Emma ra khỏi anh Doug, ít nhất tôi cũng cần phải nói điều gì đó, để cảnh báo cho cậu ấy.

Tôi hít một hơi thật sâu và quay hẳn sang đối diện với Emma. “Emma, anh Doug đang chơi một loại thuốc mới. Rất nguy hiểm. Một chất dạng hơi.”

Một vị khách bước tới mua vé, nhưng Emma lơ tịt đi vờ như không thấy. “Cậu nói thế nghĩa là sao?”

“Tin mình đi Emma. Mình xin cậu đây. Chất khí đó được giấu trong một quả bóng bay màu đen và nó sẽ giết chết anh Doug. Cậu cũng sẽ chết nếu hít phải nó. Hoặc không thì cũng hóa điên. Mình nói thật đấy.”

Trán Emma nhăn tít lại. “Cậu nói nghiêm túc đấy à?”

“Cực nghiêm túc là đằng khác.” - tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của cô bạn thân, ước sao cậu ấy có thể đọc được sự chân thành trong mắt tôi như một *bean sidhe*. - “Anh Nash và mình đã cứu mạng cậu một lần và giờ mình đang phải lặp lại điều đó đây. Nếu cậu thấy anh Doug cầm quả bóng bay nào màu đen hoặc có biểu hiện gì không bình thường thì hãy về nhà ngay lập tức, nhớ chưa? Cho dù khi ấy cậu có đang làm gì đi chăng nữa thì cũng phải dừng ngay lại và

đi thẳng về nhà.”

Vị khách hàng sốt ruột gõ gõ vào cửa kính nhưng hai chúng tôi vẫn tiếp tục lơ ông ấy đi.

Hai mắt Emma mở to, tay bấu chặt lấy quầy vé. “Kaylee, cậu đang làm mình sợ đấy.”

“Mình biết.” - tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bạn thân - “Nhưng cậu phải hứa với mình sẽ rời ngay khỏi đó và về thẳng nhà, nếu thấy anh ta có bất kỳ biểu hiện không bình thường nào. Cậu thề đi!”

“Được rồi, mình thề.” - Emma gật đầu trấn an tôi. Ông khách hàng sốt ruột lại gõ mạnh hơn vào cửa kính - “Nhưng Kaylee này, mình thấy người có biểu hiện không bình thường bây giờ là cậu chứ không phải ai khác.”

Tôi biết điều đó. Nhưng ít ra thì những biểu hiện không bình thường đó của tôi không khiến ai bị chết. Ngoài tôi.

“EM MUỐN NGHE tin tốt hay tin xấu trước?” Anh Nash hỏi, ngay khi tôi vừa mở cửa. Tôi đỡ hộp bánh pizza trên tay anh và anh quay lưng đóng cửa lại.

“Tin xấu trước đi ạ.” Tôi đặt hộp pizza xuống bàn nước rồi đi vào trong bếp lấy nước. Anh Nash cởi áo khoác ra vắt lên ghế.

“OK. Carter đã hít thử khí trong quả bóng bay. Và anh nghĩ là cậu ta vẫn đang phê thuốc lúc anh tới đó chiều nay bởi vì cậu ấy cứ nói liên tục, nhảy hết từ chủ đề này sang chủ đề khác. Anh gần như không theo kịp câu chuyện của cậu ấy luôn.”

“Nhưng anh Doug đâu có như thế nhỉ. Anh ấy nói năng và có biểu hiện như một người say cơ mà. Lại còn hơi có chút hoang tưởng nữa.”

“Ừ.” - anh Nash mở hộp pizza ra và ngồi xuống ghế - “Có vẻ như với mỗi người nó lại gây ra những ảnh hưởng khác nhau. Nhưng tin tốt là chị Sophie của em đang tham gia chương trình gây quỹ cho Lễ hội Carnival Mùa Đông, vì thế cơ hội để cô ấy hít phải chất khí đó tối nay là rất thấp. Nên tạm thời Sophie vẫn được an toàn cho tới ngày mai.”

“Như thế mà anh gọi là tin tốt ỷ hả?” Tôi đặt lon Coke xuống trước mặt anh.

“OK, thế còn tin này...” - anh kéo tôi ngồi lên đùi anh - “Anh đã dụ được cậu ấy mang quả bóng ý đến trường vào ngày mai, để anh có thể “thử” nó.”

Mặt tôi sáng bừng lên. “Và chúng ta sẽ có thể tiêu hủy nó trước khi anh ấy kịp đem chia chác với người khác.”

Anh Nash nhe răng cười và hôn chụt lên môi tôi, trước khi thả tôi xuống ghế. “Kế hoạch là như thế.”

“OK, em cũng thích kế hoạch đó của anh. Nhưng làm sao chúng ta lấy được quả bóng đấy? Hay là nhờ anh Tod lấy hộ?”

“Anh có cách này còn hay hơn.” - anh nghiêng người, thò tay vào trong túi quần và rút ra một chiếc chìa khóa xe ô tô sơ cua.

Tôi nhú mày. “Anh lấy trộm chìa khóa của anh Scott đấy à?” Đành rằng cách này cũng tiện lợi thật vì chúng tôi sẽ không phải đột nhập vào xe của anh Scott, nhưng...

Anh Nash lắc đầu. “Anh chỉ mượn tạm nó trong ngăn kéo bếp thôi. Scott sẽ chẳng biết là mất đâu, trừ phi cậu ta tự nhốt mình ở ngoài xe. Và nếu may mắn, anh sẽ sớm trả lại nó về chỗ cũ trước khi cậu ấy phát hiện ra. Anh hỏi em, nếu không làm như thế thì làm sao chúng ta chui vào được xe cậu ấy?”

“Anh Tod có thể làm việc đó mà không cần lấy trộm chìa khóa của ai hết.”

Anh Nash nhướn một bên lông mày lên đầy thách thức. “Và em nghĩ làm như thế sẽ dễ chấp nhận hơn về mặt đạo đức?”

“Không phải. Ý em là như thế sẽ an toàn và dễ dàng hơn. Anh Tod thì chẳng ai bắt được rồi, còn chúng ta cũng không bị liên lụy.”

“Anh Tod đang gặp rắc rối to vì nghỉ làm quá nhiều.” - anh Nash cắn một miếng pizza và nhồm nhoàm nhai - “Vì thế trong vòng 48 tiếng tới anh ấy phải làm bù liên tục, không được nghỉ. Thấy bảo có một bà bệnh nhân, lên cơn đau tim hết lần này đến lần khác mà vẫn chưa chịu đi.”

Tuyệt thật...

“Vì thế trừ phi em biết làm sao để mở một cái xe bị khóa, thì đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta.” - anh Nash giờ chiếc chìa khóa lên, sự tự tin của anh khiến tôi cực kỳ khó chịu. Tiếc là anh ấy đã nói đúng.

Đột nhập phi pháp và trộm cắp, cái nào tệ hơn? Và liệu hành động mang chất cấm từ Cõi Âm sang thế giới con người có bị coi là hành vi trộm cắp không?

Tôi đành miễn cưỡng gật đầu và anh Nash cất lại chiếc chìa khóa vào trong túi. “Em không hề tin anh.”

“Đây không phải là vấn đề tin hay không tin. Em chỉ là không muốn bị bắt quả tang đột nhập vào xe của anh Scott?”

“Em yên tâm, chúng ta sẽ không bị ai bắt gặp đâu. Mà nếu có thì cậu ấy cũng sẽ cho qua thôi. Không ai có thể nổi giận với anh được, Kaylee ạ. Anh có cách dùng lời nói...” Anh nhích lại gần và đùa nghịch với đôi môi tôi bằng những nụ hôn ngắn.

“Sáng nay em đã nổi giận với anh đấy thôi.” Tôi thì thầm chọc anh.

“Ờ, nhưng rồi em quên ngay còn gì.” Nói xong, anh lại cúi xuống hôn tôi và lần này là một nụ hôn thực sự. Tôi đắm chìm trong nụ hôn với anh Nash và dường như quên hết mọi thứ xung quanh. Tôi muốn được quên đi như thế, quên đi nỗi sợ hãi, sự nguy hiểm và những cái chết. Dù chỉ là trong một vài phút. Và anh Nash là người duy nhất có thể làm được điều đó.

Anh ấy khiến tôi cảm thấy mình được yêu thương và quan trọng. Như thế nếu không có tôi, anh sẽ *chẳng có gì hết*.

Và tôi cũng muốn anh có được tôi, như là tôi muốn có được anh. Nhưng nhờ Emma nói đúng thì sao? Nhờ anh ấy cũng như bao gã con trai khác, một khi đã có được tôi rồi sẽ lại bỏ đi tìm ai khác thì sao?

Tôi có thể cảm nhận được anh đang rất muốn có tôi. Và tôi cũng vậy.

Nhưng điều anh Nash nói khi này không sai - tôi thiếu lòng tin ở anh ấy. Tôi vẫn chưa sẵn sàng để đón nhận những mặt khác của anh Nash, nếu quả thực anh ấy không hoàn hảo như tôi nghĩ.

Cái tôi cần là anh phải khác với những gã con trai khác.

“Khoan đã.”

“Sao thế em?” Anh hỏi, nhưng miệng vẫn tiếp tục hôn tôi say đắm, làm tôi không thể nói thêm được câu gì.

Khi tay anh bắt đầu trượt xuống eo tôi, tôi vội quay đầu đi và dùng cả hai tay đẩy anh ra. “Em đã bảo thôi cơ mà.”

Anh cau mày. “Em bị làm sao thế? Anh có sử dụng năng lực Ảnh hưởng đâu?”

“Em biết. Nhưng... hãy chậm lại một chút.”

Anh hậm hực ngồi dậy, trong khi tôi đưa tay chỉnh lại cái áo sơ mi. “Nếu còn chậm hơn nữa có lẽ chúng ta quay ngược lại được thời gian luôn rồi. Em đã đùa bỡn anh suốt mấy tháng nay rồi đấy Kaylee ạ. Nếu là người khác chắc đã bỏ cuộc từ lâu rồi.”

Mặt tôi đỏ lựng lên như vừa bị anh cho một cái tát vào mặt. “Em chẳng đùa bỡn ai hết, và anh có biết là cách ăn nói vừa rồi của anh nghe rất giống một thằng đểu không? Giờ anh muốn bỏ cuộc cũng chưa muộn đâu và em dám chắc là anh sẽ dễ dàng tìm được một người chịu hợp tác hơn em.”

Anh Nash thở dài cái thượt, đưa tay lên vuốt mặt. “Anh không muốn ai khác. Anh chỉ muốn có em thôi.”

Vấn đề là... tôi vẫn chưa sẵn sàng. “Thôi bọn mình xem phim đi anh, được không?”

“Sao cũng được.”

Sự đau đớn trong tim tôi lúc này đã làm lu mờ mọi nỗi đau khác mà bao lâu nay tôi vẫn đang tìm cách quên đi. Và trước khi tôi kịp nghĩ ra phải nói gì để cho bầu không khí bớt căng thẳng hơn thì đã thấy anh Nash đứng dậy cho đĩa DVD vào đầu máy.

Tôi giờ tay lên vuốt lại tóc, lòng thầm ước có thể quay ngược thời gian về trước buổi tối ngày hôm nay.

“Lúc chiều anh Doug đã đến tìm Emma ở rạp Cinemark anh ạ.” - tôi nhặt lon Coke đang nằm lẫn lóc trên sàn lên - “Anh ấy bảo sẽ đến đón Emma sau khi tan ca. Nhưng em đã bắt cậu ấy phải hứa là sẽ về nhà ngay nếu thấy anh Doug có biểu hiện gì kỳ quặc.” Hy vọng rằng Emma không nghĩ tới chuyện mượn ô tô của anh ấy.

Anh Nash quay sang nhíu mày nhìn tôi. “Em không kể với cô ấy...”

“Chuyện chất khí đó thực ra là gì ý à?” - tôi lắc đầu - “Không, em chỉ nói với cậu ấy là anh Doug đang tàng trữ một thứ rất nguy hiểm.” - tôi ngừng lại nhìn anh thăm dò. - “Em cần phải nói điều gì đó với cậu ấy.”

“Hiểu rồi.” - anh Nash cầm lấy điều khiển trên nóc TV và chuyển kênh - “Trông Fuller hôm nay thế nào?”

“Tay anh ấy cứ giật giật ý.” - tôi gác chân lên đùi anh lúc anh ngồi xuống đầu kia của sô-pha, với chiếc điều khiển đã nằm trên tay - “Em nghĩ tối nay anh ấy sẽ đi kiếm một quả bóng khác.” Lát nữa, trước khi đi ngủ, tôi sẽ phải gọi điện kiểm tra Emma xem thế nào.

Tôi nhấp một ngụm soda, nghĩ tới những tình huống xấu nhất có thể xảy ra. “Anh Scott có kể gì về gã Everett không anh? Anh ấy có biết hắn ta không?”

“Không.” - anh Nash cầm miếng pizza đang cắn dở khi nãy lên ăn tiếp và đưa cho tôi một miếng khác - “Cậu ấy chưa từng gặp tay đó. Anh nghĩ chỉ mình Fuller biết mặt anh ta thôi. Mà bây giờ ra đường thấy ai bán bóng bay cũng sợ phết em nhỉ.” - Anh Nash nhẹ nhàng cười, tìm cách xoa dịu bầu không khí. Nhưng làm sao tôi có thể cười nổi trước cái viễn cảnh bóng bay chứa đầy Hơi thở của Quỷ được bán la liệt các góc phố.

Nhờ chúng tôi phát hiện ra vấn đề đã quá muộn thì sao? Nhờ chất độc này đã được phân phối khắp thành phố, hoặc tệ hơn, toàn bang Texas? Hoặc toàn khu vực miền Nam thì sao? Không phải ngẫu nhiên mà chúng tôi *tình cờ* học chung trường với con người duy nhất hít Hơi thở của Quỷ.

Nếu trong một thời gian ngắn số người chết hoặc nhập viện tâm thần tăng lên đột biến chắc chắn chúng tôi đã phải biết. Chứng tỏ đây mới chỉ là bắt đầu, và mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra. “Em nghĩ câu hỏi thực sự ở đây là: Everett là loài gì? Nếu là con người thì hẳn lấy nguồn cung ở đâu? Còn nếu không phải, hẳn đang làm gì ở đây?”

Anh Nash nhún vai. “Thì làm việc xấu chứ sao. Trước giờ đây chẳng phải là “nghề” của đám người Cõi Âm còn gì.”

“Đành rằng như vậy nhưng tại sao đám ma quỷ ấy lại chỉ nhắm vào học sinh trung học? Khiến cho họ phê thuốc, nghiện ngập rồi cuối cùng là chết?” - tôi ngó chăm chăm vào miếng pizza, không sao nuốt nổi - “Điều đó có lợi lộc gì cho công việc kinh doanh nhỉ, khi mà khách hàng của họ lần lượt chết hết?”

Anh Nash trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói. “Nhưng đã có ai chết đâu.”

Nhưng cả hai chúng tôi đều biết đó chỉ là vấn đề thời gian.

Hay là tôi đã lầm nhỉ?

Tôi đặt miếng pizza còn nguyên xuống hộp rồi cầm lấy cái điều khiển trên tay anh bấm nút tạm dừng. “Có thể sẽ không ai phải chết vì cái chất khí đó. Anh chưa thể chết, nếu thời gian của anh chưa hết, đúng không nào? Nếu tên anh chưa xuất hiện trên danh sách của thần chết...” Danh sách thần chết ghi đầy đủ tên họ của những người có linh hồn đã được lên lịch sẵn sẽ bị lấy đi vào một ngày cụ thể. Anh Tod luôn nói về danh sách ấy như thể nó được chính tay vị thần số phận ghi chép lại, vì thế sẽ không thể bị thay đổi.

Tất nhiên, việc bị hóa điên chẳng hề tốt đẹp gì hơn so với cái chết. Nhưng ít ra thì tôi không phải cất tiếng hét cho những linh hồn bị trói chặt trong chiếc áo bệnh viện tâm thần.

Vậy mà trông mặt anh Nash chẳng có vẻ gì là nhẹ nhõm.

“Kay ơ, chuyên không đơn giản như thế đâu. Hơi thở của Quỷ là một phần của Cõi Âm. Nó còn vượt qua cả danh sách thần chết, giống như kiểu em từ đây đi xuyên vào thế giới Cõi Âm ý.”

Tim tôi đau nhói như bị ai đó bóp nghẹt, không sao thở nổi. “Ý anh là, ngay cả nếu chúng ta thuyết phục được anh Tod lấy bản danh sách thần chết, anh ấy cũng không thể nói cho chúng ta biết ai đang gặp nguy hiểm với thứ chất gây nghiện đó? Và rằng nó sẽ phát tán ra đến đâu?”

Anh Nash chậm rãi lắc đầu nói. “Không có cách nào lần ra cái chất đấy đâu và cũng chẳng

thể biết được ai sẽ phải chết vì nó. Cho tới khi...”

Anh không cần phải nói tiếp. Tôi có thể đoán ra được.

“Cho tới khi em cất tiếng hét.”

CHƯƠNG 5

“HÔM NAY HAI NGƯỜI BỊ LÀM SAO THẾ?” - Emma chọc chọc miếng cà chua trên đĩa sa-lát ngập rau, bánh mì nướng, pho-mát và thịt hun khói. Được cái Emma chẳng bao giờ đả đốn với mấy chuyện ăn kiêng như những nàng hot girl khác trong trường tôi, và tôi luôn ngưỡng mộ cậu ấy về điều đó. - “Trông mặt cả hai cứ như đang chờ một quả bom phát nổ ý.”

Không phải bom. Mà là một cầu thủ. Ban nãy, lúc đang trên đường vào lớp học tiết một, chúng tôi đã gặp anh Scott Carter ở ngoài sảnh. Ánh mắt anh ấy bồn chồn hơn mức bình thường, hơi thở lại quá ngọt và *lạnh*, giống như vừa nhai đá trong tủ lạnh vậy. Anh ấy đang phê thuốc. Ngay giữa trường học.

Xem ra việc anh Nash bảo anh Scott mang cái chất đó đến trường không hẳn đã là một ý hay...

Nhưng trước khi tôi kịp tìm ra câu trả lời đã thấy hai mắt nàng Emma mơ màng nhìn qua vai anh Nash. Đầy say đắm. Tôi quay người lại trên ghế và thấy anh Doug đang lách qua đám học sinh năm một đang đứng xếp hàng trước quầy pizza.

Emma mỉm cười rạng rỡ còn tôi, ngồi bên cạnh, chỉ muốn lao đầu vào cái tường gạch phía sau lưng cậu ấy.

Xung quanh chúng tôi, mọi người bắt đầu lấp đầy các chỗ trống còn lại trong căng-tin. Cả học kỳ này, toàn bộ học sinh trong trường sẽ không được phép ra ngoài ăn trưa - tất cả cũng chỉ vì một vụ va chạm ngoài bãi đỗ xe, xảy ra ngay trong tuần thứ hai nhập học. Kết quả là gần 1/3 số học sinh trong trường đang phải chen chúc trong cái căng-tin chật chội này. Bình thường Emma và tôi vẫn ngồi ăn ở ngoài sân, nhưng tháng 12 ở Texas quá lạnh để có thể ngồi ngoài đó. Trừ những người lén lút ra hút thuốc.

“Trông cậu phờ phơ thế này chứng tỏ mọi chuyện tồi qua vẫn ổn đúng không?” Tôi nhúng một miếng khoai tây vào nước sốt và đưa lên miệng, mắt vẫn không ngừng tìm kiếm dấu hiệu chứng tỏ Emma đang bị cuốn hút vào anh Doug quá mức bình thường. Nhưng tôi chẳng tìm thấy gì hết ngoài những cái hất tóc điệu đà và ánh mắt lúng liếng mà cô nàng thường chỉ dành cho những chàng trai đã đủ tuổi uống rượu. Hoặc ít nhất cũng đủ chứng chạc để hẹn hò với mấy bà chị gái đã đến tuổi học đại học ở nhà.

“Cô ấy thích thằng cha dỏ hơi kia thật đấy à?” Anh Tod đột nhiên hiện ra bên cạnh tôi và hỏi.

Miếng khoai tây trên tay tôi rơi cái “bộp” xuống bàn, nhưng lần này tôi đã không nhảy dựng lên và làm trò cười trước mặt anh Nash và Emma, những người đang hoàn toàn không hề hay biết gì về sự hiện diện của anh chàng thần chết. Sao bảo anh ấy phải làm bù cả ngày hôm nay ở

bệnh viện Arlington Memorial cơ mà?

Nhưng tôi không thể mở miệng hỏi anh câu đó, nhất là khi có cả đám cầu thủ bạn anh Nash đang ngồi ở đầu bàn bên kia như thế này.

“*Cực* ổn là đằng khác.” Emma mơ màng nói, và tôi khẽ nhếch một bên lông mày liếc nhìn anh Tod, như muốn hỏi liệu anh đã hài lòng với câu trả lời vừa rồi của Emma chưa.

Anh cau mày một cái rồi biến mất, và tôi ung dung lấy giấy ăn lau nước sốt trên đầu ngón tay. Tôi biết bản thân không ưa anh Doug ở điểm gì, nhưng tại sao anh Tod lại quan tâm chuyện Emma thích ai? Tôi cứ tưởng anh đã quên cậu ấy sau khi chị Addison xuất hiện trở lại - nhưng cũng nhanh chóng ra đi - trong cuộc đời anh.

Hiển nhiên tôi đã lầm. Một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi khiến tôi lạnh hết cả sống lưng. Một thần chết - kẻ không còn bị ràng buộc bởi các giới hạn của con người - sẽ đối phó với tình địch kiểu Doug Fuller như thế nào?

Ôi không!

Có kẻ đã bán Hơi thở của Quỷ vào thế giới loài người còn anh Tod có thể tự do đi ra đi vào thế giới Cõi Âm. Anh Doug đã thề sống thề chết là có người ở trong xe anh ấy lúc tai nạn xảy ra, còn anh Tod có một thói quen rất đáng ghét là đột nhiên hiện ra ở bất cứ đâu anh muốn, bất cứ lúc nào anh cần, và trước mặt bất cứ ai anh thích...

Có khi nào điều tôi đang lo sợ là sự thật không?

Không thể nào. Tôi định lắc đầu xua tan cái ý nghĩ đó đi nhưng rồi chợt nhớ ra rằng không ai biết được điều tôi đang nghĩ. Anh Tod sẽ không bao giờ làm như vậy. Chẳng phải vì anh sợ đối đầu hay cạnh tranh, nếu quả thực anh có ý định nghiêm túc với Emma, mà vì anh không muốn làm ảnh hưởng tới công việc của mình - bởi vì sự thất nghiệp đối với một thần chết đồng nghĩa với cái chết vĩnh viễn - hay Emma, một trong số ít cá thể loài người anh thực sự quan tâm.

Nhưng dù sao tôi cũng sẽ phải kể với anh Nash về khả năng - dù là rất nhỏ - này, khi hai đứa chỉ có một mình.

“Xin chào,” - anh Doug ngồi phịch xuống bên cạnh Emma, rồi nhoài người tới đập tay chào anh Nash. Sau đó quay sang hỏi tôi - “Cái xe thuê chạy thế nào em?”

“Cũng ổn ạ.” Tôi nhúng tiếp một miếng khoai tây vào nước sốt, lặng lẽ ghét thằm anh ta trong im lặng, không để cho Emma biết. Tôi sẽ càng khó bảo vệ cho cậu ấy hơn nếu cậu ấy không chịu nói chuyện với tôi nữa.

Anh Doug vuốt dọc sống lưng Emma, giọng đầy âu yếm. “Sau giờ học em định làm gì?”

“Đi làm ạ. Nhưng sau đó em sẽ về nhà. Một mình.”

“Có muốn anh tới chơi cùng không?”

“Có thể...” Emma dứt miếng thịt hun khói trên đĩa vào mồm, và dừng đỉnh nói.

Đột nhiên tôi thấy anh Doug hơi khựng lại và hắt hàm ra hiệu với ai đó sau lưng tôi.

Tò mò, tôi vội quay ngoắt lại nhìn... Thì ra là anh Scott Carter, đang đi xuyên qua căng-tin tiến về chỗ tụi tôi ngồi, một tay bưng khay thức ăn, tay còn lại quàng lên đôi vai xương xẩu của chị Sophie. Anh Scott đặt cái khay xuống bàn và ngồi xuống bên cạnh anh Doug. Chị Sophie cầm lấy quả táo đỏ trong khay anh Scott và lặng lẽ ăn, nét mặt hằm hằm giận dữ, cố tránh ánh mắt của tôi.

Hoặc cũng có thể là chị ấy đang cố tránh không muốn bị nhìn thấy đang ngồi cùng tôi.

“Kế hoạch chiều nay vẫn thế chứ?” - anh Scott hỏi anh Nash - “Xe mình đậu ở khu phía Tây, gần phòng thể dục.” Trông mắt anh ấy giờ có vẻ đã tỉnh táo hơn và tôi không còn ngửi thấy mùi Hơi thở của Quỷ tỏa trên người anh nữa. Con phê thuốc khi nãy đã dịu xuống và tôi không thể không tự hỏi anh ấy sẽ tỉnh táo được bao lâu trước khi lại muốn hít một liều mới? Và khi ấy anh sẽ có biểu hiện thèm thuốc như thế nào?

Liệu chị Sophie có nhận ra được điều không ổn ở anh không? Và các giáo viên của anh ấy nữa? Bố mẹ anh Scott vẫn đang đi vắng chưa về...

“Ừ” - anh Nash dứt nốt miếng bánh mì kẹp thịt vào miệng và cầm lon soda của mình lên - “Mình sẽ có mặt ở đó ngay khi hết giờ.”

“Ông vẫn còn thứ mà tôi cho ông đấy à?” Anh Doug dường như đã đoán ra chủ đề của câu chuyện, lập tức quay sang hỏi anh Scott và anh Nash, giọng đầy khẩn trương.

“Thứ mà ông bán cho tôi.” Anh Scott sửa lại.

“Sao cũng được.” - anh Doug rời tay khỏi lưng Emma, ghé sát về phía anh Scott. Tôi vẫn tiếp tục thản nhiên ngồi ăn, vờ như không nghe thấy gì, trong khi chị Sophie và Emma quay sang nhìn nhau bối rối - “Tôi cần mua lại nó, và tôi sẽ bù lại cho ông vào cuối tuần này.”

Anh Scott rưới mù tạc lên chiếc bánh kẹp. “Tôi tưởng hôm nay ông đã kiếm thêm được rồi?”

Anh Doug lắc đầu. “Không kịp lấy. Thôi, bán cho tôi chỗ của ông đi. Tôi sẽ trả thêm tiền.”

“Không đời nào.” - anh Scott lắc đầu từ chối và cầm chiếc bánh kẹp lên. Giờ thì cả chị Sophie và Emma thậm chí còn chẳng buồn giả vờ ăn nữa. - “Nhưng sau giờ học, ông có thể tới hít tạm một hơi cùng với Hudson...” - anh ta hất hàm về phía anh Nash - “...nếu ông chịu cung cấp cho tôi tên tuổi và số điện thoại của tay đó.”

Quai hàm anh Doug nghiến chặt lại. “Tôi đã nói cho ông biết tên rồi còn gì. Ngoài ra không có số điện thoại nhé. Nhưng chắc chắn tôi sẽ gặp lại hắn ta cuối tuần này. Và tôi có thể lấy cho ông thêm một liều, nếu ông trả tiền trước.”

Toàn thân anh Nash cứng đờ bên cạnh tôi và tôi biết anh cũng đang nghĩ cái điều tôi đang nghĩ. Gã Everett. Cuối tuần này. Đây là cơ hội tốt nhất của chúng tôi.

“Vẫn như lần trước chứ hả?” Anh Scott hỏi và ruột gan tôi như muốn đảo lộn khi Emma xéch ngược lông mày, liếc mắt nhìn tôi dò hỏi.

“Ờ.” Anh Doug gật đầu, và chị Sophie đảo tròn hai mắt, quay lại với quả táo đang cắn dở trên tay.

“Ồi giỏi, chán quá đi.” - chị ta bắt đầu mở giọng mè nheo - “Mọi người hết chuyện để nói rồi à?”

“Thế em có chuyện gì hay hơn để nói à?” - anh Scott mĩa mai, trong khi tay vẫn tiếp tục chấm hết miếng khoai tây này đến miếng khoai tây khác vào đĩa nước sốt tương cà - “Và đừng nói với anh là Lễ hội Carnival Mùa Đông nhá.”

Chị Sophie phụng phịu nói. “Buổi lễ hội sẽ diễn ra vào thứ Bảy tới và bọn anh *đã hứa* là sẽ giúp bọn em dựng các gian hàng vào chiều nay.” Đội bóng của anh Nash hiện đang rảnh tất cả các buổi chiều trong tuần bởi vì mùa thi đấu đã kết thúc, với thất bại đau đớn trước đội tân vô địch của bang Texas.

“Anh thật chẳng thích thú gì với mấy chuyện dựng rạp ấy, Sophie ạ.” - anh Scott nhướn một bên lông mày và mỉm cười đầy ẩn ý - “Nhưng có thể em sẽ thuyết phục được anh...” Anh đẩy cái khay sang một bên và ngã người ra sau ghế, chờ đợi...

Chị ta lập tức quẩn chặt lấy anh Scott như đang ở nơi không có người, làm tôi phải liếc vội xung quanh xem có bóng giáo viên nào lảng vảng gần đây không.

Nhưng chẳng thấy một ai. Hai cô giáo phụ trách còn đang bận tịch thu điện thoại của một anh chàng khóa trên, vì nghi ngờ anh ta lấy ảnh riêng tư của bạn gái ra khoe với đám bạn.

Chị Sophie trông không khác gì một con hải cẩu biển được huấn luyện thành thạo và tôi thấy nhục nhã thay cho bà chị họ của mình – bởi vì chị ta hình như đã đứt mất dây thần kinh đó rồi - nhưng lại không thể rời mắt khỏi chị ta. Cho tới khi bàn tay của anh Scott trượt dần xuống dưới phần eo của chị ta.

“Chị Sophie, đủ rồi đây. Ngồi xuống ghế ngay đi trước khi bị phạt.”

Ánh mắt chị ta nhìn tôi lúc này đủ để đóng băng cả ngọn lửa của quỷ Sa-tăng, nhưng rồi chị ấy cũng vẫn ngồi lại xuống ghế, mắt nhìn anh Scott đầy tiếc nuối. Trong khi anh Doug, anh Scott và các thành viên khác của đội bóng nhìn chị Sophie như thể chị ấy vừa múa cột không bằng. Tôi quay sang hăm hực nhìn anh Nash, như muốn hỏi “tại sao anh lại có thể giao du với một lũ bạn như thế”, nhưng anh không hề nhận thấy ánh mắt đầy trách móc ấy của tôi. Bởi chính anh cũng đang nhìn chị Sophie. Còn Emma thì đang nhìn tôi, trên trán hiện rõ dòng chữ *mình-đã-bảo-cậu-mà*.

Tôi khẽ nhăn mặt, huých tay vào người anh Nash, trong khi chị Sophie rút gương ra để tô lại son. “Thế...” - chị ấy đóng sập hộp phấn lại và cất vào trong túi - “có ai tình nguyện không nào?”

“Có anh.” - anh Scott hớn hờ giơ tay lên, và tôi chợt hiểu ra rằng màn trình diễn vừa rồi của chị Sophie thực chất chỉ là một cái cớ để chị ấy đạt được thứ mình muốn - “Chiều nay mọi người rảnh chứ?” Anh Scott đảo mắt một vòng quanh bàn tìm kiếm thêm sự ủng hộ.

Anh Nash gật đầu, nhưng Emma đã nhanh mồm nói đỡ cho cả tôi. “Kaylee và mình chiều nay phải đi làm thêm.”

“À, ừ...” - chị Sophie nhún vai, bộc lộ rõ bản chất thảo mai của mình - “Bọn này sẽ nhớ hai người lắm...” Mồm thì nói vậy nhưng rõ ràng, như mọi lần, ánh mắt chị ta đang nói điều ngược lại.

Đúng lúc đó chuông reo, mọi người lục đục đứng dậy dọn khay và quay trở về lớp. Riêng tôi và anh Nash đi thẳng theo hướng ngược lại, mấy ngón tay đan vào nhau lạnh ngắt. Tám phút sau, khi tiếng chuông báo muện giờ cất lên, hai chúng tôi đã lên ra được bên ngoài trường - lần theo bức tường phòng thể dục, nơi không có cửa sổ - và đi vào trong bãi xe, đầu cúi thấp, len lỏi giữa một rừng ô tô, cho khi nhìn thấy xe của anh Scott. Cũng may là anh ấy đậu xe ở một góc khuất, ít người để ý.

Con xe mui trần màu xanh da trời bóng loáng đã được kéo mui lên, và qua cửa kính tôi có thể nhìn thấy rõ mồn một nội thất trong xe; mọi thứ sạch sẽ đến nỗi tôi đồ rằng chị Sophie đã phải bỏ giày ra trước khi lên xe. Trên sàn xe phía sau là một chiếc túi vải to màu xanh lá cây. “Hoặc là nó ở trong đó hoặc là ở trong cốp xe.” Tôi thì thảo nói với anh Nash, mặc dù xung quanh chúng tôi lúc này chẳng có ai.

Anh Nash thò tay vào túi rút ra chiếc chìa khóa sơ cua của anh Scott. “Thử là biết ngay.” Anh cắm chìa vào ổ khóa - để ngắt tiếng còi báo tự động - mắt không ngừng ngó nghiêng đầy cảnh giác.

Sau khi mở được khóa xe, anh nhào người vào bên trong mở khóa cửa phía sau và giơ tay mời tôi. “Em cứ tự nhiên.”

Đảo tròn hai mắt, tôi chui vào băng ghế sau và nhắc cái túi đặt lên lòng. Vừa run run mở túi, tim vừa đập thình thịch, tôi cứ đinh ninh rằng anh ấy sẽ cất quả bóng bay ở trong cốp xe cơ, ai dè nó đang nằm trong cái túi vải này thật, bên cạnh quả bóng bầu dục và một bộ quần áo thể thao hôi rình màu xanh lá cây. Tôi dùng cả hai tay nhắc quả bóng bay lên và giật mình trước cái lạnh đang gần như ngay lập tức xuyên qua các đầu ngón tay tôi, như thể một quả cầu tuyết đang tan chảy trên da thịt tôi vậy.

Mặc dù bề ngoài trông nó vẫn giống như bao quả bóng bay bình thường khác. Tôi không biết ban đầu nó to cỡ nào, chỉ biết là hiện giờ nó đã xẹp đi một nửa độ căng tối đa. Tôi khẽ dùng tay bóp nhẹ lên bề mặt quả bóng và lớp vỏ cao su bên ngoài lập tức như muốn đóng băng.

“Lạnh lắm anh ạ” - tôi thì thảo nói, mắt vẫn không rời quả bóng - “*Như băng ý...*”

Anh Nash gật đầu. “Thế nên bọn họ mới gọi nó là hơi lạnh, Em không nhớ văn phòng của lão Avari lúc lão ý nổi giận à?”

Tôi nhớ chứ. Khi gã tà ma ấy nổi giận, băng giá cùng các trụ băng mọc lên tua tủa trên trần nhà, bàn làm việc, sàn nhà và cửa sổ... càng lúc càng nhanh theo cấp độ của từng cơn thịnh nộ.

“OK, đóng cái túi lại và đi thôi...”

“Hudson đấy hả?” Tiếng ai đó gọi vọng ra từ phía bên kia của bãi đỗ xe và máu trong cơ thể tôi chợt lạnh ngắt như quả bóng đang cầm trên tay.

Là huấn luyện viên Hundell.

Anh Nash vẫy tay ra hiệu cho tôi cúi thấp đầu xuống và tôi vội ngồi thụp xuống sàn xe, quả bóng ôm khư khư trong lòng. Nhưng trước đó tôi cũng đã kịp ghé mắt nhìn ra ngoài cửa kính và thấy thầy Rundell, từ phía phòng thể dục đang hối hả đi tiến về phía chúng tôi.

“Hudson, không ai được phép ra ngoài bãi đỗ xe hết” - viên HLV quát ầm lên - “Em biết rõ điều đó cơ mà.” Cái quy định quái đản đó được lập ra để cấm học sinh trong trường lên ra đây hút thuốc hoặc tình tứ với nhau ở băng ghế sau và ngăn chặn hiện tượng thỉnh thoảng có vài vụ vụ đột nhập xe bất hợp pháp - điều mà chúng tôi đang làm, ngay lúc này đây.

Toàn thân tôi như muốn đóng băng, một phần cũng vì hơi lạnh của quả bóng bắt đầu lườn qua áo sơ mi, thấm vào da thịt. Tôi hơi ngẩn cổ lên nhìn anh Nash cuống cuống quay sang thanh minh với HLV Rundell. “Em xin lỗi thầy. Sáng nay em để quên sách ngoài xe nên giờ phải ra lấy.”

“Chẳng phải đây là xe của Carter sao?”

Anh Nash nhún vai. “Cậu ấy cho em đi nhờ xe.”

Thực ra sáng nay anh Nash đi cùng xe với tôi, trên con xe mới thuê. Nhưng tôi biết, HLV Rundell sẽ chẳng bao giờ nghi ngờ cậu học trò cưng của mình đâu.

“Thế thì lấy sách rồi quay trở về lớp nhanh đi. Em có cần một tấm thẻ ra vào không?”

“Có ạ, em cảm ơn thầy.” Anh Nash nói, và tôi đảo tròn hai mắt khi anh nhoài người ra băng ghế sau, không để cho thầy Rundell nhìn thấy.

Thì ra là thế! Một anh chàng cầu thủ ăn cắp chìa khóa xe của bạn, đột nhập vào xe của anh ta, mà cuối cùng vẫn chẳng bị hề hấn gì. Nếu là tôi chắc đã bị đuổi học ngay rồi.

Anh Nash ấn chiếc chìa khóa xe vào tay tôi, thì thào dặn. “Đợi cho tới khi bọn anh đi khỏi hăng ra, rồi cất quả bóng vào trong cốp xe em và khóa lại. Nhớ chưa?”

Tôi lắc đầu, miễn cưỡng cầm lấy chìa khóa. “Em định là sẽ *làm nổ* luôn quả bóng. Để không ai dùng được nó nữa.”

Anh Nash nhìn tôi thẳng thốt. “Em không thể làm nổ nó, Kaylee. Nhỡ em chẳng may hít phải nó thì sao?”

Tôi giật mình trước ý nghĩ vừa rồi, một nỗi khiếp sợ len lõi chạy dọc sống lưng. “Nó cũng... nguy hiểm với *bean sidhe* như với con người ạ?” Tôi thì thầm hỏi lại.

Anh Nash thở dài. “Không, nhưng...” - anh ngừng lại và lắc đầu thật mạnh như để xua tan ý nghĩ đó đi - “Anh cũng không rõ. Nhưng không phải tự nhiên mà nó bị liệt vào danh mục các thứ chất cần phải kiểm soát và xử lý cẩn thận. Anh sẽ đưa nó cho anh Tod để mang đi xử lý ở bên Cõi Âm. OK?”

Tôi đành miễn cưỡng gật đầu. “Tùy anh.”

Anh Nash hôn thật nhanh lên má tôi một cái rồi nhoài người lấy quyển sách Hóa trên ghế của tôi. “Anh sẽ trả lại cho em sau giờ học.” Hy vọng thầy Rundell không biết năm nay anh Nash chọn môn Lý...

Anh chui ra khỏi xe, giơ quyển sách Hóa lên cho viên HLV xem rồi đóng cửa xe lại, bỏ mặc tôi một mình trên xe ô tô với chiếc chìa khóa ăn cắp và thứ thuốc gây nghiện quý hiếm, đắt tiền.

Cứ từ từ thôi, Kay.

Tôi ghé mắt nhìn qua cửa kính ô tô cho tới khi anh Nash và thầy Rundell đi hẳn vào trong phòng thể dục, rồi mới nhồm dậy cất quả bóng vào trong cái túi vải của anh Scott và từ từ mở cửa xe. Sau khi đã chắc chắn là xung quanh không còn ai, tôi rón rén cầm quả bóng chuồn ra khỏi xe, đóng cửa và bấm nút khóa xe. Kế đó, tôi lom khom chạy thật nhanh qua bãi để xe, tìm chiếc xe đi thuê của mình. Cũng may là cái cốp xe này mở một phát được ngay, chứ không như con xe cũ của tôi, những lúc cần là cấm có bao giờ mở được.

Tôi thả quả bóng bay vào trong cốc rồi đóng lại, vừa đi vừa cố điều hòa lại nhịp thở và nhịp tim, này giờ đang đập loạn xạ, của mình.

Thở phào nhẹ nhõm vì không bị ai phát hiện ra, tôi nhoẻn miệng cười rất tươi khi bước vào trong giờ tiếng Anh. Chỉ tới khi bị cả lớp ngoảnh đầu lại nhìn tôi mới chợt nhớ ra là khi này quên không tắt qua tủ đựng đồ lấy sách.

“Trò Cavanaugh.” - thầy Tuttle ngẩng đầu lên nhìn - “Có vẻ như em không có thể đi muộn? Hay sách giáo khoa nhỉ?”

Tôi im lặng lắc đầu, mặt đỏ bừng. Mọi người sẽ lại đồn thổi linh tinh cho mà xem...

“Vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác: Em bị phạt ở lại trường sau khi tan học.”

Tuyệt. Đây là phần thưởng cho một người đang cố tìm cách cứu cả trường khỏi thứ chất độc chết người có nguồn gốc từ Cõi Âm sao?

CHƯƠNG 6

“EM BỊ PHẠT ngay trong lần đầu đi muộn á?” Anh Nash phần nộ kêu lên, vừa đóng sầm cánh cửa tủ lại và khoác cái ba-lô lên vai. Xung quanh chúng tôi, mọi người đang túa ra nườm nượp từ các lớp học, chia thành hai nhánh rõ rệt: Một nhánh là các em học sinh năm dưới lũ lượt đi về phía cửa chính, nơi một hàng dài các xe buýt vàng đang đứng đợi, nhánh còn lại là các anh chị lớp trên đi ra bãi để xe ô tô.

“Lần thứ ba rồi.” - tôi thú thật, khi anh Nash vòng tay ôm lấy eo tôi - “Tháng trước em đi học muộn hai lần rồi, vì ai đó đã rủ em đi tham quan phòng tập trong lúc HLV Rundell nghỉ ăn trưa.”

Anh Nash mặt đầy tự mãn, nhe răng cười với tôi. “ừ nhỉ, xin lỗi em.”

“Em cá là hai lần đó anh đều không bị tính là đi muộn đúng không?”

Anh nhún vai. “Chẳng ai quan tâm em đến phòng tự học đúng giờ hay không đâu.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Đây là với những người khoác áo cầu thủ như bọn anh thôi.”

“Em có muốn mượn không?” - anh giả vờ cởi áo khoác trêu tôi. Trông anh có vẻ đã thoải mái hơn nhiều, sau khi tụi tôi cứu được anh Scott khỏi rắc rối với Còi Âm.

“Thôi khỏi, cảm ơn anh. Lòng tự trọng của em không cho phép em làm điều đó.”

“Vì tinh thần trường học?” - Anh nhướn mày, hóm hỉnh hỏi lại.

“Vì nó đi ngược lại với những quy định mà đám dân đen tụi em vẫn ngày ngày phải tuân thủ.”

“Quy định gì thế?” - Anh Doug Fuller khoác vai Emma tiến lại gần chỗ tụi tôi đang đứng.

Tôi cau mặt lại. “Theo anh thì là cái gì?”

“Hudson, bạn gái của cậu nghiêm túc quá đấy.” Anh Doug thả cái túi vải xuống đất, đưa tay lên vuốt mái tóc đen xì, dày cộp rồi kéo Emma sát lại gần.

“Tính nó trước giờ vẫn thế mà” - cái giọng lạnh tanh quen thuộc vang lên sau lưng tôi, và không cần quay lại tôi cũng đoán ra được chị Sophie cùng ả bạn thân Laura Bell đang đứng dựa lưng vào tủ đựng đồ, nhìn tôi với ánh mắt thù địch - “Bị các bác sỹ ở bệnh viện tâm thần đã sốc điện làm mất hết khiếu hài hước trong não rồi!”

Mặt tôi tối sầm lại, vừa tức vừa ngượng. Trong một thoáng, tôi đã nghĩ tới chuyện cho chị ta làm một hơi từ quả bóng của gã bạn trai. Tại sao tôi lại phải cố cứu lấy một người muốn nhìn thấy tôi chết hơn bất cứ thứ gì trên đời?

“Hãy xem lại mình trước đi rồi hãy nói người khác, Sophie ạ. Càng nghe em nói, người ta sẽ chỉ càng thấy sự thiếu tự tin mà thôi.” Emma mỉm cười, giọng ngọt như mía lùi. Sau đó cô nàng ngúng nguẩy đi về phía bãi đỗ xe, cùng với anh Doug, mặt đầy đắc thắng.

Anh Nash và tôi đi theo hai người bọn họ, bỏ mặc chị Sophie đứng chơ vơ, không nói được lời nào.

“Em thừa biết là em càng tức thì bà chị họ của em càng thích thú mà.”

“Vâng, thưa anh.” - tôi dài giọng mỉa mai - “Anh nghĩ là chỉ cần lờ chị ấy đi thì chị ấy chịu để em yên chắc?”

“Không.” - tay anh Nash siết chặt lấy tay tôi và tôi ngẩng mặt lên nhìn anh - “Anh nghĩ dù em có làm gì đi chăng nữa thì cô ấy cũng sẽ vẫn tìm cách sinh sự với em thôi. Có điều, em đừng để cho cô ta muốn làm gì thì làm.”

“Em hiểu.” - nhưng nói bao giờ chẳng dễ hơn làm - “Em thấy không cam tâm khi chị ấy không hề biết rằng chính chúng ta đã cứu mạng chị ấy. Và rằng chị ấy có thể cũng đã giống như em, nếu không phải vì mấy cái gien di truyền.” Bố chị Sophie là một *bean sidhe*, giống như bố tôi, còn mẹ chị ấy là con người nên chị Sophie có thể theo gien bố hoặc gien mẹ. Tôi cũng không biết nên gọi đó là may mắn, hay bất công, chỉ biết rằng số phận đã trao tặng cho chị ấy một chuỗi gien con người bình thường, và khuynh hướng ngày càng kiên cường đáng ghét.

“Em chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó cả, Kaylee ạ.” - anh Nash giữ cửa cho tôi đi ra trước. Bên ngoài, gió thổi lồng lộng làm tôi khẽ rùng mình vì lạnh - “Nói thật, chị Sophie của em còn chưa hết sốc vì cái chết đột ngột của mẹ và giờ lại thêm chuyện bạn trai dốt tiền vào một thứ hơi thở độc hại, anh nghĩ cô ấy sẽ là người tiếp theo cần phải điều trị. Ít ra em còn biết mình là ai, và thuộc giống loài gì.” - anh vừa đi vừa phân tích - “Còn Sophie chỉ biết chúng ta đang giấu cô ấy điều gì đó. Một bí mật về gia đình và nguyên nhân cái chết của mẹ cô ấy. Và có lẽ cả cuộc đời Sophie sẽ không bao giờ tìm ra được sự thật.”

Bởi vì bác Brendon không muốn để chị ấy biết rằng bác Val đã định đánh đổi mạng sống và linh hồn của năm cô gái trẻ vô tội - tình cờ bao gồm cả của chị Sophie - để đổi lấy tuổi thanh xuân vĩnh cửu.

Anh Nash nhún vai. “Chính vì thế anh thấy có chút thương hại cho Sophie và không chấp mấy trò trẻ con của cô ta.”

Tôi bỗng thấy lòng dịu lại và có phần nhẹ nhõm hẳn khi nghĩ về chị Sophie với một tình cảm thương hại - thứ tình cảm mà nếu chị ấy biết được chắc sẽ tức xịt máu mũi mất.

“Và Kaylee này, anh xin lỗi về buổi tối hôm qua. Anh có thể đợi. Em biết điều đó, đúng không?”

“Em biết.” Hôm nay anh Nash có vẻ bình tĩnh và vui vẻ hơn. Không căng thẳng và cáu bẳn như tối hôm qua. Rõ ràng anh ấy đã ngủ đủ giấc và không nốc quá nhiều caffeine.

“Cám ơn anh.” Tôi kiễng chân lên hôn lên môi anh - một nụ hôn mùi mẫn hơn bình thường anh có được khi ở trường với tôi - và chỉ ngừng lại khi nghe thấy tiếng kêu thất thanh ở đầu bên kia của bãi đỗ xe.

Anh Scott chắc hẳn đã phát hiện ra quả bóng bay chứa Hơi thở của Quỷ đã biến mất.

“Đi nào...” Anh Nash kéo tay tôi chạy thật nhanh về phía ô tô của anh Scott. Chúng tôi cần phải có mặt ở đó và làm bộ ngạc nhiên trước sự mất mát của anh ta.

Anh Doug và Emma, tay đút trong túi áo khoác, đang đứng co ro bên trái xe. Mặt anh Doug cau có, giận dữ không kém gì anh Scott khi không thấy quả bóng bay màu đen. Đứng bên cạnh anh ta là anh Brant Williams, người rõ ràng cũng đã được hứa hẹn cho hít thử. Các học sinh khác đứng theo dõi từ xa, tò mò nhưng không liên quan.

Đột nhiên tôi thấy mừng vì bọn tôi đã lấy đi quả bóng bay, mặc dù rất nguy hiểm. Bởi vì đám đông ở đây quá lớn. Làm sao chúng tôi có thể bảo vệ được hết cả trường?

“Ông có chắc là ông mang nó đi không?” Anh Doug khoác cái túi vải lên vai, các ngón tay khẽ giật giật.

“Chắc mà.” Anh Scott dầm mạnh vào thành ghế trước, đang được anh ấy đẩy hết lên để lục lại ở băng sau - “Sáng nay tôi còn hít một hơi trước khi ra khỏi xe mà. Tôi nhớ là đã cất nó lại vào trong túi tập rồi. Thế mà giờ chẳng thấy đâu.”

“Có chuyện gì thế?” Anh Nash hỏi, trong khi tôi vòng qua chỗ Emma đang đứng. Emma vén mấy sợi tóc ra sau tai và nhún vai như muốn nói cậu ấy cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thằng khốn nào đó đã đột nhập vào trong xe và ăn cắp mất đồ của mình.” Anh Scott cau kính nói, và tôi không phải là người duy nhất giật mình khi thấy anh nổi khùng lên như vậy. Có điều đó không phải chỉ là một cơn giận dữ hay nổi thất vọng đơn thuần, mà từng lời nói của anh Scott thấm đẫm sự hung tợn và cuồng loạn, không ai lý giải nổi. Kể cả anh Doug. Nhưng khi nhìn thấy bàn tay của anh Scott giật liên hồi trên cánh cửa xe, tôi đã hiểu.

Anh Scott đang bước vào trạng thái nghiện. Giống như một người nghiện ma túy thực sự. Anh ấy không còn chỉ là thèm một liều hít thử - mà đã mắc nghiện cả về thể chất, tâm lý, và thậm chí là tâm hồn. Giờ thì anh ấy không thể thiếu thứ chất hơi độc hại đó.

Không thể nào! Anh Scott mới chỉ dùng có một quả bóng, và nó vẫn còn nguyên một nửa. Sao anh ấy có thể nghiện nhanh như thế được?

Một nỗi lo sợ mới dâng trào trong tôi. Không lẽ tại tôi đã khiến cho tình hình xấu hơn khi lấy đi quả bóng đó? Cô Harmony từng nói giai đoạn cai nghiện cũng nguy hiểm không kém gì Hơi thở của Quỷ...

Nhưng nếu không, chúng tôi biết làm sao? Không lẽ đem trả lại quả bóng và để mặc anh ấy chìm vào điên loạn, hủy hoại nhân cách của bản thân và kéo chị Sophie theo?

“Bình tĩnh đi nào.” - anh Doug hắt xì hơi một cái, rồi quay sang trấn an ông bạn thân. Cũng may anh ấy không có vẻ gì con ảnh hưởng của thuốc. Chẳng hiểu sao anh Doug hít nhiều hơn và lâu hơn anh Scott, vậy mà lại ít bị phụ thuộc vào nó hơn - “Trừ phi ông muốn giải thích với HLV là ông đang nổi khùng lên vì chuyện gì.”

Anh Scott vẫn tiếp tục hằm hằm chui ra phía sau xe, lục tung mọi thứ trong cái túi vải lên. Nhưng cường độ có vẻ đã giảm đi chút ít, để tránh sự chú ý của các thầy cô đang đứng gần cánh cổng phía Tây gần đó.

Anh Nash thả phịch cái túi xách xuống chân tôi và tôi thầm thán phục sự bình tĩnh của anh khi anh cúi xuống kiểm tra cánh cửa phía bên ghế lái, đặc biệt chỗ cửa kính - “Trông không có vẻ là bị cạy, nhưng chỉ cần một cái mắc áo hay một cái que mảnh là vẫn có thể mở được...” - anh Nash đứng dậy, lau hai tay vào quần, sau đó mở toang cánh cửa ra và kiểm tra lại cái khóa điện - “Vẫn tốt, không sao cả...”

Nhưng anh Scott chẳng buồn để ý, vẫn tiếp tục lục túi tìm quả bóng bay, như thể nó chỉ đang nằm lẫn đâu đây trong đồng quần áo thể thao mà thôi. Sự giận dữ càng khiến cho các cử động của anh ta giật mạnh hơn.

Tôi liếc nhìn xung quanh bãi đỗ xe tìm chị Sophie và thấy chị ấy cũng đang đứng nhìn từ xa cùng mấy cô bạn trong đội khiêu vũ, trên tay mỗi người là thùng sơn và vài cái chổi cọ. Chắc là dùng để trang trí cho Lễ Hội Carnival Mùa Đông.

“Anh ấy bị làm sao thế nhỉ?” - Emma thì thầm hỏi tôi, mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía anh Scott - “Trông anh ấy có vẻ như đang bị hoảng loạn thực sự ý.”

Tôi nhún vai và rút hai bàn tay lạnh ngắt vào trong túi áo khoác. “Mình đoán là do cái hơi lạnh kia làm cho bị thế thôi.”

Emma hà hơi vào lòng bàn tay để giữ ấm. “Mà đó là cái gì thế? Một loại chất để hít à?”

“Mình cũng không biết.” - tôi thấy rất tội lỗi khi phải nói dối Emma như thế này, mặc dù tất cả cũng chỉ vì lợi ích của cậu ấy. Vì thế tôi quyết định đền bù cho cậu ấy bằng một phần nhỏ của sự thật - “Nhưng nó chẳng tốt lành gì đâu, Emma ạ. Hãy nhìn xem nó đã làm gì với anh Scott.”

Cơn thịnh nộ của anh Scott lúc này đã gần lên tới đỉnh điểm. Cũng may là đám đông xung quanh đã vãn dần - ngoài các nhân vật trung tâm - và không còn nhiều người ở lại chứng kiến cảnh anh Doug và anh Nash thuyết phục anh Scott bình tĩnh lại. Nhưng chỉ chưa đầy một phút sau, mọi nỗ lực của họ đều thất bại.

“Chết tiệt!” - anh Scott ném phịch cái túi xuống sàn xe - “Tôi không thể ở đây được.” Nói rồi anh nhảy vào trong xe, đóng sập cửa xe lại và rồ ga phóng thẳng ra khỏi bãi đỗ xe, làm đám đông gần đó chạy tóe khói vì giật mình. Cũng may là không ai bị đâm. Để xem sau vụ này các thầy cô có còn dám cho anh ấy đậu xe trong trường nữa không.

Sau khi anh Scott đi khỏi, anh Nash và anh Doug chỉ còn biết đứng trơ ra nhìn nhau, còn tôi thì đảo mắt đi tìm chị Sophie - đang ngây người trước mũi xe cô bạn Laura, tay ôm thùng sơn đang ngoác mồm đầy kinh ngạc. Tôi có thể đọc được nỗi đau đớn và thất vọng thoáng hiện qua khuôn mặt chị, trước khi quay trở lại với vẻ khinh khỉnh, ngúng nguẩy thường ngày, như thể chị chẳng thèm quan tâm tới chuyện vừa bị bạn trai bỏ rơi, không nói tiếng nào.

Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

“ANH CÓ CHẮC là anh Scott lái xe không sao không?” Tôi quay sang hỏi anh Nash, đứng lúc anh cũng nghiêng người hôn lên má tôi.

“Ừ. Không sao đâu.” - anh thì thầm vào tai tôi đầy âu yếm - “Cậu ấy chỉ đang cáu vì bị mất quả bóng thôi chứ không phải phê thuốc.” - lại thêm một nụ hôn nữa, và lần này cuồng nhiệt hơn nụ hôn trước - “Anh sẽ ghé qua thăm cậu ấy sau khi xong việc ở đây.” - Anh Nash và anh Doug sẽ ở lại và giúp hội chị Sophie thay cho ông bạn thân, đang bị... vật thuốc - “Gọi cho anh sau khi tan ca nhé.”

Tôi nhẹ nhàng vuốt dọc theo cánh tay anh. “OK. Tối nay bố em đi làm về muộn và em nghĩ em cần giúp đỡ với môn giải phẫu.”

Lông mày anh Nash xéch ngược lên. “Em đâu có chọn môn giải phẫu.”

Tôi cười khúc khích. “Em biết.”

Nụ hôn tiếp theo của chúng tôi kéo dài lâu hơn và chỉ kết thúc khi chị Sophie ở phía sau hắng giọng rõ to, ngầm gọi anh Nash tới giúp bê mấy thùng sơn trắng. Nhưng anh ấy chẳng buồn quay lại mà chỉ phẩy tay nói. “Cứ để đấy, lát anh bê ra cho.”

Chị Sophie hậm hực bỏ đi, rõ ràng là đang rất tức tối nhưng lần này chị ấy đã không nói gì.

“Nào, đưa cho anh quả bóng trước khi em đi.” Anh Nash ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi mở túi xách ra.

“Sao anh không tới nhà em rồi lấy nó tối nay?” Tôi mở cửa xe ra và hỏi.

Anh Nash nhú mày. “Bố em đã kiểm tra cái xe đi thuê của em chưa?”

“Chưa. Tối qua ăn tối xong bố đi ngủ luôn. “

“Nhớ hôm nay bố em về sớm và đòi xem xe thì sao? Em muốn bố tìm thấy thứ đó trong xe mình à?”

“Bố em chẳng tự dưng đi kiểm tra cốp xe làm gì đâu.”

Mặt anh Nash đột nhiên nghiêm lại. “Đưa quả bóng cho anh, Kaylee”. Anh sẵn giọng nói.

Tôi lùi lại một bước, thẳng thốt nhìn anh. “Anh bị làm sao thế hả Nash? Thật chẳng giống anh teo nào.” Rõ ràng vấn đề của anh Nash không chỉ dừng lại ở chuyện giao du với đám bạn xấu. Chắc chắn phải có chuyện gì đó hơn thế.

Anh Nash thở dài và nhắm mắt lại. “Anh xin lỗi. Anh chỉ không muốn em giữ thứ ấy bên người. Hãy giao nó cho anh để anh không phải thấp thỏm lo lắng cho sự an toàn của em đi mà Kaylee.”

“Thôi được.” - tôi nói vậy nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý với cách xử trí của anh. Chỉ là tôi không muốn tranh cãi, đối co với anh mà thôi. Và đây không phải lần đầu tiên.

- “Đưa túi của anh đây.” - Tôi vòng ra sau xe, từ từ mở cốp lên, để phòng nhỡ quả bóng tự dưng bay vụt đi mất. Nhưng tôi đã lo hơi thừa. Và thay vì đưa cái túi xách cho tôi, anh Nash không nói không rằng lẳng lẳng cúi xuống cốp, nhét quả bóng vào trong túi và kéo khóa lại, trước khi có ai kịp nhìn thấy việc anh đang làm - “Anh nhớ cẩn thận đấy nhé.”

- Tôi cảnh báo. Có thể các thầy cô trong trường không biết đó là cái gì nhưng những ai chứng kiến cơn nổi giận khi nãy của anh Scott có thể sẽ đoán ra - “Và nhớ trả cái chìa khóa lại chỗ cũ.”

Anh Nash nhe răng cười hớn hở, tâm trạng dường như đã vui vẻ trở lại. “Anh lớn rồi mà.”

“Em biết.” Nhưng suốt dọc đường tới chỗ làm cùng Emma, tôi không thể nghĩ được gì khác ngoài chuyện anh Nash đang giữ một quả bóng chứa đầy Hơi thở của Quỷ trong túi xách, và rất dễ bị người khác phát hiện ra.

Vì thế, sau ca làm muộn hơn thường lệ ở rạp Cinemark, tôi gọi điện ngay cho anh Nash. Tôi sẽ không thể ngủ cho tới khi biết chắc là anh đã xử lý gọn ghẽ quả bóng đó. Anh trấn an tôi là đã đưa nó cho anh Tod, và hai đứa buồn chuyện tiếp hơn nửa tiếng nữa, cho tới khi bố tôi gõ cửa giục tôi cúp máy và đi ngủ.

Tôi tạm biệt anh Nash và tắt đèn. Nhưng chẳng hiểu sao tôi không tài nào ngủ nổi, mọi chuyện vừa xảy ra giống như một thước phim quay chậm đang tua đi tua lại trước mắt tôi.

Cảnh tượng khi xe anh Doug đâm vào xe tôi.

Cơn giận dữ của anh Scott ở bãi đỗ xe.

Hình ảnh anh Nash cầm quả bóng bay màu đen mới ăn trộm được của anh Scott.

Chúng tôi ngày càng lún sâu vào Hơi thở của Quý. Có gì đó mách bảo tôi rằng việc lấy trộm quả bóng của anh Scott chỉ có tác dụng giống như việc nút cái lỗ thủng trên đập Hoover Dam (đập thủy điện cao thứ nhì nước Mỹ) bằng một mẩu kẹo cao su nhai dở...

CHƯƠNG 7

“KHÔNGGGGGG!” Tiếng gào thét vang vọng trong đầu tôi như tiếng súng nổ vang lên trong căn phòng kín, khiến tôi choáng váng gần như rơi vào trạng thái nửa tỉnh, nửa mê, khi màn sương mù xám xịt bắt đầu uốn lượn quanh mắt cá chân tôi. Màn sương ấy giống như một làn khói - nặng hơn không khí và không thể nhìn xuyên thấu - nhưng nó không mang theo hơi ẩm hay mùi khí đốt.

Do chẳng nhìn thấy gì xung quanh nên tôi không dám di chuyển, chỉ biết nằm im quay qua quay lại trong làn sương mù ấy, tìm kiếm một cách vô vọng một cái móc quen thuộc nào đó. Hoặc thậm chí là một cái móc *không quen thuộc*. Bất cứ cái gì có thể nói cho tôi biết mình đang ở đâu. Nhưng trước mắt tôi chỉ toàn một màu xám xịt, như thế tôi đã bị mù và tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy lúc này là một biển sương khói rộng mênh mông.

Giống như một cơn ác mộng.

OK, Kaylee, nghĩ đi nào! Tôi thề ra lệnh cho bản thân. Tại sao mà lại cất tiếng thét?

Nhưng nghĩ mãi tôi vẫn không tìm ra được câu trả lời. Tôi không *biết* tại sao mình lại cất tiếng thét. Cực chẳng đã tôi đành hít một hơi thật sâu nuốt tiếng thét ấy vào trong và giữ chặt nó lại. Tôi có thể cảm nhận được lớp khói xám dày đặc và trơn tuột kia đang quần đảo trong miệng và chỉ muốn nhổ nó ra ngay lập tức. Nhưng lại không thể, bởi vì xung quanh tôi lúc này chẳng kiếm đâu ra không khí trong lành để thở cả.

Và rồi câu trả lời chợt ập đến, len lỏi trong đầu tôi như một con rắn đang dò dẫm tìm đường trong cái ao nước tối đen, hy vọng không bị ai phát hiện ra.

Đây chính là một điềm báo trước. Đột nhiên tôi cất tiếng thét như vậy là vì ai đó sắp phải chết.

Thôi xong! Tôi đang ở trong thế giới Cõi Âm. Chắc chắn là thế rồi, bởi vì trong thế giới của tôi, chẳng có nơi nào mà sương mù dày đặc tới mức thấm luôn qua cả quần áo và quần lấy các đầu ngón tay tôi như những miếng bông gạc ẩm ướt như thế này.

Khoan đã, nói như vậy cũng không đúng. Tôi chưa bao giờ *nhìn thấy* sương mù khi đứng ở bên Cõi Âm cả. Tôi chỉ có thể nhìn thấy nó khi ghé mắt nhìn vào Cõi Âm từ thế giới của mình. Không lẽ tôi mới chỉ đang nhìn qua đó thôi? Và nếu thế thì tại sao tôi lại cảm nhận được làn sương ấy thật đến như vậy, trong khi trước giờ nó thường chỉ xuất hiện dưới dạng hình ảnh đơn thuần?

Có gì đó không ổn. Tôi không phải đang ở trong Cõi Âm thực sự. Mà là một phiên bản cách điệu của nó, như thể tôi đang...

Nằm mơ.

Đúng vậy! Tôi đang ngủ và nằm mơ tới cái chết của ai đó. Kết quả là tiềm thức đã tự động đưa tôi, cùng tiếng thét đang dâng trào trong cổ họng, đến với phiên bản trong mơ của Cõi Âm, để đón chào cái hình hài tối tăm đang bước ra từ bức màn sương tiến về phía tôi.

Một thân ma biết đi.

Đó là con người. Hay chí ít là sinh vật mang hình hài con người, có đầy đủ chân tay, vai và đầu cân đối. Tôi không thể xác định được giới tính của sinh vật này, mặc dù nó chỉ đang đứng cách tôi vài mét, do bị màn khói xám càng lúc càng dày đặc che khuất.

Tôi ngậm chặt miệng lại, cố gắng không cho tiếng thét thoát ra; hai bàn tay nắm chặt tới mức các móng tay như muốn cào chảy máu da thịt, với hy vọng đánh thức được bản thân dậy. Để rời khỏi phiên bản Cõi Âm trong mơ này, trước khi tôi kịp nhìn ra mình đang nằm mơ về cái chết của ai. Người có cái chết đang được tiềm thức của tôi dự báo bằng những tiếng thét đang dần tuột khỏi miệng tôi.

Tôi chờ mãi, chờ mãi và vẫn không có gì xảy ra. Tôi không cảm thấy đau đớn ở nơi bàn tay, cũng chẳng nhìn thấy máu và hiển nhiên là không hề thức giấc. Và cái hình hài kia tiếp tục tiến mỗi lúc một gần.

Giờ nó chỉ còn cách tôi hai mét nhưng tôi chẳng hề nghe thấy có tiếng bước chân nào phát ra. Một mét rưỡi, vẫn không một tiếng sột soạt của quần áo hay tiếng gót giày.

Một mét, và sinh vật ấy bắt đầu hiện dần ra qua làn khói của Cõi Âm. Một cái mũi. Một đôi mắt mờ đục, như hai cái hố mắt của quả bí ngô trong kỳ Halloween. Và một cái miệng trông huếch trống hoác...

Cổ họng tôi đau đến nỗi tôi có cảm tưởng như nó đang sưng vù lên, sắp bít hết đường thở. Như thể tôi vừa nuốt phải cả cái cuống và gai hoa hồng, và ai đó đang cố kéo nó ra.

Âm thanh vẫn tiếp tục thoát ra từ cổ họng tôi.

Tôi chỉ biết đứng im bất động, chưa hết bàng hoàng với những gì đang diễn ra. Trước mặt

tôi, sinh vật kia bỗng dừng lão đảo và ngã khuỵu xuống. Một bàn tay ma quỷ chìa về phía tôi, các ngón tay xương xẩu từ từ xuyên qua làn sương mù rồi đột nhiên rơi thõng xuống, và biến hoàn toàn, cùng với cơ thể, vào màn sương.

Nhưng trước khi lớp khói xám ấy biến mất, trước khi sinh vật ấy hiện ra đủ rõ để nhận ra, tiếng thét đã trôi tuột khỏi cổ họng tôi, xé tan màn đêm - hay ban ngày? - như một tiếng còi báo hiệu sắp có sương mù cho tàu tránh bão.

Và tôi vẫn tiếp tục hét.

Tôi cố giơ tay lên bịt miệng để ngưng tiếng thét đang va lách cách vào răng. Nhưng tay tôi đang bị một sức mạnh vô hình ghì chặt hai bên hông, dù tôi có cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không sao cử động được. Phát hiện ấy càng khiến cơn hoảng sợ của tôi tăng lên gấp đôi, bên cạnh tiếng thét hãi hùng về một điềm báo đang xảy ra trong mơ.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi đành nhắm chặt mắt lại - cũng may là hai mí mắt vẫn còn chịu nghe lời - và chuẩn bị tinh thần cho một chuyến đi không-hề-mong-đợi.

Khi âm thanh cuối cùng thoát ra khỏi miệng tôi, như tiếng thở hắt của một người đang hấp hối, tôi liếm môi và nuốt nước bọt đầy thận trọng, cổ họng tôi đau buốt, như thể vừa phải súc miệng bằng những mảnh thủy tinh nhọn hoắt.

Một làn gió nhẹ khẽ thoảng qua đôi chân trần của tôi, khiến tôi rùng mình, toàn thân nổi hết da gà vì lạnh. Những tiếng leng keng kỳ quái vang lên như âm thanh của hàng ngàn chiếc chuông gió cùng rung lên một lượt.

Khoan đã, *đôi chân trần* là sao? Quần bò của tôi đâu rồi?

Tôi mở trừng mắt ra, và nỗi khiếp sợ tột cùng khiến hai chân tôi như dính chặt xuống nền đất. Tôi đang chôn chân giữa cánh đồng lúa mì hình răng cưa và những tiếng leng keng kia không phải phát ra từ những chiếc chuông gió. Mà là từ hàng trăm thân cây cao vút màu ô-liu, đang chạm vào nhau, sắc nhọn và dễ vỡ như làm bằng thủy tinh.

Tôi không biết giấc mơ đã kết thúc từ bao giờ và nỗi sợ hãi thực sự bắt đầu từ khi nào, chỉ biết rằng tôi đã tỉnh, miệng vẫn la hét và vừa vô tình bước sang thế giới Cõi Âm. Trong bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn. Với đôi chân trần và đang chết cứng vì lạnh.

Ôi, không!

Chẳng còn đâu chiếc giường ấm áp cùng những chiếc gối êm ái và cái thảm trải sàn mơn vệt đã theo tôi suốt mười mấy năm nay. Thay vào đó, tôi đang chân không đứng trên nền đất - có màu xám ngoét - với ngón chân cái bấm chặt xuống thân cây giòn tan và lạnh ngắt. Lại một cơn gió lạnh nữa ập tới và một thân cây khác khẽ sượt qua khuỷu tay tôi. Tôi đứng im để không chạm vào nó và bị châm bởi hàng ngàn mảnh vụn sắc nhọn như thủy tinh.

Cô Harmony từng nói đó là điều không tưởng. Rằng việc di chuyển giữa hai thế giới đòi hỏi lòng quyết tâm, bên cạnh tiếng khóc của một *bean sidhe*. Như thế có nghĩa là sao? Không lẽ tôi đã bí mật muốn đi qua đó ư?

Nếu điều đó là sự thật, xem ra tôi đang nắm giữ một bí mật. Không chỉ với mọi người mà với cả chính bản thân mình.

Nhưng tôi vẫn còn thời gian để tìm hiểu chuyện đó sau - hy vọng là như vậy. Mỗi quan tâm hàng đầu hiện nay của tôi là làm sao để thoát ra khỏi Cõi Âm, trước khi bị nuốt chửng bởi một loài ăn thịt nào đó. Trong thế giới của Cõi Âm, đó có thể là bất cứ cái gì. Dù chỉ là một cái cây.

Tôi đã rất muốn quay lại nhưng khi tôi triệu tập tiếng khóc, không có âm thanh nào được thoát ra, ngoài một tiếng rên khàn đục. Tôi đã mất giọng khi cất tiếng hét để *đi vào* thế giới của Cõi Âm, và giờ tôi không còn đường thoát ra. Cũng như không thể di chuyển khỏi vị trí đang đứng mà không muốn bị những mảnh vỡ cửa rách bàn chân.

Một nỗi hoảng sợ mới dâng trào trong tôi, hai tay tôi run lên bần bật, một phần vì lạnh, một phần vì lo sợ không thể thoát khỏi đây. Đột nhiên có tiếng thân cây va vào nhau loảng xoảng làm tôi giật bắn mình, khuỷu tay va trúng thân cây bên trái khiến nó vỡ tan thành những mảnh vụn nhỏ li ti. Vài đầu nhọn cào xước chân tôi khi chúng rơi xuống, ba hay bốn miếng thậm chí còn đâm vào da thịt tôi, nhưng tôi không thể cúi xuống xem vết thương mà không làm vỡ thêm vài cái cây nữa. Vì thế tôi cố gắng đứng yên nhất có thể, nung nấu tìm cách thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng chốc chốc lại co rúm khi thấy tiếng động phía bên trái ngày một to lên.

Nghe nó giống như tiếng leng keng của đám cây thủy tinh kia, chỉ có điều âm thanh vang vọng hơn và kéo dài hơn.

Quá tuyệt vọng, tôi hồi tưởng lại về cái chết của Emma - nhớ lại thời khắc khi toàn thân cậu ấy đổ sụp xuống sàn phòng tập, hai mắt mở to trống rỗng, hai tay buông thõng trên nền nhà - đồng thời ra sức nuốt nước bọt để làm dịu vết bỏng rát nơi cổ họng. Hy vọng làm như vậy sẽ giúp tôi có thể cất tiếng khóc trở lại, và giữ lấy nó đủ lâu để tôi vượt qua được ranh giới giữa hai thế giới, trở về với thế giới loài người.

Mạch máu trong người tôi chảy rất nhanh. Mồ hôi bắt đầu túa đầm hai lòng bàn tay, mặc dù trời đang lạnh cắt da cắt thịt. Các thân cây tiếp tục va vào nhau vỡ loảng xoảng, tiếng động

càng lúc càng tiến gần về phía tôi đang đứng.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, thầm ước sao có thể đưa tay lên vuốt cổ họng, và có một mong ước chảy bỏng là được uống một chút gì đó âm ỉm và ngọt ngào, giống như cốc trà nóng mà cô Harmony vẫn thường làm cho tôi sau mỗi lần thực hành cất tiếng khóc ở nhà cô.

Tôi vùng vẫy trong nỗi sợ hãi ngày một tăng cao, cố gắng mở miệng cất tiếng hét lần nữa nhưng chỉ có một tiếng khò khè bật ra rồi nhanh chóng tắt lịm.

Tôi lại nuốt nước bọt và nắm chặt hai tay lại, dồn toàn bộ chỗ sức lực còn lại trong người vào một tiếng hét mới.

Tiếng hét ấy như muốn xé toạc cổ họng tôi, có điều âm lượng thì thua xa tiếng hét trước đó. Nó run rẩy và đứt quãng. Tôi vội nhắm chặt mắt, cố gắng tập trung tinh thần để gom nhặt chúng lại với nhau. Chỉ khi chắc chắn là tiếng khóc đã ổn định, tôi mới dám mở mắt ra và thấy cánh đồng cỏ xung quanh mình bỗng nhiên im phăng phắc. Tiếng động khi nãy cũng chợt biến mất, ngoài tiếng khóc của bản thân ra tôi không còn nghe thấy một âm thanh nào khác. Trực giác mách bảo tôi rằng sinh vật lẫn trốn trong đám cỏ kia chỉ đang tạm ngừng chuyển động, do quá sợ hãi hoặc bất ngờ trước tiếng hét của tôi mà thôi.

Một lát sau, các thân cây lại tiếp tục đổ dồn về phía tôi và tôi càng hét to hơn. Mạch máu trong người tôi tăng nhanh, cổ họng đau rát. Ruột gan thắt lại vì sợ. Và rồi màn sương xám xịt quen thuộc bỗng từ đâu buông xuống, phủ lên tầm nhìn của tôi, báo hiệu việc tôi sắp quay trở về với thế giới của mình.

Vừa kịp lúc.

Khi phòng ngủ bắt đầu hiện ra xung quanh tôi - tấm giấy dán tường bạc thếp cùng đồ đạc trong phòng chèn lên cánh đồng màu ô-liu - cũng là lúc sinh vật gây tiếng động kia xuyên qua được bức tường lúa mì kể bên tôi.

Tôi gần như đã phá lên cười.

Đó chẳng phải là con quỷ Cõi Âm kỳ dị, chuyên tấn công ăn thịt người nào hết. Mà chỉ là một cái nắp thùng rác bình thường. Một cái nắp kim loại cũ kỹ có tay cầm ở trên. Có lẽ một “hiệp sĩ” nào đó đã dùng “tấm khiên chắn” này đập vỡ các thân cây lúa mì, để mở đường và tránh không cho những cái gai sắc nhọn đâm vào người.

Thật thông minh. Đáng nhẽ tôi phải nghĩ tới cách đó sớm hơn.

Tấm lá chắn thông minh kia từ từ hạ xuống, và ngay vào giây cuối cùng của mình ở thế giới Cõi Âm, tôi đã mặt đối mặt với một khuôn mặt trông không già hơn tôi là mấy. Người ấy có đôi mắt màu nâu sáng, mái tóc xoăn tít và vết râu quai nón mờ.

Và rồi tôi quay trở với phòng ngủ của mình, nhưng ánh mắt kia vẫn lẩn khuất đâu đó trong tâm trí tôi.

“Vậy thì cô hãy khẩn trương thay quần áo đi! Harmony, cô phải tới đây *ngay lập tức!*” Bố tôi hét âm lên, giọng đầy hoảng loạn. Giống như tiếng kêu cứu tuyệt vọng của một người bị rơi xuống hang sâu.

Bàn chân tôi chạm phải một cái gì đó êm êm và tôi mở choàng mắt ra. Tôi đang đứng giữa giường. Mấy ngón chân trần có lại trên đệm, vẫn còn lấm lem vết bùn đất của Cõi Âm và những nốt máu đỏ li ti từ mảnh vỡ của cây lúa mì. Phía cuối giường, bố đang đứng quay lưng lại phía tôi, điện thoại áp sát vào tai.

“Con bé đi qua bên đó mất rồi. Anh không thể bước qua Cõi Âm mà không có cô!” Bố hét hoảng kêu lên.

“Bố ời?”

Bố quay phắt lại, há hốc miệng nhìn tôi, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thôi không sao rồi, con bé vừa quay lại rồi.” - bố thì thào nói vào điện thoại. Sau đó bố cúp máy và ném cái điện thoại xuống giường - “Kaylee, con không sao chứ?”

“Con không sao” - tôi lí nhí đáp, và nhìn theo ánh mắt của bố xuống vết máu trên đùi trái - “Chỉ là mấy vết xước nhỏ thôi ý mà bố.” Tôi cúi xuống nhặt mấy mảnh vỡ vẫn đang găm trên da và thở phào - mặc dù đau - khi thấy chúng không có độc.

“Con đã biến đi đâu thế hả Kay?” - bố bước tới nhắc bổng tôi lên khỏi giường như nhắc một đứa trẻ con đang leo trèo nghịch ngợm - “Bố nghe thấy tiếng con khóc, nhưng khi bố chạy vào đến nơi, con đã đi qua bên đó rồi. Con đã làm gì vậy?”

“Đó chỉ là một tai nạn thôi ạ.” - tôi lẩm bẩm, bố đang ôm tôi chặt đến nỗi tôi như muốn tắt thở. Ở khoảng cách gần thế này, tôi có thể nghe thấy rõ tim bố đang đập rất nhanh - “Con nằm mơ thấy ai đó bị chết và tỉnh dậy đã thấy mình đang ở trong thế giới Cõi Âm rồi.”

“Hả?” – Bố lắc đầu chậm rãi – “Không thể nào.” Bố nắm lấy hai vai tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi, như muốn kiểm tra xem tôi đang nói thật hay nói dối. Và có vẻ như bố đã tin lời tôi nói bởi vì bố không hề nổi giận. Thay vào đó là một nỗi hoang mang và lo lắng tột độ. Càng đáng sợ hơn khi bắt gặp biểu hiện ấy ở một người đáng ra phải đại diện cho những gì mạnh mẽ và an toàn nhất – “Con đã đi qua bên đó trong giấc ngủ ý hả?”

“Vâng.” - tôi bỏ mấy mảnh vỡ vừa nhỏ được lên bàn trang điểm và ngồi xuống mép giường, không muốn chân làm bẩn ga giường - “Làm ơn nói cho con biết chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa đi. Bởi vì cô Harmony từng nói chúng ta không thể *tình cờ* đi qua bên đó được nhưng rõ ràng là cô ấy *đã làm*.”

Bố thả người xuống cái ghế cạnh giường, giọng đầy mệt mỏi. “Bố ước gì có thể nói điều đó với con, Kay ạ.” - nỗi sợ hãi hiện rõ trên các vòng xoáy màu nâu và vàng đang quay dữ dội trong mắt bố - “Nhưng bố quả thực chưa bao giờ nghe thấy chuyện như thế xảy ra. Kể cho bố nghe xem nào. Con đã nằm mơ về ai?”

Tôi nhún vai, với lấy chai nước trên bàn, và đau tái mặt vì vết cắt trên da. “Con không biết. Con còn chẳng chắc là con có biết người trong mơ đó không nữa.” - tôi ngửa cổ tu nước ừng ực, mắt vẫn nhìn bố chăm chăm - “Nhớ chuyện đó lại lặp lại thì sao hả bố?” Tôi lo lắng hỏi bố, tiếng vẫn khản đặc vì cái cổ họng bỏng rát.

“Chúng ta phải ngăn chặn không để điều đó xảy ra.” - bố thở dài, giọng đầy quyết tâm - “Con muốn uống một chút sô-cô-la nóng không?”

Tôi liếc sang đồng hồ báo thức và chứng hứng khi nhận ra mới 3 giờ 45 phút sáng thứ Tư. “Cà phê đi bố.” Bởi vì chẳng nào thì tôi cũng chẳng thể ngủ lại được. Mà thậm chí là sẽ không bao giờ dám ngủ nữa, cho tới khi tìm ra được cách để không tỉnh dậy trong thế giới Cõi Âm.

“Con uống cà phê ý hả?” Bố nhíu mày nhìn tôi đầy nghi ngờ rồi cúi xuống cầm cái điện thoại lên và đi theo tôi vào trong bếp.

“Nếu có thể lựa chọn thì con cũng chẳng muốn uống đâu.”

Điện thoại trên tay bố rung lên, và bố đưa cho tôi lúc nhìn thấy tên người gọi. “Cô Harmony đấy. Hãy nói với cô ấy một tiếng là con không sao đi, trước khi cô ấy và Nash lao tới đây.”

Tôi nghe điện thoại và trấn an cô Harmony - và anh Nash – rằng mình vẫn ổn, mặc dù vừa đi qua Cõi Âm trong giấc ngủ. Giọng cô Harmony hết hoảng không kém gì bố tôi khi biết

chuyện và cô hứa sẽ tìm cách ngăn chặn không để chuyện đó xảy ra với tôi thêm một lần nào nữa. Sau đó cô chuyển máy cho anh Nash để chúng tôi có thể chúc nhau ngủ ngon - hay nói đúng hơn là chào buổi sáng - và lúc tôi gác máy cũng là lúc mùi cà phê thơm lừng trong bếp. Cá nhân tôi luôn cho rằng cà phê chỉ nên để ngửi chứ không nên để uống.

Bên cốc cà phê ngọt lịm và kem tươi đầy có ngon, tôi kể cho bố nghe về cánh đồng lúa mì sắc nhọn và chàng trai cầm-nấp-thùng-rác ở Cõi Âm. Khi chúng tôi đã cạn kiệt giả thuyết về anh chàng bí ẩn và chuyển đi không dự định trước của tôi, bố đứng dậy pha tiếp bình cà phê thứ hai.

Ba tiếng sau đó, trong căn bếp chật chội, tôi và bố chỉ ngồi nói về một chuyện duy nhất mà chúng tôi có điểm chung: Mẹ tôi. Nếu như trước giờ bố luôn ngần ngại khi nói về mẹ thì hôm nay bố đã thẳng thắn kể cho tôi nghe mọi điều về mẹ. Có lẽ bởi mấy tiếng trước, bố đã tưởng sẽ mất cả tôi. Bố thậm chí còn dừng lại giữa chừng để trả lời các câu hỏi của tôi. Điều duy nhất chúng tôi không đã động tới là cái chết của tôi - và sau đó là cái chết của mẹ để cứu mạng tôi.

Chủ đề ấy sẽ phải đợi sang một hôm khác, mặc dù tôi đã có sẵn hàng tá câu hỏi liên quan đến nó. Hai bố con tôi đã quá mệt và kiệt sức sau những gì vừa xảy ra tối nay để có thể đối mặt với những ký ức đau buồn như thế.

Khi tiếng chuông đồng hồ báo thức trong phòng ngủ vang lên, tôi có cảm giác như giờ tôi mới thực sự biết về mẹ lần đầu tiên kể từ sinh nhật hồi ba tuổi.

Và tôi cũng đã hiểu hơn một chút về bố.

CHƯƠNG 8

ANH NASH VÒNG TAY ôm lấy tôi từ phía sau, lúc tôi quay lưng đóng tủ đựng đồ. Giọng nói ngọt ngào của anh mang lại một cảm giác yên bình và dễ chịu. “Chào người đẹp.” - anh hôn nhẹ lên má tôi và thì thầm hỏi - “Đêm qua sợ quá hả em?”.

“Siêu sợ ý. Anh không tưởng tượng nổi nó kinh khủng thế nào đâu.” Tôi thở dài và dựa hẳn vào người anh, tìm kiếm một chút khuây khỏa sau chuyến du hành xuyên không tối qua. Nhưng anh không thể giúp tôi chống lại nỗi mệt mỏi và kiệt sức do phải thức trắng đêm qua. Cũng may là tôi đã thủ sẵn hai chai nước tăng lực trong ba-lô để có đủ tỉnh táo làm nốt chỗ bài tập Hóa còn chưa xong.

“Em đi qua bên đó trong giấc ngủ thật đấy à?”

Tôi quay người lại đối diện với anh, dựa cằm vào ngực anh và khẽ gật đầu. “Vâng. Kỳ quái nhỉ? Và đáng sợ nữa. Em đang ngủ, bỗng nằm mơ thấy ai đó chết và trông giấc mơ em đang đứng giữa màn sương mù xám xịt mà anh vẫn thường thấy khi anh ghé mắt nhìn vào...”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh để chắc chắn là không có ai nghe thấy câu chuyện của mình. Ở phía cuối hành lang, một nhóm học sinh đang túm năm tụm ba so đáp án bài tập đại số với nhau, và chẳng ai buồn để ý tới chúng tôi.

“...vào Cõi Âm.”- tôi nói tiếp, nhưng vẫn quyết định hạ giọng nhỏ xuống để đề phòng - “Em không thể nhìn ra người sắp chết là ai và em không thể cử động. Nói tóm lại là em đã chẳng làm được gì ngoài hết.”

Anh Nash siết chặt tôi vào lòng, các vòng xoáy xanh và nâu trong mắt anh quay tít mù.

“Và khi em tỉnh dậy, em thấy mình đang cất tiếng hét thật và đã đang ở bên Cõi Âm từ bao giờ rồi. Giữa một cánh đồng lúa mì sắc như dao, trên đôi chân trần. Trong bộ quần áo ngủ.”

“Sao lại có chuyện như thế được nhỉ?” Anh Nash gạt mấy tờ giấy sang một bên rồi kéo tôi ngồi xuống cùng anh.

Tôi chậm rãi lắc đầu, tâm trí như bị cuốn phăng bởi nỗi sợ hãi vừa ập tới khi chợt nhớ ra là mình vẫn chưa hề tìm được câu trả lời. “Bố em bảo đó là vì trong tiềm thức, em đã đè nén năng lực *bean sidhe* của mình quá lâu...” - bởi vì chẳng ai chịu nói cho tôi biết tôi không phải là con người - “...nên giờ nó mới bùng phát.” - tôi hơi ngập ngừng khi nhắc tới một giả định khác của bố - “Hoặc là em đang có một mối liên kết rất mạnh với Cõi Âm.” Hoặc với ai đó - hoặc thứ gì đó - trong Cõi Âm.

Mặt anh Nash tái nhợt đi và điều đó chỉ càng khiến tôi thêm hoảng loạn. Tôi đã hy vọng sẽ nhận được chút phản ứng tích cực từ anh Nash, mặc dù rất biết ơn sự thành thật của bố tôi tối hôm qua. Nhưng xem ra anh Nash cũng chẳng hơn gì bố. “Đó là điều đáng sợ nhất mà anh từng được nghe đấy.”

Tôi đảo tròn hai mắt và mở ba-lô ra. “Cám ơn anh, Nash.” - tôi hậm hực nói - “Anh khiến em thấy khá hơn ghê cơ.” Xem ra thiếu ngủ khiến cho con người dễ bần gắt và cáu kỉnh hơn thì phải.

“Anh xin lỗi.” - anh vội quay sang đỡ dành tôi - “Mà em chắc chắn là không nhớ gì về người đã chết trong giấc mơ của em à?”

Tôi gật đầu. “Em còn chẳng chắc là người đó tồn tại *trong* giấc mơ của mình ý chứ. Tất cả những gì em nhìn thấy là một hình dáng trong màn sương mù. Em thậm chí còn không thể phân biệt được đó là nam hay nữ nữa.”

“Theo em đó chỉ là một giấc mơ bình thường hay là một phần của điềm báo? Có khi đó là cách trí não của em phản ứng, khi em đang ngủ.”

Tôi nhún vai và xoay người tựa vào tủ đựng đồ. “Em thì không nghĩ đó là điềm báo. Trước giờ em chỉ nhìn thấy nó khi cơ thể của em ở gần với những người đó, và trong nhà em tối qua chẳng có ai khác ngoài...”

Ôi, không... Nỗi khiếp sợ bùng lên như thiêu đốt mọi góc ngách trong cơ thể tôi khiến tôi có cảm giác như toàn thân đang bốc cháy. Tôi ngồi bật dậy và quay sang nhìn anh Nash.

“Nhờ đó là bố em thì sao?” Tôi thảng thốt kêu lên. Không cần nhìn cũng biết các vòng xoáy trong mắt tôi đang quay điên cuồng đến mức nào. Tôi đã mất mẹ và chỉ vừa mới tìm lại được bố. Tôi không thể lại để mất bố nhanh như thế được. Tôi *không thể*.

“Không đâu.” - anh Nash bình tình vuốt dọc hai cánh tay, trấn an tôi - “Không thể nào là bố em được. Bình thường khi em có điềm báo, ai đó sẽ chết rất nhanh đúng không?”

Tôi gật đầu, vẫn chưa biết ý anh ấy định nói gì. “Thường là trong vòng một tiếng.”

“Thấy chưa? Và em đã có giấc mơ đó từ nửa đêm hôm qua cơ mà, đúng không nào?”

Tôi nhìn đồng hồ và tính nhẩm. “Gần năm tiếng trước.”

“Và bố em vẫn còn sống, đúng không?” - anh Nash nhe răng cười hớn hở, như thể vừa phát hiện ra ý nghĩa của cuộc sống, hay cội nguồn của mọi điều xấu xa, hay điều gì đó tương tự. Tôi thò tay vào trong túi tìm điện thoại – “Em làm gì thế? Chẳng phải em vừa gặp bố trước khi đi học sao?”

“Vâng. Nhưng em vẫn muốn kiểm tra lại cho chắc.” Tôi bấm máy gọi cho bố, hy vọng rằng cái quy định không-gọi-điện-thoại-trong-trường không áp dụng trước khi hồi chuông đầu tiên vang lên.

“Alô?” - bố bắt máy ngay lập tức và tôi ngả đầu ra sau thở phào nhẹ nhõm - “Kaylee hả con? Có chuyện gì không con?”

“Không ạ.” - tôi có thể nghe thấy nụ cười trong chính giọng nói của mình - “Con chỉ muốn biết chắc là bố không ngủ gật sau tay lái, bởi vì sáng nay con làm bố thức giấc sớm như thế.”

“Bố không sao.” - Bố trả lời, và tôi nghe thấy tiếng bật xi nhan ở đầu dây bên kia - “Con không phải lo đâu.”

“Không có gì ạ. Con phải đi đây.” Tôi cúp máy và cất điện thoại lại vào trong túi quần.

“Giờ thì em yên tâm chưa?” Anh Nash nhướn mày nhìn tôi.

“Một chút.” - tôi vịn vào cái ổ khóa trên đầu và tự kéo mình đứng dậy - “Em phải làm nốt bài tập Hóa đây.”

Anh Nash cũng đứng dậy theo tôi. “Anh đi với em.”

Tôi ngả đầu vào ngực anh Nash, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh - cho tới khi bị câu nói tiếp theo của anh làm cho mất hết cả hứng, cảm giác giống như đang nằm tắm nắng trên cát thì bị một cơn sóng lớn đánh mạnh vào người.

“Sáng nay em có nhìn thấy Carter đâu không?”

“Không.” Tôi chưa hề gặp anh ta kể từ chiều thứ Hai, khi anh ta dùng dùng bỏ đi khỏi bãi đỗ xe. Hôm qua anh ấy cũng chẳng đi học - hai bác Carter vẫn đang đi công tác chưa về, nhưng nghe đồn anh ấy đã nhờ bà giúp việc gọi điện đến trường xin nghỉ ốm. Mà thực chất là đang vật thuốc ở nhà thì đúng hơn. Cả ngày hôm nay tôi chẳng hề nghĩ gì tới anh Carter, nhất là sau một đêm mất ngủ như hôm qua.

“Anh thấy xe của cậu ấy ở trong bãi.” - anh Nash nói tiếp - “Nhưng hôm nay bọn anh không có tiết nào học chung. Nếu muốn gặp chắc phải đợi đến bữa trưa mà khi đó anh

sợ là...”

“Anh ý kia rồi.” Tôi ngắt ngang lời anh Nash, ngay khi vừa nhìn thấy bóng anh Scott Carter rẽ vào hành lang, vẫn cái dáng đi khệnh khạng, vênh vác thường ngày.

Anh Nash nhìn theo ánh mắt tôi. “Trông cậu ấy có vẻ phờ phạc.” - điều đó chỉ nói lên một điều: Anh ta đã tìm thấy người cung cấp hàng cho anh Doug và mua được liều hít mới.

“Có thể anh ấy hồi phục nhanh.” Tôi cố tỏ ra lạc quan, bởi tôi đang có quá nhiều chuyện bí quan phải suy nghĩ rồi.

“Chúng ta sẽ biết ngay trong một phút nữa.” - anh Nash giơ tay lên và gọi - “Ê, Carter! Hôm qua cậu biến đi đâu thế?”

Anh Scott lách qua đám đông trước mặt chúng tôi, hớn hỏ bước tới đập tay với anh Nash. Nét mặt anh Nash lập tức biến sắc, ngay khi tay hai bàn tay họ chạm vào nhau. Và mọi hy vọng của tôi vụt tắt lúc tay anh Scott vô tình sượt qua khuỷu tay tôi lúc anh thu tay lại.

Da của anh ta lạnh ngắt, và hơi thở có mùi như vừa nuốt *nguyên* cả một tà ma.

“Ốm.” - anh Scott cười toe toét - “Mình gần như không bước xuống được khỏi giường. Phải nhờ cô Carlita gọi điện đến trường báo ốm. Cũng may là cô ấy bập bẹ được tí tiếng Anh.”

Anh Nash nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Cậu phải làm bù nhiều bài tập không?”

Nhưng anh Scott dường như không hề nghe thấy câu hỏi vừa rồi của anh Nash. Quai hàm anh ta bạnh lại, nhúu mày nhìn chăm chăm qua vai tôi. Tôi quay đầu nhìn theo ánh mắt anh Scott nhưng chỉ thấy bóng của chúng tôi đổ dài trên mấy cái tủ đựng đồ. Tôi tự hỏi không hiểu *anh ấy* đang nhìn cái gì...

“Ê, Carter ơ?” Anh Nash hỏi lại và nhìn theo tôi, nhưng anh Scott đã vội lắc đầu, như thể để xua tan những gì vừa nhìn thấy.

“Không đâu.” - anh Scott phẩy tay trả lời như không có gì xảy ra - “Mình không nghĩ là họ sẽ bắt mình làm gì đâu ngoài cái bài tập bắt buộc về quyền công dân. Mình là Scott Carter cơ mà. Đố ai dám động đến bố mình, trừ phi đội bóng muốn tìm nhà tài trợ mới cho mùa bóng sau.”

“Gớm, anh nói tên mình cứ như thể nó sắp được khắc lên mũ không bằng.” Tôi lẩm bẩm, và nghe răng cười vào phút cuối, hy vọng rằng mọi người sẽ tưởng là tôi đang nói đùa.

Anh Scott đã tưởng thế thật. Nhưng chị Sophie thì không.

“Sao lại không?” - chị ấy bước tới bên cạnh anh Scott, vòng một tay lên vai rồi vuốt dọc xuống lưng anh ta - “Còn tên của cô thì được viết bằng cái bút chì đã bị cắn mất một nửa. Đó là cách họ đánh dấu trong bệnh viện tâm thần đấy?”

“Chỉ khi có *chị* ở trong đó.” Tôi đập lại. Tôi cứ ngỡ sáng nay sẽ chẳng còn sức để mà đôi co với chị Sophie cơ đấy. Ai dè trí não vẫn hoạt động tốt, mặc dù đã nốc tới ba cốc cà phê đầy từ sáng sớm.

Trong khi mặt chị Sophie đỏ bừng lên như muốn bốc hỏa, thì anh Scott lại bật cười phá lên và vỗ vào lưng anh Nash, tùm tùm nói. “Có vẻ như con mèo con của cậu mọc thêm vuốt rồi đấy! Cô ấy có găm gừ lúc cậu vuốt ve không? Chứ cô này thì có đấy.” Nói rồi anh ta kéo giật bà chị họ tôi lại gần và hôn cái chụt lên má.

Chị Sophie ngay lập tức quay sang mỉm cười nũng nịu với bạn trai, khác hẳn với ánh mắt sắc lạnh của chị ta nhìn tôi, có lẽ đủ để đóng băng cả tầng địa ngục.

Tôi đảo tròn hai mắt, lẳng lẳng đeo ba-lô lên vai và bỏ đi thẳng. Sau lưng tôi, anh Scott đang rủ chị Sophie bỏ học tiết bốn để đi chơi cùng với anh.

Tôi không nghe thấy câu trả lời của chị ta - mặc dù tôi dám chắc chị ấy sẽ gật đầu đồng ý - bởi vì tiếng bước chân của anh Nash chạy thình thịch đuổi theo tôi. “Ừ. Chuyện vừa rồi... anh không ngờ đấy.” Anh bước chậm lại, đi song song với tôi.

“Em hay anh Scott?”

“Em.” - tôi có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của anh Nash nhưng vẫn ngẩng mặt lên nhìn để chắc chắn - “Và anh thích điều đó.”

“Tại chị ấy gây sự trước chứ bộ. Nhưng anh Scott...”

“Cậu ấy chỉ chơi bời thôi ý mà.” Anh Nash giọng đầy quả quyết. Chúng tôi vừa đi qua lớp của anh ấy mà không hề dừng lại, trong khi lớp của tôi nằm ở tít cuối hành lang.

“Em chẳng để ý tới mấy chuyện đó.” - Mọi quan hệ giữa anh Scott và chị Sophie là gì, tôi không quan tâm. Bởi vì nó chỉ càng khiến chị ta không có thời gian làm phiền tôi mà thôi - “Nhưng anh Nash này, khi nãy anh Scott cứ nhìn chăm chăm vào cái tủ đựng đồ sau lưng chúng ta, như thể sắp có một con quỷ nhảy bổ ra và lôi anh ý đi không bằng.” - Điều chỉ có thể xảy ra trong thế giới Cõi Âm - “Rõ ràng là anh ấy đang phê thuốc.”

“Anh biết.”

“Chúng ta phải làm cái gì đó.” - tôi hạ giọng, thì thầm vào tai anh - “Rõ ràng việc ăn trộm đồ của anh ấy chỉ là giải pháp tạm thời.”

“Anh *biết* chứ.” - chúng tôi dừng lại trước cửa lớp tôi - “Cậu ấy đang bị ảo giác, nhưng chưa đến mức mất trí đâu. Anh thấy cậu ấy vẫn nói chuyện bình thường lắm. Vì thế anh nghĩ vẫn chưa quá muộn để cứu Scott đâu.”

“Anh nói thế nghĩa là sao?” - toàn thân tôi đột nhiên nổi hết da gà - “Sao lại là quá muộn?”

Anh Nash hơi khựng lại, nét mặt vừa có chút thông cảm vừa có chút bất ngờ trước sự ngây ngô của tôi. “Kaylee, hậu quả mà Hơi thở của Quỷ đem lại cho con người là không thể thay đổi được. Nếu Scott hít vào một lượng đủ lớn làm đe dọa tới sợi dây liên kết giữa cậu ấy với thực tại, thì việc cắt đứt nguồn cung cấp chỉ có thể cứu mạng cho cậu ấy nhưng không thể cứu được tinh thần của cậu ấy. Scott sẽ vẫn phải sống trong bệnh viện tâm thần trong suốt phần đời còn lại.” - anh ngập ngừng nhìn tôi rồi hỏi - “Mẹ anh không nói cho em biết điều đó à?”

“Không hề.” - tôi nhắm chặt mắt lại kinh hãi. Phải mất một lúc sau tôi mới lấy lại được bình tĩnh - “Mẹ anh đâu có quen ai hít mấy thứ đó đâu.” Tôi xoắn lại cái ba-lô trên vai. Sự tồn tại của Cõi Âm đã giúp tôi nhận ra rằng mình tôi không hề bị điên nhưng tác động của nó lên anh Doug và Scott lại hoàn toàn ngược lại.

“Sao anh biết rõ mấy chuyện này thế?” Tôi ngược mắt nhìn lên cái đồng hồ treo tường sau

lưng anh. Hai phút nữa là chuông sẽ reo. *Làm sao kịp thời gian làm bài tập Hóa đây...*

Anh Nash giờ tay vượt má tôi. “Phần lớn các *bean sidhe* ngay từ khi sinh ra đã không nghĩ mình là con người rồi, Kay ạ.” - anh mỉm cười nói tiếp - “Chúng ta phải ngăn chặn nguồn cung cấp của Carter và tìm cách cai nghiện cho cậu ấy, nếu không...”

“... nó sẽ khiến anh ấy sẽ hóa điên. Hoặc giết chết anh ấy.” Tôi tiếp lời anh.

“Ừ, và chuyện đó sẽ xảy ra rất sớm thôi.” - Mắt anh Nash ánh lên một nỗi sợ hãi - “Cậu ấy rõ ràng đang rất nhạy cảm với chất kích thích đó.”

“Ý anh là sao?”

“Có thể do Scott không có tí máu ngoại lai nào trong người... Ví dụ, Sophie cũng là con người, nhưng chắc chắn sẽ không nhạy cảm với các tác dụng phụ của Hơi thở của Quỷ tới mức như Scott - mặc dù cô ấy vẫn có thể mắc nghiện - bởi vì trong người Sophie có dòng máu không-phải-con-người của bố cô ấy.”

“Ý anh là máu của *bean sidhe*.” Tôi hạ giọng hỏi.

“Ừ, chúng ta và bất kỳ ai có nguồn gốc từ Cõi Âm. Có một vài giống loài khác cũng đang sinh sống trong thế giới con người cùng chúng ta. Ví dụ như người chim, người cá, và...”

“Ồiiii...” - tôi tròn tròn mắt nhìn anh Nash - “Anh đang nói thật đấy à?”

“Ờ nhỉ, anh quên bég mất là em chẳng biết gì nhiều về mấy chuyện này.”

“Cám ơn anh.” Thật bất công khi gần đây tuổi rồi mà tôi mới được biết về Cõi Âm và các thứ liên quan tới nó.

“Nói chung, phần người càng ít càng khó bị ảnh hưởng bởi Hơi thở của Quỷ. Nhưng đám quỷ sứ là một ngoại lệ.”

Bởi vì chúng chỉ tồn tại ở một trong hai trạng thái: Phê thuốc hoặc tìm cách được phê thuốc.

“Vậy là nếu anh Doug không mắc nghiện nhanh như anh Scott chứng tỏ trong người anh ấy có dòng máu không-phải-con-người?”

“Cũng có thể.” - anh Nash liếc nhìn qua vai tôi và thấy cô Toán đang đứng gõ gõ vào cái đồng hồ trên tay - “Nhưng anh nghĩ là từ nhiều đời trước mà chính bản thân cậu ấy cũng không hề biết.”

“Em có định vào học không thế, trò Cavanaugh?” Tiếng cô giáo dạy Toán từ trong lớp hỏi vọng ra.

Tôi gật đầu và anh Nash siết chặt lấy tay tôi rồi quay lưng chạy về hướng ngược lại. “Gặp lại em ở bữa trưa...”

Tôi lầm lũi đi vào trong lớp, đúng lúc chuông báo vào tiết học đầu tiên vang lên. Trong khi các bạn khác trong lớp đang cắm cúi tranh thủ làm nốt bài tập về nhà thì tôi không thể ngừng suy nghĩ về anh Doug Fuller, và điểm chung duy nhất giữa hai chúng tôi, ngoài Emma ra.

Điều tôi không biết về gia đình mình suýt chút nữa khiến tôi mất mạng. Nhưng điều anh Doug không biết gia đình anh có thể đã vừa cứu mạng cho anh ấy.

CHƯƠNG 9

"ANH SCOTT CÓ NÓI kiểm được nó ở đâu không anh?" Tôi vừa hỏi vừa nhúng cái chổi vào thùng sơn trắng.

Anh Nash đã năn nỉ tôi sau giờ học tới trang trí các gian hàng cùng anh cho vui. Và tôi cũng làm điều tương tự với Emma. Kết quả là cậu ấy, anh Nash, anh Doug và tôi đang tập trung trong phòng thể dục, lúc bốn giờ chiều thứ Tư, vừa quét sơn trắng vừa đánh bông tuyết lên các gian hàng được dựng bằng gỗ dán và súng bắn ghim. Cùng với hơn hai mươi người trong đội cổ vũ và đội bóng rổ, và các thành viên trong Hội học sinh - những người tôi hầu như chưa bao giờ nói chuyện cùng.

"Cậu ấy bảo lại lấy từ Fuller."

Tôi quỳ xuống miếng vải bạt được trải ra để bảo vệ sàn phòng tập và liếc mắt về phía sân bóng rổ, nơi Emma và Doug đang bận trang trí một quầy hàng khác. Có điều hai người họ làm thì ít, nhưng bận rộn thì nhiều.

"Và anh ta cũng lại lấy từ gã Everett?"

Anh Nash nhún vai và lấy cái chổi quét lại chỗ tôi vừa sơn cho phẳng. "Anh đoán thế."

"Chúng ta phải tìm cho ra gã đó. Anh có thể nhờ anh Doug giới thiệu anh được không? Giả vờ như anh muốn mua để dùng riêng chẳng hạn?"

Mặt anh Nash nhăn tít lại. "Nhưng nhớ anh phải kiểm tra hàng thì sao?"

Ờ nhỉ. "Thế anh không giả vờ được à?" Tôi nói xong cũng thấy mình vô duyên. Làm sao tôi có thể bắt anh Nash mạo hiểm như thế được? Nhớ anh ấy không giả vờ được và buộc phải hít thật thì sao? Nhớ anh ấy vô tình hít phải Hơi thở của Quỷ thì sao? Dù thế nào thì cũng là lỗi của tôi. Và cả đời này tôi sẽ không sống nổi với nỗi day dứt ấy mất.

"À mà thôi, để em làm cho." - tôi đứng dậy, kiễ chân làm một đường từ trên xuống dưới, nước sơn nhỏ tong tỏng xuống miếng vải bạt - "Em sẽ tới gặp anh ta, giả vờ muốn hít thử và tìm hiểu xem anh ta lấy chúng từ nguồn nào. Và liệu anh ta có biết cái chất đó thực sự là gì hay không..."

"Không được." Anh Nash sẵn giọng nói.

“Tại sao? Bởi vì em là con gái à?”

Các vòng xoáy trong mắt anh Nash quay tít mù. Anh đang lo lắng hay sợ hãi? “Bởi vì em dường như không chịu hiểu rằng thế giới này đâu phải của mình em để mà ai em cũng muốn dang tay ra cứu. Đây không phải là một trò chơi, Kaylee ạ. Em không phải là cảnh sát chìm. Em chỉ là một đứa trẻ con, luôn thích nghiêm trọng hóa mọi chuyện. Và anh sẽ không để cho em đâm đầu vào chỗ chết chỉ vì muốn làm anh hùng cứu thế giới.”

Tôi lùi lại vài bước, hai má đỏ bừng như vừa bị ăn tát. “Em không phải là một đứa trẻ con.” - Trước giờ anh Nash chưa bao giờ dùng cái giọng đó nói với tôi. Chưa một lần nào. - “Em không biết vấn đề của anh là gì, nhưng trừ phi anh trả tiền thuê nhà cho em hoặc là sếp của em ở Cinemark còn thì anh chẳng có quyền bảo em phải làm gì hết.”

“Không thì sao? Em sẽ vấy sơn vào áo khoác của anh chắc?” Nụ cười bốn cột của anh chỉ càng khiến tôi điên tiết hơn.

“Anh đừng có cười như thế. Em đang nói chuyện nghiêm túc đấy.” Giọng tôi đánh lại cảnh cáo.

“OK. OK. Anh có thể thấy là em đang muốn phá hỏng cái áo của anh thật. Và đó chính là lý do tại sao em càng phải để anh làm việc này. Em nghĩ một gã đã dám buôn thuốc cấm ở Cõi Âm sẽ sợ cái chổi lăn sơn của em à?” - Anh nhào người tới định giật lấy cái chổi từ tay tôi và khi thấy tôi nhất quyết không chịu buông ra, anh túm cả tay cả chổi kéo xuống hai bên hông - “Hãy để anh làm chuyện đó. Anh không muốn em đến gần những gã như Everett.” Anh nhìn chằm chằm vào mắt tôi, để tôi có thể đọc sự nghiêm túc trong ánh mắt anh, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để xoa dịu tôi.

“Nếu em nói em cũng không muốn anh đến gần một kẻ như thế thì sao?”

Anh nhún vai. “Anh cao to hơn hẳn em và suốt sáu năm qua anh đã ăn đấm không ít từ những gã còn cao lớn hơn anh.”

“Nhưng đây là các anh đều có đội mũ bảo hiểm và đeo miếng bảo vệ chân tay. Hơn nữa, chưa có gì đảm bảo gã Everett là con người.”

“Miễn hẳn không phải là tà ma thì anh hoàn toàn có thể hạ gục hẳn, nếu cần.” - Các tà ma không thể đi qua đầu bên này vì thế cơ hội để chuyện đó xảy ra là bằng không - “Hơn nữa Fuller cũng có mặt ở đó cơ mà.”

Nhưng tôi nghi ngờ việc anh Doug sẽ đứng về phía anh Nash lắm, nếu anh ta còn muốn mua hít tiếp.

“Thôi được.” - Tôi đành nhượng bộ. Anh Nash lập tức buông tay và cúi xuống hôn lên chóp mũi tôi. Ở đầu bên kia, Emma cuối cùng cũng đã chịu đứng lên lần sơn, nhưng hai mắt vẫn đắm đuối nhìn anh Doug không rời. Tôi chợt dạ tự hỏi *anh ta* không phải là thứ khiến cậu ấy hạnh phúc đến như vậy thì sao? - “Anh Nash, bọn họ rời nhau ra rồi kìa. Cơ hội của anh đấy.”

“Anh sẽ quay lại ngay.” Anh Nash cẩn thận đặt cái chổi lên nắp thùng sơn rồi tiến về phía anh Doug, thỉnh thoảng đứng lại chào hỏi mọi người. Tôi nhúng cái chổi vào thùng sơn, thậm ước giá như mình có thể đọc được khẩu hình. Đang định quét nốt một đường cuối cùng, bỗng tôi nghe thấy có tiếng sảng giọng từ bên ngoài hành lang vọng vào qua cánh cửa đang mở toang, cách tôi vài mét.

“Anh quay lại ngay cho em! Ngay lập tức!” - Là chị Sophie, giọng đầy phẫn nộ. Chưa bao giờ tôi thấy chị ấy giận dữ đến như vậy, mặc dù chị ấy vẫn thường xuyên gào thét trước mặt tôi - “Anh *đừng* *hòng* lần đi lần nữa.”

“Anh sẽ quay lại ngay.” - anh Scott vặc lại và qua cái điệu bộ gắt gỏng khó chịu ấy tôi hiểu thừa là anh ta đang bứt rứt vì thiếu thuốc và đang muốn đi hít một liều mới. - “Anh cần phải lấy một thứ trong quả bóng.”

“*Cái gì?*” - Chị Sophie gào lên. Tôi nhích lại gần cửa, ghé mắt nhìn ra ngoài và thấy anh Scott nhưng chị Sophie thì không.

“Ý anh là trong xe.” - anh Scott giơ tay lên xoa trán, giọng đầy khẩn trương - “Anh không thể nghĩ được khi xung quanh ồn như thế này!” Anh gầm lên và tôi thụt đầu vội vào bên trong, liếc mắt nhìn xung quanh. Đúng là mọi người đang trò chuyện rôm rả với nhau thật nhưng căn phòng rất lớn, một nhóm người như thế này làm sao có thể gọi là ồn được.

Không lẽ anh Scott bắt đầu mắc chứng ảo thanh và nghe thấy tiếng nói trong đầu rồi sao? *Không hay rồi...*

“Anh cần phải đi lấy một thứ...” Anh lầm bầm nói. Tôi rón rén ngó đầu nhìn ra lần nữa và thấy anh Scott đang nhìn chăm chăm vào bức tường bên trái, như thể có cái gì đó sắp xõ ra.

“Gớm, xong anh chịu quay lại ghê cơ...” - Sophie cong môi dè bủ - “Anh đã hứa là sẽ giúp em cơ mà! Giờ anh bỏ đi như vậy thì tội bạn em sẽ nhìn em như thế nào?”

“Vây em thay nhóm bạn khác đi. Có khi em không phải là người duy nhất thèm muốn cái danh hiệu “Công chúa băng giá” năm nay đâu.”

“Là “Nữ hoàng tuyết”. Nhưng em giành chiến thắng thì có ích gì khi không có ai ở đó ăn mừng với em?”

Trong lúc đó, anh Nash đã kịp kéo anh Doug ra một góc để nói chuyện riêng. Vừa theo dõi hai người họ vừa nghe lén chuyện của chị Sophie và bạn trai thật chẳng dễ dàng tẹo nào.

“Anh đã nói là anh sẽ có mặt ở đấy rồi còn gì.” Anh Scott rít lên qua kẽ răng và tim tôi như muốn rớt ra ngoài trước cơn giận dữ của anh.

“Anh cũng đã nói là sẽ giúp tụi em cả tuần này nhưng mãi tới hôm nay mới thấy anh xuất hiện lần đầu tiên. Và giờ chưa gì anh đã muốn chuẩn rồi.”

Đôi giày thể thao của anh Scott kêu ken két trên sàn nhà lúc anh quay lưng bỏ đi, kể đó là tiếng lộc cộc đuổi theo của chị Sophie. “Khỉ ạ! Sophie, *buông ra!*”. Và rồi tôi nghe thấy *huych* một cái và tiếng chị Sophie á lên đầy sững sốt.

“Anh là *thằng khốn*”. Chị rít lên, phúi tay đứng dậy.

Anh Scott thở ra thật mạnh, trông mặt vừa ăn năn vừa có phần hơi nôn nóng. “Tại em... em không bao giờ biết lúc nào nên dừng lại.”

“Câu đó phải để em nói với *anh* mới đúng!” - chị Sophie hậm hực nói và tôi không thể đồng ý hơn. Có lẽ từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên hai chị em tôi có chung quan điểm về một vấn đề gì đó. Không ngờ chị ấy dám nói thẳng vào mặt anh Scott những lời như thế... Có điều, đáng ra tôi không cần phải ngạc nhiên như vậy. Vì xét cho cùng chị Sophie chỉ ti tiện chứ không ngu ngốc - “Lối hành xử của anh còn điên hơn cả Kaylee.”

Và... chị ấy lại vừa đánh mất sự thông cảm của tôi, một lần nữa.

“Sao cũng được.” Anh Scott bỏ đi thẳng, cánh tay trái giật dùng dùng. Trước khi quẹo ra khỏi hành lang, anh ta lăm lét nhìn qua vai một lần cuối, nhưng không phải về phía chị Sophie mà về phía dãy tủ đựng đồ bên phải. Như thể anh đang nhìn thấy thứ mà người khác không thể nhìn thấy được.

Chị Sophie vượt lại cái áo khoác và tôi chạy thật nhanh về gian hàng của mình, đúng lúc anh Nash cũng đang từ chỗ anh Doug bước tới. Một lát sau, chị Sophie đi vào trong phòng tập, và hơi khựng người lại khi bắt gặp ánh mắt của tôi.

Mặt chị ấy tái đi vì chợt nhận ra rằng tôi đã nghe thấy hết cuộc cãi vã vừa rồi giữa chị và bạn trai. Nhưng chỉ độ một giây sau chị ấy đã quay trở lại với đúng bản chất Sophie của mình. Chị giương ánh mắt dè dặt, nhìn tôi từ đầu xuống chân và cười khẩy hỏi: “Không có tiền mua giày trắng hay sao mà phải dùng sơn trắng sơn giày thế kia.” Nói xong, chị cầm một vốc tuyết giả ngúng nguẩy đi tới chỗ đội khiêu vũ, đang xúm đông xúm đỏ trước cái sân khấu vừa được dựng tạm lên, dành riêng cho cuộc thi “Nữ hoàng tuyết”.

“Lại có chuyện gì với bà chị họ em à?” Anh Nash cúi xuống nhặt cái chổi sơn đang quét dở lúc nãy lên.

“À, tại em nghe thấy chị ấy cãi nhau với anh Scott ý mà. Anh ta lại vừa bỏ đi hít tiếp rồi. Em thề với anh, hai ông bạn anh giống y như hai đứa trẻ con nghiện mút ti giả ý. Anh Scott thì ăn nói càng ngày càng thiếu mạch lạc.”

“Ừ.” - anh Nash thở dài cái thượt, nhưng khi thấy mấy giọt sơn trắng đang rỏ tong tong lên bàn chân phải của tôi, anh liền mỉm cười - “Em đang tính sơn chân trắng đấy à?”

“Có người vừa hỏi em câu đó rồi.” - tôi vút toẹt cái chổi sơn vào trong thùng và quỳ xuống lau giày - “Anh Doug đã nói gì thế anh?”

Anh Nash ngồi xuống tấm vải bạt để sửa sang lại phần đáy của gian hàng. “Tối thứ Sáu này sẽ có tiệc ở nhà Fuller và tay Everett đó cũng sẽ có mặt. Doug nói anh có thể đợi tới hôm đó rồi tự mua, chứ cậu ấy sẽ không bán chỗ đang có cho anh.”

Tôi ra sức lau chỗ sơn dính trên giày nhưng có vẻ như càng lau nó càng bẩn hơn. “VẬY là chúng ta sẽ đi dự tiệc đúng không anh?”

“Chắc thế.” - anh thở dài, liếc nhìn xung quanh đề phòng có người nghe trộm - “Nhưng anh không hiểu chuyện đó thì giúp được gì. Gặp được gã Everett rồi thì sao? Không lẽ lôi hắc ra cửa sau và yêu cầu hắc không được bán thứ thuốc đó vào thế giới loài người? Nếu hắc đã bán Hơi thở của Quỷ, chứng tỏ phải có người cung cấp cho hắc. Làm sao chúng ta chống lại một tà ma được?” Anh giật vôi lấy giẻ trên tay tôi để lau mấy giọt sơn vừa rỏ xuống sàn, trước khi tôi kịp ngồi vào.

“Em biết.” - Thực ra tôi chẳng biết gì hết. Cũng chẳng có giải pháp nào để ngăn chặn tên Everett - hay gã tà ma đứng đằng sau chống lưng - và càng không dám chắc rằng việc cắt đứt nguồn cung cấp và bắt họ đi cai nghiện là giúp họ hay giết họ. Nhưng tôi không thể đứng nhìn

mà không làm gì cả - “Chuyện đã tới nước này rồi, chúng ta phải nhờ người giúp thôi.”

“Ví dụ như ai?”

“Em không biết. Bố em? Mẹ anh? Bác Brendon?” Tôi nín thở chờ đợi màn tranh luận của anh Nash.

“Kaylee...”

“Nghe em nói hết đã.” - Tôi đặt cái chổi lên nắp thùng sơn, như cách anh Nash vừa làm lúc nãy và nhích lại gần chỗ anh đang ngồi, vì sợ nhớ người khác nghe thấy - “Đây không phải là chuyện ai bán đứng ai. Càng không có chuyện báo cảnh sát hay bắt bớ nào hết. Vấn đề là: Nếu chúng ta không làm gì đó, anh Scott sẽ hóa điên mất. Kiểu như lẩm bẩm nói chuyện một mình, thu mình trong bóng tối, tưởng tượng ra những thứ không có thật... Và đó mới chỉ là sự khởi đầu. Điều tương tự rồi cũng sẽ xảy ra với anh Doug, và những người mà anh ta chuyển quả bóng cho. Thậm chí là cả Emma, chị Sophie, và bất cứ ai chẳng may hít phải quá nhiều Hơi thở của những quả bóng đó. Chúng ta phải tìm mọi cách ngăn chặn gã Everett và kẻ cung cấp Hơi thở của Quý cho hắn. Nhưng chúng ta không thể làm chuyện đó một mình.”

“Okkkk.” - anh Nash nhú mày - “Thế bố em sẽ nói gì khi phát hiện ra em đã biết việc này được hơn tuần nay rồi mà không hề nói cho bố biết? Rồi cả chuyện xe em bị đâm bởi một gã đang phê Hơi thở của Quý? Bố sẽ không bao giờ cho em bước chân ra khỏi nhà nữa mất. Không lẽ em muốn bị phạt cấm túc suốt quãng đời còn lại của mình hả Kay?”

“Tất nhiên là không rồi. Nhưng kể cả nếu em có bị bố phạt đi chẳng nữa, ít nhất chúng ta cũng cứu được mạng cho anh Scott và anh Doug.” - Với một tinh thần tỉnh táo; hy vọng là như vậy. Và công bằng mà nói, so với việc cứu được một mạng người thì chuyện bị phạt thêm một lần nữa là quá nhỏ và hoàn toàn xứng đáng - “Chưa kể Emma, và chị Sophie nữa. Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tiếp tục bưng bít mọi chuyện? Nhớ chị Sophie cũng bị kéo vào vụ này thì sao? Làm sao em có thể nhìn mặt bác mình khi mà chính em đã đẩy con gái bác vào chỗ chết? Thêm một lần nữa?”

Anh Nash nhắm nghiền mắt lại và hít một hơi thật sâu. Anh không hề nhìn tôi cho tới khi các đốt ngón tay anh không còn trắng bệch vì nắm quá chặt nữa. “Em nói thế thì anh cũng chịu rồi.” - nhưng nét mặt anh lại đang nói điều ngược lại - “Nhưng chúng ta cứ phải thử trước đã, được không? Hãy cùng anh tới bữa tiệc và gặp tay Everett *đó* xem thế nào rồi hẵng đi mách với bố mẹ vẫn chưa muộn. Anh chỉ xin em thêm hai ngày thôi, được không Kaylee?”

Tôi ngập ngừng. Tôi có thể hiểu sự do dự của anh Nash khi phải bán đứng bạn mình, nhưng tôi *không thể* hiểu tại sao anh lại do dự trước việc giữ mạng sống cho họ. “Thôi được. Nhưng nếu chúng ta không thể làm gì hắn, em sẽ kể hết mọi chuyện với bố em. Ngay tối hôm ấy. Em không đùa đâu, anh Nash ạ. Chuyện này thực sự đã đi quá xa rồi.”

Anh Nash gật đầu và thả cái chổi sơn xuống sàn. “Anh hoàn toàn đồng ý với em về điểm đó.” - anh thì thầm nói. Và qua các vòng xoáy đang chuyển động chậm rãi trong mắt anh, tôi có thể đọc được nỗi lo lắng xen lẫn chút sợ hãi - “Chuyện này quả thực đã đi quá xa rồi.”

CHƯƠNG 10

BUỔI TỐI THỨ TƯ hôm ấy đúng là địa ngục trần gian.

Chúng tôi tiếp tục sơn các gian hàng cho tới tận tối mịt. Anh Nash và tôi tranh thủ vừa ăn bánh mỳ vừa làm bài tập về nhà cho ngày hôm sau. Rồi tôi thiếp đi trên ghế sofa, đầu gối lên đùi anh Nash trong khi anh ngồi xem mấy bộ phim hành động cũ, đợi bố tôi về.

Khi cửa trước đóng cái rầm, tôi giật mình tỉnh dậy và quay lại thấy bố đang nhìn chăm chăm xuống mặt tôi, giận đến nỗi không thốt nên lời. Có vẻ như tư thế ngủ gục-đầu-trên-đùi-bạn-trai này không nằm trong danh sách được chấp nhận của bố.

Làm sao tôi biết được chứ?

Nhưng khi tôi òa khóc giải thích với bố rằng tôi không dám ngủ một mình vì sợ sẽ lại tỉnh dậy trong thế giới Cõi Âm, nét mặt cau có giận dữ của bố dịu dần thành một cái nhíu mày đầy cảm thông, và rủ tôi ra ngoài phòng khách ngủ cùng bố tối hôm đó, để giải tỏa nỗi lo sợ của cả hai bố con. Như thế, nếu tôi bắt đầu cất tiếng hét bố sẽ có thể đánh thức tôi dậy trước khi tôi đi sang đầu bên kia.

Một bữa tiệc ngủ ngoài phòng khách với bố nghe có vẻ hơi trẻ con, nhưng tôi sẵn sàng thử bất cứ cách gì, miễn sao giữ được chân tôi lại thế giới này.

Đáng tiếc, cái kế hoạch ấy của bố nghe có vẻ rất hay về mặt lý thuyết, nhưng khi áp dụng vào thực tế lại không đem lại hiệu quả như kỳ vọng.

Đến tầm nửa đêm thì bố tôi đã ngáy khò khò trên chiếc ghế bành, đầu nghiêng sang một bên. Trong khi hai mắt tôi vẫn mở thao láo hai tiếng sau đó, nằm xem hết tập này đến tập khác phim *Judge Judy (Thẩm phán Judy)*, kể cả chương trình giới thiệu sản phẩm về thuốc-chống-rụng-tóc-cho-nam. Tôi không sao thả lỏng toàn thân để ngủ được. Tôi quá *sợ hãi* khi nghĩ đến cảnh lại thức dậy giữa cánh đồng lúa mì sắc như dao, trên đôi chân trần, với cái giọng khàn đục, và không thể cử động nếu không muốn da thịt bị xén vụn như các tài liệu tối mật quốc gia.

Vì thế, sau hai mươi phút nằm xem các ông già xịt thuốc-mọc-tóc lên đầu, tôi đứng dậy đi vào trong phòng ngủ thay sang quần bò, áo dài tay, tất bông dày cộp và đôi bốt khủng nhất chỉ dành cho những ngày tuyết rơi. Sau khi khoác nốt lên người chiếc áo bông chần màu đen bác Val tặng tôi hồi Giáng sinh năm ngoái, tôi rón rén quay lại phòng khách và nằm xuống ghế, cuối cùng cũng thấy an tâm hơn để đi ngủ.

Như thế, nếu chẳng may có bước qua bên kia, ít nhất tôi cũng được ấm và trang bị đầy đủ

để chống lại những lưỡi dao sắc nhọn đó.

Tôi thậm chí đã tính đến chuyện chạy ra ngoài sân lấy cái nắp thùng rác cũ - cái mà bố con tôi vẫn thường dùng để vớt lá khô - nhưng nghĩ thế nào lại thôi, bởi vì tôi sợ làm bố thức giấc và đặt thêm nhiều câu hỏi hơn.

Cuối cùng, sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra, tôi đã thiếp đi được khoảng bốn tiếng, nhưng rất chập chờn, thỉnh thoảng lại giật mình tỉnh giấc. Đến tầm khoảng sáu giờ sáng thì tôi tỉnh hoàn toàn. Biết rằng dù có cố nằm cũng không thể ngủ thêm được nữa, tôi đành đứng dậy đi vào trong bếp, với hy vọng bình cà phê tự pha lần đầu tiên của mình sẽ không đến nỗi quá tệ.

Lúc tôi tắm rửa và thay quần áo xong đã thấy bố đang đứng trong bếp, trên đôi chân trần. “Cũng không tệ.” - bố giơ cốc cà phê lên - “Lần đầu tiên con pha đầy hả?” - Tôi thở dài ngồi phịch xuống ghế, giơ tay kéo cao đôi tất cộc cạch lên. “Vâng.” Tôi cố nặn ra một nụ cười gượng gạo nét mặt đầy mệt mỏi. Không hiểu lát nữa làm sao tôi có thể sống sót nổi qua giờ Lịch sử, khi mà đến cả việc tìm một đôi tất cùng màu trong rổ quần áo sạch cũng không làm được. Về khoản này thì tôi phải phục bác Val sát đất. Lúc nào bác ấy cũng gấp quần áo gọn ghẽ cho mọi người...

“Tối nay cô Harmony và bác Brendon sẽ qua nhà mình để bàn bạc về vấn đề của con. Để xem có cách nào lý giải khác không về chuyện đã xảy ra với con.” - bố tôi ngừng lại, rót cà phê vào cốc cho tôi - “Bố đã không hề nghe thấy tiếng hát của con.” - Đó là cách các *bean sidhe* nam nghe được từ tiếng khóc của các *bean sidhe* nữ - “Liệu điều đó có nghĩ là con không hề mơ về cái chết không?”

Tôi lắc đầu, đưa tay lên day day hai bên thái dương. - “Con đã lại nằm mơ giống như lần trước. Nhưng may mà bị cái quảng cáo nhí nhéo trên TV làm cho tỉnh giấc trước khi tiếng thét bắt đầu.”

Bố nhú mày, đặt cốc cà phê xuống bàn. “Bố có thể gọi điện tới trường xin nghỉ ốm cho con, nếu con muốn ở nhà và nghỉ ngơi.”

“Cám ơn bố nhưng con phải đi.” - tôi đưa cốc cà phê lên miệng và thổi qua cho đỡ nóng, trước khi nhấp một ngụm đắng nghét - “Hôm nay là buổi ôn thi giữa kỳ.” - Nhưng đó chỉ là cái cớ, còn nguyên nhân thực sự vẫn là tôi cần phải có mặt ở đó để canh chừng anh Scott và anh Doug. Và cả Emma và chị Sophie nữa, xem họ có biểu hiện gì không ổn không - “Hơn nữa, dù là ban ngày hay ban đêm thì con vẫn hoàn toàn có thể nằm mơ tới cái chết, đúng không bố?”

“Ừ, bố nghĩ thế.” - Bố đặt nhẹ tay lên lưng tôi, mặt đầy lo lắng - “Hãy cẩn thận nhé Kay. Bố không thể đi theo con vào Cõi Âm, và cho tới khi bố tìm được ai đó dắt mình theo...- hiển nhiên là cô Harmony rồi - có lẽ con đã biến mất rồi.”

Tôi gật đầu và cắn chặt môi để không buột miệng nhắc cho bố nhớ rằng ngoài việc làm tổn thương cái thanh quản ra, tôi hoàn toàn có thể tự thoát ra khỏi Cõi Âm bằng đúng cái cách tôi đã đi vào. Dù gì thì tôi cũng đã làm chuyện đó mấy lần rồi.

Nhưng linh tính mách bảo tôi: Lời nhắc nhở ấy sẽ chẳng thể khiến bố an tâm hơn.

TÔI THA THẦN TRONG TRƯỜNG, vật vờ như một cái bóng, chẳng khác gì anh Scott. Tôi đã ngủ gật suốt cả giờ tự học và ngủ một mạch đến tận lúc chuông báo vào tiết sau, làm suýt chút nữa thì muộn học.

Trước giờ ăn trưa, anh Nash kể với tôi là anh Scott hôm nay đi học muộn 20 phút, quần áo thì xộc xệch, lại còn mang nhầm sách giáo khoa. Chưa hết, anh ấy còn bật cười phá lên khi thầy Pierson nói về ảnh hưởng của thị trường chứng khoán Mỹ lên nền kinh tế toàn cầu.

Khi thầy Pierson hỏi lý do tại sao anh ấy cười, anh Scott đã giải thích: Tại cái bóng của thầy đang giờ ngón tay thối chửi thầy.

Một nửa lớp cười ồ lên hưởng ứng theo anh Scott, vì tưởng anh ấy đang phê thuốc - thứ thuốc có xuất xứ từ thế giới loài người - hoặc đang trêu chọc thầy Pierson. Một câu đùa mà có lẽ chính bản thân họ cũng không hiểu. Nửa còn lại quay ra nhìn như thể anh ấy đang bị mất trí - điều tôi e rằng đang dần trở thành sự thật. Chúng tôi đã đợi quá lâu và anh Scott cũng đã lún quá sâu. Giờ anh ấy đang sống trong cái thế giới riêng của mình và dù rất đau đớn nhưng tôi càng lúc càng tin rằng điều anh Nash nói hôm trước là đúng: Chúng tôi sẽ không thể chữa khỏi cho anh Scott. Đến bữa trưa, anh Scott nhất quyết không chịu ngồi cùng chúng tôi - hay bất kỳ ai khác trong căng-tin. Anh ấy cứ đứng lì trước bàn bọn tôi, mắt đảo dáo nhìn giữa cái bàn và dãy cửa sổ cao vút chạy dọc căn phòng, nơi bóng của các học sinh đang đổ dài trên bức tường đối diện. Anh nhìn chăm chăm vào mặt từng đứa, rồi chuyển sang mấy cái bóng trên tường phía sau, lẩm bẩm nói chuyện một mình. Anh ấy nói gì đó về chuyện bị theo dõi, rồi đột nhiên giờ tay lên che mắt, xoay một vòng 180 độ và phi thật nhanh ra khỏi căng-tin, bỏ mặc chị Sophie, đám bạn - và mọi người trong phòng - đứng ngẩn tò te nhìn theo.

Trong khi mấy cô bạn phá lên cười chế giễu hình ảnh thảm hại vừa rồi của bạn trai, chị Sophie chỉ biết lăm lăm đi theo hội bạn tới cái bàn quen thuộc, mặt khổ sở không sao tả hết.

Tôi gần như đã tội nghiệp cho chị ấy. Chỉ gần như thôi!

Anh Nash và tôi vội đuổi theo anh Scott ra ngoài hành lang, phớt lờ những ánh mắt tò mò của mọi người, nhưng anh ấy đã biến mất. Chúng tôi đi từng phòng học tìm anh, các vòng xoay trong mắt anh Nash đang xoay tròn cùng nỗi sợ hãi, sự ân hận và mặc cảm tội lỗi. Tôi rất hiểu

cảm giác bây giờ của anh. Nếu chúng tôi chịu kể chuyện này ra sớm hơn 1 ngày cái đêm anh Doug đâm phải xe tôi - có lẽ anh Scott đã không bao giờ chạm được tay vào Hơi thở của Quý.

Đang chạy đến cuối hành lang, đột nhiên tôi thấy có bóng chuyển động ngoài bãi đỗ xe. “Anh ấy đang ra xe ô tô.” Tôi nói, và anh Nash gật đầu, sau đó nhướn mày chờ đợi ý kiến của tôi. Hầu hết các cánh cửa đều tự động khóa từ bên ngoài. Nếu giờ hai đứa theo anh Scott ra bãi đỗ xe, lát nữa sẽ phải cuốc bộ một vòng quanh tòa nhà và đi vào qua đường văn phòng hoặc căng-tin, giống như lần bọn tôi trộm quả bóng bay đầu tiên của anh ta.

Tôi nhún vai và đẩy cánh cửa ra, khẽ rùng mình trước cơn gió lạnh đột ngột ủa vào mặt. Nhưng một chút lạnh đó có thấm gì so với cái lạnh mà anh Scott đang phải trải qua.

Anh Nash đi theo tôi ra ngoài, vừa đi vừa co ro khoanh hai tay lại trước ngực để giữ ấm. Chúng tôi tiến tới chỗ đậu xe thường ngày của anh Scott và nhận ra ngay con xe thể thao mui trần đang đậu bên hông trái phòng tập. Anh Scott đang ngồi sau tay lái, chốc chốc lại lắc đầu, điệu bộ như kiểu đang quát tháo ai đó.

Rõ ràng bệnh tình của anh ấy đang tiến triển từ hoang tưởng đến nói chuyện với chính những ảo giác của mình.

Không lẽ trông tôi cũng điên như vậy khi bị trói trên giường trong bệnh viện, vào cái ngày tôi không ngừng cất tiếng hát cho linh hồn của một người lạ mặt nào đó?

“Đi thôi em.” Anh Nash nắm lấy tay tôi và chúng tôi chạy qua bãi đỗ xe tới chỗ anh Scott. Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy hai đứa tụi tôi, anh lập tức vặn chìa khóa khởi động máy và gạt sang số Lùi. Cái cản sau đâm sầm vào xe đằng sau, nhưng anh mặc kệ, vẫn tiếp tục dí ga cho xe lao vút ra khỏi bãi.

Anh Nash và tôi thấy vậy liền chuyển hướng, vừa chạy vừa lục tìm chìa khóa trong túi. Buổi học ngày thứ Năm của chúng tôi coi như đã kết thúc. Chúng tôi không thể để anh Scott lái xe khắp thành phố trong tình trạng không tỉnh táo như thế này được. Tôi bấm nút mở khóa xe từ xa và anh Nash đã nhanh chân chui tọt vào trong xe trước cả tôi. Tôi thận trọng lùi xe ra khỏi bãi - vẫn chưa quen với chiều dài của con xe đi mượn này - sau đó nhấn ga đuổi theo anh Scott.

“Anh nghĩ cậu ấy đi về nhà.” Anh Nash vội thắt dây an toàn và chống một tay lên phía trước, lúc tôi đột ngột rẽ phải ngay khi đèn vừa chuyển sang màu đỏ. Ớn Chứa, hướng ngược lại không có ai.

Nhưng anh Scott đã phóng vút đi ngay ở nhịp đèn vàng tiếp theo, còn tôi bị tắc lại sau chiếc ô tô giao pizza. Lúc chúng tôi đến được tới nhà anh Scott thì đã thấy xe anh ấy nằm ngang giữa lối đi, cánh cửa bên ghế lái vẫn mở toang nhưng người thì không thấy đâu. Tôi tắt máy và cất

chìa khóa vào trong túi, sau đó chạy theo anh Nash vào trong sân.

Tôi cứ định ninh rằng cửa nhà anh Scott sẽ khóa cơ, ai dè chỉ cần đẩy nhẹ một cái là được. Anh Nash dẫn tôi vào trong cái phòng khách sang trọng và sạch sẽ, như chưa từng có bữa tiệc cuối tuần trước.

“Scott ơ?” Anh Nash gọi, nhưng không thấy có tiếng trả lời. Chúng tôi đã tìm khắp phòng chiếu phim, phòng bếp, phòng ăn, phòng giặt là và hai phòng ngủ dành cho khách, trước khi mở cửa phòng làm việc của ông Carter - bố anh Scott - ở cuối hành lang.

Căn phòng tắt đèn tối om, hai cái rèm cửa sổ cũng được đóng kín mít và phải mất một lúc mắt tôi mới thích ứng được với bóng tối trong này.

“Đóng cửa lại!” Anh Scott hét ầm lên và tôi giật thót mình khi thấy anh giơ một tay lên che cái ánh sáng đang rọi vào từ ngoài hành lang. Anh Nash vội đẩy tôi vào và nhẹ nhàng khép cửa lại, cắt phụt đi phần lớn nguồn sáng trong phòng, làm tôi lại phải đợi để mắt có thể thích ứng một lần nữa với bóng tối.

Anh Scott đang ngồi co ro trên chiếc ghế sô-pha bọc da màu nâu và khi anh Nash tiến lại gần, anh ta bắt đầu thì thào như đang tụng kinh.

“Không ánh sáng, không bóng râm. Không ánh sáng, không bóng râm.”

Hai cánh tay tôi đột nhiên nổi hết da gà, mặc dù hệ thống sưởi trong phòng vẫn đang hoạt động bình thường.

“Có chuyện gì thế hả Carter?” - anh Nash ngồi xổm xuống trước mặt cậu bạn thân, một tay vịn vào tay ghế để giữ thăng bằng - “Ánh sáng làm mắt cậu đau à? Cậu có bị đau đầu không?”

Anh Scott không trả lời, chỉ tiếp tục lẩm bẩm, hai mắt nhắm nghiền.

“Em nghĩ anh ấy sợ những cái bóng.” Tôi nhớ lại ánh mắt kinh hoàng của anh Scott lúc nhìn thấy mấy cái bóng của chúng tôi trong căng-tin khi nãy và cái bóng của chính anh ở hành lang chiều hôm trước.

“Có đúng thế không?” - anh Nash hỏi, mặt đầy căng thẳng và sợ hãi - “Có chuyện gì không ổn với cái bóng của cậu à?”

“Nó không còn là của mình nữa rồi.” Anh Scott thì thào nói, giọng anh ấy bỗng trở nên lạnh lạnh giống như giọng của một đứa trẻ con mới biết nói. Anh giơ tay dấm thật mạnh vào đầu, như thể làm vậy có thể xua tan được những gì đang nghe, đang nhìn thấy - “Không phải cái bóng của mình.”

“Vậy thì cái bóng đó là của ai?” Tôi hạ giọng hỏi, tuy sợ nhưng vẫn có chút tò mò.

“Của hăn. Hăn đã đánh cắp nó.”

Tiết lộ vừa rồi của anh Scott khiến toàn thân tôi nổi hết da gà.

“Ai đã đánh cắp nó hả Scott?” Anh Nash bối rối hỏi lại.

“Giống như Peter Pan. Bắt Wendy khâu cái bóng của mình trở lại...”

Tôi liếc nhìn anh Nash, trong khi anh Scott ngồi ngây người với đôi mắt nhắm nghiền, đầu ngoẹo sang một bên, giống như chú chó con đang đợi tiếng huýt gió mà con người không thể nghe thấy được. Rồi đột nhiên anh mở mắt ra và nhìn thẳng vào mặt anh Nash. “Cậu lấy dùm mình một lon soda được không Hudson? Hình như mình vẫn chưa ăn trưa.” Việc giọng nói của anh Scott đột nhiên thay đổi, trở lại bình thường khiến tôi sợ không kém gì cái tiếng trẻ con khi nãy và tôi hốt hoảng quay ra nhìn anh Nash. Nhưng anh chỉ gật đầu và đứng dậy.

“Em nhớ để mắt đến cậu ấy.” Anh nói thầm và khẽ siết chặt tay tôi lúc đi ra cửa, không quên khép cửa lại, chỉ để mở hé vài phân.

Thật lòng không mấy thoải mái khi phải nhìn anh Scott trong tình trạng man dại như thế này, tôi quay đầu ngó nghiêng xung quanh phòng và thăm ngưỡng mộ cái giá sách khổng lồ kê đằng sau bàn làm việc của bố anh Scott.

“Em có thể xem.” Anh Scott nói, làm tôi giật nảy mình mặc dù đã cố tỏ ra bình tĩnh.

“Cái gì ạ?”

“Em thích đọc sách đúng không?” - anh nghiêng đầu sang một bên - “Trong đó có nhiều quyển cực hiếm đấy. Thậm chí còn là ấn bản đầu tiên luôn.”

Tôi ngập ngừng, nhưng trông anh có vẻ đã bình tĩnh lại, tôi đi vòng qua bàn làm việc tới chỗ giá sách, và ngay lập tức bị thu hút bởi cái gáy sách cũ kỹ của cuốn tiểu thuyết *Người tình đầu tiên, người yêu sau cùng* (*Tess of the d'Urbervilles*). Nó nằm tít trên ngăn thứ hai từ trên xuống và tôi đã phải kiễng lên mới với tới được.

Đột nhiên, tôi nghe thấy có tiếng cạch cửa và ánh sáng ít ỏi trong phòng vụt tắt, mặc dù rất khẽ nhưng với tôi nó không khác gì tiếng sấm rền bên tai. Tôi hốt hoảng quay ra nhìn và thấy anh Scott đang đứng lù lù cạnh cánh cửa giờ đã đóng chặt, miệng lắp bắp câu gì đó không rõ ràng. Tim tôi như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, mạch máu chảy nhanh như dòng nước lũ. “Anh Scott? Có chuyện gì thế?”

Anh Scott vụt ngẩng đầu lên, bồn chồn nhìn về phía tôi. Tiếng lắp bắp của anh càng lúc càng to, giống như đang tranh cãi với ai vậy, nhưng tôi không thể luận ra chuyện gì. Anh Scott lắc đầu quầy quậy, giống như lúc ở trên xe ô tô. “Em có nghe thấy tiếng hân ta không?”

Tôi dò dẫm, lần từng bước tới chỗ cái bàn ngăn cách giữa anh và tôi. “Nghe ai cơ hả anh Scott? Anh đã nghe thấy những gì?”

“Hân nói em không thể nghe thấy tiếng của hân.” - anh Scott nói tiếp, mắt nhìn chăm chăm về phía tôi - “Không, không, không, không...”

Tôi nhích lại gần anh Scott, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể. “Anh nghe thấy giọng của ai?”

“Hân. Không thể nhìn thấy hân trong bóng tối, nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng hân. *Trong. Đầu. Anh!*” - anh chỉ tay vào thái dương, gần từng tiếng - “Hân đã đánh cắp cái bóng của anh. Nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng của hân...” Toàn thân tôi run lên bần bật, mồ hôi vã ra như tắm. Không lẽ anh Scott thực sự nhìn thấy ai đó mà chúng tôi không thể? Nghe thấy những thứ chỉ tai anh mới nghe được? Sau khi quen anh Tod, tôi biết khả năng đó là hoàn toàn có thể...

Nhưng chuyện này không hề giống việc làm của một thần chết. Thần chết không thể đánh cắp cái bóng của người khác. Có không nhỉ?

Anh Scott đảo mắt nhìn sang hai bên, như thể muốn tìm kiếm chuyển động của ai đó. Tôi sững người lại, mặt tái nhợt. Tôi biết cái chuyển động đó. Tôi cũng đã làm điều tương tự khi ghé mắt nhìn vào Cõi Âm. Khi cố tìm kiếm những sinh vật nghe-thấy-nhưng-không-nhìn-thấy đang lướt đi trong màn sương mù dày đặc.

Anh Scott có nhìn thấy màn sương đó không? Có nhìn thấy những vật đó không? Ai đó bên

Cối Âm đang nói chuyện với anh ấy ư?

Khôngggg. Không thể nào! Gai ốc trên người tôi giờ đã nở to như những vết muỗi đốt.

“Hắn ta đang nói gì thế anh?” Giờ tôi đang chỉ còn cách anh Scott độ hai mét. Khi nào anh Nash quay lại, tôi sẽ nhìn thử vào Cối Âm xem sao. Để loại trừ khả năng anh Scott đang nghe và nhìn thấy những thứ ở thế giới bên kia. Cái thế giới mà bản thân anh ấy có lẽ cũng không hề biết về sự tồn tại của nó.

Bởi vì nếu những sinh vật kia đã không thể đi qua bên này thì làm sao có chuyện nói xuyên sang đây được. Đúng không nhỉ?

Anh Scott ngẩng mặt lên và mỉm cười nhưng là kiểu nụ cười thật khó gọi tên. Một nụ cười mà ta thường thấy ở các bệnh nhân bị ung thư khi họ phát hiện ra rằng việc hóa trị không đáng để phải chịu đựng sự hành hạ của những cơn đau đớn và buồn nôn. Sau cùng, họ quyết định từ bỏ và bình thản đón nhận cái chết. “Hãy đưa anh tới chỗ hắn. Hắn sẽ chữa khỏi cho anh nếu em chịu dắt anh tới đó”

Nỗi sợ hãi khiến các mạch máu trong cơ thể tôi như đông cứng lại. Tôi vội lùi lại ra đằng sau, trong khi anh Scott từ từ tiến về phía tôi. “Đưa anh đi đâu mới được chứ?”

“*Tới đó.*” - anh Scott day day hai bên thái dương, như thể muốn làm dịu bớt cơn đau - “Tới chỗ của hắn. Hắn nói em biết cách vượt qua bên đó.”

Vượt qua ư? Ôi, không! Tôi nhắm chặt mắt lại và hít một hơi thật sâu.

Kẻ giấu mặt kia đang muốn tôi đưa anh Scott sang thế giới Cối Âm.

CHƯƠNG 11

HÃI LÀ AI THẾ ANH SCOTT?" Tôi cuống cuống lùi lại và vịn tay vào thành bàn, hy vọng rằng mình đang nghe lầm. Tôi cần phải ghé mắt nhìn vào Cõi Âm để xem ai đang nói chuyện với anh Scott, nhưng lại sợ không để mắt được tới anh ý.

"Hãy đưa anh đi..." - Càng lúc khoảng cách giữa hai chúng tôi càng bị thu hẹp - "Chúng ta cần phải đi qua bên đó!"

Không đời nào! Tôi có thể không có kinh nghiệm của cô Harmony hay trí thông minh và sự thận trọng của bố, nhưng tôi không ngây thơ đến mức tin rằng kẻ đang tra tấn tinh thần anh Scott kia sẽ chỉ đơn giản là "chữa khỏi" cho anh ý nếu tôi chịu đưa anh sang Cõi Âm.

Ở Cõi Âm không có cái gọi là từ thiện. Gã giấu mặt đó sẽ bắt lấy hai chúng tôi, cả linh hồn và thể xác, và chúng tôi sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy thế giới con người một lần nào nữa.

Sau lưng anh Scott, có ai đó đang vặn nùm cửa và tôi thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng anh Nash gọi. "Kaylee ơ?"

Nhưng cánh cửa không hề mở ra. Nó đã bị khóa. Đáng ra tôi không được rời mắt khỏi anh Scott mới phải.

"Anh Nash, anh ấy không hề bị ảo giác..."

Anh Scott kéo giắt lấy tay tôi và đẩy tôi về phía trước, Sau đó anh vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau, khiến tôi bất ngờ nhiều hơn là sợ. Có cái gì đó sắc nhọn đang kề vào cổ họng tôi, ngay dưới quai hàm và tiếng hét còn chưa kịp rời khỏi miệng tôi đã lập tức tắt ngấm nơi đầu lưỡi.

"Đưa anh đi mau..." Anh ra lệnh và một làn khói lạnh buốt, sắc mùi Hơi thở của Quỷ, phả vào mặt tôi.

Tôi vội nín thở để không hít phải cái thứ chết người kia. Tôi không biết tĩnh mạch chạy qua chỗ nào trên cổ, nhưng tôi dám chắc một điều: Đôi khi sự chuẩn xác không quan trọng bằng sự liều lĩnh trong môn nghệ thuật cắt cổ.

"Nếu em không chịu đưa anh đi, anh sẽ chết. Và em cũng sẽ phải chết theo anh." Anh Scott thì thào nói, giọng run lên bần bật vì hoảng sợ.

Da của anh Scott lạnh ngắt. Nếu phải so sánh thì lưỡi dao đang kề trên cổ tôi - là con dao rọc giấy của bố anh ý chẳng? - vẫn còn ấm hơn da anh nhiều, mặc dù đã qua hai làn áo của cả anh và tôi. “Scott, anh không muốn tới đó đâu.” - tôi thề thốt nói từng chữ, chỉ sợ một cử động nhỏ của cổ họng thôi cũng có thể khiến miếng kim loại kia đâm thủng vào trong da - “Tin em đi.”

“Carter, cậu đang làm gì thế” Anh Nash gọi qua cánh cửa, và tôi điếng người trước sự bình tĩnh của anh - khi mà gã bạn thân của anh đang định cắt cổ bạn gái anh! Nhưng mà anh Nash đâu có biết gì về vụ con dao...

“Cô ấy không chịu đưa mình đi!” Anh Scott rít lên, siết chặt lấy tay tôi làm cánh tay tôi tím bầm.

“Anh ấy có *dao*.” Tôi cố nói to hết sức có thể, với lưỡi dao vẫn đang kề cạnh cổ.

“Đưa cậu đi đâu?” - anh Nash hỏi, lơ đãng như không nghe thấy thông tin bổ sung vừa rồi của tôi. Và tôi chợt hiểu ra rằng anh đang dùng sức ảnh hưởng của *bean sidhe* lên người anh Scott, cố gắng làm cho anh ấy bình tĩnh lại - “Mở cửa cho mình rồi chúng ta sẽ nói về chuyện này.”

“Anh ấy không hề bị ảo giác, anh Nash ạ.” - tôi nói tiếp - “Ai đó đang muốn em đưa anh ấy sang bên kia. Anh làm ơn giúp em giải thích với anh Scott rằng đó là chuyện không thể.”

Tôi cần anh Nash nói chuyện với anh Scott, nếu sức ảnh hưởng của anh ấy thực sự có tác dụng trong trường hợp này. Và tôi cần phải giữ bình tĩnh để không hoảng loạn trước cái ý nghĩ có một con dao đang kề ở cổ mình.

Về lý thuyết, nếu thời gian của tôi đã hết - nếu tên của tôi có trong danh sách - tôi sẽ phải chết, và dù chúng tôi có cố gắng đến mấy cũng không thể ngăn chặn được điều đó.

Còn nếu thời gian của tôi chưa hết, miễn là tôi chịu ở yên trong thế giới loài người và tránh xa mọi thứ của Cõi Âm, tôi sẽ không chết, dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Rất nhiều khả năng có thể xảy ra. Ví dụ anh Scott chỉ sơ tay làm trầy da tôi, hoặc anh Nash sơ cứu kịp thời giúp tôi cầm được máu. Hoặc anh Tod đột nhiên xuất hiện và nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện cấp cứu. Hoặc chúng tôi thuyết phục được anh Scott không dùng vũ lực.

Hoặc... anh Scott sẽ chém cho tôi không còn nhận ra được nữa và sống như người thực vật nhưng không chết.

Nhưng dù cho có là gì đi chăng nữa thì cũng không thể tệ hơn chuyện đi qua bên đó. Ngày-

hết-hạn của chúng tôi không có nghĩa lý gì trong thế giới của Cõi Âm, chính vì thế tôi càng không thể đưa anh Scott sang đây được.

“Cậu đang mất bình tĩnh Scott à.” - anh Nash nói, giọng nói của anh mang lại hơi ấm nhẹ bao lấy cơ thể tôi – “Mình có thể giúp cậu. Mở cửa cho mình đi, để mình giúp cậu.”

“Không!” - anh Scott hét ầm lên, và ghì lấy tôi chặt hơn “Hắn biết về cậu. Giọng nói của cậu có khả năng sai khiến người khác. Vì thế hãy im miệng đi nếu không mình sẽ giết cô ta.”

Tôi chết điếng người và vọng lại từ phía bên kia cánh cửa chỉ là một sự im lặng đáng sợ. Nước mắt bắt đầu tuôn rơi trên má làm nhòe mọi thứ trước mắt tôi. Tôi nhắm mắt lại ngăn không cho dòng lệ chảy tiếp. Khóc lóc bây giờ chẳng giúp được gì tôi, hay anh Scott. Chắc chắn phải có cách nào đó.

Ánh sáng bên dưới khe cửa khẽ rung rinh, anh Nash vừa bước sát lại gần cánh cửa. “Cậu định làm cách nào?” Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng nói đã trở lại bình thường, không còn hơi ấm của sức Ảnh hưởng khi nãy nữa.

“Ý cậu là gì?” Anh Scott hỏi, cái nắm tay hơi lỏng ra một chút.

“Cậu định làm cách nào để đi qua đó nếu cậu giết cô ấy?” Anh Nash hỏi, và tôi gần như đã mỉm cười, mặc dù đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như thế này. Anh Scott đã biết về năng lực Ảnh hưởng vì thế anh Nash đang tìm cách thuyết phục mà không cần sử dụng nó. Anh ấy đang dùng trí thông minh của mình. Nếu muốn sống, tôi cũng cần phải tỏ ra thông minh hơn.

Tôi nhắm mắt lại, lờ đi tiếng thở gấp gáp và cái lạnh ghê người của cơ thể đằng sau lưng. “Anh Nash không thể đưa anh đi đâu.” Tôi nói rất nhỏ, chỉ đủ để mình anh Scott nghe thấy.

Anh Scott khựng lại. “Em nói dối.”

Tôi định lắc đầu nhưng chợt nhớ ra con dao nên đành thôi. “Anh Nash không thể đưa anh đi, và *hắn* cũng vậy. Nếu tự làm được, hắn đâu phải nhờ tới em, đúng không nào?” - anh Scott không trả lời nhưng kéo tôi lùi lại một bước - “Không tin anh hỏi mà xem. Không phải hỏi anh Nash. Hãy hỏi *hắn* ý.”

Anh Scott vẫn tiếp tục im lặng, toàn thân cứng đờ sau lưng tôi, và tôi tự hỏi không hiểu cái gã mà anh đang lắng nghe ấy có nghe thấy tiếng tôi không, hay anh Scott phải trực tiếp hỏi hắn. Bằng ý nghĩ hoặc bằng lời.

Cuối cùng người anh Scott bắt đầu thả lỏng hơn, nhưng con dao vẫn không hề rời khỏi cổ họng tôi. “Hãy đưa anh tới đó. Làm ơn đưa anh tới đó. Làm ơn bắt nó dừng lại đi.” Anh khẩn khoản cầu xin. Anh ấy sắp không trụ được nữa rồi, chứng tỏ gã giấu mặt kia đang càng lúc càng tuyệt vọng.

Anh Scott lại im lặng, đóng tai lên nghe chuyện gì đó mà tôi không thể nghe thấy, và tôi khá bất ngờ khi ánh sáng ban ngày vẫn đang lọt qua mấy cái khe nhỏ xíu của tấm rèm cửa sổ đóng kín mít. Vậy mà tôi có cảm giác như bọn tôi đã ở trong căn phòng này lâu lắm rồi. Đột nhiên anh Scott ghé sát môi vào tai tôi thì thào nói. “Hắn ta bảo chuyện này là lỗi tại em.”

Hả? Tôi ngăn người ra, bối rối. Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?

“Anh Scott, nếu em đưa anh tới đó, hắn sẽ giết chết cả hai chúng ta. Hoặc thậm chí còn tệ hơn.”

Anh Scott lại đòi người ra, cái tay đang cầm dao khẽ giật giật. Tim tôi như muốn ngừng đập khi lưỡi dao sắc lẹm kia cứa sâu vào da thịt tôi. Một dòng máu đỏ tươi từ từ chảy xuống cổ tôi, kèm theo cảm giác đau nhói lan khắp cơ thể.

“Hắn nói anh sẽ chết ở đây. Còn em lại nói anh sẽ chết ở đó. Nhưng nếu anh không thể tổng hắn ra khỏi đầu mình thì chết ở đâu cũng thế thôi!” - anh Scott thốt thức nói. Kế đó, anh đứng thẳng dậy, kéo tôi đứng lên theo - “Hãy đưa anh tới đó mau, bằng không anh sẽ cắt cổ em.”

“OK...” - tôi nói, tim đập mạnh tới nỗi tôi gần như không còn nghe thấy tiếng của chính mình, chứ đừng nói là suy nghĩ - “Em sẽ đưa anh đi. Nhưng trước tiên... anh hãy bỏ con dao xuống đã.”

“Kaylee ơ?” Tiếng anh Nash từ bên ngoài cửa gọi vọng vào. Có cái gì đó vừa rơi xuống sàn nhà. Hình như anh Nash vừa đánh rơi lon soda.

“Không đời nào!” - anh Scott lắc đầu quầy quậy - “Hắn nói em sẽ bỏ chạy.”

Tôi nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, cố gắng bắt những dòng suy nghĩ trong đầu mình chảy chậm lại. Sau đó tôi mở mắt ra và thấy anh Nash đang tìm mọi cách phá cửa vào.

“Nếu hắn ta thông minh như vậy...” - tôi run rẩy nói - “...thì hắn phải biết là để đi qua được bên đó đòi hỏi một sự tập trung cao độ. Và em không thể tập trung với một con dao kề ở cổ

như thế này.”

Anh Nash đập ầm ầm vào cửa. “Kaylee, không được...” Anh hét ầm lên, nhưng anh càng bấn loạn thì sức Ảnh hưởng của anh càng không có mấy tác dụng lên hai người bọn tôi.

Anh Scott lại cứng đờ người sau lưng tôi, lắng nghe chỉ đạo của gã giấu mặt kia. “Thôi được. Nhưng nếu em chạy, thì đừng trách anh! Hứa bảo anh hãy cứ mỗ phanh bụng em ra.”

Tim tôi đập mạnh đến nỗi đầu tôi như muốn nổ tung. Tôi nên chống cự hay bỏ chạy? Anh ấy cao to hơn, khỏe hơn và nhanh nhẹn hơn tôi rất nhiều. Anh Nash lại đang không có ở đây để giúp tôi.

Anh Scott chậm chậm buông con dao ra và máu tiếp tục chảy rùng rùng trên cổ tôi. Một lát sau, chính mũi dao ấy lại dí vào lưng tôi qua làn áo khoác và áo phông mỏng. “Anh nghĩ anh nói thế sẽ khiến em thoải mái hơn à?” Tôi chẳng buồn che giấu sự mỉa mai trong giọng nói của mình, mặc dù mạng sống đang bị nguy hiểm.

Tôi nhìn chăm chăm về phía cánh cửa đóng im ỉm và cố tìm cách liên lạc với anh Nash bằng tâm tưởng, thầm ước sao giữa các *bean sidhe* có thần giao cách cảm với nhau. Nhưng đó lại là một trong rất nhiều năng lực hay ho mà tôi không bao giờ có được.

“OK, anh sẽ thấy chuyện này khá kỳ quái.” - tôi báo anh Scott, rồi nhắm nghiền mắt lại, thầm chúc bản thân may mắn - “Da của anh sẽ tê dại đi, và anh sẽ có cảm giác như đang bị rơi xuống một cái hố sâu.” Tất nhiên đó không phải là sự thật.

Anh Nash lập tức ngừng đập cửa, im lặng lắng nghe đoạn hội thoại giữa tôi và anh Scott. Anh ấy biết rõ là tôi đang nói dối và hiểu rằng tôi không hề có ý định đưa anh Scott sang thế giới Cõi Âm.

Độ nửa giây sau, tôi thấy anh giơ chân đập cửa mạnh đến nỗi cả cái cánh cửa rung lên bần bật.

“Vì thế, anh đừng có hoảng hốt nếu tự dưng bị mất thăng bằng đấy nhé.” - tôi nói tiếp, vờ như không chú ý tới hành động của anh Nash - “Anh sẵn sàng chưa?”

“Rồi.” Nhưng giọng của anh Scott lạc đi, hai tay bấu chặt lấy tôi. Anh ấy đang cực kỳ hoảng sợ.

Tốt. Tôi cũng vậy.

Tôi lại hít thêm một hơi thật sâu. Sau đó tôi quay ngược người lại và giăng thật mạnh ra khỏi tay anh Scott. Anh ấy gầm lên và vung dao về phía tôi chém loạn xạ. Theo phản xạ, tôi giơ vội tay lên che mặt và xoi luôn một nhát dao vào cẳng tay. Tôi rú lên và giơ chân đạp thẳng vào hông anh Scott, làm anh ấy loạng choạng ngã ngửa ra đằng sau.

Nhân cơ hội đó, tôi chạy thật nhanh ra mở cửa cho anh Nash và anh lao vào trong phòng với cơn lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Anh Scott nằm im bất động trên sàn nhà, con dao vẫn đang nằm hờ trong tay.

Trong một giây, tôi cứ ngỡ rằng anh ấy đã chết. Và rằng cái bóng giấu mặt kia nói đúng - anh ấy đã chết vì không đi qua bên đó. Nhưng rồi tôi thấy lồng ngực của anh Scott phập phồng... Hóa ra anh ấy chỉ đang bất tỉnh nhân sự. Cú ngã khi nãy khiến anh đập đầu vào cạnh bàn.

Anh Nash nhanh chóng rút điện thoại trong túi ra và bấm nút gọi tổng đài cấp cứu 911, trước cả khi tôi kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra. Tôi nghe thấy anh Nash nói với tổng đài viên là bạn thân của anh, Scott Carter đã hóa điên và tấn công tôi bằng dao, sau đó bị trượt ngã, đập đầu vào cạnh bàn và lăn ra bất tỉnh.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia nói xe cứu thương sẽ nhanh chóng có mặt ở đó. Và cô ấy đã nói đúng.

Anh Nash còn đang loay hoay giúp tôi cầm máu bằng cái khăn lau vừa kiếm được trong bếp thì đã nghe thấy tiếng còi xe cứu thương kêu inh ỏi ngoài cửa. “Cứ làm theo những gì anh nói là được.” - anh nhẹ nhàng đỡ tôi ngồi xuống cái ghế sofa trong phòng khách và dặn - “Mọi người trong trường sẽ làm chứng cho chúng ta. Rất nhiều người đã chứng kiến cách hành xử điên khùng của cậu ấy tại bữa trưa ngày hôm nay ở trường.”

Tôi rung rung nước mắt và mọi thứ trong phòng nhòe đi. “Anh sẽ khiến anh ấy bị nhập viện mất...” Tôi khẽ thốt lên đầy hoảng hốt.

“Không còn cách nào khác đâu em ạ.” - giọng anh Nash rất kiên quyết, và anh đi giật lùi ra phía cửa trước để mở cửa cho nhân viên y tế vào - “Giờ chúng ta không thể làm gì để giúp cậu ấy nữa. Cách duy nhất để Scott không làm hại đến người khác là nhốt cậu ấy lại.”

“Đây là lỗi của chúng ta, anh Nash ạ.” - tôi vừa sụt sùi khóc vừa đưa tay lên lau nước mắt -

“Đáng ra chúng ta phải làm gì đó sớm hơn.”

“Anh biết.” Những vòng xoáy đang xoay tròn trong mắt anh thể hiện rõ sự đau đớn, mặc cảm tội lỗi và nỗi ân hận. Anh quay lưng lại phía tôi và mở cửa.

“HÃY NÓI LẠI LÝ DO TẠI SAO cháu đột nhiên rời khỏi trường học?” Vì cảnh sát đang ngồi trước mặt tôi không phải là một cảnh sát thông thường mà là cảnh sát điều tra. Bởi vì dù là mưu sát hay ngộ sát thì cũng là trọng tội phải bị pháp luật trừng trị. Giờ anh Scott đang bị trói chặt trên giường trong chính cái bệnh viện tâm thần mà tôi từng bị nhốt trong đó suốt một tuần, và anh ấy sẽ không thể tự đứng ra bào chữa cho hành động vừa rồi của mình là do thần kinh không ổn định, cho tới khi bố mẹ anh cử luật sư của gia đình tới thay thế cho anh chàng luật sư trẻ măng - đang run như cây sậy trên gác - do tòa án chỉ định.

Và nếu ai đó xứng đáng được bỏ qua vì lý do thần kinh không ổn định thì chính là anh Scott Carter. Anh ấy thực sự không hề có ý muốn giết tôi. Hoặc cho dù là có đi chăng nữa thì cũng không phải do anh cố ý. Tất cả là tại Hơi thở của Quỷ và sự sai khiến của một con quỷ - vẫn chưa xác định được danh tính - đến từ Cõi Âm. Hai vấn đề mà tôi tin rằng anh Nash và tôi đã có thể ngăn chặn được nếu hành động sớm hơn. Và nhờ tới sự giúp đỡ của người lớn.

“Kaitlyn? Kaitly, cháu không sao chứ?” Viên cảnh sát hỏi, và anh Nash bóp nhẹ vào tay tôi làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Là Kaylee ạ...” - tôi lầm bầm nói, mắt nhìn chăm chăm vào vết thương vừa được khâu trên tay - “Tên cháu là Kaylee.” Không hiểu có phải do ảnh hưởng của thuốc tê hay không mà phản ứng của tôi dường như chậm hơn bình thường.

Hay là do tôi vẫn chưa hết sốc nhỉ?

“Chú xin lỗi, Kaylee.” - Viên cảnh sát sửa lại và trông có vẻ không được thoải mái trên chiếc ghế của mình. Khi này tôi đã nhất quyết bắt chú ý ngồi xuống bởi vì tôi không thích bị người khác đứng dòm xuống mặt mình. Cổ lẽ bởi vì tôi cảm thấy có lỗi, mặc dù viên cảnh sát không hề tỏ ý nghi ngờ gì - “Kaylee này, hãy nói cho chú biết tại sao cháu lại đi theo cậu Carter từ trường về nhà?”

“Bởi vì anh ấy hành xử rất... kỳ quặc.” - Không hiểu tôi nói thế này có giúp thêm được gì anh Scott hay không - “Anh ấy thốt ra toàn những câu rất ngớ ngẩn và bọn cháu thấy rằng không thể để cho anh ấy lái xe trong tình trạng như vậy được. Vì thế bọn cháu đã đi theo để chắc chắn là anh ấy không sao.”

“Và cậu ấy đã về thẳng nhà?”

Tôi liếc sang anh Nash và thấy anh gật đầu. “Vâng ạ. Cửa trước không khóa vì thế bọn cháu đã tự đẩy cửa vào. Và tìm thấy anh Scott trong phòng làm việc của bố anh ấy.”

Cô y tá xé toạc gói gạc tiệt trùng ra và tôi giật mình, rúm ró lại vì sợ.

“Và cậu ta cầm dao xông tới tấn công cháu?” - viên cảnh sát cầm cúi ghi chép vào cuốn sổ tay, mắt không buồn ngẩng lên nhìn cái gật đầu của tôi - “Cậu ấy có nói gì không?”

“Ừm... Anh ấy muốn cháu đưa tới một nơi nào đó.”

Cuối cùng viên cảnh sát cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Tới đâu?”

“Anh ấy không nói ạ.” - về lý thuyết thì đúng là thế mà - “Anh ấy chỉ nói là sẽ giết cháu nếu cháu không chịu đưa anh ấy đi. Và cháu đã hứa sẽ đưa anh ấy đi bất cứ nơi nào anh ấy muốn, nếu chịu bỏ con dao xuống. Thế là anh ấy buông con dao ra khỏi cổ họng cháu và lúc cháu định bỏ chạy thì anh ấy chém vào tay cháu.” Tôi giơ cánh tay bị thương lên để làm chứng.

“OK, cảm ơn cháu, Kaylee.” - Viên cảnh sát đứng dậy và đóng cuốn sổ lại - “Bố cháu đang trên đường tới đây.” - tôi đã không thể ngăn họ gọi điện báo cho bố biết. Chắc hẳn giờ bố tôi đang cực kỳ lo lắng - “Chúng tôi sẽ liên lạc lại với cháu sau khi có thông tin gì thêm. OK?”

Tôi gật đầu và ngáp ngừng hỏi, lúc viên cảnh sát đứng dậy đi ra phía cửa. “Chuyện gì sẽ xảy ra với anh Scott hả chú?”

Anh Nash quay sang nhìn tôi, lộ rõ vẻ ngạc nhiên không kém gì viên cảnh sát, trong khi cô y tá vẫn miệt mài với công việc băng bó của mình.

“À, cái đó thì còn phụ thuộc vào luật sư của cậu ta. Nhưng ông Carter - bố của cậu Scott - đã đứng ra làm chứng không ít vụ tương tự, với tư cách là một nhà tâm lý học. Vì thế ông ấy thừa hiểu cần phải làm gì. Cháu không phải lo cho Scott đâu. Cậu ấy sẽ có được vị luật sư bào chữa tốt nhất và tiếp nhận điều trị tâm lý đầy đủ.”

Tôi gật đầu, nhưng đây là vì tôi không biết phải nói gì thêm. Giờ đây không có tiền bạc hay phương thuốc nào có thể chữa khỏi cho anh Scott. Anh ấy sẽ phải nghe cái giọng nói đó trong đầu - nhìn thấy những-thứ-mà-không-ai-nhìn-thấy trong những cái bóng trên tường - trong suốt phần đời còn lại của mình. Kể cả nếu anh ấy có không bao giờ bước chân ra khỏi căn buồng có tường lót đệm dày dành cho bệnh nhân tâm thần.

CHƯƠNG 12

“ANH CỨ VỀ THẮNG NHÀ ĐI.” Cô Harmony nói điện thoại, lúc tôi ngồi xuống ghế với cái tay đã được băng bó cẩn thận. Cô đóng cửa lại, xua tan cái lạnh giá bên ngoài, rồi đi vào trong bếp, mở tủ lạnh xem còn gì ăn được không.

Ở đầu dây bên kia, bố tôi còn chưa kịp mở miệng phản đối thì đã bị cô cắt ngang bằng sự tự tin của một người phụ nữ đã quá quen với việc ra lệnh. “Em đã đón con bé rồi.”

Chỗ làm của bố ở tí tặn Fort Worth, trong khi cô Harmony làm việc ở chính cái bệnh viện mà họ đưa chúng tôi tới. Vì thế, kể cả cô ấy có đi từ nhà đi chẳng nữa - vì cô thường làm ca ba - thì vẫn tới trước bố nửa tiếng, nếu bố lái thẳng từ Fort Worth về.

“Bởi vì em ở gần bệnh viện hơn anh.” Và bởi vì anh Nash đã dùng sức Anh hưởng thuyết phục được bác sỹ cho tôi ra viện mà không cần có sự đồng ý của người giám hộ hợp pháp.

Cô Harmony giơ cái điện thoại xa ra khỏi tai, khi bố tôi bắt đầu buông những lời trách móc, phàn nàn về cách xử trí của cô. “Con bé vẫn ổn, chân tay không bị làm sao cả. Anh cứ về đi rồi chúng ta nói tiếp.” Nói rồi cô cúp máy cái rụp và dứt điện thoại vào trong túi quần đầy dứt khoát như muốn nói rằng cô sẽ không nghe máy nữa, dù bố tôi cố gọi lại.

Ừay! Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người dám làm thế với bố. Chính vì mãi trầm trồ thán phục cô Harmony mà tôi quên băng mắt không nhờ cô nhắc thêm với bố là tinh thần của tôi cũng rất ổn. Thành thật mà nói tôi cũng thấy mình đã xử lý tình huống rất tốt, nhất là lại còn trong hoàn cảnh suýt bị mất mạng - một lần nữa - như thế.

“Kaylee này, cháu có tin vào hiện tượng déjà vu (ký ức ảo giác) không?” - cô Harmony mỉm cười, lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp sữa tươi - “Bởi vì hình ảnh cháu bị thương nằm trên cái sofa này trông rất quen.”

“Cháu cũng đâu muốn tìm kiếm rắc rối đâu.” Tôi thở dài.

Anh Nash bỏ chum chìa khoá lên cái bàn giữa lối đi và phòng khách, sau đó bước tới ngồi xuống cạnh tôi, dựa đầu ra đằng sau đầy mệt mỏi. Lúc này, trên đường về nhà chúng tôi đã ghé qua nhà anh Scott để anh Nash đi xe ô tô của tôi về. Cảnh sát đã gọi điện sang Cancún, Mexico báo cho bố mẹ anh Scott nhưng nhanh thì cũng phải mai họ mới về tới nơi.

Cô Harmony lấy một cục bơ thực vật bỏ lên mặt bếp, sau đó kiễng chân với lấy túi bột và túi đường đang nằm tí sâu trong cái tủ bếp mà tôi rất hiếm khi đụng vào. “Nhưng rắc rối vẫn cứ liên tục tìm đến cháu, dù cháu có muốn hay không.”

“Trong trường hợp này cháu nghĩ từ “rắc rối” có vẻ hơi nhẹ.” - tôi lẩm bẩm, nghiêng người dựa vào vai anh Nash và anh vòng tay ôm lấy tôi - “Mà cô không muốn biết chuyện gì đã xảy ra ạ?” Tôi đưa mắt nhìn cô qua cánh cửa phòng bếp.

“Lát nữa.” - cô nói vọng ra - “Đằng nào thì cháu cũng sẽ phải giải thích lại từ đầu với bố cháu, nên cô muốn đợi để nghe luôn một thể.”

“Nhưng anh thì không.” Anh Tod đột nhiên lên tiếng. Tôi ngẩng mặt lên và thấy anh đang đứng dựa lưng vào cửa bếp. Anh ấy đã hiện ra trong phòng cấp cứu, ngay sau khi viên cảnh sát rời đi, và yêu cầu một câu trả lại về chuyện vừa xảy ra, nhưng chúng tôi đã không thể nói gì bởi cô y tá vẫn đang trên đường đến bệnh viện rồi. Một đồng nghiệp ở bệnh viện đã báo cho cô Harmony sau khi nhận ra anh Nash.

“Con cũng vậy, Tod ạ.” - Cô Harmony quay sang nói với cậu con trai cả, trên tay cầm hộp bột nướng bánh. - “Bắt em Kaylee phải kể đi kể lại chuyện vừa xảy ra sẽ chỉ càng khiến em ấy mệt mỏi hơn mà thôi.”

“Đằng nào thì cũng sẽ mệt rồi ạ..Bố chắc chắn sẽ giáo huấn cho tôi một trận nếu biết tôi lại gặp rắc rối liên quan tới Hơi thở của Quỷ. Và tôi e là cô Harmony cũng sẽ hòa theo bố tôi, một khi đã nghe rõ đầu đuôi câu chuyện.

Anh Tod lau bầu vùi câu rồi bước tới đồ phịch xuống cái ghế bành của bố tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy chịu hiện nguyên hình và ngoan ngoãn ngồi đợi cùng cả nhà như thế này.

Tôi ngẩng đầu khỏi cánh tay anh Nash và ngồi thẳng dậy để có thể nhìn thấy mặt anh, nhưng anh đang không hề nhìn tôi. Hai mắt nhắm nghiền, mất lọn tóc naao lòa xòa trước trán. Nếu không phải vì bờ vai và quai hàm đang căng cứng của anh, có lẽ tôi đã tưởng là anh ngủ rồi cơ. Tôi hiểu anh Nash còn buồn hơn tôi, cảm thấy có lỗi hơn tôi, bởi vì anh Scott là bạn thân của anh.

Và rồi tôi nghe thấy tiếng xe ô tô đỗ xịch lại trước cửa. Bố tôi đã về! Trong một khoảng thời gian ngắn như thế... Không biết bố có bị bắn tốc độ không nhỉ?

Một phút sau, cánh cửa ra vào bật mở, va cái rầm vào tường. Bố tôi chạy xộc vào trong nhà như tên bay, miệng thở hồng hộc như thể vừa chạy bộ một mạch từ chỗ làm về. Giọng bố đầy sốt sắng. “Con không sao chứ?”

“Vâng ạ, con không sao.” Nhờ hai mươi tám mũi khâu và một liều thuốc gây tê cục bộ.

Nhưng tôi không hề mong chờ mấy giờ sắp tới. Cô y tá băng bó cho tôi khi này đã đưa cho tôi hai viên thuốc giảm đau Tylenol. Bởi vì theo lời cô ý, một khi thuốc gây tê hết tác dụng, tôi sẽ có cảm giác như đang bị ai đó mổ phanh cánh tay mình ra.

Nhưng tôi nghĩ cô ấy chỉ đang dọa tôi thôi.

“Chuyện gì đã xảy ra thế hả Kay? Giáo viên trong trường đi đâu hết rồi mà lại để chuyện như thế xảy ra?” Bố tôi phần nộ hỏi.

Thôi xong! Xem ra tôi không thể ém nhẹm vụ bùng học hôm nay được rồi...

“Thực ra bọn con không phải là đang ở trường.” Tôi nhắm chặt mắt lại chờ đợi cơn thịnh nộ của bố chuẩn bị trút xuống đầu.

Cánh cửa trước đóng sầm lại và tôi mở mắt ra nhìn. “Bố thật không biết phải bắt đầu từ đâu với con nữa, Kaylee ạ. Bố mới về nhà được có ba tháng và con đã suýt bị giết đến hai lần rồi. Bố phải làm gì để giữ cho con được an toàn bây giờ? Sao con cứ toàn ra ngoài tìm kiếm rắc rối thế hả Kay?”

Tôi cố gượng cười để làm dịu bầu không khí căng thẳng trong phòng, mặc dù vết thương trên tay càng lúc càng đau và tâm trạng thì không hề sung sướng gì. “Cả hai lần con đều vẫn sống nhăn đấy thôi bố.” Nhưng khi nhìn thấy vẻ lo âu và đờm buồn trên mặt bố, nụ cười trên môi tôi liền tắt ngúm.

Bố thở dài, cởi áo khoác vắt lên thành ghế. Trên người bố vẫn phảng phất mùi mồ hôi và mùi kim loại nơi bố làm việc. Bố đã phải bỏ về sớm - và bị trừ lương - là vì tôi. “Tay của con sao rồi?”

“Không sao đâu ạ.” - Tôi chìa tay ra cho bố xem - “Bác sỹ nói vết thương này sẽ không để lại di chứng gì hết. Con chỉ bị khâu có vài mũi thôi ý mà bố?”

Anh Tod khịt mũi một cái rồi gác chân lên chỗ để chân của cái ghế bành. “Chính xác là hai mươi tám mũi.” Anh dừng đỉnh nói, và bố tôi giật mình nhảy dựng ra phía sau. Có vẻ như bố nghe thấy tiếng anh Tod nhưng lại không hề nhìn thấy anh ấy.

“Chết tiệt! Tod!” - Bố trừng mắt nhìn về phía anh chàng thần chết - “Đừng có lén lút trong nhà người khác như thế. Không cần biết cậu là thần chết hay là gì! Một là hiện hình ra, hai là biến khỏi đây ngay!”

Cô Harmony và tôi mím môi nhìn nhau cười, tất nhiên là không dám để lộ cho bố tôi thấy.

Anh Tod nháy mắt, tủm tỉm cười với tôi rồi vụt biến khỏi cái ghế bành và hiện ra lù lù sau lưng bố tôi. “Được thôi.” - anh ghé sát vào tai bố tôi nói, làm ông bố tội nghiệp của tôi lại bị một phen hết hồn - “Nhà của chú, chú có quyền.”

Bố tôi quay ngoắt người lại, mặt đỏ gay như sắp nổ tung vì tức giận. “Tôi đổi ý rồi. Cậu hãy biến khỏi nhà tôi ngay!”

Anh Tod nhún vai, mấy lọn tóc vàng lòa xòa trước trán. “Cháu sẽ tự hỏi Kaylee sau. Đằng nào thì giờ nghỉ của cháu cũng hết rồi.” Sau đó anh vụt biến mất vào không khí, bỏ mặc bố tôi đứng trơ trọi giữa phòng khách, giận muốn xì khói trên đầu, hai tay nắm chặt lại hai bên đùi.

Tôi ngược mắt nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường phòng bếp. Bây giờ là 2h05 chiều. Ca trực của anh Tod chỉ vừa mới bắt đầu lúc trưa. Cứ cái đà này anh ấy sẽ sớm bị đuổi việc mất.

“Cậu ta đã đi thật chưa đấy?” Bố lừ mắt hỏi tôi, sau đó quay sang nhìn cô Harmony nhưng cô ấy chỉ nhún vai tỏ ý không biết, mặt rõ ràng đang cô nhện cười.

“Theo như con thấy thì là rồi.”

Anh Tod ít khi trêu chọc mẹ anh ấy hoặc tôi bởi vì biết rõ là sẽ không nhận được mấy phản ứng từ hai cô cháu tôi. Nhưng bố tôi và anh Nash là mục tiêu yêu thích của bởi vì họ luôn tỏ ra quá nghiêm trọng.

Bố tôi nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó quay sang hỏi tôi. “Chúng ta đang nói đến đâu rồi?”

“Con đang nói với bố là tay con không bị làm sao hết. Không sợ để lại di chứng gì.” Tôi thấy không cần thiết phải nhắc lại vụ hai mươi tám mũi khâu làm gì...

“Nhưng con đã có thể bị giết.” - chuyên đó thì tôi không thể tranh cãi với bố rồi, vì thế tốt hơn hết là tôi nên ngậm miệng lại - “Vào trong này, để bố xem kỹ lại vết thương của con nào.” Bố đi vào trong bếp và ra hiệu cho tôi ngồi xuống cái ghế ngay bên dưới đèn bếp, nơi tập trung nhiều ánh sáng nhất trong nhà tôi.

Tôi ngồi xuống và bố kéo ghế ngồi mặt đối mặt với tôi. “Ai đã làm chuyện này?” Bố nắm lấy cằm tôi và xoay đầu tôi sang một bên để nhìn rõ hơn vết cắt trên cổ - đã được sát trùng và để hở. Nó ngắn và nông tới nỗi không cần phải khâu.

Tôi ngo nguậy trên ghế, lo lắng không biết phản ứng tiếp theo của bố sẽ như thế nào. “Anh Scott Carter ạ.”

“Thằng nhóc đã đâm vào xe con ý hả?”

“Không ạ, đấy là anh Doug Fuller.”

Bố tôi quay ra nhìn chăm chăm về phía anh Nash, hai vai đang rũ xuống, ngồi ỉu xiu ngoài phòng khách. “Và cả hai đều là bạn của cháu đúng không Nash? Cùng trong đội bóng với cháu?”

Cô Harmony khoanh hai tay trước ngực. “Anh Aiden, chuyện này không liên quan gì tới thằng bé cả.”

“Thật sao?” - bố tôi cao giọng hỏi lại. Hy vọng cô Harmony hiểu được rằng bố tôi phản ứng như vậy cũng chỉ là do quá lo lắng cho tôi mà thôi - “Em nghĩ tự dừng mà bạn thằng bé tông cả cái xe và chưa đầy một tuần sau một người bạn khác định giết con bé.”

Ha, giờ thì tôi đã biết mình thừa hưởng cái tính thích cường điệu hoá mọi chuyện từ đâu rồi...

“Thực ra rắc rối của anh Scott bắt nguồn từ anh Doug bố ạ.” - tôi thẽ thọt nói - “Nhưng anh Nash không có liên quan gì tới chuyện này.”

Tôi quay qua anh Nash tìm kiếm sự ủng hộ nhưng anh chỉ ngồi im, hai tay ôm lấy đầu. Cũng không thể trách anh được, phải tận mắt chứng kiến bạn thân của mình hóa điên như vậy thật không dễ dàng gì. Tôi cũng sẽ đau đớn chết mất nếu có chuyện gì xảy ra với Emma. Nhất là khi tôi hoàn toàn có thể ngăn chặn được nó. Tôi cần phải tìm ra cách để chấm dứt ngay chuyện này, kể cả nếu điều đó đồng nghĩa với việc phải kể hết mọi thứ với bố tôi.

“Chính xác thì hai anh chàng đó đang dính phải rắc rối gì?” - bố tôi nhẹ nhàng hỏi - “Và chuyện đó có liên quan gì đến con?”

Cuối cùng thì anh Nash cũng chịu ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ au. Tôi rất muốn chạy ngay ra ngồi xuống bên cạnh anh, để an ủi anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi và rằng đó không phải là

lỗi tại anh. Anh không phải là người đưa Hơi thở của Quỷ cho họ, cả anh và tôi đều không dám chắc là việc hành động sớm hơn có thực sự cứu được anh Scott hay không. Tất cả những gì chúng tôi biết là nếu đột nhiên bắt anh ấy cai nghiện ngay, có thể sẽ khiến cho bệnh hoang tưởng của anh càng nặng hơn.

Nhưng tôi vẫn ngồi im trong bếp, bởi giờ anh Nash trông có vẻ muốn được ở một mình. Và tôi muốn tôn trọng quyết định của anh. Cho anh thêm chút thời gian. Nhưng chỉ cần anh quay ra nhìn tôi một cái là tôi sẽ chạy tới bên anh ngay.

Tôi nhún vai, ngáp ngừng nhìn vào mắt bố và nói. “Con không nghĩ là chuyện đó có liên quan gì đến con.” Mặc dù cái bóng giấu mặt của anh Scott cứ khẳng khẳng mọi chuyện đều là lỗi của tôi. Tôi hít một hơi thật sâu rồi tuôn ra một tràng, không dám ngừng lại vì sợ bản thân sẽ ế ý.

“Anh Scott và anh Doug đã hít phải Hơi thở của Quỷ, và nó đang khiến họ phát điên.”

“Cái gì?” – bố tôi ngồi bật dậy, cùng lúc quả trứng trên tay cô Harmony rơi cái bệt xuống sàn bếp. Cô đứng như trời trồng, lòng trắng trứng nhoe nhoét trên tay, rơi rớt xuống cả đôi giày thể thao của cô.

Và rồi cô dần hiểu ra vấn đề - tôi có thể nhìn thấy điều đó qua sự thay đổi từ từ trên nét mặt cô Harmony. Cô lơ đãng bước qua quả trứng vỡ nát trên sàn một cách vô thức. “Vì thế mà cháu đã hỏi. Bố tôi quay sang nhìn cô Harmony. “Em đã biết về việc này à?”

“Không hề!” - ánh mắt đầy tổn thương của cô Harmony nhìn tôi khiến tôi thấy có lỗi vô cùng - “Em cứ nghĩ con bé đang hỏi về Regan Page! Chứ đâu có ngờ Hơi thở của Quỷ lại xuất hiện trong trường học của tụi nhỏ!” - Kể đó cô lại quay sang nhíu mày hỏi tôi - “Cháu không động tới nó đấy chứ hả?”

“Tất nhiên là không rồi!” - Tôi thấy bị tổn thương khi cô Harmony nở hỏi tôi một chuyện hoang đường như thế. Lúc ấy, tôi không còn dách náo khác mới đành phải nói dối cô - một cách gián tiếp - để thu thập thông tin. “Cô nghĩ cháu bị nhốt trong bệnh viện tâm thần con chưa đủ hay sao mà đại gì động tới mấy thứ đó?”

“Bố” tôi khẽ nhăn mặt lại và tôi cảm thấy hơi tội lỗi khi đem chuyện đó ra để công kích. Nhưng bố không phải là người đã tống tôi vào bệnh viện, mà là hai bác của tôi, trong một nỗ lực rất-nông-cạn muốn giúp tôi “đối phó” với những năng lực mà bản thân tôi còn không hề biết. Lỗi lầm duy nhất của bố là đã bỏ tôi ở lại với họ.

“Anh Nash và con chỉ đang tìm cách cắt đứt nguồn cung cấp của họ thôi.” - tôi ngáp ngừng giải thích. Nói xong tôi cũng thấy mình thật ngây ngô khi đem so kinh nghiệm của hai chúng

tôi với một đôi bean sidhe có tuổi đời cộng lại còn nhiều hơn hai thế kỷ - “Bố ơi, hai anh ý không hề biết mình đang dùng cái gì và tác hại của nó. Bọn con đã lấy trộm nể bay đầu tiên của anh Scott và đưa nó cho anh Tod để nhờ anh ý đem đi hủy hộ, nhưng anh Scott sau đó đã lại kiếm được một quả khác, và..

“Con đã làm cái gì cơ?” – bố tôi sẵn giọng hỏi - “Tod cũng biết mấy chuyện này sao?”

Tôi nhún vai và nhìn qua anh Nash, người đang chỉ muốn độn thổ để tránh ánh mắt đầy ngạc nhiên và bối rối của mẹ anh. “Tại bọn con nghĩ bố và cô sẽ không muốn bọn con tự mình mang quả bóng xuống Cõi Âm.

“Con nghĩ đúng rồi đấy.” - bố nói thế nhưng mặt trông chẳng hề có vẻ gì là vui vẻ cả - “Nhưng mà hai anh chàng đó kiếm đâu ra Hơi thở của Quỷ thế?”

“Họ...” - tôi đang định nói tiếp thì thấy cái lắc đầu của anh Nash. Tôi ngẩng mặt lên và phát hiện thì ra nãy giờ anh đang nhìn chằm chằm về phía mình. Đột nhiên tôi không biết nên làm gì nữa. Chúng tôi đã thỏa thuận là sẽ kể cho hai bố mẹ nghe về Hơi thở của Quỷ - điều tôi vừa làm xong mấy phút trước. Nhưng rõ ràng là anh Nash không muốn tôi nhắc tới gã Everett. Hay bữa tiệc sắp tới ở nhà anh Doug.

Bố vẫn kiên nhẫn đợi tôi nói tiếp. “Ai đó đã bán nó cho họ, đựng trong những quả bóng bay và gọi nó là hơi lạnh. Sự thật là thế mà...” - “Con có thể hỏi anh Doug..

“Không!” - bố đập tay cái chát xuống mặt bàn làm cả cái bàn rung lên bần bật dưới tay tôi - “Con hãy tránh xa cậu ta, Kaylee. Cô Harmony, bác Brendon và bố sẽ xử lý chuyện này. Bố không muốn con đến gần anh chàng đó một lần nào nữa, hiểu chưa?”;

Ngoài việc gật đầu tôi cũng chẳng biết làm gì khác. Bố tôi lại sắp sửa thổi bùng tất cả mọi chuyện lên cho mà xem. Dù gì thì tôi cũng vẫn phải đến trường, và anh Doug cũng vậy, trừ phi ai đó có thể phép cho anh ấy tốt nghiệp trung học chỉ trong vài tiếng vừa rồi.

Cô Harmony quỳ xuống lau quả trứng vỡ trên sàn nhưng mặt vẫn hướng về phía tôi. “Tình hình của hai cậu bạn đó thế nào? Scott và Doug ý?”

“Cả hai đều bắt đầu bị ảo giác nhưng rõ ràng là ảnh hưởng của nó lên anh Scott nặng nề hơn nhiều với anh Doug.” Tôi nghĩ tới suy đoán của anh Nash về việc anh Doug có thể đã được thừa kế một chút Cõi Âm ở đâu đó trong bảng phả hệ.

“Hôm nay ở trường, Scott đã hoàn toàn mất kiểm soát.” – anh Nash nói thêm và tôi ngạc

nhìen quay ra nhìn anh. Từ lúc ở bệnh viện về tới giờ anh hầu như không hề mở miệng. – “ Cậu ấy nhìn và nghe thấy những thứ mà bọn con không thể thấy được, và cậu ấy đặc biệt tỏ ra sợ hãi cái bóng của chính mình.”

“Đấy là nếu nó là cái bóng của anh ấy thật... “ – Tôi bổ sung thêm. Anh Nash và tôi chưa có thời gian để thảo luận cái suy đoán của tôi về việc anh Scott có thể không hề bị ảo giác. Nhưng ở đây nếu có ai rành nhất về các tác dụng phụ của Hơi thở của Quỷ thì đó chính là cô Harmony.

“Ý cháu là sao?”

Nhưng tôi còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị anh Nash cướp lời. “Kaylee bị ám ảnh bởi cái bóng của Scott. Cái cách cậu ấy nói chuyện với cái bóng và lắng nghe nó cứ như thật ý ạ. Lại còn cầm cả dao nữa.” – anh nhìn tôi đầy thông cảm- “Chẳng trách em ý tin lời cậu ấy. Đến con còn thấy sợ nữa là Kaylee.”

Tôi lờ mắt nhìn anh Nash. “Anh nghĩ em tự tưởng tượng ra mọi thứ à? Em không hề bị ám ảnh!” Nhưng tôi không phủ nhận là đã phát khiếp lên vì con dao của anh Scott.

“Kay...” – anh Nash đứng dậy đi vào bếp, giọng nói của anh bao bọc lấy tôi như tấm lụa ấm áp - “Cậu ấy đang bị hoang tưởng, còn em thì quá sợ hãi, lại đang bị thương và sốc. Bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh đó cũng sẽ phát hoảng lên thôi. Nhưng em không nê quá để tâm tới những gì Scott nói hoặc làm. Cậu ấy đâu còn tỉnh táo và nghĩ được thông suốt nữa.”

Tôi lắc đầu mạnh tới nỗi có cảm tưởng như bộ óc sắp long ra khỏi hộp sọ, nhưng vẫn không sao xua tan được sức ảnh hưởng trong giọng nói của anh. Nó khiến tôi chỉ muốn ngậm miệng lại, làm theo anh Nash nói và không dính dáng gì tới mấy chuyện này nữa.

Vất vả lắm tôi mới chống lại được sự cám dỗ ấy, giống như đang ngụp lặn giữa một bể mật ong ấm áp, và chỉ muốn dùng tất cả lai để đắm chìm trong sự ngọt ngào ấy. “Đừng có dùng sức Ảnh hưởng với em!” Tôi thì thảo một cách khó nhọc, trong khi thực chất chỉ muốn gào lên thật to.

“Nash!” Cô Harmony sáng giọng và sức Ảnh hưởng của anh lập tức tan biến như màn sương trong ánh nắng Mặt Trời.

Quá tức giận, tôi dùng dùng đẩy ghế đứng dậy và vô tình đập nguyên cả cái tay đau vào thành bàn. Tôi chết lặng người đi vì đau nhưng cũng chính nhờ thế mà đầu óc bỗng thấy tỉnh táo hơn hẳn. Tôi cố ngăn dòng nước mắt đang chực chảy ra, vô cùng đau đớn vì bị phản bội. “Em không phải là một đứa quá khích và em không hề bị điên!”

Và anh Nash biết rất rõ điều đó.

“Kay, không ai nói con bị điên cả.” – bố tôi thấy vậy cũng vội đứng dậy, và tôi để yên cho bố ôm mình vào lòng - “Con đã có một ngày vất vả và Nash có ý tốt muốn giúp con bình tĩnh lại, nhưng rõ ràng là không đúng cách.” Bố tôi cau mày nhìn anh Nash trách móc. Trông anh ý có vẻ hối hận. Đã biết thế sao còn làm?

“Anh xin lỗi, Kaylee.” Anh Nash để yên cho tôi thấy những vòng xoáy của sự ân hận đang xoay tròn trong mắt anh. Nhưng tôi không thể tha thứ cho anh. Lần này thì không. Càng không phải là bây giờ.

“Hãy tránh xa cái đầu em ra, anh Nash.” Tôi lùi lại một bước khi anh tiến lên định nắm lấy tay tôi. Trông anh đau đớn như vừa bị tôi thui cho một quả vào bụng. Một phần trong tôi thấy có chút vui lòng khi chứng kiến điều đó, nhưng phần còn lại vẫn đang giận sôi lên. Tôi sẽ còn cần nói chuyện tiếp với anh về vấn đề này, nhưng không phải trước mặt bố mẹ chúng tôi.

Tôi ngồi lại xuống ghế và nghiêng chặt răng khi anh ngồi xuống chiếc ghế kế bên.

“Vậy là mọi người xung quanh cũng nhận thấy là cậu Scott đó có biểu hiện lạ lùng đúng không?” Bố tôi quay trở lại với vấn đề chính.

“Dạ vâng ạ.” - anh Nash vẫn cố tìm kiếm ánh mắt của tôi nhưng tôi kiên quyết từ chối nhìn về phía anh - “Nhưng mọi người đều nghĩ là cậu ấy đang phê thuốc... bình thường.” - anh quay sang nhìn mẹ, người vừa dọn xong chỗ trống vỡ trên sàn bếp - “Bọn con có thể làm được gì cho cậu ấy không mẹ?”

Cô Harmony lặng lẽ lắc đầu. “Những tổn thương lên não của cậu ấy là vĩnh viễn. Và quá trình cai nghiện sắp tới mới là khó khăn bởi vì tất cả những gì họ có thể làm là trói cậu ấy lại để không thể tự gây thương tích cho bản thân. Thứ thuốc duy nhất mẹ biết có thể khiến cậu ấy khá hơn là từ Cõi Âm.”.

“Cô có thể mang cho anh Scott một ít không ạ?” - tôi hỏi - “Anh ý đang bị giữ ở bệnh viện Arlington Memorial mà.”

Cô Harmony dựa hông vào bệ bếp, và chùi tay vào cái khăn lau treo trên giá. “Cô không làm việc ở khoa tâm thần, nhưng thỉnh thoảng cô có thể ghé qua thăm cậu ấy. Con nếu không có thể nhờ Tod.”

- “Còn anh Doug thì sao ạ?” I tôi hỏi - “Anh ấy chưa bị nặng như anh Scott nhưng cái đêm

anh ý đâm vào xe cháu, anh ý nói là đã nhìn thấy ai đó ngồi bên ghế bên cạnh.”

“Chuyện đó thì đơn giản.” - anh Nash nhún vai. Từ lúc chúng tôi ở trường về tới giờ mới thấy anh trông có vẻ lạc quan hơn một chút - “Lần tới gặp Doug, anh sẽ lên bỏ cái thuốc mà mẹ anh vừa nói vào cốc nước của cậu ấy.” - anh quay sang nhìn cô Harmony tràn trề hy vọng - “Mẹ có thể kiểm được thứ thuốc đó đúng không ạ?”

“Mẹ nghĩ thế. Nhưng nó sẽ chẳng có tác dụng gì nếu cậu ấy vẫn tiếp tục hít Hơi thở của Quỷ.”

“Và bọn cháu vẫn chưa tìm ra được cách ngăn chặn nguồn cung cấp ấy.” Tôi thở dài cái thượt.

“Chuyện đó cứ để người lớn lo.” - bố” tôi chốt lại một câu - “Giờ thì con phải ăn một chút gì đó rồi ngủ đi cho lại sức. Bố sẽ ở bên cạnh canh chừng cho con, không để con đi lạc sang Cõi Âm trong giấc ngủ đâu mà lo.”

Tôi cũng không có ý định cãi lại loi bố. Bởi tôi đã quá kiệt sức và tôi sẽ không thể giúp được gì cho Emma hay anh Doug nếu đầu óc không con tỉnh táo.

Bố tôi và cô Harmony vừa chuẩn bị bữa tôi vừa thì thảo thảo luận với nhau trong bếp, nhưng tránh không nói câu gì có thể khiến tôi bị tổn thương. Bởi vì chuyện kiệt sức cộng với bị mất máu khiến tôi giờ trông không khác gì cái xác ve.

Sau vài phút cố gắng tai nghe chuyện giữa bố và cô, tôi đứng dậy rời khỏi bếp, mắt vẫn không buồn liếc về phía anh Nash lây một lần.

Anh đứng dậy đi theo tôi.

Vừa vào tới trong phòng, tôi đổ rầm xuống giường, trong khi anh Nash đứng bên ngoài cửa phòng. “Anh đi đi.” Tôi lầm bầm nói, mặt úp xuống đệm.

Nhưng anh Nash lại coi đó là một lời mời. Anh đi vào và ngồi xuống chỗ bàn học của tôi.

“Anh xin lỗi.”

“Đương nhiên là anh có lỗi rồi.” - Tôi nghiêng mặt nhìn cửa sổ. Anh nhồm dậy tiến về tôi và nhẹ nhàng quỳ xuống cạnh giường - “Gần đây anh bị làm sao thế hả Nash?” Tôi cũng lo lắng về chuyện Hơi thở của Quỷ lắm chứ, nhưng điều đó đâu có biến tôi thành một con dỏ hơi thích kiểm soát người khác.

“Kaylee, thôi mà em...”

“Sao anh có thể làm như thế với em? Thật quá đáng!” - tôi ngồi dậy và hơi lùi ra đằng sau để gia tăng khoảng cách với anh - “Anh khiến cho em nghĩ rằng mình đang muốn một điều mà thực ra em không hề muốn. Giống như bị mất hết khả năng kiểm soát của bản thân vậy. Cảm giác ấy còn tệ hơn cả việc bị trói chặt trên giường dành cho bệnh nhân tâm thần, bởi vì người làm điều đó với em không phải ai xa lạ mà là anh. Đáng ra em không cần phải đề phòng anh mới phải chứ, Nash.” - Tôi chớp chớp mắt, cố ngăn dòng nước mắt đang chực chảy ra. TỰ DỨNG TÔI THẤY GIẬN BẢN THÂN VÌ ĐÃ TỔ RA MỀM YẾU NHƯ VẬY TRƯỚC MẶT ANH - “Em không muốn nghe thấy giọng nói của anh trong đầu mình thêm một lần nào nữa. Dù là để giúp em.”

Anh Nash chậm chậm gật đầu, các vòng xoáy trong mắt anh hiện lên rất nhiều cảm xúc lẫn lộn làm tôi không sao luận ra nổi. “Anh rất xin lỗi em, Kaylee ạ. Anh thề sẽ không lặp lại chuyện đó một lần nào nữa.” - Anh nuốt nước bọt và nhìn xuống tấm thảm dưới chân - “Chỉ là mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, và tất cả đều là lỗi tại anh. Scott suýt chút nữa đã giết chết em, và anh. Anh thực sự không thể nghĩ được gì lúc này.”

“Em hiểu.” Bởi vì bản thân tôi cũng vậy. Mấy hôm nay tôi toàn chỉ sống bằng cái Teine và những nỗi hoang mang lo sợ là chính.

Nhưng trước khi anh Nash kịp nói thêm lời nào thì điện thoại của tôi rung lên.

Là tin nhắn của Emma. Cậu không sao chứ nói là cậu đã tố anh Scott với cảnh sát.

Thôi xong! Tôi quên bég mất là Laura Bell - tức LB - nghỉ ốm cả ngày hôm nay. Hẳn là cô ta đã nhìn thấy cảnh cả tôi và anh Scott được đưa lên xe cứu thương xe của anh ấy còn có cảnh sát đi hộ tống - và đi rêu rao với mọi người.

Giờ thì chắc chuyện đã được đồn khắp cả trường. Và vì tôi không thể đứng ra thanh minh nên mọi người sẽ càng tin câu chuyện của Laura là chính xác. Rằng tôi chính là người đã khiến anh Scott bị bắt vì tội tàng trữ và sử dụng thuốc gây nghiện.

Quá tuyệt!

Tôi định nhắn tin lại cho Emma nhưng không quen nhắn tin bằng một tay nên nhắn mãi vẫn không xong cái tin. Thấy vậy, anh Nash chìa tay ra đề nghị giúp. Nếu gia mà đưa điện thoại cho anh chứng tỏ rằng tôi đã tha thứ cho anh.

Tôi thở dài và đưa điện thoại cho anh. “Nói với cậu ấy là em vẫn khỏe, và em sẽ giải thích sau.” - tôi nói, và anh gật đầu, hai ngón tay cái lướt rất nhanh trên bàn phím - “Và em không hề tố anh Scott với cảnh sát.”

Còn chuyện anh Scott định giết tôi có thể chờ đến mai nói cũng được.

CHƯƠNG 13

EMMA LO LANG NHÌN TÔI lúc tôi bước vào lớp Hóa vào buổi sáng thứ Sáu. cả ngày hôm qua cậu ấy mãi quần quít bên anh Doug nên nào có nhận thấy vẻ mệt mỏi của tôi đâu. Nhưng có vẻ sắc mặt của tôi hôm nay quá khủng khiếp để có thể không chú ý.

“Ôi giờ ơi, Kaylee... Sao trông cậu thế thảm thế?” Emma thì thào quay sang hỏi tôi, lúc cô bạn ngồi phía trước truyền bài kiểm tra xuống cho mọi người.

“Cám ơn nàng đã hỏi thăm.” - Tôi lườm yêu cô bạn thân một cái rồi mỉm cười nói - “Mình bị thiếu ngủ ý mà.”

Tối qua, sau khi anh Nash và cô Harmony về, tôi lại nằm vật ra trên ghế sofa ngoài phòng khách - trong bộ đồ bảo vệ tự chế hôm trước - nhưng hầu như không chớp mắt được tí nào, bởi vì lần này bố tôi đã không ngủ để canh chừng cho tôi. Trong vòng bốn tiếng tôi đã có tái hai giấc mơ về cái chết và cả hai lần bố đều phải đánh thức tôi dậy, ngay khi nốt nhạc đầu tiên của khúc hát linh hồn rơi khỏi miệng tôi.

Mỗi lần, bố lại ngồi lên cái bàn nước cạnh tôi, tay lăm lăm cái bút với quyển sổ để sẵn sàng ghi chép nhưng tôi không có nhiều chi tiết để kể, vẫn là cái hình dáng tối om đó, vẫn là màn sương mù quen thuộc bên Cõi Âm. Vẫn là nỗi hoảng loạn dâng trào trong cổ họng, vẫn là cái khuôn mặt tôi không sao định dạng được.

Nếu so với việc cắt tiếng hét trong mơ, cánh tay bị thương và cảm giác bị chết hụt thì một giấc ngủ ngon là một ký ức quá xa vời và đáng thêm muốn đối với tôi. Nhưng chính vì sự vắng mặt của anh Scott và tin tức giạt gân - nhưng sai sự thật - của Laura mà ngày cuối cùng của học kỳ này của tôi ở trường còn tồi tệ hơn cả một đêm thức trắng.

Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò của mọi người nhìn mình suốt từ đầu giờ tới giờ. Và việc tôi cố giấu vết thương ở bên dưới cánh tay áo chỉ càng tăng thêm trí tưởng tượng của mọi người về chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Tôi phớt lờ đi những tiếng xì xầm dọc hành lang mỗi khi tôi đi qua cùng những tin đồn thất thiệt về chuyện tôi và anh Scott đã lén lút quan hệ với nhau, sau lưng anh Nash và chị Sophie. Tôi cứ nghĩ rằng bọn họ không thể sáng tác ra được những tin đồn lố bịch như thế.

Cho tới khi nghe được thông tin có người khẳng định rằng chính anh Nash đã đâm vào tay tôi và là nguyên nhân dẫn tới sự vắng mặt của anh Scott ở trường ngày hôm nay - sau khi bắt quả tang tôi và anh Scott ở bên nhau.

Ngoài ra còn rất nhiều giả định khác từ miệng của những người đã chứng kiến sự suy sụp tinh thần của anh Scott trong lớp hoặc trong căng-tin ngày hôm qua. Nói tóm lại, mọi phỏng đoán, mọi giả định - và thậm chí cả khẳng định - đều xoay quanh câu chuyện giữa anh Scott, tôi và anh Nash.

Và chị Sophie. Sự vắng mặt ngày hôm nay của chị càng như đổ thêm dầu vào ngọn lửa tin đồn đang bao trùm lấy trường học.

Chị ấy quyết định không đi học hôm nay cũng đúng. Nhất là khi chưa rõ thật hư mối quan hệ giữa tôi, anh Scott và anh Nash là như thế nào. Chỉ biết rằng chị ấy đang tin lấy tin để mọi lúc nhỏ Laura Bell nói.

“Mặc kệ bọn họ.” - Emma quay ra lờm những người khác trong phòng và cố tình nói to cho cả phòng nghe thấy

“Chính vì cuộc đời của họ chẳng có gì thú vị để tạo ra tin đồn nên mới cứ ghen tỵ như thế.”

Cô Knott khẽ nhăn mặt và hắng giọng nhắc. Ngay lập tức Emma cúi gằm mặt xuống, giả vờ giở sách. Nhưng ngay khi cô Knott vừa quay đi, cậu ấy đá nhẹ vào ghế gọi tôi. “Mình rất lo cho anh Doug.” - Emma thì thào nói - “Sáng nay anh ấy đã bỏ thi giữa kỳ môn tiếng Anh.” - Kể từ sau khi anh Scott có biểu hiện khác lạ ở trường, Emma đã liên tục để mắt tới anh Doug, xem anh có dấu hiệu gì tương tự hay không - “Anh ấy hầu như chẳng ăn gì cả. Và chuyện nay nghe có vẻ không ăn nhập gì nhưng tay anh ý lúc nào cũng lạnh ngắt.”

Tôi cố gượng cười để trấn an cô bạn thân. Giờ cậu ấy không thể giúp được gì cho anh Doug vì thế tôi cũng chẳng muốn làm cho cậu lo thêm. “Mình nghĩ chuyện đó không liên quan gì đâu. Tay anh Nash cũng thường lạnh mà và anh ấy...”

Không đâu. Tôi nhắm mắt lại và nuốt nước bọt cái ực. Đây chỉ là một sự trùng hợp thôi. Anh Nash không hề sử dụng thứ chất cấm đó. Anh ấy đang giúp tôi ngăn chặn và tiêu hủy nó vĩnh viễn. Anh ấy biết nó nguy hiểm tới mức nào và thừa thông minh để tránh xa những thứ như thế.

Nhưng anh Doug thì đang sử dụng nó thật và nó sẽ giết chết anh ấy.

Tôi vẫn chưa nói thật cho Emma nghe về Hơi thở của Quỷ, kể cả sau chuyện vừa xảy ra với anh Scott, bởi vì bố tôi và cô Harmony đã thống nhất quan điểm là Emma biết càng ít thì cậu ấy càng được an toàn khỏi gã Everett và kẻ cung cấp Hơi thở của Quỷ ở Cõi Âm. Nhưng nhìn điệu bộ lo lắng bây giờ của cô bạn thân, tôi không thể không nghĩ rằng bố và cô Harmony đã sai khi quyết định như vậy.

Hơn bất cứ ai tôi hiểu rằng việc không biết gì chưa hẳn đã tốt và an toàn. Thật không công bằng khi bắt Emma phải trải qua những gì tôi đã phải chịu đựng suốt mười sáu năm qua. Nhất là khi Hơi thở của Quỷ đã biến anh Scott trở thành một kẻ nguy hiểm như thế.

Nhớ chuyện đó lại xảy ra với anh Doug thì sao?

“Emma, mình cần phải kể cho cậu nghe một chuyện,” Emma nhướn lông mày và gật đầu chờ đợi. Nhưng đúng lúc đó cô Knott bước xuống, đi qua đi lại giữa hai dãy bàn và tôi đã mất đi cơ hội của mình. Bài thi giữa kỳ đã bắt đầu. - “Đợi hết giờ vậy.” Tôi ra hiệu và quay lại tập trung làm bài.

Thật không may, anh Doug đã đứng đợi sẵn Emma ngoài cửa và cậu ấy đành cáo lỗi, hẹn gặp tôi vào giờ ăn trưa.

Mới đầu tôi cũng hơi ngạc nhiên khi không thấy anh Doug hỏi gì về anh Scott. Cho tới khi nhìn thấy thanh sô- cô-la đang cắn dở trên tay anh ý - nó không hề chảy một tẹo nào, thậm chí còn bốc hơi lạnh như ở trong tủ đá. Rõ ràng anh Doug lại vừa mới hít Hơi thở của Quỷ.

Ca trực của anh Tod sẽ bắt đầu vào buổi trưa vì thế tôi cứ nghĩ anh sẽ tới trường tìm tôi ngay trong sáng nay để hỏi han về chuyện đã xảy ra. Nhưng tôi đợi cả sáng vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Tôi băn khoăn tự hỏi tại sao những lúc được nghỉ thì anh Tod chẳng bao giờ xuất hiện, nhưng lại sẵn sàng trốn việc để đi rình mò, chọc phá tôi và anh Nash.

Đến tầm 11h30 thì cốc cà phê buổi sáng hết tác dụng và tôi trông không khác gì một thấy ma biết đi. Tôi đã sống sót qua ba bài thi giữa kỳ - mặc dù không dám chắc là đã làm tốt - và còn ba bài nữa là xong. Vấn đề là, với việc chỉ được chớp mắt có mười hai tiếng trong suốt ba ngày liên tục, giờ đến cái tên mình có khi tôi còn viết sai chữ đừng nói là làm bài kiểm tra.

Vì thế, vào giờ ăn trưa, anh Nash và tôi quyết định chuẩn khỏi căng-tin, đi ra bãi để xe, nơi tôi có thể tranh thủ thiếp đi một lúc, trong khi anh Nash vừa ăn trưa vừa chuẩn bị cho bài thi Vật lý giữa kỳ, đồng thời có thể đánh thức tôi dậy nếu thấy tôi sắp sửa cất tiếng thét.

Tôi giật mình tỉnh dậy sau đúng 38 phút 15 giây, và quay sang nhìn anh Nash, người đang chăm chú nhìn tôi như thể tôi vừa đọc thuộc lòng lịch sử nước Mỹ trong giấc ngủ của mình vậy. Giá như trong bài thi Sử vừa rồi tôi cũng nhớ được như vậy thì tốt biết mấy.

“Chuyện gì thế anh?” Tôi chớp mắt, bối rối hỏi lại. Phải mất một lúc tôi mới sực nhớ ra là mình vẫn đang ở trường, trong chiếc ô tô đi mượn mà tôi vẫn chưa hoàn toàn sử dụng thành thục. Liệu đó có phải là lý do tại sao tôi cứ cảm thấy... mất phương hướng không? Hay là do quá

kiệt sức?

Các vòng xoáy trong mắt anh Nash lộ rõ sự hoang mang tột độ và một thứ cảm xúc gì đó mà tôi không thể xác định được. Nhưng rồi chúng từ từ chìm lại và anh nhanh chóng kiểm soát được nỗi sợ hãi mà tôi vừa gây ra cho anh. “Em cứ phát ra những tiếng kêu rất lạ. Vì thế anh đã phải đánh thức em dậy.”

Tôi còn chẳng hề nhớ là mình đã nằm mơ, chứ đừng nói là giấc mơ chết chóc đáng sợ đó. Nhưng rõ ràng phải có chuyện chứ không anh Nash đã không tái mét mặt mày như thế kia.

Mặc dù chỉ là một giấc ngủ ngắn nhưng hiệu quả của nó thật không ngờ tới. Hay là vì lon nước Mountain Dew anh Nash đưa cho tôi trước khi vào lớp nhỉ? “Uống nhanh đi em, rồi làm bài thi cho tốt nhé.” - anh cúi xuống hôn lên chóp mũi tôi đầy âu yếm - “Hẹn gặp em ở phòng Thể dục sau giờ học.”

Anh Nash đã rất cố gắng bù đắp cho tôi sau vụ cãi vã ngay hôm qua, và lon nước ngọt vừa rồi đã ghi cho anh thêm được khối điểm cộng.

Sau khi tiết học cuối cùng kết thúc cũng là lúc lon Mountain Dew của anh Nash hết tác dụng, và cái tay đau của tôi lại bắt đầu cảm thấy nặng trĩu. Cứ nghĩ đến chuyện phải đi sơn lều trại hộ cho bà chị họ - bằng tay trái vì tay phải đang không thể nhấc được lên - trong tiếng xì xầm và những cái chỉ trỏ của đám bạn chị ta mà tôi thấy ngán ngẩm vô cùng. Nếu chị Sophie không có ở đó thì việc gì chúng tôi phải đến hành xác làm gì. Vì thế tôi theo anh Nash về nhà và nằm nghỉ nhờ trên giường của anh trong khi anh chơi game Xbox.

Vài tiếng sau, anh Nash lay lay người gọi tôi dậy. Hai tay anh ấy lạnh tới nỗi tôi có thể cảm nhận được qua lớp áo thun của mình. Thật may là tôi đã không hề nằm mơ hay mộng mị gì trong suốt cả giấc ngủ. “Dậy đi em, nếu không muốn đến dự tiệc muộn.” Anh ghé môi thì thầm vào tai tôi.

Anh hoảng hốt rọi qua cửa sổ phòng ngủ của anh Nash, tôi hé mắt nhìn sang cái đồng hồ báo thức bên cạnh giường và thấy đã gần 5h30 chiều. Tôi chỉ muốn rúc vào trong vòng tay anh và ngủ tiếp.

Ai cần thức ăn và nước chứ? Với tôi, chỉ cần có anh Nash và được ngủ là đủ rồi.

“Bữa tiệc nào cơ?” Tôi lăm băm hỏi, giọng vẫn còn ngái ngủ.

“Ở nhà Fuller. Em quên rồi à? Chúng ta tới đó để tìm gã Everett mà.”

Và đó cũng là lúc hiện thực phũ phàng ập đến, xóa tan sự bình yên đang có trong tôi khi được thức dậy bên cạnh anh Nash như thế này.

Bữa tiệc của anh Doug. Quả bóng bay của gã Everett. Con dao của anh Scott. Cánh tay bị thương của tôi. Đột nhiên tôi thấy đầu đau như búa bổ, ruột gan quặn thắt lại-

“Không thể tin được là anh ấy vẫn tổ chức tiệc tùng, khi mà bạn thân của mình đang phải nằm viện như thế.” Và bị kết tội tàng trữ chất cấm trái phép nữa chứ.

Anh Nash nhún vai. “Tối nay chắc chắn sẽ còn đông hơn nhiều mọi khi. Ai cũng muốn đến hóng xem chuyện gì đã xảy ra với Carter mà.”

Nhưng bọn họ đừng hòng moi được gì từ tôi. “Bố sẽ giết em nếu biết bọn mình đến nhà anh Doug mất.” Và đây không phải là lần đầu tiên tôi cãi lại loi bố để đi cứu bạn.

Anh Nash đảo tròn hai mắt và tắt máy Xbox. “Nếu chúng ta không đi thì ai sẽ trông chừng Emma?”

“Anh Tod chẳng...?” - tôi nói xong cũng thấy kế hoạch đó không ổn chút nào - “À, nhưng mà sẽ có lúc anh ấy phải quay lại trực ở bệnh viện nhỉ.”

“Hay là...” - anh Nash ngập ngừng lên tiếng, lúc tôi dùng tay chải lại mái tóc rối bù sau khi ngủ dậy - “... em thử thuyết phục Emma ở nhà với em đi. Còn gã Everett cứ để anh lo.”

Tôi lắc đầu, cúi xuống xỏ chân vào giày. “Em đã thử rồi. Sau chuyện xảy ra với anh Scott, cậu ấy càng quyết tâm không rời mắt khỏi anh Doug.”

Anh Nash đứng dựa lưng vào bàn thờ dài nhìn tôi. Đột nhiên một ý tưởng mới chợt lóe lên trong đầu tôi. “Em có ý này. Tại sao chúng ta không lừa hấn ta ra một chỗ vắng vẻ, tóm lấy hấn rồi mang sang Cõi Âm và bỏ mặc hấn lại bên đó?” - Chuyện đấy không khác gì án tử hình, thậm chí còn tồi tệ hơn, đối với con người. Nhưng chẳng hiểu sao tôi chỉ thoáng cảm thấy tội lỗi trước ý nghĩ đó mà thôi, nhất là sau những gì gã Everett đã gây ra cho anh Scott và tất cả những ai từng thử hàng của hấn - “Ý em là, hấn sẽ không thể làm ăn trong thế giới của chúng ta nên không còn ở đây nữa. Đúng không?”

Lông mày anh nhướn lên. “Em nghĩ là hấn không biết tự mình đi qua đó chắc? Thế em nghĩ hấn lấy Hoi thờ của Quỷ ở đâu ra?”

Ừ nhỉ! Tôi vừa thất vọng vừa xấu hổ vì sự ngây ngô của mình.

Một là gã Everett có thể tự mình đi qua Cõi Âm - đồng nghĩa với việc hắn không thể bị giam cầm ở bên đó - hai là hắn đang cộng tác với ai đó có thể đi đi về về giữa hai thế giới. Như thế, dù có loại bỏ được gã Everett cũng không thể ngăn chặn việc phân phối Hơi thở của Quỷ vào thế giới loài người.

Tôi cúi xuống nhặt lấy cái ba lô trên sàn và khoác lên vai. “Anh Nash, chúng ta cần phải kể cho bố em nghe về gã Everett.”

Anh Nash đảo tròn hai mắt. “Nói cho bố em nghe để giải quyết được việc gì? Ngoài việc bố em sẽ khiến cho chúng ta không bao giờ còn được chào đón ở bất kỳ bữa tiệc nào nữa...”

“Em cũng chẳng biết nữa. Nhưng nếu không thì chúng ta biết làm gì? Không lẽ đe dọa sẽ gào thét cho tới khi tai của gã Everett chảy máu mới thôi?”

Anh Nash thở dài và cầm lấy chùm chìa khoá của tôi vút trên nóc máy tính. “Em thử nghĩ mà xem... Nếu bố em phá hỏng bữa tiệc tối nay, Fuller sẽ càng có lý do ở một mình với Emma suốt đêm. Hoặc là chúi đầu vào chỗ thuốc mới mua, không còn biết trời trăng là gì nữa.”

Trái tim tôi như rơi tõm xuống cái dạ dày đang chứa đầy nước giải khát Mountain Dew mà tôi vừa uống thay vì ăn trưa.

Anh Nash nói đúng. Bố tôi có thể dừng bữa tiệc tối nay lại và gã Everett sẽ chẳng còn ai để bán thuốc cho. Ít nhất là trong đêm hôm nay. Nhưng bố sẽ không thể tách Emma khỏi anh Doug, một khi họ chỉ có một mình bên nhau.

Giờ nói hay không nói hoàn toàn là ở tôi.

Chúng tôi ghé qua nhà tôi trước để tôi thay đồ và chuẩn bị quần áo cho buổi tối nay. Sau đó tôi viết lại một lời nhắn cho bố và gắn trên tủ lạnh, thông báo với bố rằng tôi đi chơi với anh Nash và sẽ ngủ lại ở nhà Emma - để cậu ấy hết lý do ở một mình cùng anh Doug - và bố có thể gọi điện kiểm tra tôi bất cứ lúc nào bố muốn. Đẳng nào thì tôi cũng sẽ không ngủ. Chừng nào tôi còn sống.

Chính vì đã biết là bố không thể nghe điện thoại trong khi đang làm việc nên tôi cố tình gọi điện cho bố và để lại lời nhắn với nội dung tương tự trong hộp thư thoại. Hôm nay bố tôi sẽ lại

phải làm tăng ca để bù lại cho hôm trước xin về sớm, do tôi bị thương. Vì thế nhanh thì cũng phải đến nửa đêm, khi ca hai kết thúc, thì bố mới nghe được cái tin đó. Và hy vọng tới lúc ấy thì tôi đã đang nằm ườn trên giường của Erruna xem phim kinh dị, an toàn khỏi mọi nguy hiểm đến từ hai thế giới.

EMMA PHẢI làm ca chiều đến bảy giờ tối mới xong, vì thế sớm nhất thì cũng phải tám giờ cậu ấy có mặt ở nhà anh Fuller được. Anh Nash và tôi dừng lại ăn tối nhẹ ở một quán ven đường và tới đó lúc 7h30.

Bác Fuller đã đưa bà mẹ kế 28 tuổi của anh Doug đi dự hội thảo ở New York, để mặc cậu con trai muốn làm gì thì làm với căn biệt thự rộng lớn, có đủ phòng ngủ cho cả một đội bóng.

Với sức chứa lên tới cả trăm người cho một bữa tiệc.

Chúng tôi lại đậu xe ở tít cuối phố, và tôi có niềm tin vững chắc là chiếc xe này sẽ được an toàn hơn, bởi vì: Thứ nhất, nó không phải là xe của tôi và thứ hai, anh Doug sẽ không phải lái xe. Anh ấy đã đang ở nhà mình rồi.

Lúc chúng tôi tới nơi, bữa tiệc đã diễn ra được một lúc rồi, nhạc được mở to hết cỡ, đồ uống liên tục được rót ra, mọi người vừa nhảy nhót vừa cười đùa nói chuyện với nhau. Trong phòng chiếu phim, đám con trai đang tranh giành nhau cái điều khiển để chơi game. Còn trong phòng bếp, một nhóm khác lại đang vây quanh cái bom bia mà anh trai của ai đó vừa mang tới.

Tôi vẫy tay chào anh Brant Williams đang đứng trong phòng khách và anh ấy mỉm cười gật đầu chào lại tôi. Anh Nash phải vất vả lắm mới kéo tôi thoát ra được khỏi đám đông, và tôi thầm ước giá như có thể khiến anh Brant rời khỏi đây trước khi gã Everett xuất hiện.

Mọi người từ khắp nơi trong phòng hồ hởi chào đón anh Nash, một số không giấu được vẻ sững sốt khi thấy tôi đi cùng anh. Hiển nhiên nó đang đi ngược lại hoàn toàn với những gì họ được nghe kể về chúng tôi. Vài anh trong đội bóng chạy ra hỏi anh Nash tình hình của anh Scott và với ai anh cũng chỉ trả lời đứng một câu “chưa có thêm thông tin gì”.

Lúc chiều anh Nash đã gọi điện tới bệnh viện hỏi thăm nhưng họ từ chối tiết lộ thông tin của bệnh nhân cho người ngoài. Chúng tôi chỉ còn biết trông chờ vào anh Tod, lại để anh cũng lặn mất tăm kể từ sau lần xuất hiện trong phòng khách nhà tôi chiều hôm trước.

Cả buổi tối, tôi không hề thấy chị Sophie xuất hiện. Tôi mừng vì chị ấy tránh xa khỏi rắc rối - và tránh xa khỏi tôi nhưng đồng thời bắt đầu tự hỏi không hiểu chị có định tới dự Lễ hội Camival Mùa Đông do chính chị tham gia tổ chức nữa hay không. Tôi đã nghĩ tới chuyện gọi điện cho chị Sophie nhưng lại sợ là chị ấy sẽ không bắt máy nếu nhìn thấy số của tôi. Vì thế tôi quyết định sáng mai sẽ gọi điện cho bác Brendon để hỏi thăm tình hình của chị. Chắ.chắ.bố

tôi đã kể cho bác ấy nghe mọi chuyện, nếu không làm gì có chuyện bác ấy cho phép chị Sophie nghỉ học cả ngày .ìhư thế.

Tôi thấy tội nghiệp cho chị ấy.

Chúng tôi tìm thấy anh Doug ở cuối phòng khách, đang rót một thứ nước uống gì đó nặng hơn bia vào trong một chiếc cốc nhựa. “Ê, Emma có đi với hai người không?” Anh ta vừa hỏi vừa đưa cho anh Nash một lon Coke.

“Khoảng 8 giờ cậu ấy mới tới được.” Tôi nói, và anh Doug lại cúi xuống lôi ra từ trong cái thùng giữ lạnh một lon Diet Coke và một lon Coke thương và giờ lên cho tôi chọn. Tôi chỉ vào lon Coke thương và anh nhe răng thấy lon còn lại vào trong thùng.

“Phải thế chứ! Em muốn pha thêm một chút cái này không? Anh chìa chai rượu Absolut ra mời mọc.

“Ồi không. Cám ơn anh.” Tôi chẳng đại gì mà đụng tới mấy thứ đó. Lát nữa còn phải tỉnh táo để đối phó với gã Everett nữa.

“Cô ấy có vấn đề về sự kiểm soát,” Anh Nash giải thích, và tôi chỉ muốn quay sang thúi cho anh ấy một quả vào bụng.

Anh Doug nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi rồi vỗ vai anh Nash ra chiều thông cảm. “Chúc mừng cậu.” - “Em còn phải lái xe.” Tôi cự lại - “Sao cũng được.” Anh Doug phẩy tay nói, đột nhiên hai mắt sáng rực lên nhìn ra phía sau tôi - “Chào mọi người!” Emma chạy tới ôm chầm lấy tôi, miệng cười toe toét. Khỏi cần đoán cũng biết hôm nay cô nàng lại mượn váy của chị gái để đi dự tiệc,

“Mình tưởng cậu phải đi làm cơ mà?” Tôi trố mắt hỏi cô bạn thân.

“Mình được về sớm.” Emma kiễng chân hôn lên môi anh Doug, và anh ấy lập tức vòng tay ôm ghì lấy cô bạn gái. Tôi chỉ sợ cậu ấy hít phải Hơi thở của Quỷ mới tỉnh phả ra từ miệng anh Doug nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm khi thấy bàn tay anh Doug giật giật trên lưng của Emma.

Anh ấy vẫn chưa hít liều mới. Chúng tớ là chúng tôi vẫn còn cơ hội.

“Mình cứ đinh ninh là cậu sẽ không đến cơ đấy, sau những gì vừa xảy ra ngày hôm qua.” Emma nhìn tôi đầy thông cảm.

Anh Nash bật nắp lon Coke, đứng đĩnh nói. “Cô ấy cần phải đi chơi cho thoải mái đầu óc.”

Emma tủm tỉm cười. “Em cũng thế.”

“Thế thì hãy bắt đầu bằng cái này.” Anh Doug đưa cho Emma cốc bia-pha-rượu đang uống dở của anh và cậu ấy ngửa cổ tu một hơi hết luôn nửa cốc.

“Emma này, mình có thể qua nhà cậu ngủ tối nay không?”

“Tất nhiên rồi. Bố cậu lại cần nhân dũ quá à?”

Tôi nhún vai, kệ cho cậu ấy thích hiểu thế nào thì hiểu.

“Ê, Fuller, bạn của ông đã tới chưa thế?” Anh Nash hỏi, tay siết chặt lấy tay tôi.

Nhưng anh Doug chỉ lắc đầu. “Tôi cũng đang mong đây.”

“Bạn nào cơ?” Emma hỏi. Nhưng thay vì trả lời, anh Doug quay sang giục cậu ấy uống nốt cốc bia rồi kéo tay Emma ra nhập hội với đám đông đang nhảy nhót điên cuồng trong phòng khách.

Trong lúc chờ gã Everett xuất hiện, anh Nash và tôi cũng ra nhảy cùng mọi người. Tôi chỉ mới bắt đầu thả lỏng được một chút thì đột nhiên phát hiện ra một vật đen đang lờ lờ tiến về phía chúng tôi. Ngay lập tức toàn bộ máu trong cơ thể tôi như đông cứng lại như đá.

Tôi lặng người, đứng chết trân nhìn theo vật đen đó. Trong khi mọi người xung quanh vẫn tiếp tục nhún nhảy, mà không hề biết rằng nguy hiểm đang rình rập ở rất gần họ. Đám đông lơ nhố khiến tôi không thể nhìn ra tới tận ngoài cửa, nhưng tôi không thể không nhìn ra nguồn gốc của cái vật đen đang trôi lơ lửng trên trần nhà kia - một chùm bóng bay to bụi màu đen, giống như những chùm bóng nhiều màu vẫn thường thấy trong các bữa tiệc sinh nhật.

Gã Everett đã đến, mang theo đủ “hơi lạnh” để cung cấp cho tất cả mọi người.

CHƯƠNG 14

“ANH NHÌN KÌA!” Tôi hét vào tai anh Nash, giữa âm thanh ồn ã của tiếng nhạc và những tiếng nói cười của mọi người. Tôi bấu chặt lấy tay anh, mặt tái nhợt, mắt vẫn không rời khỏi chùm bóng bay đang trôi lơ lửng bên dưới cái trần cao 3,6 mét của nhà Fuller. Trước khi anh Nash kịp định thần ra vấn đề thì tôi đã lôi tuột anh ra khỏi đám đông, để anh có thể nghe thấy tiếng tôi nói.

Và để tôi có thể nhìn rõ hơn chủ nhân của chùm bóng bay kia.

Tôi buông tay anh Nash ra và hất đầu về phía cửa ra vào, nơi chùm bóng bay vẫn đang lơ lửng trôi như một đám mây đen xì độc hại. Sao hắn có thể không biết sợ, ngang nhiên đi vào từ lối cửa chính thế nhỉ? Nhưng mà đúng là dù hắn có đi lối nào thì cũng không giấu nổi chùm bóng to đùng kia.

“Gã đó là Everett đúng không anh?” Chúng tôi không thể nhìn thấy rõ mặt hắn, nhưng ngoài hắn ra thì còn ai có thể cầm theo ba chục quả bóng bay màu đen đến bữa tiệc của học sinh trung học?

Anh Nash nhìn lên. sắc mặt anh thay đổi nhanh đến nỗi tôi tự hỏi không hiểu sao anh ấy vẫn có thể đứng vững được. Anh chậm chậm gật đầu và bắt đầu lách qua đám đông, tay nắm chặt tay tôi. Tôi phải cố gắng lắm mới không giẫm lên chân của mọi người, cũng như không để ai va phải cái tay đau của mình, trong khi đầu óc gần như mất hết tỉnh táo vì quá lo lắng. Gã Everett đang ở đây. Và chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch gì.

Anh Nash dừng lại lúc chúng tôi tới gần chỗ cửa sổ và nhìn thấy rõ lối ra vào. Anh siết chặt tay tôi hơn. Tôi nhìn theo ánh mắt sừng sốt của anh và bắt gặp chủ nhân của chùm bóng bay kia - một gã có vẻ bề ngoài không già hơn chúng tôi là mấy, chỉ độ 20 tuổi là cùng, và đang được hộ tống bởi hai cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Gã Everett - trông giống như một con người - có thân hình cao ráo và gầy đét. Trông gã càng gầy hơn trong chiếc áo thun rộng thùng thình và cái quần bò cạp trễ. Tôi tự hỏi không hiểu hắn có dám buông chùm bóng bay kia ra để xốc quần lên không, bởi chúng như sắp tụt khỏi cái hông xương xẩu kia tới nơi rồi. Qua ánh mắt lơ đãng và cái nắm tay chặt như thể tính mạng của hắn đang phụ thuộc vào nó, tôi dám cược cả mạng sống của mình câu trả lời là không.

Tay Everett không chỉ bán mà còn sử dụng chất khí nguy hiểm đó. Mặc dù tôi không hiểu làm thế nào mà hắn vẫn đủ tỉnh táo để điều phối mọi chuyện.

“May quá anh đây rồi!” - anh Doug gọi ầm lên từ phía cuối phòng, hối hả len qua đám đông - “Tôi đã chuẩn bị sẵn phòng cho anh ở đằng sau rồi.” Mắt anh nháo nhác nhìn chùm bóng bay,

hai tay giật giật hai bên hông. Anh Doug đang thềm thuốc - rất nặng - và hiển nhiên chúng tôi không phải là người duy nhất nhận thấy điều đó.

Emma nhướn mày hỏi tôi. “Ai thế?”

“Everett.” - tôi thì thảo trả lbi - “Kẻ cung cấp “hàng” cho anh Doug.”

“Ờ, cái đó thì mình cũng tự đoán ra được. Mình đang hỏi bọn họ kìa.” Emma hất hàm về phía hai cô gái xinh đẹp trong bộ váy ren trắng muốt giống hệt nhau đang đi kề kề bên cạnh gã Everett. Tôi nhúu mày quan sát kỹ hơn và cuối cùng đã phát hiện ra điều gì ở họ khiến tôi cứ thấy gợn nẩy giờ. Không phải vẻ đẹp lộ liễu của họ - mặc dù phải thừa nhận là vẻ đẹp hoàn mỹ như vậy đáng ra không nên tồn tại trên đời.

Cũng không phải việc họ trông giống nhau như đúc - nhưng lại không phải kiểu giống nhau của một cặp sinh đôi mà như hai bản sao của cùng một người: Mái tóc dài, thẳng, màu bạch kim, được vén gọn sang một bên. Đôi mắt đen láy như được thắp sáng từ bên trong. Hàm răng trắng muốt nổi bật trên làn da mịn màng không một nốt tàn nhang. Họ có cùng chiều cao, cùng dáng người, thậm chí đến cả dáng đứng cũng y xì nhau, đều cùng đứng chùng một chân bên phải.

Việc họ trông giống như bản sao của nhau công nhận là kỳ quái nhưng không phải là điều khiến tôi thấy ghê ghê. Mà là cái cách họ thấp tùng gã Everett giống như hai nữ vệ sỹ đi theo bảo vệ, chứ không phải kiểu khoác tay đi dự tiệc thông thương.

Nhưng cũng có thể là tôi chỉ đang tưởng tượng quá lên thôi. Làm gì có chuyện hai cô gái mong manh sương khói, trên tay không một tắc sắt như thế kia có thể bảo vệ cho một gã con trai cao hơn họ tới cả cái đầu?

Đám đông tẽ ra nhường lối cho anh Doug và ba vị khách mới đến, sau đó họ nhanh chóng biến mất khỏi phòng khách.

“Mình cần uống một cái gì đó.” Tôi kéo Emma quay trở lại với bữa tiệc. Emma đã biết gã Everett là ai nhưng không biết hắn đang thực sự bán cái gì, và tôi không muốn cậu ấy dính líu tới..bất cứ chuyện gì sắp sửa xảy ra.

“Đi thôi anh!” Tôi giục anh Nash khi thấy anh có vẻ như không định đi theo tụi tôi.

Emma nhún vai và giờ cái cổ trống trơn của mình lên. “Ờ, mình cũng đang muốn uống thêm.”

Tôi phải giật giật tay áo giục anh Nash thêm vài lần nữa thì anh mới chịu quay sang nhìn tôi và gật đầu. Anh ấy đã có một kế hoạch. Nhưng thay vì nói cho tôi biết, anh chỉ đi thẳng về phía phòng bếp, rồi khoát tay ra hiệu cho tôi đi theo.

Mặc dù rất tức nhưng tôi vẫn mỉm cười dắt Emma lách qua đám đông bám theo anh. Lúc chỉ còn cách cửa bếp vài bước, anh quay người đi giật lùi, mắt nhìn chăm chăm vào cái cốc không trên tay Emma. “Em đang uống gì...?”

Đột nhiên, anh tự vấp vào chân của mình và phải bám vội vào tay của cô gái đứng kế bên để giữ thăng bằng. Quá bất ngờ, cô gái kia giật mình, hất cả cốc bia vào người Emma.

Emma rú ầm lên, hốt hoảng kéo cái áo ướt sũng đang dính chặt vào người.

“Ôi, anh xin lỗi, Emma.” Anh Nash chạy vội vào trong bếp lấy một cái khăn sạch đưa cho Emma.

“Nhờ cách này không có tác dụng thì sao?” Tôi thì thào hỏi anh.

“Chúng ta vẫn còn nguyên cả bom bia cơ mà.” - nói rồi anh quay ra tỏ vẻ sốt sắng hỏi han Emma làm tôi suýt nữa phì cười. Cho tới khi nghe thấy câu tiếp theo của anh - “Kaylee, túi quần áo của em đang ở ngoài xe đúng không? Em xem có cái áo nào cho Emma mượn mặc tạm được không?”

Tôi sửng người nhìn anh Nash. Anh ấy không chỉ tìm cách đánh lạc hướng Emma mà còn định gạt cả tôi ra khỏi kế hoạch lần này! Nhưng tôi sẽ không đời nào chịu khuất phục dễ dàng như vậy được. Anh ấy thậm chí còn không thể tự mình đi qua bên đó! Anh ấy cần tôi.

Tôi nghiêng chặt răng vì tức, nhưng vẫn phải cô mớ miệng trả lời câu hỏi của anh Nash bởi vì Emma vẫn đang đứng túm áo nhìn tôi chăm chăm. “Tất nhiên rồi.” Tôi rút chìa khóa xe trong túi quần ra và định đưa cho Emma nhưng gặp ngay ánh mắt cảnh cáo của anh Nash.

Anh tiên sát lại gần, thì thầm vào tai tôi. “Hãy đi cùng Emma và giữ chân cô ấy ở ngoài đó chừng vài phút. Anh không muốn cô ấy quay lại tìm chúng ta và nhìn thấy hoặc nghe thấy những thứ không nên nghe. Chính em cũng muốn thế còn gì?”

Anh nói thế thì làm sao tôi có thể nói không. Giữ cho Emma được an toàn luôn là ưu tiên hàng đầu của tôi. Có điều tôi không hề nghĩ chuyện sẽ phát triển theo chiều hướng này...

Tôi nắm chặt cái chìa khóa trong tay, miễn cưỡng gật đầu, không quên nhìn thẳng vào mặt anh Nash cho anh nhìn thấy những vòng xoáy giận dữ đang xoay tròn trong mắt mình.

Nhưng anh chỉ nhún vai xin lỗi và đứng nhìn tôi kéo Emma đi ra xe lấy áo, tránh xa khỏi chuyện sắp xảy ra - và những câu trả roi mà tôi đang tha thiết muốn biết.

“Biết ngay mà!” - Emma run rẩy đi bên cạnh tôi - “Tự dưng hôm nay mình nhớ mang đồ đi thay và được tan ca sớm. Đáng ra mình phải đoán được sẽ có chuyện không ổn xảy ra.” - Hàm răng cậu ấy va vào nhau lập cập - “Hay là tối nay qua nhà cậu ngủ đi, để mình có thể gột sạch được chỗ bìa này trên áo, chứ để mẹ mình hay chị Traci ngủi thấy thì mình chết chắc.”

“Đây là áo của chị Traci đúng không?” Tôi xoa xoa hai cánh tay đang nổi hết gai ốc vì lạnh.

“Cậu nghĩ mẹ mình chịu cho mình mua cái áo kiểu này chắc?” Emma giang hai tay ra cho tôi nhìn cái áo cổ không thể trẻ hơn.

Ngay khi tôi vừa mở khóa xe, Emma bỗng vội ra sau xe và cởi áo, trong lúc tôi lục túi tìm cái áo định để mặc sáng hôm sau. Đó là một cái áo phong bình thường nhưng vì tôi nhỏ hơn Emma nên cậu ấy mặc nó có vẻ đẹp hơn tôi. Có điều chính vì nó quá ôm nên một là cậu ấy không được mặc áo lót, hai là chịu lạnh, ướt và hôi rình mùi bìa. Emma cũng không thể mặc vừa cái áo lót còn dư của tôi, trừ phi cậu ấy có thể vượt thời gian quay trở lại tuổi 12.

“Trông có khêu gọi lắm không?” Emma vừa kéo áo xuống vừa túm tím hỏi tôi.

“Có.”

“Tốt.” - Emma hí hửng nhìn qua gương chiếu hậu, hất hàm chỉ vào cái túi trên đùi tôi - “Trong đó có cái lược nào không?”

“Mình quên mất rồi.” - Lúc này về vội quá nên tôi không kịp mang theo - “Nhưng mình nghĩ trong túi của anh Nash có đấy.” Tôi chỉ vào cái túi vải trên sàn xe.

Emma nhấc cái túi lên bằng một tay và bật cùi phá lên! “Ôi giờ ời sao mà nhẹ thế?”

“Con trai mà, họ đơn giản lắm.” Tôi nhe răng cười. Hai tuần tới anh Nash và tôi sẽ có nhiều

thời gian ở bên nhau hơn, ngoài những lúc tôi phải đi làm thêm ở rạp Cinema.Đằng nào thì tôi cũng không định ngủ...

Emma kéo khóa mở túi. “Cái gì thế này? Sao lạnh thế? Có vật gì đó màu đỏ, không hình dạng chiêm trợn một nửa cái túi. Emma dùng một tay nhắc nó lên, trở mắt nhìn tôi đầy bối rối.

Những câu định nói tiếp theo lập tức tắt lịm trong cổ họng tôi. Tim tôi thất lại không sao thở nổi.

Trên tay Emma là một quả bóng bay màu đỏ, được thắt chặt bằng sợi dây chun màu đen.

Không đâu! Tôi nhào hẳn người ra sau để nhìn kỹ hơnm hai tay bấu chặt lấy thành ghế.

“Mình tưởng anh Nash không hứng thú với những thứ này.” Sự ngạc nhiên trong giọng nói của Emma chỉ như một tiếng vọng yếu ớt nêu đem so sánh với sự phủ nhận đang gào thét trong đầu tôi.

“Anh ấy không hề.” - tôi khẳng định nói, mặc dù nỗi nghi ngờ đang ngay một lần dần lên trong đầu, cùng nỗi đau đớn đang bóp nghẹt lấy trái tim - “Quả bóng của gã Everett màu đen cơ mà.” Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết. Dù là màu gì đi chăng nữa thì nội dung của nó cũng giống nhau cả thôi. Nếu không, tại sao tự dưng anh Nash lại đem giấu một quả bóng bay được buộc kỹ trong túi thể dục? Một quả bóng bay lạnh ngắt. Nó không phải là của anh Nash. Có thể anh Doug đã bán nó cho ai đó khác trong đội bóng và anh Nash đã tịch thu được. Bởi vì tôi chưa bao giờ thấy anh Nash trò chuyện với cái bóng của mình hay có bất cứ biểu hiện gì giật giật giống như anh Scott. Hơi thở của anh ấy cũng không hề có mùi Hơi thở của Quỷ. Trước giờ tôi chỉ ngửi thấy mùi...

Bạc hà. Anh Nash bắt đầu nhai kẹo cao su từ bao giờ nhỉ?

Không thể nào! Chính anh ấy đã giúp tôi xử lý quả bóng đầu tiên của anh Scott mà.

Tôi quay người lại, nắm vật ra sau ghế, bàng hoàng chấp nối từng sự việc lại với nhau. Đúng là tôi không hề nhìn thấy anh Nash đưa quả bóng ấy cho anh Tod thật. Tôi chỉ đoán là anh ấy đã đưa rồi bởi vì anh đã nói là anh sẽ đưa.

Tâm trạng thay đổi thất thường. Dễ nổi cáu. Bàn tay lúc nào cũng lạnh ngắt. Năm lần bảy lượt thuyết phục tôi không kể cho bố tôi nghe về gã Everett. Và vừa xong, dù tôi đi ra ngoài cùng Emma, thay vì để tôi đối mặt với gã chuyên cung cấp “hơi lạnh” kia.

Anh Nash đang sử dụng Hơi thở của Quý. Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi. Tôi đã cố tìm lý do để biện minh cho hành động của anh nhưng không thể. Đó không còn là sự nghi ngờ hay nỗi ám ảnh của mình tôi nữa rồi. Sao tôi có thể ngu ngốc đến như vậy?

“Kaylee ơ?” Emma nhào người lên phía trước gọi tôi.

“Bọn mình đi thôi.” Tôi cắm chìa khóa vào trong ổ và định nổ máy. Nhưng rồi sực nhớ ra quả bóng bay. Tôi không muốn có cái thứ ấy trong xe của mình.

Nước mắt làm mọi thứ trước mắt tôi nhòe đi, tôi nhào người ra đằng sau vớ lấy quả bóng bay. “Cậu đợi ở đây.” Tôi đóng sập cửa lại và chạy thật nhanh vào trong nhà, bỏ mặc Emma chưng hửng nhìn theo đầy kinh ngạc:

Tôi mới chạy được chừng mười bước thì thấy anh Nash lăm lũi từ trong nhà anh Fuller đi ra, hai tay đút sâu trong túi áo. Anh dừng lại ngay khi vừa nhìn thấy tôi.

Tôi rất muốn tin rằng các vòng xoáy của sự hối hận, mặc cảm tội lỗi và nỗi xấu hổ đang xoay tròn trong mắt anh nhưng sự thực là trời bên ngoài đang quá tối để tôi có thể nhìn ra.

“Hãy nói với em cái này không phải là của anh” - tôi chìa quả bóng ra như đang cầm một quả bom ghê tởm nhất thế giới, và dừng lại trước mặt anh, đủ gần để quan sát được nét mặt của anh nhưng vẫn không thể đọc được các vòng xoáy trong mắt anh. Tôi hít một hơi thật sâu, hơi lạnh phát ra từ quả bóng khiến tay tôi như muốn đóng băng. Nhưng có lẽ vẫn không lạnh bằng cảm giác trong tim lúc này của tôi - “Nói cho em biết sự thật đi, Nash!”

Anh ngần ngừ, mắt sụp xuống. Tôi hỏi lại lần nữa. Hãy nói với em nó không phải là của anh. đi, Nash.”

Anh Nash hít một hơi thật sâu, ngược mắt lên nhìn tôi. Hai vai anh rũ xuống và anh ngập ngừng nói.

“Anh không thể, Kaylee ạ. Nó là của anh.”

CHƯƠNG 15

LỜI THÚ NHẬN CỦA ANH NASH như một lưỡi dao cắm thẳng vào tim của tôi, khiến nó thắt lại đau đớn. Trong một phút, tôi chỉ có thể đứng ngây người nhìn anh, vì quá sốc không thốt nên lời. Sau đó, khi sự thật về lời thú nhận của anh bắt đầu ngấm dần, tôi quay ngoắt người hăm hăm đi thẳng về xe ô tô. Con giận dữ và cảm giác hỗn loạn đang chạy rần rần trong người tôi, giống như hai cơn bão lớn đang sắp sửa va vào nhau.

“Kaylee, khoan đã!” Tôi dừng lại, nhưng không phải vì anh bảo tôi dừng lại. Tôi dừng lại vì tôi cảm nhận được sự đau đớn trong giọng nói của anh, sự ghen ngào trong từng lời anh thốt ra. Đó chính là lý do khiến đôi chân tôi dừng lại và hai tay tôi bấu chặt lấy quả bóng đang lạnh ngắt một cách bất thường.

Phải cố gắng lắm tôi mới ép được các ngón tay và hàm răng đang nghiến của mình thả lỏng dần ra để có thể mở miệng nói chuyện. “Đây chính là thứ suýt chút nữa đã giết chết em ngày hôm qua, Nash ạ.” – Giọng tôi khan đặc bởi cái lạnh của mùa Đông và nỗi đau đớn đang cố kìm nén trong cổ họng – “Anh định thanh minh chuyện đó như thế nào đây? Và chuyện anh cũng đang sử dụng cái thử quái quỷ mà anh Doug và anh Scott đang dùng, nhưng vẫn thản nhiên nói dối em về chuyện ấy?”

Một cơn gió lạnh thổi qua như châm vào da thịt tôi, buốt không kém gì quả bóng bay trong tay tôi. Khi thấy anh không nói gì, tôi lại quay đầu bỏ ra xe. Nhưng lần này anh đã đuổi theo tôi. “Kaylee, dừng lại đã!”

Tôi mặc kệ, vẫn cắm đầu đi thẳng. Emma định mở cửa xe chạy ra nhưng tôi lắc đầu, ra hiệu cho cậu ấy cứ ở im trong xe, tôi không sao hết.

“Đó là một tai nạn, Kay ạ! Hãy cho anh một cơ hội để giải thích.”

Gần như ngay lập tức, tôi quay ngoắt người lại đối diện với Nash, khiến anh ấy đứng khựng lại vì bất ngờ. “Không lẽ anh chỉ chẳng may hít phải cái thứ khí chết người đó? Một cách vô tình?”

“Ừ.” Anh nhún vai, như thể chuyện đơn giản chỉ có thế. Tôi mắt nhìn anh Nash, phân vân không biết có nên tin lời anh hay không. Cứ cho anh ấy đúng là tình cờ hít phải chất khí độc hại đó thật đi, nhưng anh ấy có việc gì mà phải tiếp xúc với một tà ma ở cự ly gần đến như vậy? Và quan trọng hơn là anh ấy sang bên Cõi Âm để làm gì?

“Chúng ta đi đâu đó và nói chuyện được không em?” Anh Nash hỏi, hai tay run bần bật mặc dù đã khoanh tay lại trước ngực.

“Em sẽ không bỏ Emma lại đây một mình, với anh Dough vẫn đang ở bên trong nhập thêm thứ “hàng” đó. Anh có định giúp em xử lý tay Everett không, hay là anh định mặc kệ cho đám bạn của anh có kết cục giống như anh Scott?”

Anh Nash hơi chùn lại trước lời mỉa mai vừa rồi của tôi, và tôi bỗng thấy có chút áy náy khi nhìn thấy sự hối hận, day dứt đang hiện rõ trên từng cơ mặt của anh. “Gã Everett đi rồi, Kaylee à.” – Tôi có thể cảm nhận được sự ăn năn trong từng lời nói của anh – “Anh đã cảnh báo nếu hắn không chịu đi, anh sẽ nhờ tới sự giúp đỡ của thần chết.” – Anh Nash cố mỉm cười để xoa dịu sự căng thẳng giữa hai đứa nhưng tôi vẫn không hề thay đổi sắc mặt – “Chúng ta hãy vào trong nhà và nói chuyện trực tiếp được không em? Đi mà, Kay.”

Tôi kiên quyết lắc đầu. “Em không thể để Emma quay vào trong đó.” Tôi đã chứng kiến quá đủ hậu quả của việc thiếu thuốc gây ra cho con nghiện như thế nào rồi.

“Thôi được. Thế thì chúng ta nói chuyện ở đây vậy.” Anh Nash cởi áo khoác ra và đưa cho tôi, nhưng tôi vội lùi ra đằng sau. Tôi không cần cái áo khoác của anh *hay* hơi ấm đi mượn của anh. Nhất là khi chưa rõ anh còn đang nói dối tôi những gì và tới lúc nào thì anh ấy cũng sẽ lảm bầm nói chuyện với cái bóng của chính mình, giống như anh Scott.

“Em đang lạnh run lên rồi kìa. Mặc áo vào đi em.” Anh ấn cái áo vào tay tôi một lần nữa và lần này tôi đành nhượng bộ. Tôi không muốn nghe thêm những lời bao biện của anh, nhưng tôi cần phải biết anh biết gì về Hơi thở của Quỷ và tôi thực sự cũng sắp chết công thật.

Anh Nash chìa tay định cầm hộ quả bóng để tôi có thể rảnh tay mặc áo nhưng tôi đã nhanh hơn, rút phắt tay lại. “Anh nghĩ em sẽ đưa nó cho *anh* chắc.”

Anh mở to mắt bàng hoàng nhìn tôi, vẻ mặt đầy đau đớn và thất vọng. Nhưng anh ấy không có quyền tỏ ra đáng thương ở đây; tôi mới là người đang bị anh làm tổn thương sâu sắc.

Tôi tiến về chỗ xe ô tô, nơi Emm nãy giờ đang ngồi im quan sát chúng tôi qua cửa kính.

“Cậu sẽ chia tay với anh ấy à?” Emma hỏi, lúc tôi thả quả bóng bay nặng trĩu xuống chiếc ghế da.

“Mình chưa biết, nhưng mình cần phải nói chuyện với anh ấy một lát. Cậu hãy ở yên trong này cho tới khi mình quay lại nhé, Emma. Và đừng có động vào quả bóng đó, ok?”

Emma nhún vai, khoanh hai tay lại trước ngực. “Yên tâm, cậu không dặn thì mình cũng chẳng có ý định chạm vào nó đâu. Thấy cứ kinh kinh thế nào ý. Nhưng mình cần phải quay vào

trong đó để xem anh Doug thế nào. Chắc giờ anh ấy đang quậy tung bùng lên rồi.”

Tôi gượng cười trấn an cô bạn thân. “Anh Nash đã đuổi gã Everett đi trước khi hắn kịp bán thứ đó cho bất cứ ai rồi.”

“Tốt. Thế thì mình sẽ đi vào cùng cậu.” Emma nhào người ra định mở cửa nhưng tôi lắc đầu chặn lại.

“Emma, mình cần cậu phải tin mình. Bữa tiệc đó không còn an toàn nữa.”

Emma ngáp ngừng hỏi. “Có phải liên quan tới loài *bean sidhe* các cậu không?” Chúng tôi thường dùng cụm từ đó để ám chỉ tới bất cứ việc gì có liên quan tới Cõi Âm mà tôi không thể giải thích đầy đủ cho cậu ấy. Vĩ Emma cũng sẽ không gặng hỏi gẽ hơn. Mặc dù không nói ra nhưng tôi luôn biết ơn cậu ấy về điều đó.

Tôi gật đầu và Emma xịu mặt, phụng phịu ngồi lại xuống ghế. Tôi rút chìa khóa ra đưa cho cậu ấy và dặn. “Đây. Cậu khởi động xe và bật máy sưởi lên cho ấm. Mình đi khoảng 10 phút rồi về, sau đó bọn mình đi mua kem và thuê DVD về xem nhé.”

“Thôi được, nhưng mình là người chọn phim. Và loại kem.”

Tôi mỉm cười gượng gạo. “OK.”

Trong khi Emma nhào người sang ghế bên cạnh để nổ máy, tôi quay lại chỗ anh Nash đang đứng và hất đầu chỉ về phía khu vườn mùa Đông bên trái nhà anh Doug, nơi hiện đang không có một bóng người. Hơn nữa với việc tiếng nhạc vọng ra từ trong nhà to như thế kia, sẽ chẳng ai nghe thấy câu chuyện của chúng tôi.

Anh Nash đi theo tôi vào trong vườn và chốt cổng lại. “Em muốn ngồi xuống không?” Anh chỉ về phía chiếc ghế đá phía trước bụi cây xanh rì.

Tôi ngồi xuống và khẽ rùng mình trước cái lạnh tê tái vừa xuyên qua lớp quần bò. “Kẹo cao su?” Không một chút vòng vo, tôi hỏi thẳng vào vấn đề và anh khẽ rụt người lại vì bất ngờ.

“Để che bớt mùi.” Anh gật đầu thừa nhận.

Trái tim tôi lại chùng xuống vì thất vọng, mặc dù đã đoán trước được câu trả lời. “Bàn tay lúc nào cũng lạnh ngắt?” – Anh lại gật đầu và nuốt nước bọt chờ đợi sự phán xét của tôi – “Và anh không định nói cho bố mẹ chúng ta biết...”

“Anh sai rồi...”

“Anh đã giữ lại quả bóng của anh Scott đúng không?” – tôi nghiêm giọng hỏi tiếp, bản thân cũng hơi bất ngờ trước sự bình tĩnh của mình – “Anh tỏ ra sốt sắng như vậy chẳng phải vì muốn giúp đỡ anh ấy. Thực chất anh chỉ muốn chiếm lấy quả bóng đó cho mình.”

Mặt anh Nash đầy đau khổ. “Kaylee...”

“Đúng không?” Tôi đứng phắt dậy, cơn giận dữ bùng lên trong người tôi như muốn thiêu rụi cả trái tim của tôi.

“Đúng. Nhưng nồng độ của nó thấp hơn cái anh đang...” – anh lắc đầu, sửa lại – “...cái anh đã dùng. Cái của anh đựng trong quả bóng màu đỏ, còn mấy quả màu đen không đủ để...”

“Không đủ để anh phê?” – tôi có thể nghe thấy sự kinh bỉ trong giọng nói của mình – “Bao lâu rồi?” – tôi sẵn giọng hỏi, nhưng anh chỉ nhăn mặt lại không nói gì – “Anh giấu em chuyện này bao lâu rồi?”

Anh Nash nhắm mắt lại, hai vai rũ xuống. “Một tháng.” – Anh mở mắt ra và tiến gần tới chỗ tôi đang đứng, như thể muốn tìm kiếm một thứ cảm xúc cụ thể nào đấy trong ánh mắt tôi – “Chuyện xảy ra khi chúng ta đi qua bên đó, Kaylee ạ. Nói cách khác, chính em là người đã bắt đầu chuyện này.”

“Cái gì?” – Thực ra chúng tôi đã đi qua Cõi Âm. Không dưới một lần nhưng tôi nhớ ra là chưa lần nào chúng tôi mặt đối mặt với Hơi thở của Quỷ cả - “Anh đang đổ lỗi cho em đấy à?”

“Không phải.” – anh Nash thở dài – “Anh chỉ muốn nói là việc dùng bóng bay để đựng chúng chính là ý tưởng của em. Nhớ không?”

Cái đó thì tôi nhớ. Tôi ngồi thụp xuống ghế và lần này gần như không hề cảm thấy cái lạnh của phiên đá bởi vì toàn thân đang như muốn đóng băng...

Tôi vẫn nhớ mình đã tự hào như thế nào khi nảy ra ý tưởng dùng bóng bay để đựng chất khí độc hại, và khó-vận-chuyển kia. Tôi vẫn nhớ cảm giác của người đang nắm đằng chuôi khi

mang ba quả bóng chứa đầy Hơi thở của Quý, được trích ra từ hai lá phổi của chị Addy, để trao đổi với tên quý sử dụng cấp thông tin. Chúng tôi đã dùng nó để hành hạ hắn, từ chối hắn, cho tới khi hắn chịu giao ra thứ chúng tôi cần. Đó cũng là lần đầu tiên trong đời tôi thấy mình gian xảo đến như vậy.

Và rồi một trong ba quả bóng đã bị nổ, và...

Ôi, không. Một trong ba quả bóng đó đã nổ ngay vào mặt anh Nash. Anh ấy đã ho sặc sụa và bị khó thở - bởi vì anh ấy đã vô tình hít phải nó.

Và tôi đã không hề nhận ra điều đó.

“Tại sao anh không nói cho em biết?” Tôi dịu giọng lại hỏi.

Anh Nash ngồi xuống bên cạnh tôi và nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay đang nắm chặt trên đùi. “Ban đầu anh cũng không để ý, nhưng khi anh bắt đầu cảm nhận được nó thì em lại bị trung độc cây leo đỏ và sắp chết. So với mạng sống của em và linh hồn của Addy thì chuyện đó có xá gì đâu...” – Anh nhún vai, như thể việc anh lựa chọn giải quyết vấn đề của tôi thay vì vấn đề của anh là điều hiển nhiên cần phải làm – “Nhưng anh đã không thể cưỡng lại nó và khi tình trạng của em đã khá hơn thì anh đã hoàn toàn bị mắc nghiện. Và mọi chuyện bắt đầu từ đó.”

Tôi gục đầu vào hai bàn tay, chết điếng người. Tại sao tôi gần như ngày nào cũng gặp anh mà lại chẳng hề nhận ra và để mọi chuyện tới nông nỗi này?

Nhưng cũng khó trách. Suốt cái tháng anh bị mắc nghiện ấy tôi hầu như không gặp anh mấy, ngoài vài phút giữa các tiết học và nửa tiếng ăn trưa. Tôi đã bị phạt cấm túc ở nhà và không thể ở bên cạnh anh khi anh cần tôi nhất. Chưa kể là lỗi tại tôi nên anh mới bị tiếp xúc với thứ chất độc hại kia. Chính tôi đã kéo anh theo sang Cõi Âm và bắt chị Addy thổi hơi vào mấy quả bóng đó.

Tập trung nào, Kaylee. Giải quyết xong chuyện này đã rồi ăn năn sau vẫn chưa muộn.

“Đáng ra anh phải nói với em chứ.” – tôi rên rỉ kêu lên và quay sang nhìn anh – “Để em có thể giúp anh.”

Anh Nash dứt hai bàn tay đang đỏ ửng vì lạnh vào trong túi quần và nhún vai nói. “Anh cứ nghĩ có thể tự cai được và em sẽ không bao giờ phải biết.”

“Em có quyền được biết!” – tôi đưa tay lên quệt mũi – “Em đã kể cho anh nghe mọi bí mật của mình – kể cả những bí mật mà em chỉ mong sao có thể quên đi được – bởi vì em nghĩ mình có thể tin anh.” – Hai tay tôi nắm chặt lại đầy phần uất – “Vậy mà anh, suốt thời gian qua, đã nói dối em. Tại sao thế, anh Nash?”

“Bởi vì anh không muốn em biết.” – Anh Nash đứng bật dậy, quay người lại nhìn tôi và giơ hai cánh tay đầy bất lực – “Anh không thể cưỡng lại nó, Kaylee ạ. Anh thậm chí không muốn cưỡng lại nó.” Anh chớp mắt chờ đợi một điều mà tôi không thể cho anh – sự thông cảm.

“Nó khiến cho thế giới của em như trở nên sôi động và thú vị hơn và khi thiếu nó, mọi thứ trở nên vô vị và nhạt nhéo. Và tất cả những gì em muốn là được quay trở lại với cảm giác phiêu bồng đó. Em sẽ sẵn sàng làm *mọi thứ* để tìm lại được cảm giác ấy, bởi vì chừng nào “hơi lạnh” còn ở trong cơ thể em, em sẽ không thấy có gì là sai trái cả. Không quan trọng nếu em bỏ quên hay đánh mất cái gì đó. Hoặc nếu em làm ai đó thất vọng. Không có gì sai trái, tất cả đều tốt đẹp, và em không bao giờ muốn cảm giác ấy kết thúc. OK? Anh không muốn em biết chuyện anh không bao giờ muốn nó kết thúc...”

Anh ngồi lại xuống bên cạnh tôi, câu nói cuối cùng của anh chìm chìm trong tiếng nhạc âm ỹ vọng ra từ trong nhà.

Tôi chỉ có thể giương mắt lên nhìn anh, cố gắng kiềm chế cơn bão lòng đang chứa đầy nỗi sợ hãi, sự thất vọng và cả những cơn giận dữ. “Anh không thấy có gì sai trái khi đang có Hơi thở của Quý trong người bởi vì khi ấy mọi thứ đối với anh không có *ý nghĩa* gì nữa.” Và tôi muốn anh quan tâm trở lại, tìm thấy trong cuộc sống những thứ ý nghĩa hơn là Hơi thở độc hại đó.

“Anh Nash, anh phải hiểu là anh đã để mọi chuyện đi quá xa rồi. Chính thói quen của anh đã khiến anh Scott phải nhập viện và suýt nữa giết chết em.”

“Không phải.” – anh Nash lắc đầu quày quật – “Vụ đó không liên quan gì tới anh. Đám bạn của anh chưa bao giờ thấy quả bóng bay đỏ của anh.”

Tôi tin lời anh. Anh ấy đang nhìn thẳng vào mắt tôi và các vòng xoáy quay chậm rãi trong mắt anh cho thấy sự chân thành. Nhưng sự trùng hợp đó quá... ngẫu nhiên để có thể là sự thật. Anh Nash chắc chắn phải ít nhiều có liên quan, mặc dù có thể chính bản thân anh cũng không biết điều đó.

Tôi rút hai bàn tay lạnh cóng vào trong túi áo khoác đi mượn, và chạm ngay phải một thứ gì đó vừa cứng vừa lạnh trong túi bên phải. Tôi rút ra một cái kẹp như màu đen chuyên dùng để kẹp bóng bay. “Em đoán gã Everett cũng là người cung cấp cho anh đúng không?”

Anh Nash thở dài. “Ừ. Nhưng anh thề anh không hề biết hắn đã bán chúng cho con người, cho tới khi Fuller nói tên hắn ra.”

Lại một lần nữa, tôi tin lời anh. Nhưng cũng lại một lần nữa, điều đó không còn quan trọng. “Rõ ràng là phải qua anh thì hắn mới tiếp cận được với đám bạn của anh chứ. Nếu không thì chẳng còn cách nào để giải thích chuyện này.”

“Không thể nào.” – anh Nash lắc đầu quả quyết, và tôi không dám chắc anh đang cố thuyết phục ai, tôi hay bản thân anh – “Gã Everett không hề biết tên anh và anh cũng chưa lần nào nói tên bạn mình cho hắn.”

“Thế thì chắc hắn theo dõi anh rồi.” – Tôi bỗng thấy rùng mình sợ hãi với chính giả thuyết của mình – “Hắn đã nhìn thấy anh ở trường và nhận ra đấy là một thị trường kinh doanh béo bở. Một đám trẻ con nhà giàu ứ đởn, ham chơi hơn ham học, tiêu tiền không phải suy nghĩ.”

“Cái đó thì anh không biết. Cũng có thể...” Anh Nash thừa nhận.

“Họ của gã Everett đó là gì?” Tôi lại ngồi xuống ghế và co ro trong chiếc áo khoác của anh Nash. Giờ thì bao nhiêu ý chí và caffeine cũng không đủ để giúp tôi chống chọi lại với sự kiệt quệ cả về thể chất và tinh thần suốt mấy ngày hôm nay.

“Anh không biết.” – anh Nash nói và tôi nhướn cả hai lông mày lên nhìn anh – “Anh thề đấy!”

“Hắn có phải là con người không?”

“Một nửa thôi. Mẹ hắn là yêu quái mình người cánh chim.”

Việc mang trong mình dòng móng ngoại lai đã giúp hắn sống sót được với Hơi thở của Quỷ lâu như thế... Còn hai cô gái đó thì sao?”

Anh Nash nhún vai và mệt mỏi ngồi xuống cạnh tôi. “Anh không biết. Trước giờ anh chưa từng gặp họ. Chắc cũng lại là con nghiện của hắn thôi.”

Trông họ không có vẻ gì giống con nghiện cả. Nhưng anh Nash và anh Doug chẳng phải cũng vậy sao?

“Sao anh quen được gã Everett?” – Hàm răng của tôi bắt đầu va vào nhau lập cập và tôi phải cố gắng lắm mới tập trung được tinh thần – “Làm cách nào mà anh tìm được một kẻ chuyên buôn bán thuốc cấm ở Cõi Âm?”

Anh Nash tránh không dám nhìn vào mắt tôi. “Anh được giới thiệu tới hẳn.”

“Giới thiệu là sao?” Cái cảm giác chờn chợn khi nãy lại quay lại khiến tôi thấy không yên.

“Em phải hiểu cho anh, Kaylee ạ.” – Anh Nash quay sang giải thích, giọng đầy cầu khẩn – “Khi ấy em vẫn đang bị trúng độc cây leo đỏ, xác của Addy vẫn chưa được chôn cất, còn anh bắt đầu cảm thấy yếu dần, giống như người bị hạ đường huyết ý. Anh không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì, nhưng anh không hề biết tại sao, cho tới khi toàn thân anh bắt đầu run rẩy và co giật, như tên quỷ sứ chúng ta đã gặp bên Cõi Âm, lúc lên cơn thèm thuốc. Anh không biết phải làm thế nào, đành nhờ anh Tod đưa qua đó.”

“*Anh Tod* đã đưa anh sang Cõi Âm á?” – Bình thường thì chẳng việc gì anh Tod làm có thể khiến tôi ngạc nhiên. Anh ấy không nhìn nhận sự việc từ góc độ hay quan điểm của con người – hay thậm chí là cả *bean sidhe*. Nhưng anh Tod sẽ không bao giờ làm điều gì có hại tới em mình. Hay đứng im nhìn anh Nash tự đâm đầu vào chỗ chết.

“Anh ấy không biết tại sao” – anh Nash nói – “Anh ấy còn nợ anh một việc – đừng hỏi,” – anh nói thêm, khi thấy tôi định mở miệng hỏi – “Và anh ấy đã phải làm mà không được thắc mắc gì hết. Sau đó chừng ba mươi phút sau thì anh ấy quay lại đón anh.”

“Rồi sao nữa? Anh đã vấp phải gã Everett ở Cõi Âm à? – tôi rút cái giấy ăn vừa thó được trong túi áo khoác của anh Nash ra lau mũi – “Loài nửa người nửa chim có tự đi qua được không?”

“Tự mình thì không. Anh không nghĩ là gã Everett từng sang bên đấy.” Anh Nash cúi gầm mặt nhìn xuống đất, hai tay anh đang tím tái vì lạnh.

Phải mất một lúc tôi mới dần hiểu ra vấn đề. Nếu anh ấy không phải đi qua bên đó để tìm kẻ cung cấp...

Mặt tôi biến sắc, và tôi ngồi dịch ra khỏi anh. “Làm ơn nói với em là anh đã không qua đó để tìm một tà ma.” Việc hít Hơi thở của Quỷ từ một quả bóng bay đã là quá nguy hiểm rồi, chứ đừng nói là hít trực tiếp từ *nguồn*...

Anh Nash khẽ nhăn mặt lại, đầy mâu thuẫn. “Anh không còn cách nào khác. Anh đã quá

tuyệt vọng.”

“Là tà ma nào?”. Tôi thì thảo không ra hơi. Tôi mới chỉ biết có hai tà ma ở bên Cõi Âm và tôi không hề mong anh Nash tới gần bất kỳ ai trong hai người đó.

“Anh buộc phải làm như thế, Kaylee ạ.” – Giọng anh Nash tha thiết cầu xin tôi hiểu cho anh – “Anh tưởng là mình sắp chết. Em không hiểu cảm giác đó như thế nào đâu.”

“Anh Nash, là ai?”

“Avari.” Anh thì thầm trả lời.

Khuôn mặt nham hiểm gã Avari chọt lóe lên trong ký ức của tôi, mang theo cái lạnh thấu xương đang len lỏi vào từng góc ngách trong cơ thể tôi.

Avari là con quỷ của lòng tham, kẻ đã tìm mọi cách đoạt lấy linh hồn của tôi khi tôi đang hấp hối ở bên Cõi Âm. Cái giọng lạnh lẽo của hắn đã ám ảnh tôi hằng đêm cùng những cơn ác mộng, với lời thề một ngày nào đó sẽ khiến cho tôi phải nếm mùi đau khổ, kể cả nếu phải hủy hoại tất cả những người tôi yêu quý để đạt được điều đó.

Và rõ ràng là hắn đã bắt đầu với anh Nash.

CHƯƠNG 16

NỖI KHIẾP SỢ VÀ CƠN GIẬN DỮ QUẤN CHẮT lấy tôi như những cành cây leo đang tiết chất độc thẳng vào mạch máu. Tôi đứng bật dậy khỏi ghế và anh Nash chớp vội lấy tay tôi ngăn lại. “Kaylee, anh xin em...” Tôi có thể cảm nhận được chút hơi ấm ít ỏi tỏa ra từ ngón tay của anh. Nếu như lúc này da anh lạnh hơn da tôi – nếu như tôi có bất cứ lý do gì để nghi ngờ là anh Nash vẫn đang có Hơi thở của Quý trong người – có lẽ tôi đã chạy thẳng về xe và không một lần nhìn lại.

Nhưng bởi vì anh vẫn còn hơi ấm, chứng tỏ anh đã không còn sử dụng nó nữa, nên tôi quyết định cho anh thêm cơ hội để giải thích. “Chuyện đó diễn ra như thế nào?” – giọng tôi lạnh tanh – “Hắn đã thổi vào một quả bóng bay cho anh à?”

“Không.” – Mặc dù đèn trong vườn không được sáng lắm nhưng thề là tôi đã nhìn thấy hai má anh Nash đỏ ửng lên – “Quá trình diễn ra... thần mật hơn một chút.”

Eoooo! “Anh đã hôn lão Avari ý hả?” Tôi mím chặt môi lại, rùng mình trước ý nghĩ rằng tôi và gã tà ma đã gián tiếp chia sẻ nụ hôn với nhau qua bạn trai của tôi.

“Nó giống như kiểu hô hấp nhân tạo thì đúng hơn.” Anh Nash sửa lại, nhưng lời bào chữa của anh chỉ càng khiến thấy tôi kinh tởm hơn. “Và sau cái lần đầu đó, hắn đã sắp xếp với tay Everett để anh không phải đi qua Cõi Âm nữa.”

“Hắn cũng tốt gồm nhỉ!” Tôi giật phắt tay ra khỏi tay anh.

Anh Nash lờ đi như không nghe thấy câu mỉa mai vừa rồi của tôi. “Khi ấy anh cũng đã nghĩ như thế, và không hiểu tại sao hắn phải mất công đến như vậy. Nhưng giờ thì mục đích của hắn đã quá rõ.” Anh chỉ tay về phía căn nhà bữa tiệc của các khách hàng tiềm năng.

Nhưng tôi vẫn chưa rõ mục đích của lão Avari. “Hắn ta sẽ được gì từ việc này?”

“Anh đoán là hắn sẽ nhắm nháp sự đau khổ của họ cho tới khi họ chết. Ví dụ như Carter, cậu ấy vừa trở thành bữa buffet 24/24 của hắn...”

“Anh nghĩ hắn sẽ chịu từ bỏ món mồi béo bở kia chắc?” Tôi nhìn về phía ngôi nhà của anh Fuller, nơi bữa tiệc đang càng lúc càng trở nên náo nhiệt hơn.

“Không đâu. Nhưng ít ra chúng ta sẽ có thêm thời gian để nghĩ cách.”

Tôi ngồi sụp xuống ghế, cảm thấy kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần. “Vậy là anh biết cách liên lạc với gã Everett đúng không? Anh gọi cho hắn khi cần... thêm à?” – Chỉ riêng cái ý nghĩ đó thôi cũng đủ khiến tôi nổi hết da gà. Nhưng nếu anh Nash biết cách liên lạc với hắn, ít nhất chúng tôi cũng có thêm thông tin để cung cấp cho bố tôi. Hoặc ai đó có đủ năng lực để đối phó với gã nửa người nửa chim, chuyên buôn bán chất cấm từ Cõi Âm.

Liệu chúng tôi có tìm ra được ai như thế không?

“Cũng không hẳn.” – anh Nash lại tránh không dám nhìn vào mắt tôi – “Anh cũng biết với các khách hàng ... loài người thì như thế nào, nhưng trong trường hợp của anh, gã Everett chỉ là kẻ giao hàng. Còn đích thân lão Avari sẽ tự đi thu thù lao.”

Tôi nhắm nghiền mắt lại, cố phân tích mọi chuyện trong đầu. Các tà ma không thể đặt chân sang thế giới loài người, và anh Nash nói anh ấy không hề đi qua bên đó... “Em không hiểu.” – Cuối cùng tôi đành chịu thua – “Hắn đã lấy thù lao bằng cách nào khi mà cả hai người bọn anh đều không đi qua thế giới của nhau?”

“Đó là một kiểu hoạt động từ xa.” – anh Nash thở dài và quay ra nhìn tôi – “Một tà ma có nhiều cách để tương tác với thế giới con người.”

Anh khẽ rùng mình nhớ lại những ký ức kinh hoàng mà anh đã phải trải qua và tôi bất giác phát hiện ra thêm một miếng ghép cho câu đố tưởng chừng như không có lời giải đáp. “Con ác mộng của anh... Lão Avari đã trò chuyện với anh trong giấc ngủ đúng không?”

Hai mắt anh Nash nhắm chặt, như để tìm kiếm lại chút bình tĩnh – hoặc để kiểm soát những vòng xoáy đang làm lộ hết cảm xúc của anh – và khi anh mở mắt ra nhìn tôi, mọi cảm xúc tôi vừa nhìn thấy khi nãy đã biến mất. Như thể anh đã đóng sập mọi cách cửa sổ của linh hồn anh – “Với anh, đó không phải một cuộc trò chuyện, nhưng em có thể hiểu như vậy. Trong các giấc mơ của anh hoặc qua một ...người trung gian.”

“Một người trung gian á?”

Anh Nash thở dài. “Thỉnh thoảng hắn có thể nói với anh qua một ai đó trong thế giới này – bất cứ ai mà hắn có quan hệ với.”

“Kiểu như bị quỷ ám ý hả?”

“Nôm na là như vậy. Và anh đảm bảo hắn cũng chính là cái bóng giấu mặt của Carter. Anh

nghĩ em đã nói đúng về sự hoang tưởng của cậu ấy.”

Nhưng tôi đã không thể đoán được kẻ mà anh Scott đang nghe thấy là ai.

“Anh đã biết đúng không?” – Tôi nhích xa ra khỏi anh, giọng run lên vì phần nộ- “Anh đã biết thừa là anh Scott nghe thấy tiếng của lão Avari, nhưng anh vẫn mặc kệ để em như con dỏ hơi luyên thuyên trước mặt bố em. Sao anh quá đáng thế?”

“Anh xin lỗi.” – Mặt anh Nash ỉu xiu – “Anh đã sợ là nếu họ biết cậu ấy nghe thấy tiếng của một tà ma, họ sẽ muốn biết gã tà ma đó là ai và cuối cùng sẽ lần ra được sự liên quan giữa hắn và anh.”

“Vì thế mà anh sẵn sàng biến em thành một *con điên* để che đậy việc làm của mình? Sao anh “nghĩa hiệp” quá vậy!” Tôi cao giọng mỉa mai. Anh Nash mà tôi gặp hồi ba tháng trước đã mang lại cho tôi sức mạnh và sự tự tin. Anh luôn sẵn sàng hy sinh để bảo vệ cho tôi được an toàn. Nhưng giờ thì anh không những nói dối tôi, dùng sức Ảnh hưởng với tôi, mà còn che đậy những thông tin có thể giúp cứu người bạn thân nhất của anh. Tất cả đều chỉ là tác động của Hơi thở của Quỷ? Hay việc hít phải hơi thở của lão Avari thực sự đã thay đổi cả con người anh? Phải chăng nó đã làm mục rữa linh hồn của anh?

“Anh rất xin lỗi, Kaylee...” Anh Nash mở miệng định thanh minh nhưng tôi đã giơ tay chặn lại. Tôi đã quá mệt, với mấy lời xin lỗi suông này rồi.

“Chính lão Avari đã khiến em gặp ác mộng đúng không? Mấy giấc mơ chết chóc của em cũng là do một tay hắn gây ra đúng không?”

Anh Nash đau khổ lắc đầu. “Anh không nghĩ là các tà ma có thể bắt em mơ thấy những cái đó nếu không có ai đang sắp chết. Nhưng thú thực là anh cũng không dám chắc.”

Tôi không hề nhận ra là mình đang nghiến răng cho tới khi thấy quai hàm đau nhói. Sao anh ấy có thể trả lời bao nhiêu câu hỏi tôi đặt ra với chỉ ngần ấy thông tin? “Như vậy là anh không có số điện thoại, email hay bất cứ thông tin gì về gã Everett đó?”

Anh Nash lại lắc đầu. “Lão Avari chỉ thông báo cho anh biết thời gian và địa điểm để tới gặp hắn thôi. Đó là lý do tại sao anh phải tới bữa tiệc này. Bởi vì anh không thể tự mình liên lạc với gã Everett.” – Anh vội nói tiếp khi thấy tôi định mở miệng chen ngang – “Cả Fuller cũng vậy. Anh đã hỏi cậu ta rồi. Thường là do gã Everett chủ động gọi cho cậu ấy và hẹn gặp. Số điện thoại của hắn luôn là *Không xác định*.”

Anh Nash xoa xoa hai tay vào nhau để giữ ấm. Mặc dù đã có thêm cái áo khoác của anh nhưng tôi cũng đang muốn chết cóng bên cạnh anh. Một phần trong tôi chỉ muốn ngồi sát vào gần anh để xin chút hơi ấm nhưng lý trí mách bảo tôi vẫn chưa sẵn sàng để tha thứ cho anh.

“Vậy là lão Avari sẽ được hưởng lợi từ những nỗi đau mà hấn gây ra còn gã Everett thu được tiền.” – tôi nhích tiếp ra sát mép ghế để tránh xa khỏi anh – “Nhưng anh lại không bị hành hạ như kiểu anh Doug và anh Scott.” – Bởi vì anh ấy không phải là con người – “Và anh cũng chẳng có tiền. Thử hỏi lão Avari định lấy được gì từ anh?”

Anh Nash cúi gầm mặt nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt vào mép ghế. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

“Hắn đã có được rồi đúng không?” – Tôi không chắc là mình muốn biết câu trả lời, nhưng tôi vẫn phải hỏi – “Anh đã trả cho hấn bằng cái gì vậy Nash?”

Anh lắc đầu. “Kaylee, em không muốn...”

“Bán thuê?” – Tôi quay hấn người sang tra hỏi anh – “Anh không phân phối “hàng” hộ hấn đấy chứ hả?”

“Không!” – Anh chìa tay qua xoa nhẹ lên lưng tôi – “Không phải như vậy đâu em.”

“Thế thì là cái gì?” – tôi hất tay anh ra khỏi lưng mình, chờ đợi câu trả lời trung thực từ phía anh – “Anh đã lấy gì để trả cho hấn?”

Anh thở dài. “Các cảm xúc, trong quá khứ.”

“Cái gì cơ?” – Tôi có cảm giác như cái trán của mình như muốn nứt ra làm đôi – “Anh nói vậy nghĩa là sao? Anh trao cho hấn cảm xúc của mình ỉ hả? Vì thế anh không còn chút cảm giác gì nữa?” Nỗi khiếp sợ dâng trào trong tôi giống như khi tôi cảm nhận được cái chết đang đến gần.

“Không, không phải các cảm xúc hiện tại của anh.” – Anh Nash trấn an tôi nhưng vẻ buồn rầu trong mắt anh lại chẳng hề ăn nhập gì với lời nói của anh, vì thế thay vì cảm thấy yên tâm tôi lại chỉ càng thấy khiếp sợ hơn mà thôi – “Những cảm xúc trong các ký ức của anh.”

“Hắn đang ăn dần ăn mòn ký ức của anh sao?” Tôi không thể nghĩ ra được còn kiểu xâm phạm đời tư nào khủng khiếp hơn thế. Anh Nash đang cho đi những ký ức đã tạo ra anh ngày

hôm nay.

Người mà tôi đã yêu.

Tôi rút tay khỏi túi áo, sờ lên mặt ghế lạnh cứng để biết chắc rằng mình vẫn đang ở trong thực tại. Trong cái thế giới nơi mà thức ăn là thức ăn, và các ký ức không thể bị lấy đi. Không thể bị xâm phạm.

“Không phải.” – Anh lắc đầu quầy quây, và đặt bàn tay ấm áp của anh lên tay tôi. Nhưng tôi lại có cảm giác anh đang lấy đi nốt chút ấm ít ỏi còn sót lại của mình thay vì tiếp thêm hơi ấm cho tôi – “Chỉ là các cảm xúc của anh về những ký ức đó thôi. Khi anh nghĩ về những gì xảy ra trong quá khứ, cảm xúc của anh không còn giống như chúng thực sự xảy ra. Đó là những cảm xúc *đã qua*.” – Anh đã cố mỉm cười để trấn an tôi nhưng đã thất bại. Một cách cay đắng – “Đằng nào thì anh cũng đâu cần tới chúng nữa đúng không nào?”

Mọi thứ đột nhiên tối sầm lại trước mắt tôi, tai tôi như ù đi không còn nghe thấy gì nữa. Cứ sốc quá lớn cùng nỗi hoảng sợ đang dần chia cắt tôi với thế giới thực tại. Và rồi hoảng sợ đang dần chia cắt tôi với thế giới thực tại. Và rồi đột nhiên mọi giác quan của tôi chột ủa về, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Ánh sáng chói lòa mắt tôi, cái lạnh khiến da thịt tôi tê cóng. “Anh nói anh không cần tới chúng? Anh không còn muốn nhớ lại những cảm xúc trong quá khứ ấy nữa?” Tôi rút phát tay lại và nhảy dựng khỏi cái ghế đá, và lần này anh đã không kịp nắm lấy tay tôi.

“Trong nhiều trường hợp đó lại là một điều may mắn đấy Kaylee ạ.” – Anh Nash tiếp tục giải thích, trong khi tôi phân vân không biết có nên bỏ đi hay không. Liệu điều đó sẽ khiến mối quan hệ của chúng tôi tốt lên hay xấu đi? Liệu tôi có nên cho hai đứa thêm thời gian để nhận ra rằng ngay từ đầu chúng tôi đã không nên đến với nhau. Tôi là người đã kéo anh sang Cõi Âm và khiến anh tiếp xúc với Hơi thở của Quỷ. Còn anh đã nói dối tôi và bỏ mặc tôi lại với anh Scott, người đã cố tìm cách cắt cổ tôi.

Có lẽ chúng tôi *không* thuộc về nhau...

“Nó giống như một thứ thuốc làm tê liệt dây thần kinh cảm giác của em. Những thứ từng khiến em bị tổn thương...” – anh nhún vai – “Giờ em không còn... cảm giác gì nữa.”

“Và anh thấy việc không còn cảm giác là một điều may mắn?” – Có người bình thường nào mà lại suy nghĩ vớ vẩn để có thêm một chút ký ức về mẹ mình không hả Nash? Cho dù đó là cảm giác khi mẹ em qua đời. Còn anh, anh lại sẵn sàng quăng đi quá khứ của mình!”

“Em hiểu sai rồi.” – Anh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu, mặc dù không khí lúc này càng lúc càng khô và lạnh – “Anh không hề mất đi ký ức của mình. Chúng vẫn còn nguyên đó.”

“Điều đó đâu có ý nghĩa gì nếu anh không thể cảm nhận được nó?” Từ khi sinh ra tới giờ, chưa bao giờ tôi cảm thấy nản lòng và thất vọng như thế này. Sao anh ấy có thể để cho lão Avari lấy đi một phần quan trọng như thế trong cuộc đời mình?

Anh Nash lại thở dài, sự bất lực và tuyệt vọng hiện rõ trên mặt anh. “Đó là cái giá duy nhất có thể chấp nhận được Kaylee ạ. Đó là tất cả những gì anh đồng ý thỏa hiệp với hắn. Em sẽ hiểu nếu em biết hắn thực sự muốn gì ở anh.”

Linh hồn của anh? Máu của anh? Hay sự phục vụ của anh? Nhưng tôi đã không hỏi. Đối với tôi, tất cả đều là những cái giá không chấp nhận được. Nhưng tôi chưa bao giờ ở vào vị trí của anh. Tôi sẽ chấp nhận đánh đổi cái gì để tự cứu mình khỏi độc tố của cây leo đỏ, nếu chúng tôi không kịp quay trở lại thế giới loài người? Hiển nhiên, không phải linh hồn của mình rồi. Nhưng liệu tôi có chấp nhận giao ra các ký ức cảm xúc để đổi lấy mạng sống của mình không?

Còn tùy thuộc đó là những ký ức nào...

“Đó là những ký ức gì hả anh Nash?” – Tôi lơ lửng không biết anh ấy thỏa thuận về những ký ức mà lão Avari được quyền lấy đi không – Tiết học làm gôm? Lần đi nhổ răng đầu tiên? Lần tự mình cưỡi xe đạp đầu tiên? Anh đã mất đi những gì vậy?”

Anh lặng lẽ lắc đầu. “Những ký ức mãnh liệt nhất.” – Cuối cùng anh mở lời – “Chỉ những cái thực sự quan trọng với anh mới đáng giá đối với hắn.”

Tôi lặng người nhìn anh, gần như thốt không nên lời. “*Chúng ta?*” Tôi nhắm mắt lại cố ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao lâu nay các vòng xoáy trong mắt anh thì thoáng đột nhiên dừng lại, thay vì xoay tròn đầy cảm xúc như trước đây. Những lúc đó liệu anh có còn nhớ được chút gì không? Hay anh chỉ đang cố nhớ lại cảm xúc từng có trước đây?

“Anh có còn nhớ cảm giác lần đầu chúng ta gặp nhau không? Ở CLB Taboo ý?” – tôi tiến lại, nhìn sâu vào trong mắt anh Nash, để kiểm tra suy đoán vừa rồi của mình – “Khi anh tìm cách giúp em bình tĩnh lại để em không cất tiếng hét? Khi anh phát hiện ra em là ai? Rằng em cũng cùng giống loài như anh?”

Hai mắt anh Nash nhắm lại, nhưng các vòng xoáy trong mắt anh vẫn đứng im bất động. Không còn những chuyển động của màu nâu và màu xanh mà tôi hằng yêu thích.

Tôi nuốt nước bọt. “Còn cảm giác khi anh hôn em lần đầu tiên thì sao?”

Anh Nash nhắm mắt lại để tôi không nhìn thấy sự thật trong mắt anh. Một cơn giận dữ mới trỗi dậy trong tôi. *Ôi không!* Sao ngay cả cái ký ức ấy anh cũng có thể vứt đi được? Không lẽ những ký ức quý giá, thiêng liêng nhất đối với tôi lại không bằng một liều hít của anh?

Ngoài chúng ra anh còn bán đi những gì nữa?

“Vậy còn cảm giác khi bố anh qua đời thì sao? Và cả khi anh Tod qua đời nữa? Anh có còn nhớ cái cảm giác của anh khi em sắp chết không?” Tôi hỏi chốt lại một câu cuối cùng. Và chính cái lắc đầu của anh, cùng những giọt nước mắt lăn dài trên má đã đặt dấu chấm hết cho giới hạn chịu đựng của tôi.

“Tất cả đều đã không còn, Kaylee ạ.”

Và tôi cũng vậy.

Tôi cởi áo khoác ra và thả xuống ghế, rùng mình trước cái lạnh như cắt da cắt thịt của buổi mùa Đông lạnh giá.

“Kaylee, anh xin em...” Trong cơn tuyệt vọng, anh cố dùng sức Ảnh hưởng níu kéo tôi lại nhưng sự mất mát của bản thân tôi quá lớn – một người bạn trai nhớ được *tại sao* anh ấy yêu tôi – nên không còn có thể bị ảnh hưởng nữa.

Tôi lau nước mắt trên đôi má đang tê cóng vì lạnh, rồi mở cổng đi thẳng ra xe. Đi tìm cô bạn thân loài người của tôi, người có thể xoa dịu bằng kem và mấy món ăn vặt, mặc dù cậu ấy sẽ không bao giờ hiểu được nguồn cơn nỗi đau đớn của tôi.

Đột nhiên, một cơn hoảng sợ ập đến, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể tôi ngay khi tôi vừa nhìn thấy ô tô của mình, đang đậu cách đó hai tòa nhà. Giây phút tôi nhìn thấy bóng người đang ngó qua cửa kính trước ô tô cũng là lúc cái bóng đêm kinh hoàng quen thuộc bắt đầu len lỏi dọc cột sống lưng tôi, vươn những ngón tay bóng rắt cào cấu cổ họng tôi.

Ánh sáng yếu ớt từ cái đèn đường rọi thẳng vào quả bóng màu đỏ tươi đang nằm gọn trong đôi tay nhợt nhạt kia nhưng bóng tối đã phủ lấy gần kín nửa người trên và che mờ khuôn mặt của người đó. Tại sao Emma có thể bỏ lại quả bóng trong xe mà không trông chừng như thế?

“Kaylee, cậu không sao chứ?” – Emma hối hả từ trong nhà anh Doug chạy ra – “Anh Nash đâu?”

Tôi lắc đầu và cắn chặt hai hàm răng, ngăn không cho tiếng hét báo tử thoát ra. Nó quẩn quanh cổ họng tôi như một chiếc găng tay gai tua tủa và tôi có cảm giác như máu đang tủa ra trong họng. Linh cảm lần này quá mạnh, người đó sắp chết đến nơi rồi.

Tôi đánh mắt về phía xe ô tô và ra hiệu với Emma bằng ánh mắt. Nhưng cậu ấy không phải là anh Nash. Cậu ấy không thể hiểu được.

“Chuyện gì thế, Kaylee?”

Không còn cách nào khác, tôi đành quay lưng chạy thực mạng về phía ô tô của mình. Lần đầu tiên trong đời tôi lại chạy về phía cái chết như thế này, bởi tôi biết nỗ lực của tôi sẽ không vô nghĩa. Anh Nash từng nói những cái chết gây ra bởi các yếu tố đến từ Cõi Âm là không được định trước, vì thế dù người đó là ai, nếu Hơi thở của Quỷ là vấn đề, thì tôi có thể cứu anh ta – nếu tới đó kịp lúc.

Tôi vừa chạy qua căn nhà đầu tiên thì nghe thấy có tiếng mở cửa từ phía sau. “Có chuyện gì thế?”. Anh Nash gọi với theo tôi.

“Em không biết!” – Emma hoảng hốt kêu lên – “Cậu ấy không chịu nói gì với em!”

Và chỉ ngần ấy thông tin là đủ với anh Nash.

“Kaylee, dừng lại!” – anh hét ầm lên, đuổi theo tôi – “Đợi đã!” Nhưng tôi không thể dừng lại. Tôi đã không thể cứu anh Nash. Tôi đã không thể cứu anh Scott. Nhưng tôi có thể cứu người này.

Chín mét. Nước mũi tôi chảy ròng ròng và cổ họng tôi bỏng rát.

“Em đứng yên đó.” – anh Nash ra lệnh cho Emma, nhưng các bước chân của anh vẫn không hề chậm lại – “Kaylee, dừng lại đã!”

Sáu mét. Bóng người đang dựa vào xe tôi bắt đầu hiện dần ra, và qua màn sương mù dày đặc tôi nhận ra một khuôn mặt quen thuộc. Anh ta giờ quả bóng bay lên. Sợi dây thun rơi xuống đất.

Ba mét. Quai hàm tôi đau buốt vì cắn răng quá chặt. Cổ họng tôi có cảm giác như vừa nuốt

phải những mảnh dao lam sắc nhọn, do phải kìm nén khúc hát linh hồn cho người thanh niên kia. Hai tay tôi nắm chặt lại hai bên hông, và tôi dùng hết sức bình sinh để chạy tiếp. Và giờ tôi đã có thể nghe thấy tiếng anh ta.

“Hudson, ông cũng ma lạnh thật, dám giấu cả tôi.” – Một nụ cười hớn hở nở rộng trên môi anh ta – “Tôi sẽ trả ông sau...”

“Không!” – từ phía sau tôi, anh Nash hết âm lên, nhưng tôi không hề quay lại. Không có thời gian – “Nó quá mạnh!”

Nhưng anh Doug đã nhét quả bóng vào miệng, hít một hơi thật sâu và dài.

Miệng anh ấy cười tươi, kể cả khi anh ấy bắt đầu co giật...

CHƯƠNG 17

“KHÔNG!” ANH NASH HẾT ẦM LÊN, và mọi thứ xung quanh giống như thước phim quay nhanh vùn vụt trôi qua trước mắt tôi, khiến đầu óc tôi choáng váng.

Anh Doug giật liên hồi và đổ gục vào thành xe. Mấy lọn tóc nâu xòa xuống đôi mắt mở to vô hồn của anh, nắm đầu ngón tay bấu chặt lấy quả bóng làm Hơi thở của Quỷ xì ra dưới dạng hơi màu trắng. Tôi vội phanh gấp lại và chỉ cách anh chưa đầy nửa mét, một tay giơ lên che miệng để đè nén tiếng thét vào bên trong. Có điều tôi không thể nhịn thở lâu hơn được nữa và cần phải làm đầy hai lá phổi đang sắp cạn khô của mình.

Đột nhiên, hai cánh tay to khỏe nắm chặt lấy tay tôi từ phía sau và nâng bổng cả người tôi lên. Trời đất như chao đảo trước mắt khi tôi ngửa mặt hít một hơi thật sâu. Đó là một thứ không khí trong trẻo và lạnh. Và sạch. Đôi tay ấy đẩy tôi về phía trước làm tôi chơi vơi, bước loạng choạng trên sân nhà hàng xóm, trước khi ngã sấp mặt xuống thảm cỏ lạnh ngắt.

Cú chạm đất không lấy gì làm duyên dáng đó của tôi khiến mồm tôi bật mở và tiếng thét vu thoát ra khỏi cổ họng tôi, kêu gọi linh hồn của anh Doug khi nó sắp sửa rời khỏi cơ thể của anh ấy.

Anh Doug ngã nhào ra phía trước, nằm vắt người trên vỉa hè, và không ngừng co giật. Bóng tôi mờ đục tiếp tục vờn quanh cơ thể anh.

Cùng lúc đó, màn sương của Cõi Âm từ đâu buông xuống, nuốt chửng lấy thế giới của tôi.

Anh Nash túm vội lấy quả bóng bay trên tay anh Doug và thắt nút lại. Sau đó, anh quỳ xuống trước mặt anh Doug, đặt hai ngón tay lên cổ anh ấy để bắt mạch, và không hề gặp trở ngại gì với màn sương mà anh không thể nhìn thấy.

Duy chỉ có tôi là nhìn thấy cả hai tầng hiện thực ấy. Tôi ước sao có thể tách rời chúng ra, và đẩy lùi màn sương xám xịt kia đi. Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm lúc này là hét.

“Không!” – Emma quỳ sụp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy tai, người gật về phía trước – “Không!” – Emma tiếp tục gào lên, nhưng tôi không thể nghe thấy cậu ấy nói gì qua tiếng thét của mình. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má tôi.

Anh Nash ngẩng mặt lên nhìn tôi.

Ánh mắt anh hiện rõ sự đau đớn, hối hận, mặc cảm tội lỗi, và nỗi khiếp sợ. Anh bỏ người

bạn vẫn đang co giật trong màn sương và bước tới quỳ xuống bên cạnh tôi. Anh xoay hẳn người tôi về phía anh để tôi không phải nhìn thấy anh Doug nữa. Môi anh chạm nhẹ lên vành tai tôi nhưng tôi không thể nghe thấy tiếng anh. Anh đang không hề dùng tới sức ảnh hưởng của mình. Bởi vì tôi đã từng bảo anh không được làm như vậy

Anh gần như đã phải hét vào tai tôi, trong khi Emma đang khóc sụt sùi bên cạnh, nhưng tôi vẫn không nghe thấy gì hết. Nhưng tôi có thể đoán được anh muốn nói gì với tôi. *Hãy thu nó lại. Em có thể làm được mà, Kaylee. Em phải để cậu ấy đi thôi.*

Chuyện này thật quá khó đối với tôi. Khi không có sự giúp đỡ của anh Nash. Nhưng tôi không thể để giọng nói của anh quay trở lại trong đầu mình.

Tôi nhắm nghiền mắt lại và dùng cả hai tay bịt miệng lại, nhưng không được. Tôi có thể cảm nhận được làn sương xám xịt đang mơn trớn trên da thịt mình. Tôi cố bắt bản thân ngậm chặt miệng lại nhưng không hiểu sao tiếng thét vẫn tiếp tục rỉ qua đôi môi mím chặt, và cào cào cổ họng tôi. Cuối cùng, tôi đành gồng mình nuốt vào bên trong, để mặc cho tiếng thét cào xé cổ họng như một bầy ong bắp cày nổi giận.

Khi tôi mở mắt ra, màn sương mù đã biến mất. Anh Nash vẫn đang chăm chú nhìn tôi. Anh Doug vẫn đang giật liên hồi. Và Emma vẫn đang ngồi khóc thút thít. “Em có thể lái xe được không?” Anh lo lắng hỏi tôi và tôi gật đầu, thấy mừng vì đã có thể nghe thấy tiếng anh. Tôi cũng không dám chắc là mình có thể lái xe hay không, khi mà khúc hát báo tử cho anh Doug vẫn đang muốn nuốt chửng lấy tôi từ bên trong, nhưng Emma đã uống bia nên không được lái xe.

Vì thế hoặc là tôi lái hoặc bắt taxi.

“OK.” – Anh quay sang xốc Emma dậy bằng cả hai tay – “Emma, em cần phải bình tĩnh lại. Cậu ấy vẫn còn sống và anh sẽ làm mọi cách để giúp cậu ấy.” – Nhưng cả anh và tôi đều hiểu anh Doug sớm muộn gì cũng chết. Trước giờ dự cảm của tôi chưa bao giờ sai. Có điều Emma không hề biết điều đó. – “Nhưng anh cần em và Kaylee rời khỏi đây trước khi cô ấy lại cất tiếng thét lần nữa.” Anh vừa nói vừa đẩy Emma vào trong xe và đóng cửa lại.

“Hãy về thẳng nhà Emma.” – anh vòng qua mở cửa xe cho tôi, trong khi tôi vẫn dùng tay bịt chặt lấy miệng – “Nhớ đi chậm thôi. Anh sẽ gọi điện cho em sau.”

Tôi gật đầu. Tôi sẽ trả lời điện thoại của anh, mặc dù bọn tôi vừa có một trận cãi nhau nảy lửa, bởi vì mọi chuyện giữa tôi và anh Nash không chỉ đơn giản là “chia tay và làm lành”. Đối với chúng tôi, đó là sống hay chết.

Anh đóng cửa xe lại và tôi dùng tay còn lại vặn chìa khóa nổ máy xe ô tô. Sau đó tôi nắm lấy vô lăng và nhấn ga. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy qua kính chiếu hậu trước khi rẽ vào góc

phố là lúc anh Nash quỳ xuống bên cạnh cậu bạn thân, rút điện thoại từ trong túi quần ra gọi. Vẫn chưa có ai phát hiện ra – toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong chưa đầy hai phút và tiếng hét của tôi đã bị tiếng nhạc át đi – nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có người lãng vãng qua và đây sẽ là bữa tiệc thứ hai trong tuần kết thúc trong thảm họa.

Khi xe tôi rẽ vào góc phố, cơn hoảng sợ bắt đầu dịu xuống và cổ họng của tôi cũng thấy bớt đau hơn. Đi thêm khoảng hai con phố nữa thì tôi đã có thể mở miệng và hít thở được bình thường.

Và phải tới khi đó tôi mới nhận ra là Emma vẫn đang khóc thút thít bên cạnh mình.

Cô bạn thân của tôi đang ngồi co ro một góc, hai chân co lại trước ngực, dây an toàn chưa hề thắt, thái dương bên phải thì sát vào cửa kính lạnh ngắt. Đôi vai cậu ấy run lên theo tiếng nấc nghẹn ngào, thỉnh thoảng lại giơ tay lên quệt nước mắt.

“Cậu vẫn ổn chứ”? Tôi bật xi nhan xin rẽ, sau đó giảm ga dừng đèn đỏ.

“Không. Anh ấy chết rồi à?”

“Mình không biết.” – Tôi ước gì mình đang không phải lái xe để có thể quay sang xem Emma thế nào – “Nhưng dù cho anh ấy chưa chết bây giờ thì anh ấy cũng sớm phải chết.”

Emma quay hẳn người sang nhìn tôi, đôi mắt nâu mở to. Giọng đầy khẩn khoản. “Cậu không cứu anh ấy được à? Như cái lần cậu đã cứu mình ý?”

Tôi buồn bã lắc đầu, bất lực nhìn những giọt nước mắt đang rơi lã chã trên mặt cô bạn thân. Liệu lời giải thích tiếp sau đây của tôi có giúp cho cậu ấy thấy nhẹ lòng hơn không? “Emma, nếu bộ mình cứu anh ấy, ai đó khác sẽ phải chết thay cho anh ấy.” Bởi vì mặc dù chúng tôi không thể nhìn thấy họ, nhưng chắc chắn có một thần chết đang chờ sẵn gần đó để lấy đi linh hồn của anh Doug, và nếu chúng tôi định giành nó lại, họ sẽ đơn giản là bắt đi một linh hồn khác.

Ít ra đó là những gì tôi được biết về quy trình làm việc chính thống của các thần chết. Còn với trường hợp không chính thống họ xử lý như thế nào thì tôi không dám chắc nhưng tôi cũng không dại gì mà mạo hiểm. “Cậu, anh Nash và mình là ba người duy nhất có mặt ở đây, và mình không thể hy sinh bất cứ ai trong chúng ta để cứu lấy một người khác.” *Cho dù đó là bạn trai của cậu.* Nhưng tôi chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không nói ra.

“Nhỡ anh ấy chưa đến số phải chết thì sao? Giống như trường hợp của mình ý.”

OK, câu hỏi rất hay. Nhưng mà rất khó trả lời.

Tôi nhắm mắt lại và thở ra thật nhẹ. Tôi cũng đã từng bắn khoản điều tương tự. Nhưng cuối cùng thì ... “Điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết.” – Tôi giảm tốc độ ở ngã rẽ tiếp theo và bật xi nhan – “Cậu, và những cô gái đó, và chị Sophie, đáng ra không ai phải chết cả. Nhưng khi mình cứu cậu, mình vẫn khiến một người khác phải chết. Và mình không muốn lặp lại điều đó thêm một lần nào nữa.”

“Khoan đã....*Sophie* á?” – Emma trở mắt hỏi tôi, mặt đầy sửng sốt – “Sophie cũng đã từng chết rồi à?”

Thôi xong. “Ừ. Nhưng chị ấy không hề biết chuyện đấy, vì thế cậu nhớ đừng có nói với chị ấy nhé.”

“Cậu làm như mình thích nói chuyện với bà chị Sophie của lắm không bằng.” – Những giọt nước mắt vẫn *không* giấu được vẻ tò mò đang ánh lên trong mắt Emma – “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Tôi nhấn ga cho xe vượt qua ngã tư khi đèn mới chuyển sang màu vàng, sau đó lại giảm tốc độ về giới hạn cho phép. Bị cảnh sát bắt dừng xe trong khi hơi thở của Emma vẫn đang nồng nặc mùi bia sẽ không phải là một kết cục hay cho cái tuần tồi tệ nhất của cuộc đời tôi.

“Bác Val đã chết thay cho chị ấy.” Một sự hy sinh giống như mẹ tôi đã làm để cứu tôi. Chỉ có điều ngay từ đầu chính bác Val là người đã đẩy chị Sophie vào chỗ chết. Và nó đã phần nào làm giảm giá trị của sự hy sinh của bác ấy, trong mắt tôi.

“Hóa ra bác cậu chết là vì thế à?” Nãy giờ Emma quệt nước mắt nhiều quá làm mascara dây tèm lem ra tay áo.

Tôi nhún vai. “Chị Sophie cứ tưởng là chị ấy bị ngất đi vì quá sốc và khi tỉnh dậy thì thấy mẹ đã qua đời. Chị ấy không biết chuyện đó đã xảy ra như thế nào nhưng chị ấy biết mình có liên quan tới cái chết của mẹ chị ấy và đổ mọi tội lỗi lên đầu mình.” Mặc dù sự thật hoàn toàn không phải như vậy nhưng không ai, kể cả tôi, muốn nói với chị Sophie rằng mẹ chị ấy đã định trao đổi năm linh hồn vô tội để đổi lấy sắc đẹp và tuổi thanh xuân vĩnh cửu cho bản thân.

“Hèn gì mà con nhỏ đó ghét cậu như vậy...”

“Ờ.” Nhưng kể cả trước kia thì chị Sophie cũng có bao giờ tỏ ra quý mến gì tôi đâu.

Trong vài phút, Emma chỉ im lặng trầm ngâm nhìn qua cửa kính nhưng tôi có cảm giác cậu ấy không phải chỉ đơn giản là ngắm cảnh trời đêm. Cuối cùng, cậu ấy cũng quay ra hỏi tôi. “Kaylee này, quả bóng bay đó có chứa gì vậy?”

Tôi chớp mắt nhìn thẳng phía trước, và thở ra nhẹ nhẹ. “Một thứ mà cậu sẽ không muốn biết đâu.”

“Mình đã thấy cái cách anh Nash kéo giật cậu lại.” – Emma vừa nói vừa xoay ngang người sang đối diện với tôi – “Anh ấy thậm chí còn không muốn để cậu ngủi phải nó. Vì thế dù nó là gì đi chăng nữa nhưng chắc hẳn phải rất đáng sợ.”

“Chính xác đấy.” Vậy mà anh ấy vẫn chẳng ngần ngại hôn tôi và phả thứ hơi thở đó vào mặt tôi trong suốt thời gian vừa qua. Thử hỏi trong lòng anh thực chất tôi chiếm được bao nhiêu phần?

“Đáng ra mình phải ngăn anh ấy lại!” – Emma rên rỉ kêu lên – “Mình biết rõ là anh ấy đang lạm dụng thứ ấy nhưng vẫn để mặc cho anh ấy làm!” Trái tim tôi như muốn vỡ tan thành trăm mảnh khi chứng kiến sự dằn vặt đau khổ của cô bạn thân.

“Emma, cậu đâu thể làm gì để ngăn anh ấy được.” Emma thì không nhưng anh Nash và tôi thì có. Tôi đã không thể cứu anh Scott và anh Doug nhưng vẫn chưa quá muộn để cứu anh Nash. Bất kể anh ấy đã làm ra chuyện gì thì tôi cũng phải cứu lấy anh ấy. Tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân nếu tôi để anh có kết cục giống như hai người bạn thân của anh.

“Mình cần phải có mặt ở đó.” – Đột nhiên Emma ngồi thẳng dậy trên ghế - “Cậu có thể đưa mình tới bệnh viện được không? Có thể anh ấy vẫn chưa chột và mình cần phải có mặt ở đó. Mình biết chuyện này nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn, hai bọn mình cũng chẳng phải yêu đương gì cho cam, nhưng mình thấy thật tồi tệ nếu cứ bỏ mặc anh ấy mà đi như vậy.”

Tôi lặng lẽ lắc đầu và cho xe rẽ vào phố nhà Emma. Chuyện đó không hề ngớ ngẩn một tẹo nào. Nhưng Emma này, họ sẽ không cho phép cậu vào thăm bệnh nhân đâu. Cậu đâu phải là người thân của anh ấy.” – Và người thân của anh Doug, theo như tôi được biết chỉ có bố và mẹ kế, vẫn đang du lịch ở tít tận New York. Không lẽ anh Doug sẽ phải chết trong cô đơn hay sao? Chắc chắn anh Nash sẽ dùng sức Ảnh hưởng của mình để vào trong phòng... - “Hơn nữa giờ cậu trong tình trạng thế này làm sao xuất hiện ở một nơi đang tràn ngập cảnh sát được.”

Emma thở dài ngồi sụp xuống ghế, đúng lúc tôi dừng xe lại trước cổng nhà cậu ấy. Trong nhà đèn điện tối om.

“Mọi người đâu hết rồi?” Tôi tắt máy và rút chìa khóa ra khỏi ổ.

“Chị Traci đi làm, còn chị Cara đang đi dự tiệc Giáng sinh với hội bạn đại học.” – Emma thủng thẳng nói. Tôi cũng không hy vọng là sẽ gặp hai bà chị của Emma ở nhà vào tối thứ Sáu, nhưng tôi chỉ lo bị mẹ cậu bắt gặp rước khi kịp giặt sạch cái áo sơ mi và đánh răng sạch sẽ – “Còn mẹ mình thì đi hẹn hò, cậu tin nổi không?”

Tôi cũng hơi bất ngờ khi thấy Emma có thể đi lại tỉnh táo như vậy. Có vẻ như cú sốc vừa rồi đã khiến cho đầu óc cậu ấy tỉnh hoàn toàn.

Tôi lấy cái túi xách trong xe ra – giờ đã thiếu mất một cái áo thun sạch – và bấm nút khóa xe. Emma loay hoay lục túi tìm chìa khóa nhưng rồi sức nhớ ra là tôi đang cầm. Tay cậu ấy run đến nỗi không dứt được chìa khóa vào trong ổ, vì thế tôi đành tự lấy chìa khóa mở cửa.

“Mình thấy thật vô dụng!” – Emma đi vào trong nhà và nằm vật ra ghế, trong lúc tôi chốt cửa – “Bất lực. Thất vọng và ... yếu đuối!” Vừa nói cậu ấy vừa đâm vào thành ghế, mạnh đến nỗi tôi không mấy ngạc nhiên khi tay cậu ấy bọt hết cả da và rỉ máu.

Tôi với lấy hộp khăn giấy trên bàn và đưa cho cậu ấy. “Nghe chẳng giống cậu tẹo nào.”

“Mình nói thật đấy.” – Emma rút lấy một tờ giấy và thấm vết thương trên tay – “Rút cuộc thì cậu biết ai đó sắp chết để làm gì nếu cậu không thể làm gì ngăn nó lại? Sao cậu có thể chịu được nhỉ?” – Cô nàng mím chặt môi nhìn tôi – “Tất cả những chuyện chết chóc này... Sao cậu có thể giữ được nó trong lòng một mình thế hả Kaylee?”

Tôi cởi giày ra và xếp ngay ngắn lên tủ giày, sau đó ngồi xuống dựa đầu vào vai cô bạn thân. “Có người nào cậu quen mà đã chết không?” Bố mẹ cậu ấy đã ly dị khi Emma mới bốn tuổi, nhưng tôi biết chắc là bố cậu ấy vẫn còn sống. Ở một nơi nào đó.

“Mỗi Roger thôi.”

“Roger là ai?”

“Con chuột hamster mà nhà mình nuôi năm mình bảy tuổi. Nó có được tính không?”

“Mình không nghĩ thế.” Tôi xem chút nữa thì bật cười trước sự thật thà của Emma. Nhưng

tôi đã kìm lại được bởi vì không muốn làm cậu ấy phật lòng. Tôi hiểu Emma yêu Roger đến thế nào.

“Thế thì không.” – Emma co hần một chân lên ghế và quay sang hỏi tôi – “Và mình càng chưa bao giờ *nhìn* vào ai đó mà biết được là anh ta có sắp chết hay không. Làm sao cậu có thể chịu đựng được chuyện này nhỉ?” Khi ấy tôi chỉ muốn nói cho Emma biết rằng: Tôi không thể. Nếu không có sự giúp đỡ của anh Nash.

“Nó cũng chẳng dễ dàng gì.” – Tôi đứng dậy và kéo cả hai tay Emma lên – “Hay nói đúng hơn là cực kỳ kinh khủng. Nhà cậu có kem không?”

“Có.” – Emma đưa tay quạt nước mắt và chỉ vào trong bếp – “Chị Traci vừa bị bạn trai đá ngày hôm qua. Người thứ tư trong năm nay rồi đấy.” – Thật khó hiểu, ba chị em nhà Marshall đẹp ngời ngời như thế này cơ mà – “Trên tủ đá có một hộp kem Phish Food đấy.”

“Tuyệt! Cậu chọn phim đi, mình đi lấy kem.”

Emma ngáp ngừng gật đầu rồi đi ra chỗ chồng đĩa DVD ở cuối phòng. “Nhớ mang hai cái thìa nhé!” Cô nàng vừa chọn phim vừa gọi với theo.

Trong suốt nửa đầu phim – một bộ phim tình cảm hài lãng mạn có thể dễ dàng đoán được kết cục – chốc chốc Emma lại liếc nhìn cái điện thoại của tôi, nóng lòng đợi tin tức từ anh Nash.

Nhưng điện thoại của tôi không hề reo.

Khi những dòng chữ cuối phim hiện lên thì Emma đã thiếp đi lúc nào không hay, thìa kem vẫn đang nắm chặt trên tay làm rỏ cả kem sô-cô-la lên chiếc áo mượn tạm của tôi. Lúc tôi nhổm dậy định tắt TV, thì đột nhiên cái thìa trên tay cậu rớt xuống sàn. Thế là tôi đành bước xuống, cầm cả hai cái thìa và hộp kem trống trơn mang cất vào trong bếp.

Đồng hồ trên lò vi sóng chỉ một giờ sáng và bác Marshall vẫn chưa thấy về. Tôi cũng không rõ với người lớn thì có quy định khung giờ cụ thể nào không.

Tôi mở tủ lạnh lấy một lon Coke và loẹt quẹt quay vào trong phòng của Emma. Tôi nhào người sang, rón rén với lấy cái điện thoại trên bàn trang điểm bên phía Emma đang nằm, để gọi anh Nash, thì đột nhiên hai mắt cậu ấy mở trừng ra.

Hoảng hồn, tôi nhảy dựng ra đằng sau hét ầm lên. “Emma, cậu bị làm sao thế?” – Nhưng kể

cả khi hai mắt của cậu ấy chớp chớp, mắt cậu ấy vẫn áp chặt xuống gối, mắt mờ màng nhìn vào vô định. Cậu ấy không hề nhìn tôi hay bất cứ thứ gì khác. – “Emma ới?”

Và rồi cậu ấy ngồi bật dậy, lưng thẳng đơ, chớp mắt nhìn tôi, sau đó quay đầu nhìn xung quanh phòng như thể lần đầu tiên đặt chân đến đây. Lại thêm một điều kỳ quặc nữa tôi chưa bao giờ chứng kiến, trong cuộc đời mình.

Ở cả hai thế giới.

“Emma, là cậu đúng không?” Tôi từ từ tụt xuống khỏi giường, điện thoại nắm chặt trong tay, một cảm giác lạ lung, khó tả dấy lên trong lòng tôi.

“Không hẳn...” Một giọng trầm đục, *không hề quen thuộc*, thốt ra từ miệng cô bạn thân của tôi.

Mạch máu trong người tôi đông cứng lại, trái tim tôi gần như ngừng đập. “Vậy thì là ai?”

“Tôi là Alec. Hiện diện qua Emma Dawn Marshall.”

Hiện diện qua...?

Chuyện gì thế này...

“Anh là ai, anh đang làm cái quái quỷ gì *trong* người bạn tôi thế?” Tôi vội lui xa khỏi giường, tay còn lại quờ quạng ra đằng sau để phòng trừ không vấp vào vật gì đó và ngã. Một phần trong tôi – hay nói đúng hơn là phần lớn trong tôi - chỉ muốn lao thật nhanh ra khỏi phòng. Nhưng tôi không thể bỏ mặc Emma một mình với ... gã đang nói chuyện thông qua cậu ấy. Đang nhập vào cậu ấy.

“Tôi xin lỗi vì đã liên lạc với cô thông qua một người trung gian như thế này nhưng quá thực hiện tại tôi không có nhiều lựa chọn.” – Emma nói bằng giọng của Alec và hiệu quả âm thanh không được khớp cho lắm, giống như kiểu lồng tiếng phim nước ngoài không chuẩn. Chỉ có điều cả người diễn viên và người lồng tiếng đều đang nói cùng một thứ ngôn ngữ - “Tôi xin hứa là bạn cô sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì. Có thể lúc tỉnh dậy cô ấy sẽ cảm thấy hơi buồn ngủ và mất phương hướng một chút nhưng ngoài ra thì không có gì phải lo lắng.”

Đầu óc tôi hỗn loạn với hàng trăm giả thiết về những gì tôi đang nhìn và nghe thấy. Emma đang nói chuyện với tôi bằng *lời của một người khác*. Cậu ấy đang bị trưng dụng làm cái míc

sống – làm người trung gian – cho gã có tên là Alec này.

Và đột nhiên tôi chợt hiểu ra một sự thật còn khủng khiếp hơn. Mặt tôi tái mét, cắt không còn giọt máu.

Anh Nash từng nói gã Avari đã liên lạc với anh qua một người trung gian – bằng cách nhập vào một ai đó trong thế giới của chúng tôi. Và trong vài lần tiếp đi bên cạnh anh Nash, lần nào tôi cũng thức dậy trong tình trạng lơ mơ, mất phương hướng, không rõ mình đang ở đâu, kể cả những lần anh ghé qua nhà thăm tôi, khi tôi đang bị phạt cấm túc. Chỉ tính riêng trong tuần vừa rồi, chuyện đó đã xảy ra trên đường tôi đi làm, tôi ngủ thiếp đi trong giờ ăn trưa ở bãi đỗ xe...

Khôngggg!

Hai tay tôi nắm chặt lại hai bên hông, như muốn bóp nát cái điện thoại trong tay. Nỗi tức giận và sự sợ hãi ập đến trong tôi như tiếng sấm giạt trên bầu trời, vừa tối tăm vừa đáng sợ. Kèm theo đó là cảm giác đau đớn tột cùng vì bị phản bội.

Tôi chính là người trung gian giữa anh Nash và lão Avari. Gã tà ma độc ác ấy đã sử dụng tôi như là cái máy bộ đàm cá nhân của lão.

Và anh Nash để yên cho lão làm như vậy

CHƯƠNG 18

“ĐI RA!” - Tôi liếc mắt nhìn quanh phòng của Emma để tìm xem có vật gì có thể dùng làm vũ khí hay không. Nhưng rồi sức nhớ ra là tôi không thể động tới tà ma ấy nếu không muốn Emma bị thương - “Hãy ra khỏi người cậu ấy ngay! Cậu ấy không liên quan gì tới mấy chuyện này! Emma là con người và cậu ấy cũng không biết gì về tà ma, hay Cõi Âm, hay Hơi thở của Quỷ, hay bất cứ thứ gì liên quan tới cái thế giới quái quỷ của các người.”

Mục đích của việc không cho Emma biết về những chuyện này là để giữ cho cậu ấy được an toàn. Vậy mà tại sao giờ cậu ấy lại đang nói chuyện với tôi qua giọng nói của một tà ma? “Mối liên hệ” giữa Emma và kẻ đang nhập vào cậu ấy là thế nào? Và tôi thì có quan hệ gì với lão Avari?

Cặp lông mày được chăm sóc cẩn thận của Emma nhướn lên đầy ngạc nhiên. “Thế giới quái quỷ của tôi...?” - Và rồi cậu ấy mỉm cười, như chợt hiểu ra vấn đề. Mặc dù tôi đã rất nhiều lần nhìn thấy Emma cười nhưng chẳng hiểu sao nụ cười của cậu ấy lúc này thật chẳng giống bình thường chút nào - “Cô nghĩ tôi là một tà ma.” Đó không phải là một câu hỏi, và nghe giọng của gã Alec có vẻ bất ngờ không kém gì sự ngạc nhiên trên nét mặt của Emma.

Anh ta chậm rãi lắc đầu Emma, nụ cười chung của họ phai dần chuyển thành vẻ u sầu đầy cay đắng. “Tôi là con người. Nhưng tôi không may bị kẹt lại trong Cõi Âm.”

Quá bất ngờ trước thông tin vừa nghe được, tôi loạng choạng bám vào mép bàn học của Emma để giữ thăng bằng.

Anh ta định đứng dậy trên đôi chân của Emma nhưng tôi vội giơ tay ra chặn lại. “Hãy ở yên đó!”

“Nếu điều đó khiến cô thấy thoải mái...” Anh ta nhún vai và ngồi lại xuống giường.

Làm sao tôi có thể thấy thoải mái trong tình cảnh như thế này.

“Anh nói dối.” - Tôi nắm chặt lấy cái điện thoại trong tay, cố gắng không để anh ta nhìn thấy nó - “Anh không phải là con người.” Không thể nào, bởi vì con người không thể tồn tại trong Cõi Âm với linh hồn và thể xác vẫn là một được.

Điều đó đồng nghĩa với việc một là tay Alec này đang nói dối; hai là không có linh hồn. Và ba là còn nhiều điều kỳ lạ nữa ở Cõi Âm mà tôi chưa biết.

Nhưng tôi đoán là khả năng thứ ba.

“Không phải hoàn toàn là con người.” - Alec thừa nhận, nghiêng đầu Emma sang một bên - “Nhưng tôi thề với cô là tôi không hề có ý làm hại bất ai trong hai người.” - Tôi khịt mũi tỏ vẻ không tin và anh ta nói tiếp, nhần tí cái trán của Emma lại - “Nếu tôi muốn hại cô ấy, tôi bắt cô ấy uống cả vốc thuốc hoặc tự lấy dao cứa cổ rồi.” - Lúc Alec giơ tay lên làm động tác cứa cổ, đột nhiên tôi lạnh hết cả sống lưng - “Nhưng đó không phải là lý do tôi có mặt ở đây.”

Anh ta nói vậy nhưng sao tôi vẫn chẳng thấy an tâm hơn chút nào.

“Thế anh là gì? Ngoài một nửa con người ra?” Tôi rất muốn thả cái điện thoại xuống để rảnh tay chống đỡ nếu bị tấn công. Và bảo vệ Emma. Nhưng đây là thứ duy nhất để tôi liên hệ với thế giới bên ngoài. Với thế giới loài người.

Alec khoanh hai tay Emma lại trước ngực, có vẻ như đã dần thích ứng hơn với cơ thể mượn tạm này. Nhưng nét mặt của cậu ấy đang hiện rõ vẻ giận dữ và oán hận. Một nỗi hận thù đã được nung nấu trong lòng từ rất lâu. “Tôi là người đại diện của một tà ma trong thế giới Cõi Âm.”

“Người đại diện?”

Alec nhăn mặt lại, không hề che giấu sự căm ghét với chính bản thân.

“Nói tóm lại tôi vừa là nô lệ, vừa là cái thùng dự trữ năng lượng. Kiểu như một viên trợ lý mà cô có thể ăn ý.”

“Ăn á?” Tôi hốt hoảng thốt lên, và Alec gật đầu, đưa tay vén mấy lọn tóc đang xòa vào mắt Emma.

“Tất nhiên không phải ăn tươi nuốt sống rồi. Hơn nữa chúng tôi không ăn kiểu đó.” - Emma nhún vai - “Đúng là cũng có không ít tà ma thích ăn thịt người thật. Nhưng may mà chủ nhân của tôi không có thói quen đó. Ông ta sử dụng tôi như một chai nước tăng lực.” - Alec nói tiếp - “Một thứ đồ uống khẩn cấp khi không có đủ năng lượng còn người chảy từ thế giới của cô.”

Khiếppppp! Hèn gì mà nỗi oán hận của Alec nghe sâu thẳm như vậy.

“Tôi rất lấy làm tiếc vì anh phải chịu đựng một cuộc đời như vậy.” - Tôi liếc mắt nhìn qua cái đồng hồ trên bàn - 1h08 sáng. Hy vọng bác Marshall đừng về nhà vội, trước khi tôi tống cổ

được vị khách không mời này đi - “Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới Emma?”

“Cô ấy thì không. Nhưng cô thì có.” - Alec mỉm cười như thể đáng ra tôi nên thấy hân hạnh vì điều đó - “Và Emma là người trung gian đang rảnh rỗi nhất.”

“Cậu ấy đâu có rảnh rỗi!” - Tôi vặc lại - “Cậu ấy đang ngủ đấy chứ.” - Và rồi tôi nhớ lại chuyện mình đã ngủ thiếp đi lúc anh Nash lái xe chở tôi đi làm hôm Chủ Nhật tuần trước - “Có phải anh đã làm cho cậu ấy buồn ngủ không?”

Alec lắc đầu buồn bã. “Cái đó vượt quá khả năng của tôi. Người đó phải đã đang mệt sẵn rồi, và chúng tôi cùng lắm cũng chỉ là đẩy nhẹ cho họ chìm vào giấc ngủ nhanh hơn thôi. Lúc ngủ, trí óc của con người thường nhạy cảm hơn việc chia sẻ không gian cơ thể của mình.”

“Vậy là anh đã đẩy Emma ra khỏi cơ thể của cậu ấy?”

“Không hề.” - Alec bật cười - “Cô ấy vẫn còn nguyên trong đấy. Tôi chỉ đẩy cô ấy gọn vào một chút xíu thôi. Anh ta nhún vai, dường như không có chút áy náy gì về việc xâm phạm quyền tự do ý chí của người khác, giống y như anh Tod thường xuyên đi rình mò người khác qua những cánh cửa đóng kín - “Đang nào thì cô ấy cũng đang thiêu thiêu ngủ rồi.”

Tôi chịu không thể nào hiểu nổi những người - và không phải con người - cứ thản nhiên xâm phạm vào quyền tự do của người khác như đúng rồi. Mọi riêng tư cá nhân - cho dù là thân thể, tinh thần, hay tư gia - đều không phải là thứ có thể mang ra để đàm phán!

“Hãy ra khỏi Emma, và đừng bao giờ “đẩy cậu ấy” thêm một lần nào nữa!” - Tôi chống hai tay lên hông, cố tỏ ra cứng rắn cho anh ta sợ. Nhưng Alec thừa hiểu tôi sẽ chẳng dám động đến cô bạn thân của mình. - “Hãy tìm một người trung gian khác. Nhưng tốt nhất là hãy tránh xa khỏi các bạn của tôi và tôi!”

Alec thở dài cái thượt. “Tôi cũng muốn tìm một cơ thể nào đó khác lắm chứ - nhất là không có ngực vướng víu như thế này...” - Emma cúi xuống dòm ngực của chính mình như thể hôm nay mới nhìn thấy nó lần đầu tiên - “Nhưng rất tiếc là xung quanh cô không có nhiều người có thể sử dụng làm trung gian. Nhưng tôi thề với cô, bằng cả mạng sống và linh hồn của tôi, rằng nếu cô chịu giúp tôi - nếu cô chịu để hai chúng ta giúp nhau - tôi sẽ không bao giờ dùng tới người trung gian nữa.”

Tôi chớp chớp mắt nhìn Emma/Alec đầy kinh ngạc. “Anh muốn tôi giúp anh?”

Emma gật đầu. “Và giúp cả chính cô nữa.”

Càng lúc tôi càng thấy tò mò với người có tên là Alec này, mặc dù cũng rất muốn sớm giành lại cơ thể cho Emma. "Anh thì có thể giúp gì được tôi?"

Nụ cười của anh ta lập tức nở trên đôi môi xinh xắn của Emma. "Hoàn trả lại nguyên vẹn anh bạn trai của cô."

Cái gì của tôi cơ?

Mặt tôi thộn ra mất một lúc, không hiểu Emma/Alec đang định nói về ai. "Bạn trai của cô. Nash. Cô vẫn còn nhớ anh ta chứ? Không lẽ quên nhanh thế?"

Tôi run rẩy ngồi phịch xuống ghế, mặt cắt không còn giọt máu. "Ý anh là sao?"

Nụ cười trên môi Emma vụt tắt, cái trán của cậu ấy nhăn tít lại, lúc Alec đứng dậy tiến về phía tôi. "Ông chủ của tôi đang giữ bạn trai cô bên Cõi Âm. Tôi có thể giúp cô đưa anh ta về - để đổi lại một đường dẫn vào thế giới của cô."

Tôi choáng váng, ngồi lảo đảo trên ghế khi yêu sách của Alec bắt đầu ngấm dần. "Không!" - Tôi lắc đầu mạnh đến nỗi mắt như muốn long ra khỏi con người. Không thể có chuyện anh Nash đang ở bên Cõi Âm được. Tôi chỉ vừa mới gặp anh ấy ở bữa tiệc chưa đầy hai tiếng trước.

"Không, cô sẽ không đưa tôi sang đấy hay là không, cô không tin tôi?"

"Không, không thể có chuyện anh Nash đang ở bên Cõi Âm được." - Tôi đứng bật dậy - "Một mình anh ấy không thể đi qua bên đó."

Làm sao Alec biết tôi có thể đi qua Cõi Âm?

"À, anh ta có người giúp đỡ." Alec nghiêng đầu Emma tìm kiếm ánh mắt của tôi.

Giúp á? Không thể là Tod. Anh ấy sẽ không bao giờ làm hại tới anh Nash.

Trừ việc đưa anh Nash sang Cõi Âm để trả một cái ơn nào đó, mà không được hỏi han gì...

Tod, nếu anh có liên quan tới chuyện này, em sẽ giết chết anh! Có điều tôi không thể giết một người đã chết. Nhưng tôi có thể khiến anh ấy bị sa thải...

Alec có thể đang nói dối về mọi chuyện.

Nhưng nếu vậy thì anh Nash đang ở đâu? Tại sao anh ấy vẫn chưa gọi điện hay trả lời hai cái tin nhắn của tôi?

“Anh đã nhìn thấy anh Nash ở bên đó à? Lúc tối nay?”

Đầu của Emma gật gật và Alec nói. “10 phút trước, theo giờ của tôi.” Bởi vì trong thế giới của Cõi Âm, thời gian không phải lúc nào cũng bất biến. Nó sẽ chạy nhanh hơn ở những khúc gần với thế giới chúng tôi và chậm lại ở những khoảng xa hơn.

“Anh ấy đã mặc gì?”

Mắt Emma đảo tròn ngao ngán. “Quần bò, áo phông, và áo khoác màu xanh-trắng. Mà công nhận quần bò bây giờ trông khác hẳn với hồi tôi mua.”

Tôi tròn tròn mắt nhìn Alec trong thân xác của Emma. Anh ta đã từng mua quần bò ư? Trừ phi Cõi Âm gần đây có mở thêm chi nhánh bán lẻ. Tôi tự hỏi không hiểu anh ta đã ở dưới đó bao lâu rồi, bởi vì cách nói chuyện của Alec vừa lịch sự kiêu tà ma vừa pha trộn chút đời thường của con người.

Alec đúng là đã nhìn thấy anh Nash tối nay thật. Không nhất thiết là ở bên Cõi Âm - bởi anh ta có thể dễ dàng nhìn thấy anh Nash ở thế giới của chúng tôi, qua một cơ thể đi mượn khác - nhưng kể cả như thế thì tôi cũng không thể mạo hiểm được.

Nếu anh Nash đang ở bên Cõi Âm thật thì tôi phải đưa anh ấy về bằng mọi giá.

“Ý anh là tôi chỉ cần đi qua bên đó và đưa cả hai người về? Chỉ đơn giản thế thôi?” Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được.

“À...” - Emma hắng giọng - “Cũng không đơn giản như thế.”

Tôi biết ngay mà... “Tại sao?”

“Bởi vì giờ Nash đang ở cùng với ông chủ của tôi. Nhưng tôi sẽ tiếp cận với anh ta ngay khi chỉ có một mình.”

Tôi nhắm mắt lại, cố nuốt nỗi thất vọng vào bên trong. “Ông chủ của anh? Gã tà ma ý hả? Và anh Nash đang ở cùng với lão ta?”

“Chính xác.”

“Tại sao?” - Tôi đứng phắt dậy khỏi cái bàn học của Emma - “Tại sao anh ấy lại ở bên Cõi Âm? Ông chủ của anh cần gì ở anh ý?”

Alec nhún vai. “Tôi không biết. Thêm một người đại diện nữa chẳng?”

Anh Nash, làm người đại diện cho một con quỷ ư? “Tại sao ông chủ của anh lại cần tới hai người?”

Đôi mắt nâu to tròn của Emma đảo tròn, và Alec ngả người xuống giường, chống một tay lên nhìn tôi. “Cô hỏi nhầm người rồi. Tôi không nghĩ là ông ấy cần thêm người đại diện nữa đâu. Giờ trong tay ông ta đang có tới tám người rồi.” - Emma nhún vai - “Tôi còn có thể nói gì? Ông ta là tà ma của lòng tham mà.”

Lòng tham ư? Ôi không...

Tôi hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra, khiếp sợ với chính câu hỏi tiếp theo của mình. “Ông chủ của anh có phải tên là Avari không?”

Hai mắt Emma mở to đầy ngạc nhiên. “Cô biết ông ấy à?”

Tôi lại ngồi phịch xuống ghế, thở dài nói. “Chúng tôi đã từng gặp nhau, nhưng tôi e là ông ấy không coi tôi là bạn.”

Emma khịt mũi cười khẩy và tôi không thể không mỉm cười. Đây là âm thanh đầu tiên phát ra từ miệng của Alec nghe giống với cô bạn thân tôi. “Tình bạn không phải là một khái niệm phổ biến ở bên này.”

Tôi cũng chẳng hề ngạc nhiên. Trong Cõi Âm, bất kể thứ gì cũng có thể bị coi là thức ăn cho một cái gì đó, và sẽ không ai được an toàn, trừ những kẻ ở trên đầu chuỗi thực phẩm: Các tà ma. Và chỉ trong ba tháng ngắn ngủi được biết về giống loài của mình và sự tồn tại của Cõi Âm, tôi đã chọc giận hai trong số đó.

Nhưng bọn họ cũng đã chọc giận tôi. “Bao lâu nữa thì anh có thể gặp riêng anh Nash?”

Alec nhìn chăm chăm xuống cái chân anh ta đang đè lên. “Cái đó mới khó. Anh ta hiện đang là món đồ chơi mới của lão Avari, và ông ta sẽ không chịu buông ra đâu.” – Nếu nãy giờ tôi còn có bất cứ nghi ngờ nào về việc Emma đang không kiểm soát được cơ thể của mình, thì nghi ngờ ấy giờ đã tắt ngúm, khi Alec nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi biết rất rõ ánh mắt của cô bạn thân và ánh mắt đang nhìn tôi lúc này đây không phải là của cậu ấy - “Nhưng tối mai ở bên đó sẽ có tiệc. Tôi nghĩ sẽ dễ dàng tiếp cận được với anh ta thôi.”

“Tối mai cơ á?” - Tôi nhảy dựng lên - “Anh bảo tôi bỏ mặc anh ấy ở bên đó nguyên một ngày giờ ỉ hả?”

Emma nhồm dậy, quay hắt người sang đối diện với tôi. “Không còn cách nào khác đâu. Cô sẽ không thể tiếp cận được với anh ta nếu không có tôi, mà tôi thì chỉ có thể gặp riêng anh ta lúc ấy thôi. Và điều quan trọng nhất là nếu bỏ lỡ cơ hội ngày mai, có lẽ chúng ta sẽ không còn cơ hội nào khác.”

Cả căn phòng chao đảo trước mắt tôi, và tôi đã phải nhắm chặt mắt lại, tay vịn vào hai bên thanh ghế để giữ thăng bằng.

“Cô hiểu chứ, Kaylee? Là ngày mai hoặc không bao giờ.”

“Tôi hiểu rồi.” - Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn “Vậy là chúng ta phải đợi tới tối mai và khi anh phát tín hiệu, tôi sẽ đi qua bên đó và kéo hai người về bên này. Đúng không? Chỉ thế thôi đúng không?”

“Nếu may mắn.”

May mắn ư? Chúng tôi còn phải phụ thuộc vào may mắn ư?

Số anh Nash đúng là xui rồi...

“Còn điều gì tôi cần phải biết nữa không?” - Tôi chống hai tay lên đùi hỏi - “Còn điều gì anh chưa nói hết với tôi không? Chúng ta có cần đề phòng bị phục kích không? Hay bị một cái ụng khổng lồ từ trên trời ụp xuống vồ gọn lấy chúng ta?”

Hoặc một cái bầy đã được giăng sẵn?

Mặc dù rất lo lắng cho anh Nash nhưng tôi không thể không thận trọng. Làm gì có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến như vậy. Hai ngày trước, cái bóng giấu mặt của anh Scott - hóa ra là lão Avari - đã cố dụ tôi đi qua Cõi Âm và giờ Alec, người đại diện, cũng đang cố làm điều tương tự, trên danh nghĩa của cùng một tà ma. Đành rằng mỗi câu lần này có trọng lượng hơn hẳn lần trước, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng để tin lời anh ta.

Và thẳng thắn mà nói, tôi thấy vô cùng tự hào với bản thân vì vẫn nhớ nhắc nhở bản thân phải thận trọng, mọi thứ đều có thể xảy ra - một nguyên tắc không thể bỏ qua khi du hành tới Cõi Âm.

Chuyện đó, và chuyện “có thể bị ăn thịt bởi bất cứ cái gì...”

Alec chỉ nhún vai. “Tôi chỉ có thể nhắc nhở cô rằng...” - Anh ta hơi nhoài người về phía tôi, và mím chặt đôi môi xinh xắn Emma lại - “Cô sẽ sang vào đúng ngày hội lớn ở Cõi Âm. Có thể nói đó là sự kiện lớn nhất mà tôi từng biết. Nơi đây sẽ tràn ngập người Cõi Âm.”

“Ý của anh là...” Tôi vẫn hỏi lại cho chắc, mặc dù đã biết thừa câu trả lời.

“Tôi biết cô sẽ nghĩ tới chuyện mang theo chi viện. Ai đó nhiều tuổi hơn và nhiều kinh nghiệm hơn?”

Bố tôi, tất nhiên rồi. Tôi vẫn chưa quyết định là có mang bố theo hay không nhưng đúng là tôi đang cân nhắc tới khả năng đó thật. Bố tôi hiểu về Cõi Âm nhiều hơn tôi rất nhiều, hơn nữa tính mạng của anh Nash đang gặp nguy hiểm.

Khi thấy tôi không nói gì, Alec liền nói tiếp. “Kaylee, cô có thể sẽ dễ dàng quay trở lại thế giới của mình cô chỉ bằng một ý nghĩ...”

Anh ta làm như chuyện đó dễ lắm không bằng!

“... nhưng nếu cô mang theo một người không thể tự mình di chuyển giữa hai thế giới, sớm muộn gì người đó cũng chết. Cô hiểu điều đó đúng không?”

Chỉ riêng cái ý nghĩ tôi có thể bị chia cắt với bố trong Cõi Âm đã đủ khiến toàn thân tôi sờn hết gai ốc rồi. Nếu chuyện đó xảy ra, bố tôi sẽ không bao giờ thoát được khỏi cái nơi đáng sợ ấy.

“Và việc cô cùng một lúc đưa hai người ra khỏi đó sẽ chỉ kéo cô lại phía sau, đủ lâu để khiến cho tất cả chúng ta mất mạng. Cô hiểu chứ? Chúng ta không chỉ đang nói tới tính mạng của một mình cô. Hay của một mình tôi hay Nash. Nếu cô mang theo người giúp đỡ, sẽ chẳng khác nào giết thêm cả người đó. Và tôi đảm bảo với cô rằng cái chết của anh ta sẽ không hề nhanh chóng hay nhẹ nhàng đâu.”

Tôi lặng lẽ gật đầu, mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán. Alec nói đúng. Và tôi không hề thích cái viễn cảnh mà anh ta vừa vẽ ra một tẹo nào.

Đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng ô tô đỗ xích lại trước cửa. Bác Marshall đã về.

Nhưng Emma thì chưa.

Mặt tôi biến sắc, cuống cuồng quay sang giục Alec. “Anh phải đi thôi. Ngay bây giờ.”

Alec lắc đầu quày quặt, nỗi hoảng sợ thoáng hiện lên trong mắt Emma. “Chúng ta cần phải lên kế hoạch cụ thể. Chúng ta sẽ chỉ có một cơ hội duy nhất, và không thể thất bại được.”

“Tôi hiểu. Nhưng không phải bây giờ.” - Tôi liếc ra ngoài cửa và nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ - “Tôi cần thêm thời gian để đánh lạc hướng mẹ cậu ấy đã.” Và nói chuyện với anh Tod.

Mặc dù rất nóng lòng muốn cứu anh Nash nhưng tôi chưa điên tới nỗi nhảy vọt sang Cõi Âm với một người chưa gặp bao giờ - một người mà tôi còn chưa xác định được có phải là con người thật hay không - mà không có bằng chứng là anh Nash đang bị mất tích thực sự.

Và sẽ càng không có chuyện tôi đi qua đó một mình. Anh Tod có thể tự thoát ra khỏi đó và anh ấy có thể mang theo một người, nếu cần. Nếu tất cả mọi chuyện là một cái bẫy - một nỗ lực của lão Avari để đoạt lấy linh hồn bị vuột mất lần trước - tôi muốn được sát cánh bên cạnh người tôi có thể tin tưởng nhất.

“Bao lâu?” Alec hỏi, đúng lúc cánh cửa dưới nhà bật mở.

“Suytttt...” - Tôi rít lên, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực - “Hai tiếng. Theo giờ bên này. Anh làm được không?”

Emma gật đầu. “Chắc là được.”

Mặc dù không hề mong muốn phải gặp lại anh ta trong cơ thể của Emma nhưng xem ra tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác. “Tốt. Giờ thì đi đi!”

Alec cau mày. Kể đó hai mắt Emma nhắm lại và toàn thân cậu ấy đổ ụp xuống giường.

“Emma ơi, con về chưa?” Bác Marshall gọi ầm lên, có tiếng giày lộp cộp đi lên cầu thang.

“Dạ?” Mí mắt Emma khẽ động đậy và cậu ấy lăn người qua một bên.

“Bọn cháu ở trên này ạ!” - Tôi nhảy vọt lên giường nằm cạnh Emma - “Bọn cháu nằm xem phim rồi ngủ thiếp đi mất.”

Bác Marshall xuất hiện trước bậu cửa, liếc mắt nhìn chồng đĩa DVD trên bàn trang điểm của Emma rồi giơ hộp kem trống trơn lên hỏi. “Khó ngủ quá hả?”

Bác không thể hình dung được đâu...

CHƯƠNG 19

“ANH TOD!” Tôi vừa đóng cửa xe vừa thì thào gọi. Cơ hội để anh chàng thần chết ấy lảng vảng ở cái bãi đậu xe tối om như thế này là gần như bằng không, nhưng với một người khó đoán định như anh Tod thì không thể nói trước chuyện gì.

Khi không thấy anh ấy trả lời, tôi bấm nút khóa xe lại rồi đi ra cửa. Đến lúc ấy tôi mới thấy ân hận vì đã không thay quần áo trước khi rời khỏi nhà Emma, để khỏi phải cuốc bộ trên đôi xăng đan cao ngất ngưỡng như thế này.

Tôi khép cánh cửa kính lại sau lưng và bước vào trong cái hành lang sạch bóng, không một bóng người, ngó nghiêng tìm anh Tod. Sao cứ đến lúc cần thì chẳng thấy mặt mũi anh ấy đâu, còn bình thường đuổi thể nào cũng không chịu đi. “Anh Tod! Xuống đây ngay cho em!” Hay phải nói là “lên đây” mới đúng nhỉ? Hoặc là “qua đây”? Nói chung thể nào cũng được, miễn sao anh ấy chịu xuất hiện trước mặt tôi.

Đáng tiếc, khả năng nghe xuyên không không hề nằm trong danh mục các-năng-lực-đỉnh-cao của thần chết, vì thế tôi cần phải biết anh ấy đang ở đâu thì mới gọi được.

Vấn đề là tôi không thể nhìn thấy anh Tod - anh ấy cho rằng việc hiện thân ở nơi làm việc là thiếu chuyên nghiệp nhưng lại cho phép bản thân giục giã bệnh nhân mau chóng chết và thấy chuyện đó là bình thường. Vì thế tôi chẳng biết phải đi đâu để tìm anh ấy.

Đợi một lúc không thấy anh Tod xuất hiện ở hành lang tôi liền rảo bước rẽ sang khu cấp cứu, nơi anh Tod thường dành phần lớn thời gian quanh quẩn ở đây. Nếu đến chỗ đó còn không tìm được anh ấy thì tôi cũng hết cách, bởi vì sẽ không có chuyện một đứa con gái trẻ măng lảng vảng ở khu chăm sóc đặc biệt giữa đêm khuya mà không bị để ý.

Mặc dù bây giờ đã là hai giờ sáng, nhưng phòng cấp cứu vẫn chật kín toàn người là người, và phần lớn vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng tôi đang thì thào gọi tên một người không hề có mặt ở đây.

“Anh Tod!” Tôi thậm chí còn mở cửa tìm cả trong hai cái nhà vệ sinh nhưng vẫn chẳng thấy tăm hơi anh ấy đâu.

Tôi quay lại khu phòng đợi và đang chuẩn bị rời khỏi khoa cấp cứu thì bỗng nghe thấy cái giọng quen thuộc. “Emma có đi cùng em không?”

Tôi hoảng hồn quay phắt người lại và thấy anh Tod đang đút hai tay vào trong túi quần hếch mặt nhìn tôi. Hôm nay anh ấy vẫn mặc áo cộc tay và không hề cầm theo áo khoác. Chúng

tổ thần chết không hề cảm thấy lạnh giống như chúng tôi.

“Không. Tại sao?” Tôi hỏi, và cô y tá đứng gần đó trở mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc, hiển nhiên là cô ấy không hề nhìn thấy hay nghe thấy anh Tod rồi. Có lẽ tôi sẽ phải sắm một cái tai nghe Bluetooth, nếu không muốn lại bị tổng vào trại tâm thần vì tội nói lảm nhảm một mình.

“Bạn trai của cô ấy vừa được xe cứu thương đưa tới cách đây vài giờ, và tình hình ở bên đó có vẻ căng thẳng lắm.” Anh thủng thẳng nói, trong khi tôi quay sang nở một nụ cười duyên với cô y tá và kéo anh Tod rời khỏi đó. Hy vọng không có ai nhận ra tôi vừa đến thăm anh Scott buổi tối hôm trước.

Trong phòng chờ, tôi nhướn lông mày ra hiệu bảo anh Tod nói tiếp. “Bố cậu ta là một luật sư có máu mặt, thân quen với thống đốc thì phải. Ông ta vừa từ sân bay đến thẳng đây 15 phút trước và giờ vẫn đang làm âm ỹ ở bên đó. Ông ta dọa sẽ kiện bệnh viện về tội tắc trách; kiện bác sỹ trực về tội cẩu thả; và kiện bà lao công vì đã lau sàn nhà làm cho ông ta bị trượt chân, mặc dù mấy cái biển “cẩn thận trơn trượt” màu da cam được treo lù lù trước mắt.”

“Vậy là anh Doug vẫn... còn sống ạ?” Tôi thì thào hỏi lúc anh đi theo tôi ra cái hành lang bên cạnh.

“Không. Người ta đưa cậu ta đến đây trong tình trạng chết não nhưng vẫn thoi thóp thở. Và anh đã chấm dứt sự đau khổ cho cậu ta độ một giờ sau đó. Điều kỳ lạ là tên cậu ta không hề có trong danh sách. Ông Levi đã sai người đi tìm hiểu vụ này ngay sau khi anh chàng công tử nhà giàu đó nhập viện được khoảng 20 phút.” Anh Tod rút từ trong túi quần ra một tờ giấy gấp đôi màu vàng và đưa cho tôi.

Hai tay tôi run run khi mở tờ giấy ra. Đó là một nửa tờ giấy được xé vụn từ một cuốn sổ tay. Trên đó viết nắn nót dòng chữ. Douglas Aaron Fuller 23:47:33.

“Cái gì đây?” Tôi gấp tờ giấy lại và giúi vào tay trả anh Tod.

“Một phụ lục. Cho việc lấy đi một linh hồn không được lên kế hoạch trước. Công việc này đáng ra là trách nhiệm của người được phân công trực ở khu vực nơi bạn trai của Emma xảy ra chuyện nhưng văn phòng của tụi anh đã không kịp nhận thông báo. Vì thế họ đành gửi tới đây cho anh.”

Sự kiệt sức và cú sốc tinh thần đã gần như dồn gục tôi, làm cho mọi thứ bắt đầu chao đảo trước mắt tôi. “Vậy là chuyện này đáng ra đã không xảy ra...”

Anh Tod nhún vai. “Đáng ra nó không nên xảy ra thì đúng hơn. Đây mới chỉ là phụ lục thứ hai mà anh nhận được trong vòng hai năm qua. Không ngờ lại rơi đúng vào bạn trai của Emma. Mà sao cô ấy không đi cùng cậu ta? Chuyện gì đã xảy ra thế Kaylee?”

Phải đến lúc ấy tôi mới thực sự cảm nhận được cái chết của anh Doug - không phải với tư cách là một bean sidhe mà là tư cách của một con người. Tôi loạng choạng ngã ra đằng sau, và huých cả cái tay đau vào tường, nhưng vết thương đó không là gì so với nỗi đau đang dày vò trong trái tim tôi.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh Tod hỏi, giọng như thể đang lo lắng cho tôi vậy.

“Không,” - Tôi gượng đứng dậy và kéo anh đi theo mình, ơn Chúa, lần này anh ấy không để tay tôi xuyên qua người mình - “Họ có biết anh Doug chết vì cái gì không ạ?”

Anh Tod nhún vai. “Trên người cậu ta có mấy vết trầy xước và bầm tím, nhưng bác sỹ cho rằng cậu ấy bị như vậy lúc lên cơn co giật. Xét nghiệm máu cho thấy có cồn trong máu nhưng không đủ để giết chết cậu ta. Ngoài ra thì chưa tìm thấy thêm được gì. Nhưng ông bố giàu có của cậu ta cứ khẳng định nói rằng con mình sạch, và nếu các xét nghiệm cho kết quả ngược lại, ông ta sẽ kiện cả phòng thí nghiệm. Ôi, anh chỉ hy vọng tên của ông ta sẽ xuất hiện trên danh sách vào đúng ca trực của anh.”

Tôi lại kéo anh rẽ tiếp sang một cái hành lang mới, tránh xa khỏi khoa cấp cứu và ông Fuller. “Một ngày nào đó, ở một nơi nào đó, anh sẽ bị gặp báo ứng, Tod ạ.”

“Đằng nào thì anh cũng chết rồi.” - Anh giang hai tay ra - “Em nghĩ còn gì có thể tệ hơn chuyện đó?”

Anh ấy nói cũng có lý...

“Thế Nash và Emma đâu rồi? Mà em có thấy là ăn mặc thế này vào bệnh viện lúc 2h30 sáng có hơi quá lố không?”

“Ồi muộn thế rồi cơ à?” Tôi giật mình nhìn vào cái đồng hồ đeo tay. Tôi đã mất hơn 30 phút mới đỡ Emma ngủ lại được và công cuộc truy lùng anh Tod mất nhiều thời gian hơn là tôi tưởng. Giờ tôi chỉ còn chưa đầy 40 phút để quay trở về nhà Emma và đợi Alec liên lạc lại.

“Chuyện dài lắm.” - Tôi bối rối đưa tay lên vuốt mái tóc rối bù của mình rồi khoanh tay lại trước ngực - “Và anh Nash chính là lý do em tới tìm anh hôm nay. Anh ấy có đi cùng anh Doug vào viện không ạ?”

Anh Tod cau mày. “Không. Tại sao?”

“Bởi vì anh ấy chính là nguyên nhân dẫn tới cái chết của anh Doug.”

Mặt anh Tod đột nhiên biến sắc. Đây là lần hiếm hoi tôi thấy anh chàng thần chết này tỏ ra sợ hãi và lo lắng cho người khác đến thế. “Em đang nói cái quái quỷ gì thế?”

Nhưng trước khi tôi kịp trả lời thì cánh cửa ở phía cuối hành lang bật mở, một cặp vợ chồng trung niên hối hả chạy vào, mặt đầy căng thẳng và đau đớn.

“Em cần phải kiểm chỗ nào đó ngồi xuống.” - Tôi rít qua kẽ răng, tự dưng thấy bực mình khi anh Tod chẳng nói chẳng rằng đột nhiên biến mất như vậy - “Vào căng-tin nhé?”

Anh Tod hừ một cái rồi đi lên phía trước. “Được thôi, nhưng anh nói trước là cà phê tối nay dở lắm đấy nhé.” - Anh dẫn tôi đi thêm hai dãy hành lang nữa, trước khi quẹo vào cái căng-tin cũ kỹ mang hơi hướng của thập niên 70 - “Em có biết là mình may mắn thế nào mới gặp được anh ở đây không? Ca trực của anh đã kết thúc từ lúc nửa đêm. Nếu không phải vì hôm nay anh nhận trực thay cho một người bạn, em có mà tìm được anh đằng giòì.”

Sau mỗi ca trực, anh Tod thường chẳng có việc gì làm, ngoài chuyện theo dõi và phá quấy tôi hoặc anh Nash. Hầu như ngày nào anh ấy cũng xuất hiện để trêu chọc bọn tôi, không cần biết hai chúng tôi có thích hay không ít nhất là cho tới khi chị Addison qua đời.

Tôi mở tủ lấy một lon Coke và thò tay vào trong túi rút ra tờ 5 đô-la trả tiền. “Anh mà cũng có bạn cơ à?”

Anh Tod cau mày khó chịu. “Anh sẽ không gọi anh ta là bạn, nếu chiếu theo định nghĩa truyền thống về tình bạn. Nhưng nếu xét theo tiêu chuẩn về tình bạn thời nay, cái cách anh ta liên tục nhờ vả và không ngần ngại chỉ ra các nhược điểm của anh, anh thấy cũng giống lắm.”

“Em thì lại thấy anh ta giống như một người em họ của anh hơn.” Tôi chọn cái bàn xa nhất ở trong góc rồi ngồi xuống cái ghế sát cạnh tường. Anh Tod ngồi bên trái tôi để có thể nhìn bao quát được cả căn phòng.

“OK, em nói tiếp xem nào.” - Anh lách cách kéo ghế xích lại gần bàn. Chẳng hiểu anh ấy đã hiện nguyên hình từ lúc nào, chỉ biết rằng giờ mọi người ai cũng có thể nhìn thấy anh - “Nash đang dính phải chuyện gì thế?” Anh nhú mày, hạ giọng hỏi tôi, nhưng nghe giọng anh không có

về gì là bất ngờ. Có lẽ anh ấy đã đoán trước được có điều không ổn với em trai mình.

“Hơi thở của Quỷ.” - Tôi nói rất nhỏ, đề phòng có người nghe thấy - “Anh ấy đã mắc nghiện gần một tháng nay rồi, nhưng tuần trước hai người bạn cùng đội bóng với anh ấy cũng dính vào chất khí đó, mà không hề biết bản thân đang hít phải cái gì. Anh Doug tìm thấy quả bóng màu đỏ của anh Nash và giờ thì anh ấy đã chết, còn anh Scott đang bị nhốt trong khoa thần kinh. Anh cũng biết rồi còn gì? Giờ anh Nash đang bị kẹt bên Cõi Âm, và đây rất có thể là một cái bẫy, nhưng cho dù có như thế thật thì chúng ta phải cứu anh ấy ra!”

“Ôi em nói từ từ xem nào!” - Anh Tod nhẹ nhàng tách các ngón tay của tôi đang nắm chặt trên bàn và siết nhẹ lấy tay tôi. Tôi đã hơi bất ngờ khi cảm nhận được hơi ấm từ tay anh. Vậy mà trước giờ tôi vẫn cứ nghĩ người chết rồi thì tay chân phải lạnh cứng cơ đấy. Hay là chuyện đó chỉ có trong phim ảnh? - “Nash đang nghiện Hơi thở của Quỷ ý hả?”

“Vâng, nhưng chuyện không chỉ có thể thôi đâu.”

“Anh cũng đoán được.” - Anh liếc nhìn cái băng đang phòng lên bên dưới tay áo của tôi - “Nhưng còn chuyện đi cứu Nash là sao, anh không hiểu.”

“Tính mạng anh ấy đang bị nguy hiểm.” - Tôi giơ tay quệt nước mắt và hạ giọng nhỏ hơn khi thấy nhân viên bảo vệ này giờ cứ nhìn tôi chăm chăm - “Alec nói chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất để cứu anh Nash, nhưng em sẽ không đi qua bên đó chừng nào còn chưa chắc chắn về tung tích của anh Nash.”

“OK, từng chuyện một thôi Kaylee. Em nhanh quá, anh không theo kịp em.” - Anh giơ tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán và ngả người ra sau ghế. - “Đầu tiên, nói cho anh biết Nash thì có liên quan gì tới cái chết không được báo trước của cậu ấm nhà Fuller?”

Tôi hít một hơi thật sâu, cô ép mình thả lỏng toàn thân, và bình tĩnh lại. “Hơi thở của Quỷ, được người trong giới gọi là “hơi lạnh”, được đựng trong những quả bóng bay màu đen và đem bán công khai. Quả bóng của anh Nash có màu đỏ.” - Tôi ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của anh Tod - “Anh Doug đã phát hiện ra quả bóng của anh Nash và hít thử, nhưng chất khí chứa trong quả bóng ấy quá đậm đặc và quá mạnh đối với con người. Ngay lập tức anh Doug ngã lảo ra đất và lên cơn co giật, còn em thì bắt đầu cất tiếng hét, vì thế anh Nash đã bảo em và Emma mau chóng lên ô tô rời khỏi đó. Sau khi bọn em về đến nhà Emma tự xưng có gã tự xưng là Alec, nhập vào Emma và nói rằng ông chủ của anh ta đang giữ anh Nash ở bên Cõi Âm. Và nếu muốn cứu anh Nash, em cần phải dắt theo cả anh ta trở lại thế giới con người.”

“Khoan đã.” - Anh Tod giơ cả hai tay lên ra hiệu cho tôi nói chậm lại - “Em phải giúp ai quay trở lại cơ? Nash hay Alec?”

“Alec. Hay nói đúng hơn là cả hai. Nhưng Alec sẽ không giúp em tìm anh Nash nếu em không hứa là sẽ cho anh ta đi cùng.”

“Alec là ai?”

“Em biết chết liền.” - Tôi nhún vai đầy bất lực - “Tự dưng thấy anh ta... xuất hiện, và nói chuyện với em thông qua Emma. Anh ta nói anh ta là con người nhưng đang sống ở Cõi Âm. Mà loài người đâu thể sống ở Cõi Âm, đúng không anh? Điều đó nghe thật là phi lý.”

Anh Tod thở dài. “Em có thể nói chậm lại hơn nữa được không Kaylee? Nãy giờ em làm anh bay quá là bay đây này.”

“Em xin lỗi. Nhưng 30 phút nữa em phải quay lại rồi.” - Miệng tôi khô khốc vì nãy giờ nói liên tục. Tôi cần phải đi kiểm chút cà phê để lát nữa còn tỉnh táo gặp Alec. Vậy là đã ba đêm liền tôi không được ngủ - “Alec nói anh ta là người đại diện của lão Avari. Chính lão ý là người đang giữ anh Nash ở bên Cõi Âm. Anh đã bao giờ nghe về người đại diện của tà ma chưa?”

Anh Tod lặng lẽ gật đầu. Đầy thất vọng. “Họ được ví như những viên trợ lý mà em có thể dùng làm bữa điểm tâm. Nếu em là một tà ma. Nhưng rất hiếm gặp bởi vì con người không trụ lại được lâu ở bên Cõi Âm; không chống thì chày năng lượng của họ cũng sẽ bị cạn kiệt hết. Xem ra gã tà ma này đang tìm cách nâng cấp lên. Bằng Nash.”

Tôi lắc đầu. “Em lại không nghĩ thế. Alec nghe chẳng có vẻ gì là sắp cạn kiệt cả.”

“OK, nói chuyện của Nash trước đi.” - Anh Tod chống cả hai khuỷu tay lên mặt bàn, mặt đối mặt với tôi - “Thằng nhóc đó đã dùng Hơi thở của Quỷ bao lâu rồi?”

“Khoảng một tháng.”

Đôi mắt xanh của anh đột nhiên tối sầm lại như màu nước đại dương về đêm; hai tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm và đập thật mạnh xuống mặt bàn. “Tại sao em không nói cho anh biết!”

“Bởi vì đến chính em còn không hề biết, và anh thì lặn một hơi, chẳng thấy mặt mũi đâu!” - Tôi rút lên qua kẽ răng, không quên liếc mắt nhìn xung quanh để phòng có người nghe trộm - “Hơn nữa chính anh là người đã gián tiếp đẩy anh ấy vào con đường nghiện ngập như ngày hôm nay! Anh Nash đã vô tình hít phải cái chất quái quỷ đó khi chúng ta đi sang Cõi Âm để cứu cô bạn gái của anh! Sau đó chính anh đã đưa anh ấy quay trở lại bên đó để thực hiện phi vụ mua bán đầu tiên!”

“Anh chưa bao giờ...” - Anh Tod mở miệng toan cãi lại nhưng rồi im bặt khi dần hiểu ra vấn đề. - “Anh không hề biết Nash định làm gì và nó cũng không chịu kể cho anh nghe. Nó chỉ nói là anh còn nợ nó một chuyện và anh cũng chỉ cần biết thế, không hề có ý định tra hỏi gì thêm. Thú thực là khi đó tâm trạng anh đang cực kỳ chán nản, anh thậm chí còn chẳng suy nghĩ được gì.”

Bởi vì chị Addison đã chết đi mà không có linh hồn. Sự biến mất của anh Tod đã khiến tôi vô cùng lo lắng. Trong khi đáng ra người tôi cần phải lo lắng là anh Nash mới đúng.

“Nhẽ ra anh phải đi theo thằng nhóc đó. Anh đã có thể ngăn chặn được chuyện này trước cả khi nó xảy ra!” Anh Tod rên rỉ giờ tay ôm lấy đầu. Tôi cũng không biết mình nên ngạc nhiên với điều nào hơn: Lời thú nhận vừa rồi của anh hay nỗi ân hận và sự giận dữ đang xoay chậm rãi trong mắt anh.

Tôi hầu như chưa bao giờ thấy các vòng xoáy trong mắt anh Tod chuyển động...

“Em cũng thế.” - Tôi buồn bã thừa nhận - “Đáng ra em phải nhận thấy có gì đó không ổn khi anh ấy suốt ngày nhai kẹo cao su như thế...”

Anh Tod thở dài thườn thượt. “Thế lần này nó đi qua Cõi Âm bằng cách nào?”

“Ơ thế không phải anh đã đưa anh ý đi à?”

“Không hề! Không phải anh!” Anh Tod nói to đến nỗi mấy người ngồi gần đó lần lượt quay ra nhìn tụi tôi.

Tôi nhào người về phía trước, hạ giọng nói tiếp. “Thế thì em chịu. Em tưởng anh ấy đang ở đây với anh Doug, nhưng anh lại nói là không phải...?”

Anh Tod lắc đầu khẳng định. “Anh có mặt ở đây từ lúc họ đưa cậu ta vào bệnh viện mà. Làm thế nào mà cậu ta lấy được quả bóng bay của Nash?”

Tôi thở dài và nhấp thêm một ngụm soda. “Lúc nãy ở buổi tiệc, Emma tìm thấy nó trong túi đựng đồ thể thao của anh Nash. Em đã bảo Emma ở lại trong xe cùng với quả bóng. Nhưng có một lúc cậu ấy phải vào trong nhà để đi toa-lét.” - Sau này tôi nghe Emma kể lại lúc hai đứa ngồi xem phim - “Em đoán là anh Doug đã đi ra ngoài để tìm Emma nhưng thay vào đó lại tìm thấy quả bóng của anh Nash.” - Giọng tôi ghen lại - “Giá như tối nay bọn em đừng tới bữa tiệc nhà anh Doug... Nhưng em cũng không thể để Emma đến đó một mình được.” - Tôi ngẩng mặt

lên tìm kiếm một chút đồng tình từ phía anh Tod, rằng toàn bộ sự việc lần này không hẳn là lỗi tại tôi - “Nhất là khi số bóng bay gã Everett mang theo đủ để bốc nguyên cả căn nhà lên.”

“Everett?” - Tay anh Tod rơi phịch xuống mặt bàn - “Em nói gã cung cấp Hơi thở của Quỷ cho Nash tên là Everett ý hả? Em chắc không?”

“Em chắc chắn mà. Hẳn ta cao lỏng khổng và gầy giờ xương. Anh Nash nói mẹ hắn là yêu quái mình người cánh chim nên hắn cũng mang trong mình một nửa dòng máu đó. Nhưng chính vì thế mà bọn em không hiểu hắn làm cách nào để mang Hơi thở của Quỷ từ Cõi Âm qua đây.”

“Everett. Thằng khốn nạn đó!” - Anh Tod gầm lên đầy phẫn nộ - “Anh biết hắn kiếm được chúng từ nguồn nào.” - Anh bóp chặt lấy lọ muối tiêu để trên bàn, như thể nó đang cất giấu những bí mật chưa được khám phá của vũ trụ - “Anh thề là anh đã không hề biết thứ mình cầm theo là cái gì nhưng... anh chính là người đã mang chúng qua đây.”

CHƯƠNG 20

“CÁI GÌ?” - Hàng chục câu hỏi quay mòng mòng trong đầu tôi, va lách cách vào nhau như những đôi giày bị ném vào trong máy sấy. Anh Tod đã giúp lão Avari vận chuyển Hơi thở của Quỷ từ Cõi Âm qua thế giới loài người ư? “Cả anh và anh Nash mất trí rồi hay sao? Vấn đề rất đơn giản, chẳng phải chính hai anh đã dạy em còn gì! Tà ma đồng nghĩa với tai họa. Chấm hết!”

Anh Tod thở ra chậm rãi và đầy khó nhọc. “Lão Avari có thứ anh cần, và lão ta không chịu nhận tiền mặt hay séc. Dĩ nhiên, cả hai thứ đó anh đều không có nhưng nếu cần anh vẫn xoay được.” - Anh nhún vai nói tiếp - “Nhưng lão Avari biết rõ mình cần gì ở anh. Kaylee, anh xin thề là anh đã không hề biết mình đang vận chuyển cái gì.”

Cơn giận dữ dần choán chỗ cho sự choáng váng đang xâm chiếm trong đầu và cơ thể tôi. “Anh nghĩ chỉ cần nói thế là xong mọi chuyện à? Rằng anh đã chán nản đến nỗi không thèm quan tâm xem mình đang vận chuyển cái gì sao? Lúc gật đầu nhận lời làm việc đó, anh nghĩ lão ta định nhờ anh chuyển cái gì? Mấy con mèo con làm quà cho đám trẻ con ở khoa Nhi chắc?” - Giờ thì mọi người đang có trong phòng đều quay lại nhìn tụi tôi, nhưng tôi mặc kệ - “Chẳng phải sẽ có xung đột về lợi ích nếu anh làm việc cho một tà ma sao?” Tôi rít lên qua kẽ răng, giang rộng hai tay ám chỉ công việc ở bệnh viện của anh Tod, trong vai trò một thần chết.

“Sẽ là xung đột nếu anh bán cho lão ấy những linh hồn bị đánh cắp hoặc cái gì tương tự như thế. Nhưng giao dịch giữa anh và lão Avari không hề liên quan gì tới công việc hay các năng lực thần chết của anh.”

“Anh đùa em đấy à?” - Tôi điên tiết đẩy phắt cái ghế ra đằng sau và đứng bật dậy khỏi bàn - “Mấy kỹ năng thần chết của anh chính là thứ đã giúp anh đi qua đi lại giữa hai thế giới. Không có chúng anh nghĩ lão Avari sẽ để mắt tới anh chắc? Ngoại trừ dùng để làm mồi nhử. Một linh hồn để hút cạn. Anh đang quá lạm dụng năng lực của mình là đằng khác. Và chính vì hành động của anh mà một thanh niên đã phải chết, một người khác hóa điên và bản thân cậu em trai của anh đang lang thang ở bên Cõi Âm như một thỏi protein có chân!”

Mọi người xung quanh trợn tròn mắt lên nhìn tôi, làm tôi cup vội mắt xuống, nhắm đếm đến 10 để kiềm chế cơn thịnh nộ của mình. Khi tôi ngẩng mặt lên nhìn, anh Tod đang gục đầu vào hai tay.

“Hy vọng thứ anh nhận lại từ lão ta xứng đáng với những hy sinh đó.” - Tôi hạ giọng nói nhỏ nhất có thể - “Hy vọng nó đáng để anh hủy hoại cuộc đời của ba người vô tội.” Bốn nếu tính cả Emma, và năm nếu tính cả tôi, bởi vì không có gì bảo đảm là lần này tôi sẽ sống sót rồi khỏi được Cõi Âm.

Anh Tod nhả mặt lại nhưng mắt vẫn nhìn tôi. “Là Addison.” - Giọng anh nói nhỏ đến nỗi tôi không dám chắc là mình nghe có đúng không - “Anh nhận lời làm chân vận chuyển cho lão Avari để đổi lại mỗi ngày được ở bên cạnh Addy một tiếng.”

“Anh Tod, chị Addison chết rồi mà.”.

Anh lặng lẽ gật đầu. “Chỉ cơ thể cô ấy thôi. Còn linh hồn thì vẫn sống và đang phải chịu sự đày đọa bên Cõi Âm. Điều duy nhất anh có thể làm là giúp Addy thoát khỏi sự tra tấn và hành hạ ấy 60 phút mỗi ngày. Để cô ấy vẫn giữ được tỉnh táo.” - Quai hàm anh Tod bạnh lại, và anh nhìn thẳng vào mắt tôi. Không một chút hổ thẹn. Tôi đọc thấy nỗi đau và sự quyết tâm hiện rõ trong mắt anh - “Đó là điều duy nhất anh có thể làm cho Addy, sau khi không thể giành lại linh hồn cho cô ấy trước khi qua đời.”

Tôi cảm nhận được hàng trăm vết nứt đang hành hạ trái tim tội nghiệp của tôi. Giờ thì làm sao tôi có thể nổi giận với anh ấy? Anh Tod đã phá hoại cuộc đời của người khác bằng một phiên bản đa chiều của cái gọi là tinh thần trượng nghĩa.

Bọn con trai thật khó hiểu!

“Anh thề là anh đã không biết mình đang vận chuyển cái gì...”

Tôi rất muốn hỏi anh ấy liệu điều đó có thay đổi được gì không. Nếu anh biết mình đang vận chuyển thứ gì, liệu anh có còn thấy việc phá hoại cuộc đời của năm người vô tội - và có thể còn rất nhiều người khác nữa - là xứng đáng với một giờ tự do mỗi ngày cho chị Addison không? Nhưng tôi đã không hỏi, bởi vì tôi quá hiểu anh Tod. Một khi đã là chuyện liên quan tới chị Addy thì anh Tod không bao giờ có giới hạn. Anh ấy thậm chí sẵn sàng để tôi chết bên Cõi Âm để cứu lấy linh hồn của chị ấy. Không có gì mà anh ấy không dám làm vì chị Addy. Để được ở cùng chị ấy.

Ngay đến cái chết cũng không chia lìa được hai người họ.

Tôi thở dài và đưa tay lên vuốt mắt. “OK, nói cho em biết chuyện đó được thực hiện như thế nào? Anh đi qua Cõi Âm và lão ta để cho anh gặp chị Addison trong một giờ, sau đó đưa cho anh một chùm bóng lúc về à?”

Lông mày anh Tod xéch ngược lên trông phát khiếp. “Em nghĩ sao mà hỏi anh câu đó? Trông anh giống một thằng hề lắm à? Đó là một chiếc túi bằng vải bạt có khoá. Anh hoàn toàn có thể phá khoá hoặc cắt đôi cái túi đó ra nhưng anh thừa hiểu không nên nhúng mũi vào công việc của Cõi Âm nếu không muốn đánh mất những gì đang có với Addy.”

“Em rất ghét phải nói với anh điều này, Tod ạ, nhưng chuyện lần này anh đã đi quá xa rồi. Chính tại anh và anh Nash mà anh Doug, anh Scott, Emma và em đều bị lôi vào cuộc.” Chưa kể

những người đã được anh Doug cho hít thở “hơi lạnh”. Tôi không thể không ngạc nhiên trước sự trở trêu của số phận khi mà cả hai anh em nhà Hudson không hẹn mà gặp, cùng đóng vai trò bí mật trong cái kế hoạch của lão Avari.

Anh Tod dựa người ra sau ghế và thở hắt ra. “Lão Avari chắc chắn sẽ không dễ yên nếu biết anh sẽ không tham gia vào đường dây buôn lậu chất cấm của lão ấy nữa. Và người lãnh chịu hậu quả có lẽ là Addison. Nhưng vấn đề quan trọng hơn hiện nay là làm sao để cứu được Nash. Nếu chúng ta không đưa được Nash ra khỏi đó trước khi anh từ chối thực hiện lần vận chuyển tiếp theo, có lẽ sẽ không còn cơ hội nào khác.”

“Alec nói tối mai là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Nghe nói bọn họ sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn...” Tôi cũng chẳng hiểu bên Cõi Âm thì có gì đáng để ăn mừng.

Anh chàng thần chết gật đầu. “Ừ, anh cũng thấy bên đó đang náo nức chuẩn bị. Kỳ quái lắm.”

“... và anh ta sẽ nhân lúc không ai để ý tiếp cận anh Nash. Alec bảo sẽ gọi lại cho em trong 30 phút nữa...” - Tôi liếc xuống cái đồng hồ trên tay - “... À không, 20 phút, để cùng lên kế hoạch.” Tôi đứng dậy và anh Tod cũng đứng dậy theo tôi, sau đó hai chúng tôi lẳng lặng đi thẳng ra ngoài hành lang.

“Bên Cõi Âm làm gì có sóng điện thoại” - anh Tod thì thào nói - “Làm sao tay Alec đấy gọi cho em được?”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, rồi lí nhí trả lời. “Thông qua Emma.”

Anh Tod ngẩn người ra mất một lúc rồi à lên một tiếng như chợt hiểu ra vấn đề. “Hắn dùng Emma làm người trung gian ý hả?” - Anh phẫn nộ kêu lên, không buồn ngó nghiêng xem xung quanh có ai hay không - “Hóa ra ý em nói bị nhập vào nghĩa là thế à?”

Tôi gật đầu. “Sợ cực. Bề ngoài thì trông cậu ấy vẫn bình thường nhưng khi cậu ấy mở miệng nói chuyện thì là một người khác hẳn. Cái cách cậu ấy di chuyển, ngồi, và cười đều không hề giống với Emma. Như thể một người khác đang mặc nhờ cơ thể của cậu ấy vậy. Quái dị lắm!”

“Ờ.” - Anh Tod đi rất nhanh và tôi gần như đã phải chạy mới theo kịp bước chân của anh - “Anh từng chứng kiến cảnh tượng ấy một lần rồi, và phải công nhận đây là một trong những điều dị hợm nhất mà anh từng thấy.” - Để một thần chết phải thốt ra một câu như thế là không phải chuyện đùa rồi - “Nhưng chỉ khổ thân cái người bị nhập, bởi vì trong tiềm thức của họ, họ vẫn đang đấu tranh chống lại sự xâm nhập này. Và nó sẽ vắt kiệt sức lực của họ trong nhiều ngày sau đó.”

“Em còn lạ gì nữa.” Hèn gì suốt mấy ngày vừa qua tôi luôn cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức đến như vậy. Chưa kể còn thức trắng đêm không dám ngủ vì sợ sẽ tỉnh giấc ở bên Cối Âm. Tuần vừa rồi cơ thể tôi đã hai lần bị xâm chiếm bởi một vị khách không mời mà tôi không hề hay biết gì.

Anh Tod đứng khựng lại, nheo mắt nhìn tôi thăm dò. “Em nói thế là ý gì?”

Tôi thở dài và đỡ lấy cánh tay bị thương. “Lão Avari đã dùng em để liên lạc với anh Nash. Nhưng em không hề hay biết gì... Mãi cho tới tối nay, lúc chuyện xảy ra với Emma.” - Tôi rùng mình trước ý nghĩ mình đã bị lợi dụng cả về thể xác lẫn tinh thần suốt mấy ngày qua. Rằng lão Avari đã nhập vào cơ thể tôi mà không hề có sự đồng ý hay cho phép của tôi. Thử hỏi trên đời còn có sự xâm phạm nào đáng lên án và đáng sợ hơn thế không?

Tôi chưa bao giờ thấy anh Tod tỏ ra ghê tởm và giận dữ đến như vậy. Sự phẫn nộ giống như hai ngọn lửa xanh đang cháy hừng hực trong mắt anh. “Sao Nash có thể cho phép chuyện như thế xảy ra?”

Tôi vứt cái vỏ lon soda trống không vào trong thùng rác rồi nhún vai nói. “Em không nghĩ là anh ấy có sự lựa chọn nào khác. Bản thân em cũng có làm được gì đâu khi Alec nhập vào Emma.”

Anh Tod dùng cả hai tay đẩy mạnh cánh cửa dẫn ra bãi đỗ xe, mặc dù anh ấy hoàn toàn có thể đi xuyên qua chúng. “Đây là vì em không biết chuyện gì đang xảy ra và phải chịu nhún để còn cứu bạn trai mình về. Nhưng Nash có quyền lựa chọn. Nếu nó muốn rũ bỏ lão Avari, nó sẽ tìm ra được cách. Nhưng nó lại chọn cách để cho điều đó xảy ra - để gã khốn đó lợi dụng em - mà không hề nói cho em biết.” Nói đến đây đột nhiên anh im bặt không nói nữa, nhưng tôi có thể đoán được câu tiếp theo anh ấy định nói gì.

Nếu tôi thực sự quan trọng với anh Nash giống như Hơi thở của Quỷ đối với anh bây giờ, có lẽ anh ấy đã chẳng để chuyện đó xảy ra.

“Thằng đấy nó bị điên rồi à? Chẳng hiểu nó đã nghĩ gì nữa?”

“Anh ấy đã không còn như xưa anh Tod ạ.” - Tôi rảo bước thật nhanh chạy theo anh, mặc dù anh không hề biết tôi đậu xe ở đâu - “Anh ấy đã dùng sức Ảnh hưởng với em và nói dối em suốt thời gian vừa qua. Anh ấy nói đã đưa quả bóng đầu tiên của anh Scott cho anh để nhờ xử lý hộ, nhưng em đoán là anh chưa bao giờ nhìn thấy nó.”

Anh Tod sầm mặt lại. “Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Tôi bấm nút mở khóa xe. “Hôm thứ Hai, khi anh phải tăng ca mà không được nghỉ ý.” - Trừ lúc buổi trưa anh Tod hiện ra ở căng-tin hỏi tôi vụ Emma có thực sự nghiêm túc với anh Doug hay không... - “Khoan đã... Anh chưa bao giờ gặp rắc rối với ông Levi, đúng không? Chẳng có vụ làm bù giờ nào ở đây đúng không?”

Anh Tod gật đầu, nghiêng răng kèn kẹt vì tức giận. “Một ngày bọn anh giỏi lắm cũng chỉ có vài ca tử vong ở khu này thôi. Anh thường xuyên lĩnh đi chơi trong giờ làm việc mà ông Levi có nói gì đâu, miễn sao anh về đúng giờ để đón các linh hồn đi là được. Và Nash đã quá hiểu điều đó.”

“Em ngu thật!” - Tôi đá mạnh vào lớp xe trước nhưng hành động đó chỉ tổ làm xước đôi giày của tôi mà thôi - “Tại sao em không nhận ra ý đồ của anh ý nhỉ?”

“Thì anh cũng có nhận ra đâu.” Tiếng bước chân của anh Tod đột nhiên biến mất khi anh đi vòng sang phía bên kia xe, và tôi hiểu rằng hiện không ai ngoài tôi có thể nhìn thấy anh. Nhưng dù sao tôi vẫn thấy biết ơn anh vì đã không bỏ mặc tôi tự lái xe một mình còn bản thân hô biến thẳng tới nhà Emma.

“Vậy là giờ anh đi được đúng không?” Tôi hỏi, sau khi đã yên vị đằng sau tay lái.

Anh nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Tối nay nhàn lắm. Một tiếng rưỡi nữa mới có người phải chết cơ, mà nếu khi đó chưa quay lại kịp anh sẽ nhờ người khác làm giúp.”

“Nhờ anh lại nhận thêm một cái... phụ lục nữa thì sao?”

Anh Tod ngả lưng ra sau ghế, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. “Thế thì chúng ta có nhiều thứ cần phải lo lắng hơn là sự vắng mặt của anh.”

Tôi cài dây an toàn và khởi động xe, sau đó nhìn vào gương chiếu hậu từ từ lùi xe ra khỏi bãi. “Chúng ta cần tìm thêm người giúp đỡ, nhưng không phải là bố em. Bởi vì nếu đưa một người không thể tự mình di chuyển giữa hai thế giới sẽ chỉ càng khiến chúng ta vướng bận thêm mà thôi.” - Tôi vội nói tiếp, không để anh kịp chen ngang - “Em nghĩ chúng ta nên mang theo mẹ anh.”

“Không được.” - Anh Tod phản đối - “Nhất quyết không được.”

“Nhưng mẹ anh có tuổi đời gấp năm lần chúng ta và cô ấy có thể tự mình đi qua Cõi Âm.” -

Tôi cho xe chạy ra khỏi bãi xe, cố gắng không để lộ rõ nỗi thất vọng trong giọng nói của mình - “Cô ấy là lựa chọn duy nhất nghe có vẻ hợp lý ở đây.”

“Chúng ta sẽ không lôi mẹ anh sang Cõi Âm, cũng như không nói cho mẹ anh biết về chuyện của Nash. Bằng không mẹ sẽ tự mình đi qua bên đó và mất mạng mất.” - Anh Tod nắm lấy tay tôi đang đặt trên cần số, và lại một lần nữa tôi giật mình trước hơi ấm tỏa ra từ tay anh - “Anh nói nghiêm túc đấy, Kaylee ạ. Em muốn mang theo bố hay bác em thì tùy nhưng đừng kéo mẹ vào chuyện này. Anh đã mất bố và Addison, và giờ có thể thêm cả Nash nữa. Anh không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với mẹ anh.”

Tôi chỉ có thể gật đầu và thầm ngưỡng mộ sự quyết đoán của anh Tod. Xem ra suy nghĩ của anh ấy cũng không quá khác biệt so với người đang sống cho lắm...

“Thôi được.” - Tôi lại gật đầu, đầy dứt khoát - “Không bố mẹ.”

EMMA VẪN ĐANG NGỦ lúc tôi rón rén mở cửa vào phòng lúc 3h10 phút sáng. May mà bác Marshall đã ngủ và hai chị của Emma đi chơi vẫn chưa về. Có vẻ như điểm hay nhất của việc vào đại học là không còn giờ giới nghiêm.

Trong phòng ngủ, tôi rón rén quỳ xuống bên cạnh để kiểm tra xem tình trạng của cô bạn thân như thế nào, xem có dấu hiệu gì của việc bị lạm dụng cơ thể hay không, nhưng trông cậu ấy có vẻ đang ngủ rất ngon lành. Và rất say. Có lẽ bởi việc bị nhập vào đã khiến cậu ấy kiệt sức.

“Trông cô ấy vẫn ổn đấy chứ.” - Anh Tod như đọc được ý nghĩ của tôi - “Hy vọng là bị nhập thêm một lần nữa cũng không sao. Nhưng tốt hơn hết là chúng ta cứ nên đề phòng tay Alec kia.”

Tôi gật đầu và đứng dậy vươn vai ngáp dài. Vấn đề là tôi chưa hề gặp Alec ngoài đời nên cũng chẳng biết phải đề phòng làm sao.

“Chúng ta còn bao lâu nữa?” Anh Tod khẽ chạm tay vào môi Emma.

Tôi liếc mắt nhìn cái đồng hồ điện tử trên đầu DVD. “Khoảng năm phút nữa. Đừng có chạm vào cậu ấy! Anh làm cậu ấy dậy mất!”

Anh khịt mũi rút tay lại. “Khó lắm. Cô ấy ngủ say như chết thế kia cơ mà.”

“Em cần một lon Coke.” - Tôi xua tay đuổi anh xuống khỏi giường và cố căng đôi mắt đang chỉ chực sụp xuống bất cứ lúc nào - “Em nghĩ anh nên tàng hình đi. Alec không muốn em mang theo người khác...” - Đó là một trong những lý do chính khiến tôi thấy không tin tưởng anh ta. Và chuyện anh ta thông qua cơ thể của bạn thân tôi để liên lạc với tôi - “Vì thế em nghĩ chúng ta nên giữ bí mật về sự hiện diện của anh.”

“Không thành vấn đề.” Anh Tod nhe răng cười. Mặc dù tôi vẫn đang nhìn thấy anh đứng lù lù ở trong phòng như thế này nhưng không có nghĩa là những người khác có thể nhìn thấy anh.

Tôi rón rén đi vào trong bếp, mở tủ lạnh lấy thêm một lon Coke. Và tôi đã tu hết nửa lon, chỉ từ bếp vào đến trong phòng. “Anh có...” Tôi mở miệng định hỏi xem anh Tod có muốn uống gì không, mặc dù trước giờ chẳng thấy anh ấy ăn uống gì bao giờ.

“Suýtttt!” - Anh Tod rít lên như rần ngay khi tôi vừa bước vào đến cửa - “Hắn ta đang ở đây.”

Tôi vội ngưng bật, mắt liếc vội từ chỗ anh Tod sang thân hình đang nằm cuộn tròn trên giường. Emma vẫn không hề nhúc nhích kể từ lúc tôi rời khỏi phòng, nhưng nếu anh Tod nghĩ rằng Alec đã tới - sớm đúng bốn phút - thì tôi cũng không nên mạo hiểm.

Tôi cầm lon nước đứng định đi vào trong phòng, cố tỏ ra tự nhiên nhất có thể. Và lần này, khi hai mắt cậu ấy bật mở, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý và không hề làm rớt dù chỉ là một giọt nước.

“Tôi có làm sao?” Alec giương đôi mắt to tròn của Emma nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Tôi định hỏi xem anh có muốn uống gì không.”

Emma khẽ nhú mày rồi ngồi bật dậy. “Sao cô biết là tôi đang ở đây?”

“Thì tôi vừa bước vào phòng bỗng thấy toàn thân anh cứng đờ ra chứ sao.” - Tôi nhún vai tỏ vẻ bất cần - “Rút cuộc thì anh có muốn uống hay là không nào?” Tôi vội hỏi tiếp, không để cho anh ta kịp có thời gian suy nghĩ về câu trả lời lấp liếm vừa rồi của mình.

Hai lông mày của Emma xéch ngược lên. “Tôi có thể không? Tôi có thể uống khi đang ở trong này à?” Anh giang rộng hai tay, như muốn ám chỉ vào thân hình của Emma.

Tôi lại nhún vai. “Làm sao tôi biết được? Tôi đã bao giờ ở trong cơ thể người khác đâu.”

Nụ cười đang nở trên môi Emma lúc này đích xác là của Alec. “Tôi cũng thế - tối nay là lần đầu tiên.”

“Anh nói thật đấy à?” - Tôi công khai quắc mắt nhìn Alec - “Đây là lần đầu tiên anh nhập vào người khác ý hả? Ở bên này, người ta không cho phép các tài xế mới tập lái ngồi sau tay lái một mình, nhưng tôi cá là không có ai ở trong đó cùng anh để đạp phanh nếu có trục trặc gì xảy ra.”

Nụ cười của anh ta lập tức tắt ngúm. “Tin tôi đi, Kaylee, ở bên này chẳng còn ai đủ tin cậy để cô giao phó cơ thể của bạn cô cho đâu.”

“Bên này cũng thế thôi... Anh Tod để thêm vào. Nhưng tôi lơ đi như không nghe thấy câu chọc ghẹo vừa rồi của anh.

“À, lại quay lại về vụ đồ uống...” - Alec bước đôi chân trần của Emma xuống sàn - “Cô có gì nặng hơn Coke không?”

Có. Thuốc tẩy Drano. Nhưng kể cả nếu biết mười mươi là Alec đang giăng bẫy mình thì tôi cũng không thể xuống tay hạ độc Emma được. “Tối nay cậu ấy uống quá đủ rồi. Cảm ơn anh.”

“Hèn gì cô ấy dễ bị đẩy vào giấc ngủ như thế.” - Khi thấy tôi không có dấu hiệu gì là sẽ nhượng bộ, anh ta đành thở dài và nhún hai vai Emma - “Một lon Coke cũng được, cảm ơn. Nhiều năm rồi tôi chưa được uống lại.”

Anh Tod đi theo tôi vào trong bếp, đúng như tôi dự đoán, và ngay khi chúng tôi vừa khuất khỏi tầm mắt của Alec, tôi quay phắt lại cảnh cáo anh. “Anh hãy ngậm miệng lại và đứng im ở trong đó, bằng không em sẽ đi mách với sếp anh vụ anh tiếp tay cho tà ma vận chuyển chất độc từ bên Cõi Âm sang bên này.” Sau đó tôi mở tủ lạnh lấy lon Coke rồi dùng dùng bỏ ra khỏi bếp, trước khi anh kịp trả lời.

Trong phòng của Emma, Alec đang đứng với hai tay Emma khoanh tròn trước ngực, chăm chú nhìn những bức ảnh cài trên bàn trang điểm. “Đây. Anh uống nhanh lên rồi nói cho mau. Cái vụ hội họp này sẽ phải chấm dứt ngay nếu ai đó tỉnh dậy hoặc về nhà. Hiểu chưa?”

Alec gật đầu và làm gãy một cái móng tay của Emma khi cố mở nắp lon Coke. Chắc chắn lúc tỉnh dậy cậu ấy sẽ rú rít lên cho mà xem. “Ừm...” - Alec sung sướng nhấp một ngụm Coke lớn - “Tôi đã gần như quên mất cảm giác tê tê nơi đầu lưỡi này. Cô có biết bao lâu rồi tôi mới lại được uống thứ nước có ga này không? Không thể tin được là tôi có thể cảm nhận được nó qua cô ấy. Hay là tôi cứ ở lại luôn trong này...”

“Không, không được, cảm nhận mọi thứ bằng chính cơ thể của mình vẫn hơn chứ?”

Emma nhún vai. “Giá mà không có cái ngực này thì tốt. Chúng thật vướng víu và phiền phức mỗi khi tôi cử động tay.”

Tôi ngao ngán đảo tròn hai mắt và ngồi xuống cái ghế cạnh giường. “Cái đó thì tôi chịu. Nhưng vài ngày nữa là cậu ấy đến tháng đấy. Trừ phi anh vẫn muốn ở trong một cơ thể như thế...” - Tôi có thể suy từ nỗi kinh hoàng rất hài hước trên khuôn mặt của Alec và cái khịt mũi đầy tế nhị của anh Tod rằng mũi tên của mình đã đâm trúng điểm đen - “... còn không thì tôi khuyên anh nên bắt đầu nói vào vấn đề chính đi. Kế hoạch là gì?”

“OK, kế hoạch thế này...” - Alec cầm theo lon nước đi ra ngồi mép giường, hai chân dạn ra, một tay chống lên đầu gối. Giống như cách bọn con trai vẫn hay ngồi - “Ngày mai là ngày Đông chí, ở cả hai thế giới, và lần đầu tiên trong vòng 60 năm, ông Avari có đủ nguồn lực để tổ chức một Lễ Chuyển Giao thực sự. Tôi chưa bao giờ thấy họ dày công chuẩn bị cho một sự kiện nào lớn đến như thế.”

“Lễ Chuyển Giao là cái gì?” Tôi sốt ruột hỏi, chỉ mong sao anh ta có thể mau chóng đi thẳng vào kế hoạch hành động ngày mai.

“Đó là một ngày hội để tôn vinh ngưỡng chuyển giao không gian và thời gian. Cô có hiểu các ngưỡng chuyển giao là gì không?” - Tôi lắc đầu và anh ta gật đầu Emma như thể cũng đã đoán trước được câu trả lời của tôi - “Chúng là những khoảnh khắc và không gian ở khoảng giữa.”

“Giữa cái gì?” Nỗi kiệt sức đã hút hết mọi kiên nhẫn của tôi.

“Giữa bất kể cái gì. Ví dụ, chạng vạng và hừng đông chính là ngưỡng chuyển giao thời gian giữa ánh sáng ban ngày và bóng tối. Các ô cửa cũng là ngưỡng chuyển giao không gian giữa bên trong và bên ngoài. Cô hiểu chưa?”

“Nếu hiểu như vậy thì buổi trưa chính là ngưỡng chuyển giao thời gian giữa buổi sáng và buổi chiều đúng không?” Tôi ngả người ra sau ghế và hỏi.

Đầu của Emma gật gật, mặt đầy hài lòng. “Các ngưỡng chuyển giao vô cùng quan trọng bởi vì chúng sẽ thu nhỏ ranh giới giữa hai thế giới và giúp cho người bên Cõi Âm dễ dàng tiếp cận với năng lượng của con người hơn. Trong đó Hạ chí và Đông chí là hai thời điểm chuyển giao lớn nhất và quan trọng nhất. Chúng đại diện cho hai điểm cân bằng giữa những ngày ngắn nhất

và dài nhất trong năm. Đông chỉ được ví như năm mới của họ vậy.”

Tôi ngửa cổ tu cạn lon Coke và đặt nó lên cái bàn phía sau. “Như vậy, hôm nay là các anh sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng năm mới linh đình và anh muốn tôi đến phá hỏng nó?”

“Đại loại là như thế.” - Emma trầm ngâm nói - “Tôi nghĩ mình có thể nhân cơ hội đó tiếp cận riêng với bạn trai của cô. Sau đó cô có thể đi qua đó và đưa cả hai chúng tôi về cùng với mình.”

Nghe cũng hợp lý - nếu những gì anh ta đang nói là sự thật.

“Lễ hội đó sẽ được tổ chức ở đâu?”

Alec thở dài qua cái miệng xinh xắn của Emma. “Lâu lắm rồi tôi không nhìn qua phía bên kia của làn sương mù xám xịt nhưng tôi áng chừng là nó nằm ở bên đường đối của công viên thành phố. Đó là nơi bọn họ đang sắp đặt, chuẩn bị mọi thứ. Tôi không biết chính xác cái gì đã được xây dựng trên khu đất của tòa thị chính cũ... Chỉ biết rằng nơi đó thường xuyên có đông người tụ tập, bởi nguồn năng lượng chảy ra từ đây rất dồi dào và liên tục. Những dãy hành lang dài, phòng họp nối tiếp phòng kia.”

Tim tôi như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Anh ta đang nói về một ngôi trường học. Ngôi trường của tôi. Nó được xây dựng từ năm năm trước, sau khi tòa thị chính được di dời sang một khu đất mới.

“Mấy giờ thì buổi tiệc ấy bắt đầu?” Tôi thì thảo thốt không nên lời.

“Lúc chạng vạng. Vào những phút cuối cùng giữa lúc Mặt Trời lặn và khi trời tối hẳn, lúc cô vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh mình nhưng đồng thời có thể nhìn thấy sao và các hành tinh trên trời. Đó chính là thời điểm chuyển giao hoàn hảo nhất.”

Thôi chết! Dĩ nhiên là nó phải bắt đầu lúc chạng vạng rồi. Lễ hội Carnival Mùa Đông của trường chúng tôi sẽ bắt đầu lúc 5h30 phút chiều - cũng là lúc Mặt Trời bắt đầu lặn vào mùa Đông - trùng khớp với thời gian và địa điểm của Lễ Chuyển giao.

Chắc chắn đó không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Có điều gì đó không lành sắp xảy ra. Nó còn tồi tệ hơn cả chuyện Hơi thở của Quỷ xuất hiện ở thế giới loài người và chuyện anh Nash đang bị kẹt bên Cõi Âm. Theo như đồng hồ điện tử của Emma, tôi chỉ còn khoảng mười bốn tiếng để đưa anh Nash quay trở lại với thế giới của chúng tôi.

“Tôi sẽ gặp anh lúc 5h30 ở trước cổng...” - trường trung học - “... tòa nhà mới và chúng ta sẽ đi từ...”

Nhưng Alec đã cắt ngang trước khi tôi kịp nói hết câu.

“Suýtttt, ông ta đang tới.” - Anh ta rít lên, và rồi... - “Được, 5h30, trước cổng. Không gặp không về. Tôi phải...” Và chỉ như vậy, Alec vụt biến mất.

Nhưng thay vì nằm vật ra ngủ tiếp, như lần Alec bỏ đi trước, Emma đột nhiên đứng bật dậy khỏi giường. Đầu cậu ấy xoay một vòng nhìn ngấm quanh phòng, trước khi quay ra bắt gặp ánh mắt của tôi. Và rồi một nụ cười cay độc từ từ nở trên môi Emma.

“Chuyện này hay đấy..

Mặc dù một tháng qua tôi chưa hề gặp lại lão ta thêm một lần nào nữa nhưng tôi có thể nhận ra giọng nói đấy ở bất cứ đâu.

Lão Avari.

CHƯƠNG 21

“CÔ CAVANAUGH, thật vui khi gặp cô ở đây.” – Gã tà ma ngừng lại, đảo mắt nhìn quanh phòng thêm một lần nữa qua lăng kính của Emma – “Cho dù đây là đâu.”

Tôi rùng mình vì nỗi sợ hãi gần như-làm-tê-liệt-cơ-thể vừa ập tới và rồi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu lão ta không biết đây là đâu, rất có thể cũng không biết lão đang ở trong cơ thể ai. Đồng nghĩa với việc gã sẽ khó mà nhập vào người Emma thêm lần nào nữa.

Nhưng rồi hai mí mắt Emma nheo lại lúc lão Avari nhìn chằm chằm qua đó và cái khung ảnh đặt trên bàn trang điểm: Bức ảnh tôi và Emma đứng bên cạnh ô tô của tôi. “Người đại diện của ta chẳng phải quá thông minh sao?” – Lão Avari đứng dậy, đi lại trên đôi chân trần của Emma, hông đánh sang hai bên đầy gượng gạo. Ánh mắt lão chột bùng sáng khi nhìn vào cái gương phía sau khung ảnh, thể hiện rõ vẻ hải lòng – “Và cậu ta thật có gu thẩm mỹ tinh tế.”

Phải đứng nhìn lão Avari ở trong người Emma như thế này còn tệ hơn gấp ngàn lần so với việc nhìn Alec tương tác qua cơ thể của Emma. Sau hôm nay, tôi còn mặt mũi nào mà đối diện với cậu ấy được nữa?

“Đi ra!” – Tôi khẽ rít qua kẽ răng, hai tay nắm chặt lại đầy căm phẫn. Lão Avari phớt lờ tôi và giơ bàn tay nhỏ nhắn, duyên dáng của Emma định cầm lấy cái khung ảnh – “Đừng có chạm vào đó!”

Sự ngạc nhiên thoáng vụt qua trên mặt lão Avari và tôi như bị mắc nghẹn bởi chính hơi thở của mình, vừa sốc vừa hoang mang khi nhìn thấy Emma như thế này. “Thế cô muốn ta chạm vào đâu?” – Gã tà ma nhếch miệng hỏi. Giống như từng lời nói của lão, sự hiện diện của gã tà ma này là sự báng bổ đối với sự tồn tại của Emma – “Đây à?” – Bàn tay nhỏ nhắn kia lập tức chuyển hướng sờ vào cái bụng phẳng lì của Emma.

“Hay là đây?” Giọng lão Avari đầy mơn trớn, tay tiếp tục lần lên phía ngực trái của Emma.

Mạch máu trên đầu tôi như muốn nổ tung, cả thế giới trước mặt tôi như tối sầm lại. “Hãy biến ra khỏi người cậu ấy ngay lập tức!” Khi lão Avari quay lại tự ngắm mình trong gương, chẳng thềm để ý tới sự phản đối yếu ớt của tôi, tôi vội liếc về phía anh Tod tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng anh chỉ biết nhún vai và đặt một ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi trật tự, đừng để lão phát hiện ra sự hiện diện của anh. Cũng như tôi, anh ấy không thể kiểm soát được lão Avari, nhưng nếu gã tà ma này biết anh Tod đang giúp đỡ tôi, chắc chắn lão sẽ trút giận lên đầu anh Nash, và linh hồn chị Addison.

“Ôi, khôngggg...” – Lão Avari nghiêng ngó người chiêm ngẩng cỗ thể hoàn mỹ của Emma – “Ta thích cơ thể này. Rất đáng yêu. Được khám phá con người này thì còn gì tuyệt vời hơn.”

Quai hàm tôi đau nhức vì nãy giờ nghiêng quá chặt, nhưng tôi buộc hai chân mình phải đứng yên. Tôi không thể làm hại đến lão Avari nếu không muốn Emma bị thương. Hơn nữa tôi vẫn chưa biết lão ta mang theo những khả năng gì vào trong cơ thể mà lão đang chiếm hữu. Tôi đã quá hiểu vận may của mình, chỉ cần tôi thử có động thái gì xem, chắc chắn sẽ bị lão ta đóng băng tại chỗ, hoặc tệ hơn nữa là bị tấn công bởi đôi tay đi mượn của Emma.

“Sao trước đây ta không phát hiện ra cô ta nhỉ? Thấy cô gái này quen quen...” – Lão Avari tiếp tục trầm trồ nhìn vào trong gương – “Nhưng không thể nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu. Sao Alec tìm được cô ta nhỉ...?” – Lão quay người lại, chớp chớp mắt nhìn tôi – “Ta rất thích có một người đại diện tháo vát, biết công việc.” – Nhưng nét giận dữ trên khuôn mặt Emma lại đang nói lên điều ngược lại. Alec đang âm mưu làm chuyện gì đó mà lão Avari không biết, và gã tà ma đang vô cùng tức giận. – “Và Alec chính là một người như thế.”

“Ông đã... có anh ta bao lâu rồi?” Tôi cố trì hoãn thêm thời gian để cho đầu óc mình có thể suy nghĩ, tìm ra cách tống cổ gã tà ma này đi.

Lão Avari nghiêng đầu Emma sang một bên, như thể bất ngờ - xen lẫn hoài nghi – trước sự quan tâm của tôi. “À, hai hay ba thập kỷ gì đó.” – cuối cùng, lão mở miệng nói – “Và cậu ta đã chứng minh được sự hữu ích của mình.” – Và cơn căm giận quay trở lại – “Kể cả những lúc cậu ta không hề chủ định làm như vậy.” – Cơ thể của Emma tiến gần hơn về phía tôi, miệng khẽ nhếch lên đầy gian xảo - “Ví dụ, để liên lạc được với cô quả thực không dễ dàng gì. Nhưng cũng không quá khó để đi vào bên trong...”

Cơn giận dữ và nỗi sợ hãi vật lộn trong đầu tôi khi đôi mắt đi mượn của Emma lướt qua lướt lại đầy ẩn ý khắp một lượt dọc cơ thể tôi. Tôi không thể không tự hỏi liệu gã ta đã làm gì cơ thể tôi trong lúc nhập vào nó. Và chuyện đấy diễn ra bao nhiêu lần rồi.

Nếu tôi có thể đưa anh Nash sống sót trở về, anh ấy sẽ phải kể lại chi tiết mọi chuyện đã xảy ra khi tôi đang gần như bị đẩy ra khỏi cơ thể mình – bằng không chính tay tôi sẽ giết chết anh. Và cứ chiếu theo ánh mắt đầy phẫn nộ của anh Tod bây giờ thì có vẻ như anh ấy cũng đang có chung một suy nghĩ giống tôi.

Emma tiến thêm một bước nữa và tôi trả lời lại bằng một bước giật lùi ra sau. Mạch máu trong cơ thể tôi chảy rất nhanh, quai hàm tôi nghiêng chặt đến nỗi tôi chỉ sợ sẽ làm nứt hết răng. “Bao nhiêu lần rồi?” Tôi thì thào hỏi, cố gắng để lộ nỗi tức giận nhằm giấu đi nỗi khiếp sợ của mình.

Lão Avari lại bước tới và lần này khi tôi lùi ra sau, đùi tôi chạm ngay vào cái thành bàn. Tôi không còn chỗ nào để lùi nữa, trừ phi tôi định để lão đi theo tôi thăm quan nốt các phòng khác của ngôi nhà. Điều mà có chết tôi cũng không làm.

“Ta đã ở bên trong cô bao nhiêu lần rồi ý hả?” – Lão Avari nháy mắt Emma trêu chọc tôi, và tôi thấy ớn lạnh trước cách dùng từ thô thiển của lão ta, nhất là khi nghĩ tới chuyện lão ta ở bên trong cơ thể tôi, phá vỡ tới những ranh giới thiêng liêng nhất – những ranh giới đã định hình nên linh hồn tôi.

“Vài lần.” – Gã tà ma giờ chỉ còn cách tôi chưa đầy nửa mét – “Và phải thừa nhận rằng đó là một trải nghiệm vô cùng thú vị.” Emma nhào người về phía tôi, má cậu ấy sượt qua má tôi, và tôi nghe thấy cả tiếng mạch máu đập thành thịch trong tai mình.

“Từng lần...” Môi Emma khẽ chạm vào quai hàm tôi và tôi nuốt nước bọt cái ực.

“... từng lần...” Hơi thở nóng hổi của cậu ấy phả lên vành tai tôi và tôi nhắm chặt mắt lại, cố gắng nín thở.

“... một.” Lời cuối cùng của lão Avari khiến đám tóc sau gáy tôi dựng ngược hết cả lên và tôi ép mình nuốt ngược trở lại tiếng rên đang mắc nghẹn nơi cổ họng.

Tôi mở mắt ra và qua vai của Emma tôi thấy anh Tod đang nắm hai tay lại thành nắm đấm, hàm răng nghiến chặt, mặt đỏ phừng phừng vì giận dữ.

Kế đó, gã tà ma lùi lại ra sau, mỉm cười nhìn tôi nói tiếp. “Mặc dù cái cảm giác được ở trong một người *bean sidhe* trẻ tuổi cũng khá thú vị nhưng khi bạn trai của cô thậm chí còn chẳng hề nhận ra là cô đã bước ra khỏi cơ thể của mình...”

Tôi có cảm giác toàn thân như muốn nổ tung vì nỗi giận dữ đang chạy rần rật trong từng mạch máu của mình. Lẽ ta đã làm cái quái gì thế không biết! Lão ta đã bắt tôi làm những việc gì? Không lẽ anh Nash thực sự cho rằng tôi đã làm cái việc mà lão Avari đã làm với cơ thể tôi?

“... ta đã không có cách nào để liên lạc với cô. Mặc dù chúng ta cũng đã có một cuộc trò chuyện nho nhỏ thông qua người bạn của cô.” – Mặt tôi lúc bấy giờ hẳn đang viết rõ hai chữ “hoang mang” bởi ngay lập tức lão Avari nhướn cặp lông mày đẹp như vẽ của Emma lên nói tiếp – “À mà tay của cô thể nào rồi?” Mắt cậu ấy trượt xuống chỗ cái băng phồng lên dưới tay áo phải của tôi.

Thì ra... mọi chuyện đều là do bàn tay đạo diễn của lão Avari.

Anh Nash nói đúng. Lão Avari chính là cái bóng giấu mặt của anh Scott. Là cái ảo giác mà anh Doug nhìn thấy trong xe, hôm xảy ra tai nạn. Là tà ma đã bán hơi thở của mình cho anh Nash. Là kẻ đang nắm giữ linh hồn của chị Addison và mua chuộc anh Tod và gã Everett để vận

chuyển và gieo rắc hơi thở độc hại vào thế giới loài người. Chưa hết, lão ta đang giam cầm anh Nash ở bên Cõi Âm và tổ chức Lễ Chuyển giao trùng khớp với thời điểm diễn ra lễ hội Carnival Mùa Đông của trường học chúng tôi.

Tại sao tôi không sớm nghĩ ra được điều này nhỉ? Mọi vấn đề đều dẫn về lão Avari. Và vì lý do nào đó lão đang cố tìm mọi cách để liên lạc với tôi.

“Ông muốn gì?” Sau một hồi vòng vo, cuối cùng tôi đã biết phải hỏi câu gì.

Lão Avari vòng một tay Emma ôm lấy cái cột giường và mỉm cười nhìn tôi. “Cô.” – Cái giọng trầm đục và tối tăm của lão chẳng ăn nhập gì với đôi môi vẫn đang đỏ hồng của Emma – “Ta muốn cô. Và nếu cô chịu qua bên đây ngay bây giờ, ta hứa sẽ trả lại bạn trai của cô về với thế giới bên đó.”

Ở bên trái tôi, bên cạnh tủ quần áo của Emma, anh Tod đang lắc đầu quày quặt nhưng tôi không dám đánh mắt nhìn về phía đó vì sợ lão Avari phát hiện ra. Hơn nữa tôi chẳng cần nhìn cũng có thể đoán được anh Tod đang nghĩ gì. Gã cáo già gian xảo ấy có thể sẽ trả lại anh Nash thật nhưng không rõ là bao giờ, ở đâu và trong tình trạng như thế nào.

Hoặc trong bao nhiêu mảnh.

“Tại sao lại là tôi?” – Tôi hỏi, máu trong người tôi bắt đầu đông cứng lại – “Chẳng phải ông đã chẳng có đủ người đại diện rồi còn gì? A hay phải gọi là kẻ hầu hạ nhỉ?”

“Dù có bao nhiêu cũng sẽ không bao giờ là đủ.” – Tất nhiên rồi, tôi quên mất mình đang nói chuyện với một tà ma của lòng tham – “Nhưng đó không phải là điều ta cần ở cô.” Emma nhe răng cười và đó là nụ cười dị hợm nhất mà tôi từng thấy – “Nếu muốn biết thêm, cô sẽ phải đi qua bên này để chúng ta có thể trực tiếp thảo luận với nhau.”

Tôi kiên quyết lắc đầu và khoanh hai tay lại trước ngực. “Sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Kể cả để cứu bạn trai của cô sao?”

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Việc đi qua bên đấy và chấp nhận rơi vào tay lão Avari không phải là cơ hội duy nhất của tôi để cứu anh Nash về. Nhưng nó cũng không hề khiến câu tôi sắp sửa thốt ra sau đây trở nên dễ dàng hơn. Trên thực tế, chúng tắc nghẽn lại ở cổ họng làm tôi phải hắng giọng để nói tiếp. “Tôi không cần một người bạn trai nghiện ngập, mê chích choác hơn là tôi.” – Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi. Nếu may mắn, lão sẽ tưởng tôi đang đau đớn vì mất đi người bạn trai, chứ không nhìn ra nỗi day dứt và sự xót xa của tôi vì đang phản bội lại

anh Nash và rất có thể sẽ khiến cho linh hồn anh bị đày đọa ở bên Cõi Âm mãi mãi – “Và hiển nhiên tôi càng không cần người đã để mặc ông tự do sử dụng cơ thể tôi như một thứ đồ bỏ đi.”

Sự ngạc nhiên pha lẫn thích thú chợt lóe lên trong mắt Emma và lão Avari trông có vẻ... hài lòng. Như thể vừa phát hiện ra một điều gì đó ở tôi khiến lão nể phục.

Và điều đó chỉ càng khiến tôi thêm lạnh sống lưng.

“Như vậy câu trả lời là không?”

Tôi gật đầu chậm rãi, như thể là quyết định ấy vô cùng khó khăn đối với tôi, như thể là sẽ không có chuyện tôi đi qua bên đó tự mình giải quyết vấn đề. “Dứt khoát là không.”

Hy vọng rằng tôi đã không quyết định sai. “Nếu như vậy thì ta hi vọng rằng cô đã nói lời chia tay dứt khoát với bạn trai của mình.” Một nụ cười nhăm hiểm nở rộng trên môi Emma.

Hai mắt Emma khép chặt lại và rồi toàn thân cậu ấy đổ sập xuống sàn nhà. Tôi vội quỳ xuống bên cạnh Emma, đúng lúc mắt cậu ấy bắt đầu hấp háy. Một lần... Hai lần... Từ từ mở ra thêm một lần nữa và lơ lơ nhìn tôi.

“Kaylee à?” – Emma ngơ ngác hỏi tôi. Đúng là giọng thường ngày của Emma rồi! Lão Avari đã rời khỏi đây! Cuối cùng thì tôi cũng đã có thể yên tâm trở lại bình thường. – “Có chuyện gì thế?”

“Mình cũng không biết nữa.” – Tôi nhún vai liếc mắt nhìn anh Tod, người đang quỳ xuống phía kia của Emma mà không để cho cậu ấy nhìn thấy hay nghe thấy – “Mình vừa đi vào phòng tắm, đi ra đã thấy cậu nằm lăn lóc trên sàn thế này rồi. Hay là cậu rơi xuống khỏi giường mà không biết?”

Và giờ tôi đang nói dối với chín người bạn thân nhất của mình.

Emma nhắm mắt, chống hai tay ngồi dậy. “Mình không nghĩ thế.” – Rồi đột nhiên cô nàng neho mắt nhìn chằm chằm vào bộ quần áo trên người tôi. Emma thừa thông minh để đoán ra được tôi đang giấu cậu ấy chuyện gì đó – “Cậu mặc nguyên thế này mà đi ngủ ư hả?”

“Mình đã hi vọng là anh Nash sẽ gọi điện và bọn mình sẽ làm lành với nhau.” Tôi vội chống chế.

“Cậu định đến nhà anh ý vào giữa đêm hôm thế này á?” Emma sốt sắng hỏi. Xem ra trận cãi vã giữa tôi và anh Nash đã khiến cậu ấy lo lắng hơn tôi tưởng.

“Ừ. Nhưng nào có thấy anh ý gọi đâu.” Và chuyển đi gặp anh Nash sắp tới của tôi còn dài hơn rất nhiều so với chặng đường 2,5km từ đây tới nhà anh.

“Anh ấy sẽ gọi...” – Emma đứng dậy, vươn vai ngáp dài – “Và mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Bởi vì anh Nash yêu cậu và đó là điều quan trọng nhất, đúng không nào?”

Tôi gật đầu và cùng Emma nằm trở lại xuống giường, lòng thầm ước giá như mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy...

“CON ĐÂY BỐ ƠI.” Tôi gọi điện thoại cho bố, không quên mỉm cười cảm ơn chị phục vụ về ly nước đá.

“Sao dậy sớm thế con?” Giọng bố đầy nhẹ nhõm khi nghe thấy tiếng tôi. Cũng không trách được tại sao bố lại lo lắng như thế, mặc dù cả tối tôi đã phải liên tục gửi thư thoại cho bố để báo rằng mình không sao. Và vẫn đang ở bên thế giới loài người.

“Con nào dám ngủ đâu.” – Tôi uể oải ngáp – “Nhưng Emma cũng thức cùng con nên cũng đỡ buồn.” – Sự thực gần giống như thế mà. Sau khi chứng kiến cảnh bạn thân của mình bị hai thực thể của Cõi Âm nhập vào người thì dù có muốn tôi cũng khó lòng mà ngủ được – “Bọn con đã nằm xem phim và ăn kem.”

Ở đầu bàn bên kia, anh Tod đang đảo tròn hai mắt đầy ngao ngán, tỏ rõ nỗi thất vọng khi bữa tiệc ngủ vốn không hề diễn ra như tưởng tượng của anh. Xét cho cùng anh đã phải ngồi canh cho bọn tôi suốt cả đêm – trong thâm lặng – phòng trường hợp tôi thiếp đi hoặc lão Avari lại xuất hiện.

Tất nhiên, tôi cũng không có ý định kể cho bố tôi nghe về anh chàng thần chết hay gã tà ma. Bởi điều đó sẽ chỉ càng khiến bố lo lắng hơn mà thôi, hoặc tệ hơn nữa có thể dẫn tới những hành động khiến bố bị kẹt lại bên Cõi Âm vĩnh viễn.

Anh Tod gật đầu cảm ơn chị phục vụ về ly nước cam vừa bung ra. Tôi đã kiên quyết không nói chuyện với anh ấy nếu anh không chịu hiện nguyên hình trong tiệm ăn.

Ở phía đầu dây bên kia, tôi nghe có tiếng rót cà phê. “Bố đang chuẩn bị đi làm.” – Mặc dù

tình hình rất căng thẳng nhưng bố tôi vẫn phải đi làm đều, nếu hai bố con không muốn ra đường vì không có tiền nộp tiền nhà tháng sau. Tôi thực sự không muốn trở thành kẻ vô gia cư và bị tà ma truy đuổi. – “Bố không muốn con ở một mình Kaylee ạ. Con cần nghỉ ngơi. Nhưng sẽ không an toàn nếu con ngủ một mình.”

Đây không phải là lời một ông bố nên nói với cô con gái đang trong độ tuổi vị thành niên... Nhưng tôi hiểu ý bố muốn nói gì.

“Con vẫn ổn mà bố. Con sẽ cẩn thận mà.” Giờ tôi đang quá buồn ngủ và mệt mỏi để tranh luận với bố.

“Con không hề ổn tẹo nào, Kaylee ạ.” – Có tiếng cốc cà phê lạch cạch trên bề bếp – “Đầu óc con không thể hoạt động bình thường khi mà bị thiếu ngủ trầm trọng như thế. Và con sẽ ốm mất nếu cứ cố.”

“Thế theo bố thì con nên làm gì?” Tôi hỏi. Chi phục vụ đặt xuống trước mặt tôi đĩa bánh sô-cô-la. Biết đâu đường sẽ giúp tôi tỉnh táo hơn? Tôi cảm ơn chị ta rồi lấy dao xắt chiếc bánh ra thành từng miếng nhỏ.

Bố tôi thở dài. “Bố cũng chưa biết. Bọn bố vẫn đang tìm cách. Con có thể ở cùng Nash hay cô Harmony được không? Mặc dù có một vài điều ở anh chàng đó bố còn chưa tin cho lắm nhưng bố tin là cậu ta sẽ đánh thức con dậy nếu con cất tiếng hét.”

Đáng tiếc, ở cùng anh Nash lúc này không phải là một lựa chọn, trừ phi tôi sẵn sàng đi qua Cõi Âm và trao linh hồn của mình cho lão Avari. Hơn nữa tôi cũng chẳng thể ở cùng cô Harmony mà không có lời giải thích về sự mất tích của cậu con trai thứ hai của cô. Vì thế chắc tôi sẽ tới nhà Emma, sau khi anh Tod đi làm chẳng...?

“Vâng.” – Tôi dứt miếng bánh ngọt vào mồm và nhồm nhoàm nhai – “Bố đừng lo, con sẽ không ở một mình đâu.”

“OK, thôi bố đi đây.” – Bố nghe vẫn có vẻ ngần ngại không muốn bỏ tôi lại một mình – “Bố sẽ gọi cho con liên tục để kiểm tra vì thế nhớ cầm theo điện thoại nhé! Hẹn gặp con tối nay.”

“Vâng ạ.” Tôi cũng chỉ mong như vậy.

Tôi cúp máy và cất điện thoại vào túi quần trước, sau đó ngẩng lên và thấy anh Tod đang nhìn chăm chăm vào cái bánh của mình, cốc nước cam đã uống được một nửa. “Anh có muốn ăn gì không? Mà thần chết cũng cần ăn uống à?” Tôi không nhớ đã từng thấy anh Tod ăn uống

cái gì bao giờ.

“Bọn anh không cần ăn uống, cũng như không cần ngủ. Nhưng các giác quan vẫn còn nguyên vẹn và hoạt động bình thường. Bao gồm cả vị giác.” – Anh vội giải thích khi thấy tôi nhướn một bên lông mày tùm tùm nhìn anh cười – “Đáng tiếc, thần chết không được trả lương bằng tiền mặt như con người, vì thế anh vĩnh viễn sẽ chỉ là một kẻ vô sản mà thôi.”

À, thì ra là như vậy.

“Đây. Đằng nào thì một mình em cũng không ăn hết.” – Tôi đẩy cái đĩa ra giữa bàn và đưa cho anh cái đĩa mới – “Làm sao em có thể ăn nổi khi anh cứ nhìn đau đầu như một đứa trẻ bị bỏ đói thế kia.”

“Cảm ơn em.” Anh sung sướng cầm lấy cái đĩa và xắn lấy một miếng bánh ăn ngon lành. Tôi cười thầm trong bụng, không ngờ thần chết cũng hào nhợt như vậy.

“Vậy là em không phải là người duy nhất không tin vào sự trùng hợp đáng ngờ của Lễ hội Carnival Mùa Đông và Lễ Chuyển giao đúng không?” Chúng tôi vẫn chưa có cơ hội thảo luận với nhau về vấn đề này, do sự có mặt của Emma – mặc dù là đang ngủ.

Anh Tod nuốt miếng bánh ngọt trong mồm và gật đầu. “Không thể có chuyện chúng không có liên quan gì với nhau. Anh đoán là lão Avari tổ chức bữa tiệc hoành tráng đó để tận dụng tối đa nguồn năng lượng lớn của con người khi ranh giới giữa hai thế giới thu hẹp lại. Vào cái thời điểm chạng vạng ấy, bọn họ sẽ có thể thỏa sức chích hút mà không phải tốn quá nhiều công sức.”

Tôi gật đầu, vừa nhấm nháp miếng bánh chấm dấm si-rô trên đĩa của mình. “Nhưng em nghĩ chuyện không chỉ có thế đâu. Một buổi dã ngoại tập thể, vậy thôi sao? Đó là cái kế hoạch mà lão Avari đã dày công chuẩn bị suốt thời gian qua? Một kẻ xảo quyệt như lão ta sẽ không đời nào chịu dừng lại ở đó đâu.”

Anh Tod nhún vai. “Thử hỏi có còn việc gì mà lão ấy chưa làm? Một con quỷ độc ác chuyên đi hút linh hồn, đánh cắp cơ thể, bắt cóc bạn trai, hành hạ các linh hồn bị đày đoạ đến từ thế giới khác.”

“Em không biết. Nhưng năm nào chẳng có Đông chí, vậy mà theo lời Alec, đây sẽ là lễ hội đầu tiên được tổ chức trong nhiều thập kỷ qua. Tại sao? Có gì khác biệt ở năm nay?” – Tôi cắn thêm một miếng bánh nữa, chờ đợi một câu trả lời mà cả anh Tod và tôi đều không có. – “Cho dù là chuyện gì đi chăng nữa thì chúng ta cũng phải tìm cho ra trước khi đi qua bên đó. Hôm nay anh có hẹn với chị Addison đúng không?”

Anh Tod gật đầu và buông cái đĩa xuống. “Ừ. Nhưng nếu sau đó anh từ chối không chịu chuyển hàng, lão Avari sẽ đánh hơi ngay được có chuyện không ổn.”

Tôi nhún vai. “Thế thì anh cứ nhận, nhưng không chuyển cho gã Everett là được. Chúng ta sẽ tìm cách xử lý chúng sau khi cứu được anh Nash ra khỏi đó.”

Anh Tod nhíu mày nhìn tôi, miếng bánh trên tay còn chưa kịp đưa lên mồm đã phải dừng lại giữa chừng.

“Kaylee, chúng ta thậm chí còn không chắc là tay Alec đó có xuất hiện hay không, sau khi bị lão Avari phát hiện đang lén lút liên hệ với thế giới bên ngoài như thế. Anh đoán giờ anh ta sẽ bị chủ nhân của mình canh chừng cẩn mật còn hơn cả Addison. Và nơi chúng ta đi qua sẽ tràn ngập những kẻ quái dị, luôn sẵn sàng móc mắt và moi ruột chúng ta để ăn.”

“Móc mắt và moi ruột á? Suốt một tháng qua, ngày nào anh cũng đi qua bên đó. Em hỏi anh đã có ai động tới cái móng tay của anh chưa?”

“Chưa, nhưng đấy là vì anh qua đó để làm việc cho lão Avari.” – Anh nhào người về phía trước, hạ giọng thì thầm với tôi – “Hoặc cũng có thể vì anh đã chết. Phần lớn người Cõi Âm không có hứng thú với thịt người chết. Nhưng em thì khác, em chưa chết và không được phép có mặt ở bên đó. Vì thế chúng ta cần phải lo lắng cho cái móng tay của em đấy.” – Anh Tod khoanh hai tay trước ngực và dựa ra sau ghế, quan sát vẻ hoang mang trên mặt tôi – “Anh nghĩ em cần phải biết mình đang sắp sửa bước chân vào chốn nào.”

Một cốc cà phê nóng vẫn không thể xua tan cái lạnh đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi. “Đó chính là lý do tại sao em cần anh phải chú ý nghe ngóng lúc ở bên cạnh chị Addison.” – Tôi nói – “Chúng ta cần phải biết chuyện gì đã xảy ra với Alec và chúng đang giam giữ anh Nash ở đâu, tình trạng của anh ấy như thế nào, phòng trường hợp Alec không có ở đó để giúp đỡ chúng ta. Bất cứ thông tin gì liên quan tới Lễ Chuyển giao đều rất quan trọng. Em có linh cảm tối nay chúng ta sẽ có một bất ngờ không hề dễ chịu.”

“Được thôi.” – Anh Tod quét nốt chỗ si-rô còn lại bằng miếng bánh cuối cùng – “Nhưng anh không hứa hẹn gì về cái nhiệm vụ gián điệp đó đâu nhé. Bản thân anh cũng đâu thể đi lại tự do bên Cõi Âm.”

“Chẳng phải một nửa công việc của anh là ở bên đấy à? Em tưởng đó là nơi anh đưa các linh hồn tới để tái sinh?”

Anh Tod trợn mắt nhìn tôi, và tôi không xác định được anh ấy đang quá ngạc nhiên hay quá

khiếp sợ bởi cái ý nghĩ đó. “Tới Cõi Âm á? Không hề. Nếu anh mang các linh hồn qua đó, đảm bảo họ sẽ bị xoir tái thay vì được tái sinh. Các thần chết có thể đi qua Cõi Âm bởi vì họ đã chết, Kaylee ạ. Chứ không phải là đặc quyền hay khả năng gì đặc biệt.”

“Ôi trời... Tôi thấy ngượng thay cho sự ngu dốt của mình. “Thế bọn anh thường đưa các linh hồn đi đâu?”

“Anh không thể nói cho em biết được.” – Anh Tod nhe răng cười tinh quái – “Chính sách của công ty. Quay lại chuyện của anh ở Cõi Âm... Hằng ngày, anh sẽ có mặt ở văn phòng của lão Avari, nơi chúng ta đã đến hôm Addy mất ý, và lão ta sẽ đưa cô ấy tới. Bọn anh có một tiếng ở bên nhau và phần lớn thời gian anh sẽ trò chuyện với cô ấy để giữ cho tinh thần Addy vẫn được tỉnh táo, sau những trận hành hạ và lạm dụng triền miên.”

“Chị ấy vẫn còn tinh thần ý ả?” – Tôi hỏi vậy nhưng cũng đã biết được câu trả lời. Bởi vì nếu không thì anh Tod đã chẳng phải lặn lội hàng ngày đi qua thăm chị ấy – “Nhưng chị ấy chết rồi mà.”

“Anh cũng thế mà.” – Anh Tod đặt đĩa xuống cái đĩa đã được vét sạch bách của tôi – “Em cần phải chấm dứt ngay cái tư tưởng chết-là-hết đó đi. Đúng là trong phần lớn các trường hợp, chết là sự kết thúc của mọi chuyện khi linh hồn được tái sinh. Nhưng nếu điều đó không xảy ra thì vẫn còn nhiều cách khác để chết, dù có hay không có thân xác, ký ức và linh hồn. Addy có tất cả, trừ thân xác của mình. Còn anh nữa, em có thấy thiếu cái gì không?” Anh Tod giang rộng hai tay để chứng minh cho tôi thấy, và xem chút nữa hất đổ cả khay thức ăn trên tay chị phục vụ vừa đi ngang qua.

“Em hiểu. Nhưng làm thế nào mà chị Addy vẫn giữ được linh hồn của mình, nếu chị ấy đã bán nó cho lão Avari?”

“Addy và linh hồn của cô ấy được hợp nhất lại bên Cõi Âm nhưng chủ nhân thực sự của linh hồn đó là lão Avari. Vì thế mới có những trận tra tấn và hành hạ.”

“À...” – Tôi thầm nhắc bản thân từ nay không nên tìm hiểu quá sâu về những điều mình không hiểu. Và để kệ cho anh Tod biến mất lúc nào thì biến – “Nói chung anh cố gắng chú ý nghe ngóng tin tức lúc ở bên đó nhé?”

Anh Tod miễn cưỡng gật đầu và tôi hiểu sự do dự của anh. Năng lực đặc biệt duy nhất mà một thần chết có thể sử dụng bên Cõi Âm là “gắt hái” các linh hồn và di chuyển giữa hai thế giới. Chứ không thể tàng hình, hay đi xuyên tường hay lựa chọn để ai nghe thấy tiếng mình trong phòng.

Nói tóm lại, khi ở bên Cõi Âm, anh Tod cũng chỉ là một con người và anh ấy không hề hài

lòng với cái ý nghĩ đó.

“Còn em? Em định sẽ làm gì?” – Anh quay đầu nhìn lên cái đồng hồ treo trước cửa nhà bếp – “Bọn mình vẫn còn chín tiếng nữa. Tám, nếu em muốn sang bên đó sớm hơn.”

Hiển nhiên là tôi muốn qua đó sớm hơn rồi.

“Để em xem xem có thể xin bố qua nhà Emma ngủ không. Em có thể kể cho cậu ấy nghe về vấn đề ngủ nghê của mình đúng không? Bởi vì nó chẳng có liên quan gì tới vụ Hời thở của Quỷ hay sự mất tích của anh Nash?”

Nhưng anh Tod lặng lẽ lắc đầu. “Kay, anh nghĩ em nên tạm thời tránh xa Emma một thời gian.”

“Tại sao?” – Tôi nhú mày hỏi lại. Nếu ở cạnh nhau, bọn tôi sẽ có thể để mắt trông chừng cho nhau. Emma sẽ canh chừng những con quỷ trong giấc mơ của tôi, còn tôi sẽ canh chừng những con quỷ trong cơ thể cậu ấy – “Em cần phải biết nếu lão Avari lại nhập vào cậu ấy một lần nữa.”

Anh Tod nghiêm mặt nhìn tôi. “Anh biết, nhưng sự thật là nếu em vẫn tiếp tục ở bên Emma, khả năng ấy sẽ dễ xảy ra hơn. Emma chính là đường dây liên lạc thuận tiện nhất dẫn tới em. Nhưng nếu em không ở cạnh Emma, chẳng ai có thể nói với em thông qua cô ấy.”

Vậy là cách tốt nhất để bảo vệ Emma chính là tránh xa khỏi cậu ấy.

Tiêu rồi! Xem ra cả ngày hôm nay tôi sẽ chỉ có một mình.

“Anh sẽ có một chút thời gian vào giữa lúc đi thăm Addy và lúc vào trực.” – Anh Tod vẫn phải làm ít nhất nửa ca mỗi ngày nếu không muốn bị thất nghiệp. Một thần chết bị thất nghiệp sẽ chẳng có ích cho bất kỳ ai – “Anh sẽ tranh thủ ghé qua thăm em để em có thể chớp mắt một lúc.”

“Cảm ơn anh.” Tôi không thể cưỡng lại cái ngáp dài, khi vừa nghe thấy hai từ “chớp mắt”. Giờ tất cả những gì tôi mong muốn chỉ là một giấc chớp mắt. Với điều kiện tôi có thể trụ lại trong thế giới của mình đủ lâu để tận hưởng nó.

CHƯƠNG 22

TRONG VÒNG MỘT TIẾNG RŨỞI đồng hồ sau đó, tôi ngồi nhâm nhi nguyên cả một bình cà phê lớn trước TV, chốc chốc lại trả lời điện thoại của bố và Emma, trong khi né tránh cuộc gọi của cô Harmony và chị Sophie. Emma gọi tới khóc suốt mướt và tôi đã phải mất gần hai mươi phút để an ủi cô bạn thân. Nhờ địa vị cao trong xã hội và lời đe dọa sẽ kiện bệnh viện của ông bố giàu có mà nguyên nhân cái chết của anh Doug đã được ém nhem khỏi phương tiện truyền thông đại chúng. Tôi cảm thấy vô cùng có lỗi khi không thể ở bên cạnh Emma lúc này nhưng đành dằn lòng lại vì lời cảnh cáo ban sáng của anh Tod, rằng tôi cần phải tránh xa Emma ra vì sự an toàn của cậu ấy.

Mấy cuộc điện thoại của bố tôi chỉ có mục đích kiểm tra xem tôi thế nào và tôi chẳng còn cách nào khác đành phải nói dối bố. Bởi vì nếu tôi nói cho bố biết là mình đang ở một mình, chắc chắn bố sẽ nghỉ làm - và có thể là mất luôn việc - để về ngồi canh cho tôi ngủ.

Chị Sophie để lại một tin nhắn đầy giận dữ vào hộp thư thoại của tôi, yêu cầu tôi giải thích tại sao cứ lần nào tôi xuất hiện ở một bữa tiệc nào - hay ở bất kỳ đâu - là nơi đó đều trở thành thảm họa. Chị ấy đã xem tin tức và nghe bạn bè kể lại vụ anh Nash và tôi có mặt ở bữa tiệc nhà anh Fuller. Nghe giọng chị Sophie có vẻ vẫn chưa biết vụ anh Nash đang mất tích nên tôi càng có lý do phải gọi lại cho chị ấy để hỏi xem có nhìn thấy anh ý hay không.

Cô Harmony đã gọi vào máy bàn nhà tôi tìm anh Nash vì không thấy anh nghe di động. Nhưng bởi vì cô cũng chỉ vừa mới từ bệnh viện về đến nhà nên chưa biết anh ấy đã đi được bao lâu rồi và giọng cô vẫn chưa có vẻ gì là lo lắng. Nhưng sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phát hiện ra, nếu cứ tiếp tục không liên lạc được với anh Nash. Và đặc biệt là sau khi xem tin tức về cái chết của anh Doug trên TV.

Ở đoạn cuối của tin thoại, cô nói cô đã tìm ra cách giúp tôi trụ lại ở thế giới của chúng tôi trong khi ngủ. Mặc dù rất biết ơn cô Harmony vì đã mang lại chút hy vọng mong manh nhưng tôi vẫn phải ngồi lên cả hai tay để ngăn không cho bản thân với lấy cái điện thoại hỏi thêm chi tiết. Bởi vì nếu không tôi sẽ lại phải nói dối cô và điều đó sẽ khiến tôi cảm thấy còn tồi tệ hơn cả việc nói dối bố đẻ của mình.

Một tiếng sau cú điện thoại của cô Harmony, tôi ngồi co ro xem phim hành động trên kênh truyền hình cáp và nhâm nhi lon nước tăng lực Jolt cuối cùng trong tủ lạnh. Tôi đã tắt máy sưởi và mở toang hết cả cửa sổ ra, hy vọng rằng cái lạnh sẽ giúp tôi tỉnh táo và không ngủ gật. Tuy nhiên giờ thì caffeine, nhiệt độ, và tiếng ồn cũng khó có thể ngăn hai cái mí mắt nặng trĩu đang chỉ chờ sụp xuống bất cứ lúc nào của tôi. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại réo rất khiến tôi giật mình choáng tỉnh.

Khi thấy phần tên người gọi đề Không xác định, tôi liền thả điện thoại xuống ghế và chờ cho nó tự động lưu vào hộp thư thoại.

Mới đầu tôi vẫn cứ nghĩ là ai đó gọi nhầm số nhưng rồi một giọng quen thuộc cất lên và tôi xoay người lại nhanh đến nỗi suýt lộn khỏi ghế.

“Kaaayleeeee!” - cái giọng chói tai của lão Avari vang lên trong chiếc máy trả lời tự động do-con-người-sản-xuất làm đầu óc tôi chao đảo tôi - “Ta biết cô đang ở đây. Ngoài nơi này ra, cô đâu còn chỗ nào để đi, khi mà cả bạn trai và bố đều không có ở bên cạnh để bảo vệ cho cô?”

Cái gì?

Tôi lồm cồm bò dậy nhanh đến nỗi đập cả đầu gối và cái tay đau vào thành ghế, nhưng tôi quá vội chộp lấy điện thoại để có thể cảm nhận được nỗi đau đó. “Ông biết gì về bố tôi?” Tôi hỏi ầm lên vào trong điện thoại.

“Ta biết là ông ta đang chỉ ngồi cách ta chưa đầy hai mét, bất tỉnh nhưng vẫn thở. Tạm thời.”

“Nói dối!” - Tôi hét lên, đầu như muốn nổ tung vì sợ hãi - “Bố tôi không thể tự mình đi qua bên đó.”

Tiếng cười khàn khàn của lão Avari nghe như những mảnh băng vỡ tan trên nền xi-măng. “Cậu Hudson cũng vậy thôi, nhưng giờ cả hai người họ đang ở đây và đợi cô sang đưa về đây.”

Khôngggg... Lão ta nói dối. Không thể có chuyện như thế được. “Bằng chứng đâu?”

Gã tà ma lại rú lên cười và sự nham hiểm ẩn chứa trong đó như những mũi dao sắc nhọn cào nát da thịt tôi. “Bố cô chỉ được cái to xác chứ nào có làm hại được ai... Một con gấu bông không hơn không kém! Ông ta đã khóc trong giấc ngủ và gọi cô là “Gấu con Kay”. Ông ta còn gọi tên một người phụ nữ, tên là Darcy, mà ta đoán chính là người mẹ xấu số của cô.”

Nỗi đau đón ập tới khiến tôi lảo đảo ngã phịch xuống ghế. Trong một thoáng, tôi không nghe thấy gì hết ngoài tiếng trái tim mình đang đập, và không cảm thấy gì ngoài sự tê tái, tuyệt vọng đang xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể.

“Ông muốn gì?” Mãi một lúc sau tôi mới thì thào thốt lên được thành lời.

“Ta đã trả 1 lời câu hỏi đó rồi mà.” - Lão Avari nói - “Và câu trả lời của ta vẫn không thay đổi. Hãy sang đây và ta sẽ thả cho họ đi.”

Hoặc... Lão ta sẽ giữ cả ba người chúng tôi lại và tôi sẽ chính thức trở thành đứa con gái ngu ngốc nhất trên hành tinh này. Nhưng nếu tôi từ chối đi qua bên đó, có khi nào lão ta sẽ giết họ không? Liệu tôi có thể lừa phỉnh lão Avari hoặc kéo dài thêm chút thời gian hay không?

Căn phòng xung quanh tôi nhòe đi sau làn nước mắt, tay tôi nắm chặt lấy cái điện thoại. Toàn thân tôi nổi hết da gà, nhưng tôi biết nó không có liên quan gì tới cái lạnh trong phòng.

“Kaylee à? Có chuyện gì thế em?” - Anh Tod lo lắng hỏi và tôi ngược đôi mắt dăm lệ lên nhìn anh qua cái bàn nước. Tôi đang quá đau khổ để bị sự xuất hiện đột ngột của anh làm cho giật mình - “Mà sao em để phòng lạnh như ở Bắc cực thế này?”

“Suytttt...” - Tôi che một tay lên điện thoại trong khi tay còn lại giơ lên quệt nước mắt.

Anh phẩy tay. “Không ai nghe thấy anh nói đâu. Ai đấy?”

“Lão ta đang có bố em...” Nhưng trước khi tôi có thể nói thêm điều gì, gã tà ma đã lại lên tiếng nói tiếp.

“Dù là *bean sidhe* cũng vậy thôi, thời gian không đợi đâu... Cô định đi hay không đi nào?”

“Lão Avari á? Trên điện thoại?” - Anh Tod nghiêng chặt quai hàm đầy phần nộ - “Làm thế quái nào mà lão...” - Anh nheo mắt nhìn tôi - “Lão ta đang ở trong người ai?”

Ôi không! Tôi thậm chí còn chưa hề nghĩ tới điều đó.

Tôi lại giơ tay bịt điện thoại lại và thì thào nói. “Emma - Chắc chắn là như vậy. Anh giúp em được không?”

“Anh cũng không biết nữa. Anh sẽ quay lại ngay.” Nói rồi anh Tod vụt biến mất, chỉ còn tôi trơ trọi một mình trong căn phòng lạnh cóng cùng tiếng nói của con quỷ lòng tham.

“Sao ông bắt được bố tôi?” Tôi bỏ tay ra khỏi điện thoại và tìm cách kéo dài thời gian. Hơn nữa tôi cần phải biết làm cách nào mà lão ta đưa được bố tôi qua đó, để sau này còn biết đường phòng bị. Nếu không, việc thỏa thuận để đổi lấy tự do hay thậm chí là mạng sống của bố tôi sẽ chỉ giống như việc nắm lấy nắm lấy một viên đá trong lòng bàn tay vào giữa tháng bảy;

nó sẽ lại nhanh chóng tan chảy hết mà thôi.

“Nguồn lực của ta rất lớn, cô Cavanaugh ạ. Không như cô, ta không có cái gọi là day dứt lương tâm, và ta sẵn sàng sử dụng chúng theo hướng có lợi nhất cho mình.”

Tôi đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. “Có phải đó là cách ông muốn khoe về việc mình đang sở hữu nhiều con người không?”

Lão Avari lại cười khùng khục và lần này không hề che giấu sự thích thú trong giọng nói của mình. “Ta nghĩ thế. Ta đang nắm trong tay rất, rất nhiều người và mới có thêm một người, chưa đầy một tiếng trước.”

Tôi nghiêng chặt răng để kìm nén cơn thịnh nộ đang bốc bùng ngút trong người. Lão Avari đang cố tình muốn chọc cho tôi điên tiết lên để rồi đưa ra một quyết định vội vàng có thể giết chết cả ba bố con tôi.

“Không phải là Emma.” - Anh Tod bất thành linh hiện ra ở góc phòng, miệng thở hổn hển, như thể anh ấy vừa phải chạy một quãng đường dài để có được thông tin đó - “Cô ấy đang ăn trưa với mẹ và chị gái. Cũng không phải mẹ anh. Anh vừa kiểm tra rồi.”

Vậy thì là ai mới được chứ?

“Cô định thế nào đây, cô Cavanaugh?” - Lão Avari hỏi, vẫn tuyệt nhiên không nghi ngờ gì về cuộc hội thoại giữa tôi và anh chàng thần chết - “Cô có muốn cứu người của cô không vậy?”

Tôi lại giơ tay lên che điện thoại và ngồi xuống mép bàn nước, đầu óc quay cuồng vì nỗi giận dữ, và nỗi thất vọng. Có thể là bất cứ ai - Tôi đau khổ rên lên với anh Tod - “Tìm đâu ra trong sáu tỷ người như thế?”

Anh Tod lắc đầu. “Lão ta không thể nhập vào một người đang ngủ bất kỳ, Kaylee ạ. Người bị nhập phải là một người có mối liên hệ với Cõi Âm. Một người đã từng để lại một dấu ấn linh hồn bên đó, bằng cách đi qua bên đó hoặc ném mùi chết chóc bằng cách này hay cách khác. Đây là lý do tại sao lão ta nhập được vào Emma. Về lý thuyết, cô ấy từng chết đi trong vài phút hồi tháng chín, đúng không?”

Tôi gật đầu, các ý nghĩ rải rác trong đầu tôi như những cánh bồ công anh bay trong gió. Emma đã từng chết còn tôi đã từng đi qua bên đó. Đó chính là mối liên hệ của hai chúng tôi với cõi âm. Vậy là giờ cả Emma và tôi đều sẵn sàng cho quỷ nhập vào?

“Kaylee?” Lã Avari bắt đầu tỏ ra sốt ruột.

“Đây không phải là chuyện tôi muốn hay không muốn.” – Tôi gắt lên vào trong điện thoại, giới hạn chịu đựng của tôi cũng đã gần như cạn kiệt – “Mà là chuyện tôi sẽ được gì từ sự mạo hiểm đó. Bởi vì theo như tôi biết thì tôi sẽ chẳng được gì hết. Cả hai chúng ta đều thừa hiểu rằng ông sẽ không bao giờ thả họ ra sau khi tôi đi qua bên đó.” Xét cho cùng lão Avari cũng vẫn là một con quỷ của lòng tham.

“Có thể là ta sẽ không thả thật.” - Gã tà ma thần nhiên thừa nhận - “Nhưng cô sẽ phải chấp nhận mạo hiểm thôi, nếu còn muốn gặp lại bố và bạn trai.”

Tôi lấy tay che điện thoại lại và quay ra nhìn anh Tod. “Ai đó đã từng chết đi và có mối quan hệ với em. Như là Emma...” - Ôi, không. Không, không, không... - “Là chị Sophie.” - Tôi nhắm chặt mắt lại đầy kinh hãi, nhưng tôi biết mình đã đoán đúng.

Anh Tod nhú mào và lập tức biến đi.

“Sao nào?” - Lão Avari giục - “Cô quý cái nào hơn, mạng sống của họ hay tự do của mình?”

Nhưng tôi không có câu trả lời cho câu hỏi đó bởi vì bản thân nó không phải là một câu hỏi công bằng. Nếu tôi đi qua bên Cõi Âm, tôi sẽ mất đi cả hai lựa chọn đó. “Hãy cho tôi thấy một chút thành ý của ông.” - Tôi yêu cầu - “Một dấu hiệu chứng tỏ ông sẽ giữ lời.”

Lão Avari bật cười to đến nỗi ở tít tận Cõi Âm cũng nghe thấy tiếng lão. “Thế cô muốn ta làm gì?” - Gã tà ma thích thú hỏi - “Ngóắc tay hứa hẹn chẳng?”

Tôi đảo tròn hai mắt. Giờ là thời đại nào rồi mà còn làm mấy cái trò đó? Xem ra lão ta xem quá nhiều phim Hannah Montana rồi. “Trước hết hãy thả một trong hai người ra.” - Tôi đồng ý tuyên bố - “Và sau khi tôi sang bên đấy thì thả nốt người còn lại.” Tất nhiên, tôi không hề có ý định đi qua Cõi Âm, bởi vì tôi không tin, dù chỉ trong một giây, rằng lão ta sẽ thực sự thả bố tôi hoặc anh Nash ra. Vì thế câu hỏi tiếp theo của gã tà ma đã khiến tôi sốc đến nỗi không thốt nên lời.

“Người nào?”

“Là... sao...?” Tôi lập bập hỏi lại.

“Cô sẽ trao đổi với ai? Cô sẽ cứu người nào?”

“Hừ,” - Bề ngoài tôi vẫn cố tỏ ra cứng rắn để kéo dài thời gian nhưng trong thâm tâm đang run rẩy sợ hãi, chỉ hy vọng rằng sự ra vẻ hiên ngang vừa rồi của mình sẽ không khiến ai bị mất mạng - “Làm như ông sẽ chịu thả một trong hai người đó không bằng.”

Tiếng cười khùng khục của lão Avari khiến cho toàn thân tôi sởn hết gai ốc. “Phải thừa nhận là ta có hơi bất ngờ trước lời đề nghị hấp dẫn này của cô. Lý do ta đồng ý thả một trong hai người đó ra là vì: Nỗi đau đớn cực độ của cô về quyết định vừa rồi hứa hẹn sẽ vô cùng thú vị và hiếm thấy.”

Lão ta làm như tôi sẽ chịu để yên cho lão ta gặm nhấm nỗi đau của mình không bằng...

Vậy là... nếu như lão Avari giữ đúng lời hứa, chúng tôi sẽ ngay lập tức lấy lại được một người an toàn. Đồng nghĩa với việc anh Tod và tôi sẽ chỉ phải mang theo hai người nữa rời khỏi Cõi Âm, chứ không phải là ba như tính toán ban đầu.

“Người đó sẽ là ai? Bố hay người yêu? Cô yêu ai hơn?”

Tôi thực sự không biết. Bố tôi, người rất thương yêu tôi nhưng lại bỏ rơi tôi suốt mười mấy năm rồi. Hay bạn trai tôi, người cũng rất thương yêu tôi, nhưng lại nói dối tôi, dùng Sức ảnh hưởng với tôi và để mặc cho tà ma nhập vào cơ thể tôi.

Không có gì bảo đảm là tôi sẽ thoát khỏi Cõi Âm an toàn cùng với người tôi sẽ phải bỏ lại với lão Avari bây giờ. Vì thế người duy nhất được an toàn - cứ cho là đám người của gã tà ma sẽ không lại bắt người đó được nữa - chính là người lão ta trả về bây giờ.

Tôi không thể lựa chọn.

“Lời đề nghị này sẽ hết hiệu lực trong vòng hai phút nữa, Kaylee...” – Mới chỉ nghe giọng lão ta qua điện thoại thế này đã khiến tôi thấy nhớp nhúa, bần thủ lắm rồi, chẳng hiểu tới khi mặt đối mặt thì sẽ còn kinh khủng thế nào. Bố tôi và anh Nash, tôi nên cứu ai trước bây giờ...?

Ơn Chúa, đúng lúc tôi định nhắm mắt nói đại ra một cái tên thì nghe thấy một tiếng thịch ở phía đầu dây bên kia và có cái gì đó rơi đánh ục ịch xuống sàn.

Độ nửa giây sau, bỗng thấy giọng anh Tod vang lên qua điện thoại. “Em nói đúng. Là Sophie thật.”

“Anh đã làm gì thế?” Tôi cảnh giác hỏi lại. Mặc dù tôi cũng chẳng ưa gì chị Sophie nhưng dẫu sao chị ấy cũng là nạn nhân trong sự việc lần này.

Anh Tod tắc lưỡi. “Em không thể nhập vào một người không còn khả năng điều khiển cơ thể của chính mình. Kiểu như đánh cắp một con ngựa mà không nắm chặt lấy dây cương thì làm sao điều khiển được nó...”

Có phải anh ấy đang so sánh bà chị họ được nuông chiều của tôi với một loài động vật chuyên đi thồ không nhỉ? Liệu có quá đáng lắm không nếu tôi nói tôi thích sự liên tưởng đó...

Nhưng... “Rút cuộc thì anh đã làm gì?”

“Anh đã dùng cái điều khiển TV đập vào gáy chị Sophie của em. Công nhận là cái điều khiển đa năng đấy to thật, trông cứ như cái điện thoại cục gạch hồi những năm 1990 ý.”

“Đáng ra anh phải làm sao vừa đuổi được lão Avari đi vừa không gây thương tích cho người bị nhập chứ!”

“Xin lỗi, anh không nhận được tờ giấy nhắn đó của em. Có lẽ lần sau em nên chi tiết hơn khi mở mồm sai anh như sai một thằng đây tớ như thế, trong khi tất cả những gì anh làm là cứu mạng em... Hơn nữa, công bằng mà nói thì con nhỏ đáng ghét đó phải thấy may mắn là chỉ bị sung u một cục thôi, chứ nó đáng bị như thế từ lâu rồi.”

À, cái đấy thì đúng là tôi không còn gì để cãi lại được. “Chị ấy vẫn thở chứ?”

“Đó chỉ là một cái điều khiển TV thôi mà chị hai, đâu phải búa tạ. Hơn nữa, thời gian của cô ta chưa tới. Cô ta sẽ ổn thôi.”

“Tốt hơn hết là như thế” - Tôi thở dài và ngồi lại xuống ghế, lòng thầm hy vọng rằng mình vẫn chưa ký vào giấy báo tử của bố. Hay anh Nash. - “Nhưng câu hỏi thực sự ở đây là làm thế nào để chuyện đó không tái diễn lại lần nữa? Làm thế nào để ngăn không cho lão Avari nhập vào bất cứ người quen nào của em?”

“Em đã quên mấy cái tiêu chuẩn để trở thành người trung gian rồi à? Trong số những người em quen, có bao nhiêu người thực sự có mối quan hệ với Cõi Âm?”

Ờn giờ là không nhiều! Ít nhất là trong số những người mà tôi quen. Ngoài Emma, chị Sophie, bác Brendon, và cô Harmony - những người tôi không bao giờ muốn làm tổn thương. Nhất là vì tôi.

“Hơn nữa,” - Anh Tod nói tiếp, và bất thành linh vụt hiện ra trong phòng khách nhà tôi, trên tay vẫn đang cầm điện thoại nhà chị Sophie - “Anh nghĩ người có thể ngăn không cho lão Avari đến gần bạn bè và gia đình em đang ở ngay trước mặt chúng ta.”

“Thật á?” Tôi cất điện thoại lên trên giá và quay ra nhìn anh Tod.

Anh gật đầu, mặt không có vẻ gì là đùa.

“Alec.”

“Gã đại diện á?” Tôi đứng dậy đi về phía cái cửa sổ đang mở trong bếp.

“Ừ,” - Anh chàng thần chết vẫn đứng im một chỗ ngoái dần nhìn theo tôi, đúng kiểu phong cách thần chết Tod, mặc kệ tôi mắt môi mắt lợi kéo cái tay nắm cửa sổ lại - “Việc nhập vào thân xác của ai đó đòi hỏi một nguồn năng lượng vô cùng lớn, và đa số các tà ma chỉ thỉnh thoảng mới làm chuyện đó, trong một khoảng thời gian ngắn. Tối đa là vài phút. Nhưng lão Avari đã đều đặn nhập vào em suốt một tháng nay rồi đúng không?”

Sau khi đóng xong cửa sổ phòng bếp, tôi tiếp tục đi ra đóng nốt hai cái trong phòng khách. “Theo như em biết thì là thế! Cứ mỗi lần nghĩ về chuyện đó là tôi chỉ muốn bệnh. Sao anh Nash nỡ để yên cho lão Avari nhập vào người tôi như thế? Đã lần nào anh ấy thử mở miệng đuổi lão ta đi chưa? Tôi có thể tha thứ cho anh Nash chuyện đã nói dối tôi về Hơi thở của Quỷ - xét cho cùng thì cũng là vì giúp tôi nên anh ấy mới hít phải nó như thế - nhưng tôi không dám chắc có thể tha thứ cho anh ấy vì đã làm ngơ cho lão Avari nhập vào tôi. Thậm chí ngay cả nếu tôi có thể tha thứ thì cũng sẽ không bao giờ có thể quên.

“Và lão ta đã làm chuyện đó hai lần trong vòng hai ngày, trùng khớp với thời điểm lão ấy bắt Nash và bố em.” - Anh Tod nói tiếp - “Vì thế anh đoán là lão Avari đang dùng họ để tiếp thêm năng lượng. Rất phù hợp với tính cách của con quỷ lòng tham, đúng không nào?” Anh nhướn một bên lông mày lên hỏi tôi.

“Đúng.” - Điều đó cũng củng cố thêm nghi ngờ của tôi về việc lão Avari không hề có ý định thả họ ra, dù tôi có làm gì đi chăng nữa. Nhất là giờ tôi đã để vuột mất cái giao kèo thả-trước-một-người.

“Nhưng nếu thiếu nguồn năng lượng của những người đại diện, đến cái thân xác của mình có khi lão Avari còn khó mà giữ nổi chứ đừng nói là nhập vào người khác.”

“OK, nghe cũng có lý.” - Tôi lặng lẽ gật đầu, trong khi mở tủ lấy một lon Coke - “Nhưng như thế lão ta chỉ việc kiếm thêm vài người đại diện nữa là được.”

Anh Tod khẽ mỉm cười - một nụ cười hiếm hoi mà lâu lắm rồi tôi mới được nhìn thấy ở anh. “Dĩ nhiên là lão ta sẽ cố rồi. Nhưng chúng ta thừa hiểu là những người đại diện như thế rất khó kiếm.”

“Khoan đã, bố em và anh Nash thuộc loài *bean sidhe* - cái này thì em hiểu. Nhưng lão Avari đã nhập vào em từ trước khi bắt được hai người họ. Và Alec là con người đúng không anh? Anh ta từng nói với em thế mà.”

Anh Tod chậm rãi lắc đầu. “Anh không biết cái tay Alec đó chính xác là loài gì, nhưng anh dám mạng kiếp sau của mình ra để cá với em rằng hẳn không phải chỉ mỗi là con người. Nếu không hẳn ta đã không thể nhập vào Emma lâu như thế được. Nhất là lại còn hai lần trong một đêm.”

Xem ra anh Tod đã nói đúng. Nhân vật then chốt có thể giúp chúng tôi vô hiệu hóa cái trò dùng con người làm điện thoại liên lạc của lão Avari chính là Alec. Cần phải tách anh ta ra khỏi lão ấy. Cùng với bố tôi và anh Nash. Có điều, sau khi bị đánh bật ra khỏi cơ thể của bà chị họ tôi bởi một người thứ ba giấu mặt, giờ thì có lẽ lão Avari cũng đã đoán được tôi đang có người giúp đỡ và rằng tôi sẽ đi qua bên đó để cứu hai người đàn ông của mình.

Linh tính mách bảo tôi rằng việc đưa được tất cả chúng tôi an toàn rời khỏi Cõi Âm sẽ không hề dễ dàng như Alec đã nghĩ...

CHƯƠNG 23

ANH TOD PHẢI QUAY LẠI ĐIỂM DANH vào buổi trưa, nhưng trước khi anh biến mất khỏi phòng khách nhà tôi, anh đã hứa sẽ quay lại lúc năm giờ chiều và nhờ ai đó trực hộ nửa ca còn lại. Sau đó anh biến mất khỏi hiện thực của tôi, bỏ lại tôi một mình với những suy nghĩ mông lung về người bố và người bạn trai đang bị mất tích.

... Và điện thoại của chị Sophie.

Quá tuyệt!

Tôi thở dài chán nản, cúi xuống nhặt cái điện thoại cùng chùm chìa khóa trên bàn nước lên rồi mặc áo khoác và đi ra cửa. Suốt dọc đường tới nhà chị Sophie, tôi đã thử nghĩ ra rất nhiều cách giải thích khác nhau về việc mình đang cầm điện thoại của chị ấy và tại sao chị ấy tỉnh dậy trên sàn phòng khách với một cục u ở sau gáy. Nhưng mọi nỗ lực của tôi xem ra là không cần thiết bởi vì chị ấy vẫn đang bất tỉnh khi tôi tới đó.

Hai bác không hề thay ổ khóa nên tôi vẫn có chìa khóa để mở cửa vào nhà. Vừa bước vào nhà, tôi nhìn thấy chị Sophie nằm úp mặt trên sàn nhà, mắt nhắm nghiền.

Trông chị ấy lúc này thật mong manh và dễ vỡ, khác hẳn với những lúc chị ta sừng sộ lên với tôi hoặc nhếch mép cười nhạo cái cuộc sống không-được-đầy-đủ-như-chị-ta của tôi. Như thế này, chị ấy giống với con người hơn và khiến tôi cảm thấy dễ thông cảm với bà chị họ của mình hơn. Rằng cũng như tôi, bản thân chị Sophie cũng đâu có được lựa chọn con đường của cuộc đời mình. Và hiển nhiên chị ấy không hề mong muốn bị một thực thể hung ác của Cõi Âm - mà bản thân chị ấy còn không biết là có tồn tại - chiếm lấy cơ thể.

Mặc dù chị ấy cũng đáng bị ăn một đập vào đầu thật...

Tôi quỳ xuống tắm tắm trắng muốt trong phòng khách, bên cạnh cái điều khiển đa năng to đùng, và ấn nhẹ vào cục u sau gáy chị Sophie. Chị ấy vẫn chẳng hề có chút phản ứng nào. Chứng tỏ anh Tod đã đập không hề nhẹ!

Tôi ngồi xuống mép bàn nước, uể oải móc điện thoại ra và gọi cho bác Brendon. Bác ấy trả lời ngay ở hồi chuông thứ hai.

“Kaylee à? Có chuyện gì thế cháu?”

Tôi thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu, mà không làm cho bác Brendon hoảng sợ. “Bác

Brendon, cháu có chuyện cần nói với bác, nhưng trước tiên bác phải hứa sẽ không kể lại với cô Harmony. Cháu đã thề với anh Tod là không lòi mẹ anh ấy vào chuyện này, bằng bất cứ giá nào. Từ phía đầu dây bên kia, tiếng nhạc đột nhiên tắt phụt đi, chỉ còn lại tiếng ồn của đường cao tốc và động cơ ô tô. Bác Brendon đang lái xe. Hy vọng là bác ấy đang trên đường về nhà. “Có chuyện gì xảy ra với Nash à?”

Tôi thở dài. “Bác hứa đi đã, nếu không cháu sẽ không thể nói ra... cho tới khi mọi chuyện kết thúc.”

“Kaylee, cháu đang làm bác sợ đấy.”

“Thế thì bác hứa đi.”

Bác Brendon đành thở dài chịu thua.” Bác hứa.”

“Cháu cảm ơn bác.” - Tôi hít thở thật sâu rồi tuôn ra một lèo toàn bộ câu chuyện, cố gắng mạch lạc nhất có thể, đặc biệt là trong tình trạng kiệt sức, căng thẳng và sợ hãi như thế này: “Lão Avari, tà ma của lòng tham, người đang giam giữ anh Nash và bố cháu bên Cõi Âm đã nhập vào người chị Sophie để liên lạc với cháu và dụ cháu đi qua bên đó để cứu họ. Nhưng cháu biết là lão ta sẽ không đời nào chịu thả bố cháu và anh Nash về đâu. Vì thế anh Tod đã đập vào gáy chị Sophie bằng cái điều khiển TV nhà bác để đuổi lão Avari ra khỏi thân xác của chị. Và nó đã có tác dụng nhưng giờ chị Sophie đang nằm bất tỉnh trong phòng khách với một cục u ở trên đầu. Bác có thể về qua nhà xem chị ý thế nào được không ạ? Và canh cho cháu chớp mắt một chút trên ghế sofa nhà bác với ạ.”

Một thoáng im lặng từ phía đầu dây bên kia. Bác Brendon dường như cũng đang nín thở theo dõi câu chuyện của tôi. Và rồi bác vội nói rất nhanh. “Bác sẽ về ngay.” Tôi khẽ mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù là anh em, nhưng bác ấy và bố tôi khác hẳn nhau về tính cách và suy nghĩ.

Hai mươi lăm phút sau, bác Brendon xuất hiện trước cửa, mặt đầy lo lắng khi nhìn thấy chị Sophie vẫn đang nằm bất tỉnh trên sàn nhưng đồng thời lại có chút nhẹ nhõm khi thấy tôi vẫn đang có mặt ở đó. “Cháu nghĩ một phần cũng là vì chị ấy quá mệt do bị nhập vào.” Tôi nói, lúc bác quỳ xuống bên cạnh tôi: “Emma cũng từng ngủ rất nhiều sau đó.”

“Emma Marshall?” Bác nhẹ nhàng lật cô con gái lại: “Gã tà ma ấy còn nhập cả vào Emma ý hả?”

Tôi gật đầu. “Anh Tod nói miễn là các nạn nhân đang ngủ thì lão ta có thể nhập vào bất cứ ai có mối liên hệ với Cõi Âm, điều mà cả Emma và chị Sophie đều có, bởi vì về lý thuyết thì cả

hai đã từng chết đi một lần.”

“Đành là vậy, nhưng việc làm đó sẽ tiêu tốn một lượng năng lượng đáng kể của các tà ma. Hẳn ta không thể thực hành thường xuyên hoặc trong một khoảng thời gian dài được.” - Bác vén mấy sợi tóc loà xoà trên mặt chị Sophie ra đằng sau và vạch mí mắt chị ý lên để kiểm tra sự co giãn của đồng tử - “Nếu không cháu đã ngày ngày nghe về những tội ác được thực hiện trong “giấc ngủ” rồi.”

Tôi nhún vai và ghé hông ngồi lại xuống mép bàn. “Lão ta có một người đại diện và anh Tod nghĩ rằng lão ấy đang chích hút năng lượng của bố cháu và anh Nash.”

Mặt bác Brendon tối sầm lại. “Bác sẽ giết chết hẳn.” Chắc bác ấy đang nói về lão Avari, chứ không phải anh Tod. Bởi anh Tod đã chết rồi còn đâu. Nhưng liệu lão Avari có thực sự đang sống không?

“Được thế thì tốt quá. Có điều cháu e là bác không thể giết chết một tà ma đâu. Và càng không thể tự đi qua đó một mình.”

“Đưa bác đi.” Bác Brendon bế bổng chị Sophie lên như bế một đứa trẻ con.

“Không đâu.” - Tôi vội lắc đầu từ chối - “Bác phải ở đây và canh chừng chị Sophie, để đảm bảo là lão Avari sẽ không nhập vào chị ấy thêm lần nào nữa.” Và bởi vì bác không thể tự phòng vệ hay trốn thoát khỏi Cõi Âm... - “Đừng vì muốn trả thù mà bác bỏ chị ấy lại đây một mình như thế.”

“Bác không phải chỉ muốn trả thù.” - Bác Brendon bế chị Sophie vào trong phòng của chị và tôi đành đứng dậy chạy theo - “Bác muốn cứu em trai mình về. Và cô Harmony đã chịu nhiều mất mát rồi, chúng ta không thể để cô ấy mất nốt cả Nash.”

“Chúng cháu cũng muốn cứu hai người đó về lắm chứ.” - Tôi khoanh tay lại trước ngực và ngồi xuống mép bàn học của chị Sophie - “Và tối nay cháu sẽ làm chuyện đó. Nhưng bác phải ở lại đây cùng với chị Sophie; và đừng quên là bác đã hứa sẽ không nói gì với cô Harmony rồi đấy. Nếu biết, cô ấy sẽ chạy đi tìm anh Nash ngay và có thể sẽ mất mạng. Hoặc thậm chí còn tệ hơn. Và đó sẽ là lỗi tại bác.”

Bác Brendon cau mày nhìn tôi như thể tôi đã mất trí. Một lần nữa. “Điều tương tự cũng có thể xảy ra với cháu mà, Kaylee. Thử hỏi bác sẽ phải ăn nói với bố cháu như thế nào?”

Tôi mỉm cười buồn bã, lúc bác đặt chị Sophie xuống giường. “Nếu cháu không thể quay trở

lại, thì bác cũng chẳng còn được gặp bố cháu nữa đâu để mà nói.”

Ông bác tôi thở ra mạnh đến nỗi tôi cứ ngỡ toàn thân bác ấy sắp xẹp đến nơi rồi. “Một tiếng.” - Bác quay sang nghiêm nghị nhìn tôi. Và tôi biết đó là sự nhượng bộ cuối cùng mà bác có thể cho anh Tod và tôi, bởi vì chúng tôi đã không để cho bác có sự lựa chọn nào khác - “Cháu và Tod sẽ có một tiếng ở Cõi Âm, sau đó cô Harmony và bác sẽ qua bên đó tìm hai đứa. Cháu hiểu chứ?”

Tôi gật đầu. “Nhưng bọn cháu không thể đi qua bên đó trước năm giờ. Cháu có thể chợp mắt ở đây cho tới lúc đó được không ạ?”

Bác Brendon kéo cái ghế ra sát cạnh giường và ngồi xuống nắm lấy bàn tay mềm oặt của cô con gái. “Cháu biết là cháu luôn được chào đón ở đây mà Kaylee.”

Vâng, nhưng chỉ khi chị Sophie đang bất tỉnh thôi. “Lại giống như ngày xưa bác nhỉ.” Ngoại trừ việc một con quỷ ở Cõi Âm đang nhập vào cơ thể của chị họ tôi và tìm kiếm linh hồn tôi.

CÓ CÁI GÌ ĐÓ CHOC RẤT MẠNH VÀO KHUYU TAY TÔI, và tôi phải đấu tranh mãi mới mở được mắt ra, sau một giấc ngủ ngon và yên bình nhất trong nhiều ngày qua.

Cú choc tiếp theo mạnh đến nỗi tôi có cảm tưởng như muốn làm bục cả vết thương trên tay của mình. “Tại sao lại ngủ ở đây? Đây đâu phải ghế đá ngoài công viên mà ai thích nằm thì nằm?”

Mẹ Sophie.

Mắt chị ta quắc lên, hai tay chống nạnh hằm hè nhìn tôi, với khuôn mặt đã được trang điểm kỹ càng và cẩn thận. Nỗi vui mừng của tôi khi thấy chị Sophie vẫn còn sống và khoẻ mạnh phần nào bị nhạt đi bởi sự khinh miệt trong ánh mắt và giọng nói của chị ta.

“Cuối cùng thì bố em cũng đã đuổi em ra khỏi nhà rồi à?” - Chị ta cười khẩy hỏi, nhưng rồi đột nhiên sa sầm mặt mày như sức nhớ ra điều gì - “Em không định dọn lại về đây đấy chứ hả?”

Tôi chống cái tay lành lặn ngồi dậy và xoay cổ một vòng để đỡ mỏi. Tôi cũng chẳng ngu đến độ chờ đợi một lời cảm ơn từ chị Sophie vì đã cứu chị ấy khỏi bị quỷ nhập vào và gọi cho bố chị ấy lúc chị bị thương. Nhưng ít ra thì chị Sophie cũng nên tỏ ra lịch sự hoặc nhỏ tiếng một chút trong lúc tôi đang ngủ mới phải.

Tôi cũng không biết bác Brendon đã nói gì với chị ý nhưng chắc chắn không phải là sự thật về những chuyện đang xảy ra.

“Em chỉ chớp mắt nhờ một chút thôi.” Tôi cúi xuống xỏ giày vào chân.

“Thế thì tìm chỗ khác mà chớp mắt. Chị còn phải chuẩn bị cho buổi lễ hội tối nay nữa. Đừng có ở đây làm vướng chân người khác.”

Lễ hội Camival Mùa Đông, ôi, không!

Chị Sophie quay lưng, ông ẹo đi vào trong phòng. “Laura nghĩ rằng chúng ta nên huỷ bỏ lễ hội năm nay, sau chuyện xảy ra với anh Doug nhưng chị nghĩ rằng anh Dough ở trên trời cũng sẽ không muốn cái chết bi thảm của mình là nguyên nhân khiến nhiều trẻ em nghèo bị mất miếng ăn đã kề sát miệng, em có thấy thế không? Hơn nữa, mở đầu buổi lễ sẽ có một phút mặc niệm dành cho anh ấy rồi. Và tuần tới anh ấy sẽ được trường tổ chức riêng cho một lễ truy điệu sau.”

Tôi nghi ngờ một người như Doug Fuller lại suy nghĩ được sâu sắc và có tấm lòng bao la như thế đối với trẻ em nghèo đói. Nhưng nếu chị Sophie muốn kiếm có để hợp lý hoá bữa tiệc tối nay thì tùy chị ý thôi, bởi vì giờ tôi có nói gì cũng không thể thay đổi suy nghĩ của chị. Nếu không có Lễ hội Camival Mùa Đông, sẽ chẳng còn lý do để người Cối Âm tụ tập và chúng tôi sẽ mất đi cơ hội cứu anh Nash và bố tôi.

Tôi vừa xỏ nốt giày vào chân còn lại vừa nhảy lò cò vào trong bếp. Đồng hồ trên tường chỉ 4h55 phút. Tôi đã bị muộn.

“Bác Brendon đâu ạ?” Tôi xỏ vội vào cái áo khoác và chạy ra cửa.

“Thử đèn Giáng sinh trong gara.” Chị Sophie vượt lại cái váy dạ hội treo trên cửa phòng ngủ, mắt không buồn nhìn về phía tôi: “Chị bị đau đầu khủng khiếp, giờ mà phải nhìn vào mấy cái đèn nhấp nháy chắc chết luôn quá.”

Tôi nhướn một bên lông mày và cố nhịn cười. “Chị cảm thấy thế nào?”

“Bố đã kể cho em nghe vụ chị bị ngã hả?” - Chị Sophie mím chặt môi lại, hai má đỏ bừng lên vì xấu hổ - “Kaylee, chị thề là nếu em dám nói cho ai biết chuyện chị bị mộng du, chị sẽ khiến cho...”

“Mộng du á?” Đến lúc ấy thì tôi không thể nhìn được nữa liền bật cười phá lên. Có biết bao nhiêu lý do để chọn vậy mà bác Brendon lại nghĩ ra cái lý do kỳ cục này. “Chị bị mộng du ý hả?”

Mặt chị Sophie tối sầm lại. “Trước giờ chị đã bao giờ bị mộng du đâu. Đây là lần đầu tiên.” - Chị ta nheo mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ. “Có điều, cứ nơi nào có chuyện không bình thường xảy ra là y như rằng thấy mặt em ở đó là sao hả Kaylee? Như thế nên gọi em là kẻ gieo rắc xui xẻo ấy?”

“Chúc đi chơi vui vẻ, chị Sophie.” – Tôi đẩy cửa đi ra ngoài - “Chắc chắn chị sẽ đoạt vương miện Bà Chúa tuyết năm nay cho mà xem.” Nói rồi tôi đóng cửa cái rầm trước khi chị ta kịp trả lời.

Tôi vừa ra đến sân thì gặp anh Tod trong chiếc quần bò rộng thùng thình và cái áo phông đen thường ngày. “Em không sao chứ?”

“Em ngủ quên. À, và chị Sophie vẫn ổn.”

Anh chàng thần chết nhún vai tỏ vẻ bất cần. “Nghĩ gì mà anh chịu bỏ lỡ cơ hội dạy cho bà chị họ em một bài học được...”

Tôi nhe răng cười với anh Tod, và một phần trong tôi hy vọng rằng nếu còn có lần sau thì tôi sẽ là người được vinh hạnh làm điều đó. “Anh sẵn sàng chưa?”

“Rồi cũng sẽ phải sẵn sàng thôi.” Anh đi theo tôi ra xe, tiếng giày thể thao nghe rõ mồn một trên nền xi măng. “Anh nghĩ Alec có tới được đó không?”

“Addy nói sẽ cố gắng hết sức. Bọn chúng sẽ không đời nào để cho cô ấy lại gần Nash hay bố em đâu, nhưng Addy nói cô ấy sẽ tìm cách tiếp cận Alec. Mặc dù sau đó cô ấy sẽ phải trả giá cho việc làm của mình.” - Quai hàm anh Tod bạnh lại và anh dứt hai tay vào trong túi quần: “Đáng nhẽ ra chúng ta không nên lôi cô ấy vào chuyện này.”

“Đó là lựa chọn của chị Addy, anh Tod ạ. Nếu chị ấy muốn giúp, chị ấy có quyền được giúp. Hơn nữa, kế hoạch của chúng ta sẽ phá sản nếu chị ấy không tìm được Alec.”

“Anh hiểu.” Anh mở cửa vào trong xe, mặt buồn rười rượi. Thật không hề dễ dàng gì khi phải lựa chọn giữa người con gái anh yêu và cậu em trai. Cũng giống như việc tôi không thể lựa chọn giữa anh Nash và bố.

Lúc chúng tôi tới nơi, bãi đỗ xe trong trường đã đầy quá nửa, ánh hoàng hôn đổ dài trên các cửa kính ô tô. Một khi Lễ hội bắt đầu, ô tô sẽ xếp thành hàng dài trên phố theo cả hai hướng. Cũng may là công viên đối diện bên đường vẫn đang gần như trống không, và do thời tiết bên ngoài quá lạnh nên chẳng có ai tụ tập trước cái đài phun nước. Trong thế giới hiện thực của chúng tôi.

Tôi tìm chỗ đậu xe gần nhất có thể rồi cùng anh Tod tiến về chỗ đài phun nước. Hy vọng rằng đám đông bên Cối Âm cũng vẫn còn thưa thớt như ở bên này, vì chúng tôi đã có mặt sớm tới 30 phút.

“Em có muốn anh qua đó kiểm tra trước không?” Anh Tod hỏi, sau khi nhìn thấy nỗi lo lắng đang xoay tròn trong mắt tôi.

“Được thế thì tốt quá.” Sẽ còn tốt hơn nữa nếu anh ấy tìm ra được luôn nơi anh Nash và bố tôi đang bị giam cầm để tôi và anh có thể tới thẳng đấy và đưa họ đi, trước khi bị phát hiện. Đáng tiếc, có lẽ họ đang bị giữ ở một tòa nhà nào đó bên Cối Âm mà tôi không thể tìm thấy từ đầu bên này.

Đó là lý do tại sao chúng tôi cần Alec.

“Anh sẽ quay lại ngay.” Anh Tod nói - “Và nếu trong trường hợp không thấy anh quay lại, không được đi qua bên đó, nhớ chưa?”

Tôi gật đầu nhưng cả anh và tôi đều biết tôi đang nói dối. Nếu anh ấy không quay lại, tôi sẽ đi qua đó một mình, bởi tôi không thể để anh Nash và bố chết bên Cối Âm được.

Anh Tod nở một nụ cười gượng gạo với tôi rồi vụt biến mất.

Tôi ngồi xuống cạnh đài phun nước và định bụng sẽ ngồi chờ đến chừng nào anh ấy quay trở lại thì thôi. Nhưng tôi đã chỉ phải đợi có 15 giây.

“Cách này không được rồi.” - Tôi nghe thấy tiếng anh Tod còn trước cả khi anh ấy hiện ra trước mặt tôi - “Bọn chúng ở khắp mọi nơi. Bên đó giờ đang giống y như một lễ hội Halloween lớn, chỉ có điều mặt mũi và trang phục đều là thật. Và kẻ nào kẻ nào trông cũng đói khát.”

Tuyệt! Tôi có thể nghe thấy tiếng mạch máu đập thành thạch trong tai còn trái tim thì như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Có ai nhìn thấy anh không?”

Anh Tod nhún vai. “Anh cũng không biết. Nhưng anh nghĩ điều đó không quan trọng. Đối với chúng, thần chết đâu có ngon lành gì đâu. Em mới là người chúng ta cần phải quan tâm.”

“Thế theo anh thì em nên làm gì? Hóa trang chẳng?” Tôi nghĩ ngay tới cái mặt nạ người sói lông lá dưới đáy tủ quần áo ở nhà.

Mặt anh Tod nhăn tít lại. “Chẳng có trang phục nào có thể khiến em giống một con quái vật thực sự cả. Hơn nữa có nhiều con trông có khác gì chúng ta đâu...” - Giọng anh nhỏ dần và tôi chợt thấy mắt anh lóe lên như vừa nghĩ ra được ý tưởng gì đó - “Nhưng bọn chúng ai cũng ăn diện để tới dự tiệc, vì thế nếu em có cái váy dạ hội nào đẹp đẹp có khi lại giả dạng được thành yêu quái mình người cánh chim hay mình người đuôi cá, lẩn vào trong đó. Anh có thể lén vào tiệm thời trang nào đó và kiếm cho em một cái váy.” - Nói rồi anh lùi ra sau, quét một dọc từ đầu xuống chân tôi - “Em mặc cỡ gì thế?”

“Không cần..- Tôi chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Nếu không phải từng sống cùng nhau suốt mười mấy năm trời có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể nhận ra bà chị họ của mình từ khoảng cách xa như thế. Hai thân hình dong dỏng cùng cái dáng đi ẻo lả kia chỉ có thể là chị Sophie và cô bạn thân Laura Bell. Và nếu chị Sophie đang có mặt ở đây thì bộ váy dạ hội cũng thế. - “Đi nào, em biết chúng ta có thể kiếm được ở đâu rồi.”

Đây là nếu tôi có thể chui vừa cái váy nhỏ xíu của chị ấy.

Chúng tôi tìm thấy xe của Laura đậu ở dãy thứ ba, và sau khi đã chắc chắn là xung quanh không có ai, anh Tod liền xuyên nửa người qua cánh cửa ô tô, ngồi vào trong ghế lái và tìm nút mở cốp, một chân vẫn thò ra bên ngoài. Tôi lấy từ trong cốp xe ra một chiếc hộp dài màu trắng tinh, lòng thầm hy vọng chiếc váy đủ dài để che đi đôi giày thể thao của tôi. Bởi vì ngay cả nếu tôi có nhét được vào cái váy của chị Sophie, thì tôi cũng không bao giờ có thể đi vừa đôi giày cao gót cỡ 5 của chị ấy. Và lại càng không thể chạy lăng xăng ở Cõi Âm bằng chân trần được. Nhất là sau vụ suýt chết vì dẫm phải cây leo đổ lẩn trước.

Sau đó tôi chui ra bằng ghế sau xe mình để thay váy, nhưng rồi vẫn phải nhờ tới sự giúp đỡ anh Tod mới kéo được cái khóa lên. Cuối cùng thì tôi đã hiểu tại sao các hoa hậu có dáng đẹp như vậy: Họ chẳng có sự lựa chọn nào khác. Đến thở tôi còn gần như chẳng thở nổi, huống hồ gì là thống vai xuống trong cái váy ngu ngốc này.

“Uầyyyy...” Anh Tod lùi lại ra phía sau trầm trồ và tôi đã phải cúi xuống xem anh ấy đang nhìn cái gì mà ngạc nhiên đến như vậy. Chiếc váy của chị Sophie quá nhỏ đối với tôi nên vòng một của tôi trông có vẻ đầy đặn hơn, cái eo trông có vẻ nhỏ hơn, nhất là khi bị siết chặt muốn gãy sườn như thế này. Phần thân váy được làm phồng lên bởi nhiều lớp voan mỏng thướt tha và cho dù tôi có kéo thế nào thì chân váy cũng chỉ hơi chạm đất. Chị Sophie mặc có lẽ sẽ dài hơn, nhưng tôi không thể phàn nàn về chiều dài của cái váy đi ăn trộm được.

“Anh nghĩ là em có thể trà trộn vào đó trong bộ váy này ý hả?” Tôi nhìn anh Tod đầy hoài nghi. Nhớ đâu đây lại là một trò đùa khùng khiếp của anh thì sao?

Anh mỉm cười trấn an tôi. “Giờ thì anh dám chắc là em sẽ trở thành người nổi bật ở bên đó ngày hôm nay, nhưng mà theo chiều hướng tốt.”

“Nhưng trông em vẫn giống con người.” Nhất là khi gai ốc đang nổi đầy tay và vai tôi thế này.

“Mấy ả người cá cũng thế mà. Mọi người sẽ nghĩ là em đang giấu cái đuôi hay cái chân thứ ba ở trong váy.”

“Khiếp, nghe kinh thế...” - Tôi làm bầm đóng cửa xe ô tô lại, không may sập luôn cả vào cái đuôi váy. Chị Sophie sẽ giết chết tôi mất - “Đi nào, em chỉ muốn mau chóng kết thúc mấy chuyện thôi.”

Nếu may mắn, tôi có thể cứu được hai người đàn ông của mình và trả lại cái váy vào chỗ cũ cho chị Sophie trước khi bị chị ấy phát hiện ra. Còn gì hả hê hơn khi được chứng kiến vẻ mặt thất kinh của nàng ta lúc nhìn thấy vết dầu mỡ dính trên gấu váy trắng muốt.

“OK, giờ thì hãy cố đi lại cho bình thường như thể em thuộc về nơi đó, nhưng đừng có nhìn vào mắt bất kỳ ai.” - Anh Tod dặn, nắm lấy tay tôi đi sang đường - “Và nếu có chuyện gì không ổn, anh muốn em lập tức quay trở về bên này. Em sẽ chẳng giúp được gì nếu bị bắt đầu, trái lại càng làm cho tình hình xấu hơn thôi.”

“Anh cũng vậy.” Tôi dừng lại trước đài phun nước, co ro trong cái lạnh của trời mùa Đông.

“Em sẵn sàng chưa?” Nụ cười trên môi anh Tod méo xẹo.

“Churaa...” Tôi thầm nói lời từ biệt thế giới loài người rồi nhắm chặt mắt lại, lúc tay anh Tod siết chặt lấy tay tôi. Anh ấy sẽ đưa tôi qua đó, để tôi có thể giữ giọng cho lượt về.

Chính vì thần chết không phải triệu tập khúc hát tử thần nên họ bước sang Cõi Âm gần như ngay lập tức, nhưng cảm giác cũng chẳng hề dễ chịu hơn cách của tôi.

Mặc dù hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng tôi có thể cảm nhận được sự thay đổi trong không

khí xung quanh tôi, khi chúng lướt qua cánh tay và đôi vai trần của tôi. Nó cũng lạnh như cái lạnh tháng 12 ở thế giới loài người nhưng có cái gì đó sắc hơn. Nguy hiểm hơn.

Các âm thanh trong thế giới hiện thực của tôi nhanh chóng mờ dần đi, không còn tiếng động cơ xe ô tô, tiếng nhạc Giáng sinh vang lên rộn rã từ trong phòng Thể dục. Các ánh đèn trong công viên cùng tiếng lá cây xào xạc cũng từ từ biến mất.

Thay vào đó là những tiếng xì xào nói chuyện bắt đầu nổi lên, với các âm vực và cách phát âm vô cùng kỳ quái. Ngay đến cả tiếng nước chảy róc rách của đài phun nước cũng đã thay đổi, giống như một thứ chất lỏng đặc hơn nước đang bắn tung tóe lên cái gờ bên trái tôi.

Tôi mở mắt ra và há hốc miệng vì kinh ngạc. Tôi đang đứng cạnh cái đài phun nước bằng đá đối diện với trường học, trong bộ váy Nữ hoàng tuyết của chị Sophie. Chỉ có điều ở phía bên này, thứ chất lỏng được phun ra không phải là nước, mà là những dòng máu đỏ tươi đang bắn vọt lên trong không khí...

Đáng ra tôi phải lường trước được điều này mới phải.

Nhưng đài phun máu đấy mới chỉ là khúc dạo đầu. Khác với công viên bên thế giới của chúng tôi, trong màn sương mù xám xịt này, anh Tod và tôi không chỉ có một mình.

CHƯƠNG 24

“EM VẪN ỔN CHỨ?” Anh Tod cúi xuống thì thầm hỏi tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh phả vào tai tôi, trái ngược hẳn với cái lạnh thấu xương của Cõi Âm.

“Ừmmm...” Tôi lăm bằm trong cổ họng, không dám thốt lên thành tiếng vì sợ làm lộ thân phận. Anh Tod siết chặt lấy tay tôi trấn an. Ở bên này, dù có muốn anh ấy cũng không thể tàng hình được.

Xung quanh chúng tôi, các sinh vật lơ lửng theo từng nhóm nhỏ hoặc đi riêng lẻ. Một số loài có giọng nói mỏng và thanh như tiếng gió, trong khi một số khác có âm vực trầm và nặng. Nhìn đâu cũng thấy những chiếc váy lấp lánh có gắn lông chim sắc sỡ, cùng những chiếc áo choàng dài dính pha lê mà chủ nhân của chúng là nam hay nữ tôi cũng không thể xác định được.

Một vài sinh vật thậm chí lại còn bày vẽ đeo mặt nạ khiến tôi tò mò muốn biết đằng sau cái mặt nạ ấy là cái gì. Vừa lúc đó, người đàn ông ba chân và có đuôi hạ cái mặt nạ sơn mặt người và bốn con mắt màu tím xuống, để lộ khuôn mặt phẳng lì trắng hếu, không hề có mồm miệng, hay mắt mũi gì hết. Cũng may là anh Tod đã kịp kéo tôi ra khỏi đó trước khi tôi rú lên vì kinh hãi.

Anh ấy dừng lại trước một cái cây tán rộng màu nâu đất và lôi tôi nấp ra phía sau. “Nếu em muốn trà trộn vào trong đó...” – anh thì thào nói – “... thì đừng có há hốc miệng hay co rúm lại mỗi khi nhìn thấy người Cõi Âm như thế. Ở dưới này những người như thế là rất bình thường.”

“Em hiểu. Em xin lỗi.” – Nhưng với tôi một khuôn mặt trắng hếu trống trơn thì khó có thể gọi là bình thường được. Cũng như mấy sinh vật lùn tịt, béo ú béo nần, có mỏ dài và vuốt nhọn thay vì mũi và ngón tay – “Anh có nhìn thấy Alec đâu không?”

“Không. Trông hẳn thế nào?”

“Anh chưa từng gặp anh ta ỷ hả?” – Tôi giơ tay lên định gạt cái vỏ màu cam vướng trên tóc nhưng đã dừng lại kịp lúc. Biết đâu chừng cái cây này cũng độc không kém gì giống cây leo đỏ xém chút nữa đã lấy mạng tôi hồi tháng trước.

“Làm sao anh gặp người đại diện của lão Avari được? Em nghĩ lão ta bày cả đám nhân viên của mình trước mặt anh mỗi khi anh tới thăm Addison chắc?”

Thôi xong! “Được cái chúng ta biết anh ta là con người.” – Tôi nhún vai – “Hay ít nhất anh ta nghĩ anh ta là con người.” Nhưng tôi cũng thế.

Anh Tod đảo mắt một vòng qua đám đông. “OK, vậy là chúng ta cần tìm một người trông nổi bật giống như chúng ta đúng không? Có gì là khó?”

Sự thực là chuyện đó khó hơn anh ấy tưởng rất nhiều. Khắp nơi người người chật cứng – “người” ở đây được hiểu là các thực thể di chuyển bằng chính năng lượng của bản thân – và trong khi phần lớn trong số đó trông thật khủng khiếp trong đôi mắt trần tục của tôi, với những cái chân, cái tay thừa hoặc thiếu, các khớp nối ngược, có cánh, sừng, vuốt và cả xúc tu... thì vẫn có những sinh vật trông rất đối bình thường với tỷ lệ cân đối, không thừa không thiếu.

Nhưng đến gần và quan sát kỹ hơn thì sẽ thấy một số vẫn chẳng giống con người teo nào. Một người phụ nữ bề ngoài trông rất bình thường nhưng lại có đôi mắt to đến bất thường, tròn vành vạnh như các nhân vật hoạt hình Nhật Bản. Một người đàn ông sẽ được coi là bình thường nếu toàn thân không phải là những nếp da nhăn nheo, như loài mèo Sphinx. Tôi đã phải đấu tranh tư tưởng lắm mới không thò tay kéo thử cái phần da đang chảy xuống từ cánh tay hắn để xem nó giãn tới đâu.

Số còn lại rất có thể là đám bạn học cùng trường với tôi hoặc các vị phụ huynh tới đón con sau khi tan trường. Sự đa dạng về hình dạng, kích cỡ, và màu sắc ở nơi đây khiến tôi bị ngợp và gần như mất phương hướng, trong khi vẫn cảm nhận được cơn choáng váng và nỗi sợ hãi đang chảy rần rật trong mạch máu của tôi. Và rồi tôi nhận ra một bóng hình quen thuộc trong đám đông. Tôi đã phải mím chặt môi để không buột miệng hét gọi tên chị bởi tôi biết hành động đó sẽ chỉ khiến cho cả ba chúng tôi mất mạng nhanh hơn mà thôi.

Thay vào đó tôi nắm lấy tay anh Tod, kiễng chân ghé sát môi vào tai anh thì thào nói. “Chị Addison...”

Như thể nghe thấy tiếng tôi, chị Addy đột nhiên quay đầu lại và cổ họng tôi nghẹn lại, sự khiếp đảm hiện rõ trên mặt tôi. Nét mặt nhìn nghiêng của chị Addison vẫn giống y như trong ký ức của tôi: Mắt xanh biếc, hàng mi dài cong vút, sống mũi cao và làn da trắng hồng không tì vết. Nhưng phía bên kia của khuôn mặt của chị là một khối bầy nhầy những vết thương tấy đỏ chảy nước và thịt đóng vảy màu đen, kéo dài từ da đầu – nơi mà phần lớn mái tóc vàng xinh đẹp của chị đã bị đốt cháy – xuống tới tận xương đòn, nơi mà làn da của chị đã hoàn toàn biến mất bên dưới làn vải áo sơ mi.

Tôi bấu chặt lấy tay anh Tod nhưng anh nhẹ nhàng cạy các ngón tay tôi ra, bóp nhẹ một cái rồi thả ra.

Tôi sững sờ quay sang nhìn anh Tod, người đang không hề tỏ ra bất ngờ hay khiếp sợ trước tình trạng hiện giờ của chị Addy. Trái lại, anh ấy còn thở phào nhẹ nhõm, bước rất nhanh về phía chị Addy.

Xốc cái váy dài ngu ngốc của chị Sovie trên tay, tôi chạy vội theo anh và chỉ đuổi kịp khi anh dừng lại để tránh một bộ xương khô di động, có cái hốc mắt to và sâu đến nỗi có thể nhét nguyên cả quả bóng bi-a vào. “Chuyện gì đã xảy ra với chị ấy thế ạ?” Tôi thì thảo hỏi anh Tod, bỗng dưng không còn thấy khiếp sợ các sinh vật quái dị đang lượn lờ xung quanh chúng tôi như trước nữa, bởi chúng đã bị nỗi khiếp đảm khi nhìn thấy chị Addy làm cho lu mờ hết.

“Có vẻ như hôm nay lão ta thiêu sống cô ấy.”

“Hôm nay ý ạ?”

Anh Tod gật đầu, mắt vẫn không rời chị Addy, người đang nở nụ cười méo mó trên đôi môi một nửa là sẹo, ngay khi vừa nhìn thấy anh. “Thế em nghĩ câu “vĩnh viễn chịu sự tra tấn” là như thế nào? Hôm qua lão ta đã lột từng thớ thịt của cô ấy ra trong khi cô ấy gào thét vì đau đớn, và em có thể nhìn thấy hàm răng lộ rõ mòn một qua má Addy. Gã tà ma độc ác ấy luôn giữ lại một bên mặt thật hoàn hảo cho Addy để cô ấy ngày ngày nhìn vào đó và tiếc thương cho vẻ đẹp của mình. Toàn bộ bốn bức tường trong phòng của cô ấy đều được lắp gương từ trên trần xuống dưới sàn và nó hủy hoại dần tinh thần của cô ấy.”

Tôi không thể tìm ra lời nào để diễn đạt về nỗi khiếp sợ lúc này của mình. Phải mất một lúc sau tôi mới bật ra được một câu. “Sao thân xác chị ấy vẫn còn nguyên vẹn được? Chúng ta đã chôn chị Addy rồi cơ mà anh. Chính mắt em đã nhìn thấy chị ấy nằm trong quan tài mà.”

“Lão Avari đã trả lại thân xác cho cô ấy.”

Tôi cup mắt xuống, không dám nhìn vào đám đông. “Nhưng liệu nó có thật không?”

Quai hàm anh Tod bạnh lại. “Đủ thật để cảm nhận được sự đau đớn cực độ của từng giây từng phút tra tấn.”

Lúc chúng tôi tới chỗ chị Addy, tôi vội mím chặt môi để ngăn những câu hỏi không cần thiết có thể gây khó xử cho cả ba người. Anh Tod vòng tay ôm lấy eo chị Addy và mặc dù mặt tái đi vì đau, nhưng chị ấy vẫn không giằng ra khỏi tay anh. Không nói không rằng, anh Tod dắt cả hai chúng tôi quay lại nấp ra sau tán cây rộng đến kỳ quái kia. Và chỉ khi đã chắc chắn là không có ai nhìn thấy chúng tôi, anh mới thở phào nhẹ nhõm và chị Addison cũng phần nào đỡ căng thẳng hơn.

“Kaylee, hôm nay em đẹp quá.” Chị chìa bàn tay dị dạng chẳng chịt sẹo sờ vào chiếc váy trắng muốt của chị Sophie.

“Em cảm ơn.” – Tôi ước sao có thể nói điều tương tự với chị ấy nhưng tôi chỉ có thể gượng cười để che giấu nỗi khiếp đảm trên mặt mình – “Của chị họ em đây ạ.”

“Không phải lỗi tại mình!” – tôi liên tục nói với bản thân câu đó không dưới hai chục lần, trong khi cúi gầm mặt nhìn xuống váy để tránh không phải nhìn vào vết thương của chị Addy. Có kết cục như ngày hôm nay không phải lỗi tại tôi mà là tại chị, khi chị bán đi linh hồn của mình. Tôi chỉ là đã thất bại không cứu được chị...

“Em có tìm thấy hấn ta không?” Câu hỏi của anh Tod làm tôi choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ chứa đầy nỗi ân hận và day dứt.

Chị Addy hồ hởi gạt đầu, để rồi co rúm người lại vì đau, khi lớp da bên nửa mặt bên phải bị kéo căng. “Em đã thả anh ta ra và hẹn gặp ở đây sau khi anh ta tìm thấy em trai anh. Và bố em.” Chị quay ra nhìn tôi đầy thông cảm – “A, anh ta kia rồi.”

Tôi quay ngoắt người lại và ghé mắt nhìn qua hai tán cây trước mặt. Mắt tôi như muốn rớt ra khỏi tròng khi nhận ra người đang tiến về phía chúng tôi chính là anh chàng lấy-nấp-thùng-rác-làm-khiên tôi đã gặp trong cánh đồng lúa mì sắc như dao ở bên Cõi Âm hôm nọ.

“Là anh!” Tôi sững sốt kêu lên lúc anh ta nghiêng đầu chui vào nơi ẩn náu bí mật của chúng tôi.

“Xin chào!” Anh ta chào lại bằng đúng cái giọng đã thốt ra từ miệng Emma tối hôm trước.

“Hai người quen nhau à?” Anh Tod hết nhìn tôi lại quay ra nhìn Alec. Nhưng mắt tôi vẫn dán chặt vào gã trợ lý của lão Avari.

“Anh là Alec ý hả?”

“Chính tôi.” – Anh ta nhún vai, nhìn tôi chăm chú – “Và cái tên là sự tồn tại duy nhất còn sót lại của tôi ở bên thế giới đó.”

“Tôi đã nhìn thấy anh ở trong cánh đồng hôm thứ Tư.”

Alec gạt đầu. “Tôi đã đi tìm cô và chẳng có nơi nào hợp lý hơn là nhà cô.”

Tuyệt! Không chỉ lão Avari mà giờ đến cả trợ lý của lão cũng đang sẵn lòng tôi.

“Nhưng phải thừa nhận là cô mặc lễ phục đẹp hơn là pyjama.” Ánh mắt anh ta nhìn tôi, trong chiếc váy của chị Sophie, đầy ngưỡng mộ. Đột nhiên tôi muốn khoác ngay cái áo vào, nhưng không phải chỉ vì lạnh.

“Khoan đã, tại sao anh lại đi tìm cô ấy hôm thứ Tư?” – Anh Tod giọng đầy nghi ngờ - “Hôm qua Nash mới mất tích cơ mà.”

“Đúng, nhưng tôi muốn thoát khỏi đây từ hai thập kỷ rưỡi nay rồi và cô ấy là cơ hội tốt nhất mà tôi có.”

Tôi chống hai tay lên hông. Mặc dù rất muốn biết anh ta là ai và làm sao anh ta biết được tôi có thể đưa anh ta ra khỏi đây, nhưng giờ tôi còn nhiều việc quan trọng hơn cần phải lo. “Tôi sẽ không đưa anh đi đâu hết, cho tới khi anh chịu dắt tôi tới chỗ anh Nash và bố tôi.”

“Có phải họ đang ở tòa nhà Prime Life không?” Anh Tod hỏi. Phiên bản Cõi Âm của tòa nhà Prime Life, một trong những tập đoàn bảo hiểm lớn nhất của thế giới, chính là nơi trú ngụ của lão Avari mỗi khi xuống phố.

Chị Addison lắc đầu. “Em nghĩ là không. Em đã tìm khắp những chỗ em có thể đi.”

“Bọn họ đang ở trong đó.” Alec chỉ về phía tòa nhà đang đứng sừng sững trước mặt chúng tôi. Trường trung học Eastlake.

Hay nói chính xác hơn là phiên bản Cõi Âm của nó.

“Tại sao họ lại ở trong trường học?” Tôi hốt hoảng kêu lên.

“Lão Avari đang âm mưu một việc gì đó rất lớn và tôi nghĩ lão ta muốn hai người bọn họ ở gần để tăng thêm nguồn năng lượng.” Alec nói và ở bên cạnh, chị Addison gật đầu.

“Lão ấy muốn họ ở gần á?” – Tôi dỗi mắt nhìn về phía trường học qua đám đông – “Ý anh là bọn họ đang không thực sự ở bên cạnh lão Avari?”

“Không, họ không nhất thiết là phải ở trong cùng một phòng.” – Alec lắc đầu – “Lão ấy chỉ

cần họ ở đủ gần để hút năng lượng mà thôi.”

Một tia hy vọng le lói trong tôi. “Như thế nghĩa là chúng ta có thể tới cứu họ ra đúng không?”

“Về lý thuyết...” Chị Addison gật đầu.

Và tôi cũng chỉ cần có thế. “Đi nào!”

Ở bên Cõi Âm, những loài sinh vật trông giống như con người không hề nhiều vì thế nếu cả bốn chúng tôi đi cùng nhau chắc chắn sẽ không tránh khỏi nghi ngờ. Vì thế chị Addy và Alec đi trước, một người rẽ trái, một người rẽ phải, anh Tod và tôi đi cùng nhau để yểm trợ cho nhau, bởi vì cả hai đều không có khả năng tự vệ và không thuộc về nơi này. Chúng tôi đi xuyên qua đám đông để tránh những cái nhìn soi mói của những kẻ đang lượn lờ ở vòng ngoài, nơi tập trung ít người hơn và dễ bị phát hiện hơn.

Ngay lập tức, chúng tôi bị đám đông nuốt chửng và tôi đã phải mím chặt môi để giữ bình tĩnh, không để đám sinh vật kia đánh hơi thấy mùi sợ hãi đang phát ra từ cơ thể mình. Một cái đuôi sượt qua tay tôi, một hơi thở nhẹ nhàng phả lên má tôi sau khi nó đi qua, tôi nghe thấy những lời thì thào văng vẳng bên tai nhưng không hiểu lấy một từ.

Tôi bầu chặt lấy tay anh Tod lúc chúng tôi rẽ đám đông đi qua bên đường, thầm biết ơn vì anh Tod không thể tàng hình ở Cõi Âm, mặc dù tôi biết điều đó khiến anh cảm thấy yếu đuối và mất khả năng tự vệ. Chỉ tới khi chúng tôi qua được tới đường bên này, và đứng trước cửa trường học tôi mới dám hít thở bình thường. Chúng tôi vẫn còn sống và sắp đến được đích rồi.

“Mọi người sẵn sàng chưa?” Chị Addison bước tới nắm lấy tay anh Tod cùng lúc Alec hiện ra bên phải tôi.

Cả hai chúng tôi gật đầu. Và rồi cánh cửa trường học mở ra và tôi lập tức bị thu hút bởi một thân hình chói lòa trước mắt tôi.

“Ai thế ạ?” Tôi nhìn chằm chằm vào cô gái, trông hoàn toàn giống con người, ngoại trừ việc toàn thân cô ta tỏa ra một thứ ánh sáng chói lòa, đẹp lung linh. Dường như cơ thể cô ta đang được thắp sáng từ bên trong, giống như một ngọn nến sống, sáng đến nỗi làm mắt tôi cay xè khi nhìn vào đó.

Đôi mắt đen láy nổi bật trên khuôn mặt sáng rực rỡ cùng làn da sáng lấp lánh như ánh Mặt Trời chiếu trên đại dương. Trên tay cô ta đang cầm một cái ống hình trụ nhỏ nhưng xa thế này

tôi không xác định được nó là cái gì.

“Đó là Lana. Một trong những thần ánh sáng, chuyên cầm đuốc, của Cõi Âm.” – Alec thì thào giải thích khi cô gái kia ngồi xuống bậc thang như một đứa trẻ con chờ bố mẹ đến đón – “Đồng thời cũng là một trong những vật nuôi được ưa chuộng nhất của lão Avari trong nhiều thập kỷ nay. Toàn bộ buổi lễ hội này là dành cho họ. Nói về họ. Và lão Avari là tà ma đầu tiên trong lịch sử sở hữu được một lúc hai thần ánh sáng. Lana và cô em gái Luci. Họ vừa mới tới đây ngày hôm qua.”

“Chính xác thì họ là cái gì?” Tôi vẫn không sao rời mắt được khỏi thân hình đang sáng rực lên như cột đèn bí ngô di động, mặc dù ánh sáng ấy khiến tôi nhức hết cả mắt.

“Thần ánh sáng là loài sinh vật duy nhất mà tôi biết có thể tồn tại ở cả hai thế giới cùng một lúc, cả về không gian và thời gian.” – Alec đi lên phía trước và chúng tôi lú lú đi theo anh ta – “Nếu giờ cô quay lại thế giới của cô, cô sẽ thấy Lana đang ngồi đúng y như đang ở đây. Các thần ánh sáng chính là những cái ngưỡng di động. Cô thấy toàn thân cô ta đang phát sáng như cái bóng điện được thắp sáng đúng không?” – Alec quay ra hỏi và tôi gật đầu – “Đấy chính là ngưỡng ánh sáng chuyển giao, và nó chạy dọc cơ thể cô ta giống như máu chảy trong người chúng ta. Việc tập trung ánh sáng đó có thể tạm thời hợp nhất các phần tương ứng giữa thế giới Cõi Âm và thế giới của cô, nếu cô ta tỏa sáng ở một không gian giới hạn, giống như cửa sổ hoặc ngưỡng cửa.”

“Liệu ai đó có thể đi qua... khoảng không hợp nhất đó không? Giống như một cánh cửa thông giữa hai thế giới ý?” Tôi thì thảo hỏi, mặt cắt không còn giọt máu.

“Có thể...” – Alec nói và anh Tod dường như cũng đã hiểu ra vấn đề - “Nhưng anh ta sẽ phải đi qua rất nhanh. Bởi vì đối với các thần ánh sáng, việc phát sáng cũng giống như bị cháy máu, và cô ta có thể chảy máu đến chết nếu không cẩn thận.”

“Nhưng anh nói có hai người đúng không?” – Tôi hỏi và Alec gật đầu – “Vậy thì nếu họ bắt tay với nhau...”

“... thì họ sẽ phải tiêu tốn một phần hai năng lượng của mình thôi.” Trán Alec nhăn tít lại, chứng tỏ anh ta cũng đã kết nối được mọi chuyện.

“Thì ra đấy là cách lão Avari bắt được họ.” – Anh Tod ồ lên – “Hai ả thần sáng đó đã bắt Nash và bố em đi.”

Tôi nhắm mắt lại trước sự thật phũ phàng vừa lóe lên trong đầu. “Và đáng ra em đã có thể ngăn chặn điều đó.”

“Bằng cách nào?” Chị Addison dẫm lên thảm cỏ xám xịt trước cổng trường.

Tôi ra dấu về phía bậc thang, nơi Lana đang ngồi đan hai tay vào nhau ôm đùi. “Em nghĩ em đã gặp hai người bọn họ tối hôm qua. Họ đi cùng gã Everett tới bữa tiệc nhà anh Doug Fuller. Anh Nash đã đuổi họ đi nhưng hẳn là bọn họ đã quay lại sau khi em và Emma đi khỏi. Sau khi anh Doug chết.”

“Cái gì?” Mắt anh Tod long lên sòng sọc vì tức giận. Và tôi rất hiểu cảm giác lúc này của anh.

“Em dám cược cả mạng sống của mình hai người tối qua em gặp chính là họ. Chỉ có điều họ không phát sáng như bây giờ.”

Alec giơ hai tay lên xoa trán. “Bọn họ chỉ phát sáng ở bên này thôi. Còn khi ở trong thế giới của mấy người, họ trông giống như người bình thường.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Lại còn xinh đẹp và giống nhau như hai giọt nước nữa chứ. Em phải quay đầu lại đây và kiểm tra lại cho chắc mới được.”

“Có muốn anh đi cùng em không?” Anh Tod hỏi nhưng tôi lắc đầu.

“Anh cứ ở đây đi.” – Tôi biết anh ấy không hề muốn rời khỏi chị Addy, và tôi cần anh để mắt tới Alec, người tôi không hề có ý định đưa đi cùng cho tới khi tìm được anh Nash và bố tôi – “Em sẽ quay lại ngay.”

Tôi đi vòng ra góc tòa nhà và nhanh chóng quay trở lại thế giới loài người mà không bị ai phát hiện ra. Lần này tôi triệu tập được tiếng thét một cách dễ dàng và gần như ngay lập tức. Tôi men theo tường vòng ra cổng trước và không dưới hai lần bị mắc vấy vào mấy cành cây chìa ra hai bên. Chị Sophie sẽ *giết* tôi mất...

Nếu tôi vẫn còn sống sót trở về.

Tôi đứng từ góc tòa nhà ghé mắt nhìn về phía Lana – chắc chắn là một trong hai cô gái tôi đã nhìn thấy với gã Everett – đang ngồi trên bậc cầu thang, tại đúng vị trí giống như bên Cõi Âm. Chỉ có điều trên tay cô ta đang cầm một cái đèn pin trang trí. Không được bật sáng – tại thời điểm này.

Tôi quay trở lại đầu bên kia hội ngộ cùng anh Tod và chị Addy, thậm chí còn chẳng buồn xách vác lên trong lúc di chuyển. “Chính là cô ta” – Tôi đồng dạc tuyên bố - “Hai cô gái ở bữa tiệc tối qua chính là hai ả thần sáng.”

“Bọn họ đang làm gì ở đây?” – Chị Addison hỏi, đúng lúc cánh cửa trường học mở ra, và Luci bước tới ngồi xuống bên cạnh chị gái, trên tay cũng cầm một cái đèn pin đang tắt.

“Rõ ràng là họ đang đợi cái gì đó...” Tôi vừa nói dứt lời thì thấy hai chị em nhà kia đồng loạt quay ra nhìn lên bầu trời phía đông trường học, nơi Mặt Trời đỏ rực bắt đầu lặn bên thế giới loài người, và tím thẫm bên thế giới Cõi Âm.

“Ôi không...” Toàn thân tôi như tê dại bởi một nỗi lo sợ mới ập tới.

“Chuyện gì thế?” Anh Tod lo lắng hỏi lại, nhưng mắt tôi lúc này chỉ nhìn thấy Alec người đang nắm câu trả lời.

“Các cái ngưỡng khác sẽ tác động như thế nào tới cánh cửa mà một thần sáng có thể tạo ra? Những cái ngưỡng lớn, một năm mới có một lần ý.” Ví dụ như Đông chí.

Alec nhắm hai mắt lại và thở ra thật mạnh, trong khi mặt anh Tod bắt đầu biến sắc. “Chúng sẽ khuếch đại ánh sáng đó.”

“Và cánh cửa giữa hai thế giới sẽ được mở rộng hơn, trong thời gian lâu hơn?”

Alec gật đầu. Cuối cùng thì chúng tôi cũng đã tìm ra mục đích thực sự của Lễ Chuyển giao của lão Avari. “Lão ta lợi dụng ngày Đông chí để thu hẹp khoảng cách, khi tấm màn che giữa hai thế giới là mỏng nhất.” Tôi thì thảo thốt lên, không dám tin vào tai mình.

Đúng lúc đó, hai chị em thần sáng đứng dậy và mỗi người trấn một bên cửa, mặt đối diện với nhau. “Chết rồi!” – Tôi hốt hoảng chộp lấy bàn tay đầy sẹo của chị Addison một cách vô thức – “Họ sắp bắt đầu rồi!”

“Bắt đầu cái gì?” Chị Addison nhăn nhó giằng tay ra khỏi tay tôi.

“Mọi người không hiểu à? Lão Avari đã sắp đặt hết mọi chuyện! Một lễ hội đông nghịt học sinh, tại trường học, vào đúng ngày Đông chí... Chạng vạng chính là khoảng thời gian chuyển giao, thần sáng là người tạo ra ngưỡng chuyển giao, cánh cửa trường học là không gian chuyển giao còn đám học sinh đang ở độ tuổi chuyển giao của cuộc đời. Lana và Luci sẽ phát ra ánh

sáng ở ngưỡng cửa vào đúng thời điểm chạng vạng. Và khi lễ hội bắt đầu, thay vì ùa vào sảnh trước, hàng trăm học sinh sẽ đi thẳng qua Cối Âm, như bầy cừu bị lừa vào lò mổ.”

CHƯƠNG 25

NỖI SỢ HÃI BAO TRÙM LẤY TÔI, chưa bao giờ tôi thấy khiếp sợ như bây giờ. Mặc dù tôi đã gặp không ít rắc rối sau khi phát hiện ra thân phận *bean sidhe* của mình, nhưng tất cả đều không thấm gì so với chuyện lần này. So với chuyện cùng một lúc hàng trăm thanh thiếu niên bị bắt cóc ngay tại cửa chính của trường học. Sự biến mất đầy bí ẩn mà các nhà chức trách địa phương sẽ không bao giờ hiểu được, chứ đừng nói là giải quyết.

Và chúng tôi là người duy nhất có thể ngăn chặn được chuyện đó.

“Nếu lão ta định bắt một số lượng lớn như thế này tại sao còn đưa Nash và bố Kaylee sang đây làm gì?” Chị Addison thắc mắc, trong khi anh Tod kéo chúng tôi đi men sang phía bên phải. Trong hoàn cảnh này, đứng đối diện với hai ả thần sáng không phải là một ý hay.

“Để có thêm năng lượng chứ sao.” – Alec xoa xoa hai cánh tay để chống chọi với cái lạnh như muốn cắt da cắt thịt – “Tôi nghĩ là do lòng tham thôi. Không phải tự dưng mà người t

a gọi lão ấy là con quỷ của lòng tham. Nhưng lão ta sẽ cần rất nhiều năng lượng, để dồn hết vào Lana và Luci để giữ cho cánh cửa được mở ra càng lâu càng tốt.”

“Liệu anh Nash và bố tôi có cơ may nào sống sót sau đó không?” Đến lượt tôi cũng giơ tay lên chà vào nhau để giữ ấm.

“Không. Và hai chị em nhà kia cũng vậy.” – Alec hất hàm chỉ về phía hai ả thần sáng – “Nhưng tôi nghĩ là họ không biết điều đó.”

“Vậy chúng ta phải làm gì để ngăn họ lại?” – Tôi hỏi – “Giật lấy cái đèn pin trên tay họ chẳng?”

Alec lắc đầu. “Đèn pin chỉ là thứ để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người thôi. Họ sẽ tự phát ra ánh sáng của mình và không ai có thể dập tắt chúng trừ phi giết chết chủ nhân của nguồn sáng đó.”

Điều tôi chưa hề sẵn sàng làm cho dù họ có là mối đe dọa đối với sự an nguy của loài người. Bởi xét cho cùng, Lana và Luci cũng chỉ đang bị lão Avari lợi dụng, giống như anh Nash và bố tôi, và cái chết không phải là sự trừng phạt công bằng dành cho họ. Nhất là khi chẳng nào họ cũng sẽ phải chết sau khi lão Avari lấy được thứ lão cần.

“Nếu chúng ta bắt hai chị em nhà đó đi thì sao?” Tôi cố tìm một giải pháp ít bạo lực hơn.

“Bắt họ đi đâu mới được chứ?” – Anh Tod nghiêng răng kèn kẹt, tay vẫn không rời khỏi tay chị Addy – “Em đâu thể mang họ từ bên này qua bên kia. Họ hiện diện ở cả hai thế giới cùng một lúc mà.”

“Hay là chúng ta... xua họ khỏi chỗ cửa chính? Hoặc tách họ ra?” – Tôi chống hai tay lên hông. Tôi thực sự không muốn chết trong bộ dạng của một con búp bê sứ như thế này – “Nếu họ không ở cùng nhau, trước ngưỡng cửa, họ sẽ không thể mở cánh cửa đó ra đúng không?”

“Nói chính xác hơn là cánh cửa to mà lão Avari đang chờ đợi.” – Alec gật đầu – “Cách đây có khi hiệu quả đấy, miễn sao có đủ thời gian để đưa Nash và bố cô ra khỏi đây. Như thế lão Avari sẽ không bị mất đi nguồn năng lượng cần thiết để thực hiện mưu đồ của mình.”

“Nếu làm thì phải làm ngay đi.” – Anh Tod thì thào nói, khi đám đông xung quanh chúng tôi đột nhiên im phăng phắc, đồng loạt hướng về phía cửa chính của trường học, chuẩn bị sẵn sàng cho bữa đánh chén lớn nhất trong năm – “Bởi vì cơ hội của chúng ta sắp trôi qua rồi.”

Chúng tôi cũng quay theo mọi người để tránh bị nghi ngờ, mặc dù tôi cảm thấy buồn nôn khi phải đứng chung với đám quỷ khát máu này, như những con sói đang ngồi chầu hầu chờ bày cừu được thả ra.

“Chúng ta nên hành động từ đầu bên kia.” – Tôi hạ giọng nói khẽ - “Để lão Avari không can thiệp được.”

“Để anh.” – Anh Tod siết nhẹ bàn tay lạnh lẽo của chị Addy rồi quay sang thì thào nói với tôi – “Anh sẽ bắt một trong hai ả thần sáng đó và quay trở lại giúp Nash và bố em. Một mình em sẽ ổn ở bên này chứ?”

Tôi gật đầu, cố gắng không để lộ cho anh thấy sự hoang mang của mình. “Vâng, được mà. Nhưng anh nhớ khẩn trương lên nhé.”

Anh Tod vụt biến mất.

Và chưa đầy nửa giây sau, tôi nghe thấy tiếng thét thất thanh của một trong hai chị em thần sáng, và Lana đột nhiên bị một sức mạnh vô hình nhắc bổng lên lôi mạnh ra đằng sau và biến mất qua cánh cửa chính.

Đám đông xung quanh chúng tôi ồ lên đầy bất ngờ và phẫn nộ, những tiếng chửi bới vang

lên khắp nơi như muốn xuyên thủng hộp sọ tôi.

Một phút sau, mọi người bắt đầu lao tới chỗ Luci – người vẫn đang chưa hết bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra. Anh Tod cũng đã quay trở lại bên cạnh tôi, miệng ngoác ra cười đắc thắng, y hệt như nụ cười hình trăng lưỡi liềm của chú mèo Cheshire trong truyện *Alice ở xứ sở kỳ diệu*.

Chỉ có điều chúng tôi đang ở trong xứ sở kỳ dị.

“Cô ta đâu rồi?” Tôi kiễng chân lên hét vào tai anh Tod trong tiếng gào thét giận dữ của đám đông xung quanh.

“Trong kho để đồ của phòng hội họa. Anh đã phải đánh cho cô ta bất tỉnh, nhưng chắc chỉ được một lúc thôi. Chúng ta hãy đi tìm Nash và bố em rồi mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước khi lão Avari đặt hai ả thần sáng đó về chỗ cũ.” Nói xong anh quay ra nắm lấy tay chị Addison như một lời xin lỗi vì sắp phải bỏ chị lại đây nhưng chị chỉ mỉm cười và lắc đầu.

“Anh hãy đi tìm em trai anh đi. Chúng ta đều biết sớm muộn gì chuyện này cũng phải kết thúc và em luôn biết ơn anh vì quãng thời gian qua. Quãng thời gian đẹp đẽ mà anh đã mang lại cho em.”

Anh Tod gật đầu và siết chặt lấy tay chị Addy, trước khi cùng tôi và Alec chạy sang mé bên kia của trường học, để tránh những cặp mắt tò mò không cần thiết từ đám đông phần nô. Alec đi rất nhanh, làm tôi phải cuống cuống xốc vác chạy theo. Đột nhiên chân tôi giẫm phải vật gì đó dày dầy sần sùi và nó giật ngược từ dưới đất lên làm tôi mất thăng bằng ngã nhào về phía trước. Một tiếng gầm khùng khiếp vang lên. Chân phải tôi bị quấn vào đuôi váy của chị Sophie, một tay tự động áp lên tai để bảo vệ màng nhĩ, tay còn lại giơ vôi ra để ngăn không cho mặt đập xuống đất.

Nhưng trước khi tay tôi chạm đất, ai đó đã kịp kéo giật tôi lại, làm rách toạc cả một mảng chân váy. Anh Tod ôm sát tôi vào trong lòng, đúng lúc sinh vật to lớn bên phải chúng tôi nhòe người đứng thẳng dậy. Đôi cánh dày cộp màu xám xịt đập loạn xạ đằng sau lưng, cuốn chặt lấy miếng váy rách vừa rời của tôi trong khi cái đuôi – thứ tôi vừa giẫm phải – quấn quanh chân hẳn liên tục quất vào mắt cá chân tôi.

“Tôi xin lỗi!” Tôi hét ầm lên, trong khi anh Tod kéo tôi lùi thật nhanh ra đằng sau, tránh xa con quái vật hung hãn kia. Đúng lúc đó, cái cánh phải của nó đập mạnh vào vai một sinh vật lông lá phía sau và cả hai lập tức lao vào cắn xé nhau như hai con thú hoang.

Anh Tod và tôi chạy thục mạng ra khỏi đó và đuổi theo Alec. Chúng tôi không dừng lại cho tới khi sang tới góc bên kia của tòa nhà, nơi đang không có lấy một bóng người và yên tĩnh hơn

hắn... Ít nhất là cho tới khi đám dân cư của Cõi Âm phát hiện ra tòa nhà này có nhiều hơn một lối vào.

Tôi dẫn anh Tod và Alec đi qua lối căng-tin và chúng tôi điên cuồng xới tung từng phòng học, ghé mắt nhìn qua từng ô cửa sổ của những căn phòng khóa trái, và ngồi thụp xuống đất mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân.

Không tìm thấy gì ở tầng một, ngoài cái phòng chứa đồ giấu ả thần sáng vẫn đang bất tỉnh nhân sự, chúng tôi phi vội lên tầng hai, bắt đầu công cuộc tìm kiếm lại từ đầu. Và qua ô cửa sổ hình chữ nhật ở căn phòng cuối cùng bên phải, tôi đã phát hiện ra bố tôi, đang đổ gục trên cái bàn giáo viên cũ kỹ, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo đi làm.

Tim tôi thắt lại khi nhìn thấy bố như vậy. Nhưng mặc cho tôi có xoay, có vặn thế nào cánh cửa cũng không hề nhúc nhích. “Bố ơi!” Tôi gào ầm lên gọi bố, mong sao bố có thể tỉnh dậy để mở cửa cho chúng tôi. Để giúp chúng tôi giúp bố. Nhưng bố lại chẳng hề cử động, và chỉ tới khi tôi ép bản thân bình tĩnh lại và tập trung nhìn vào trong, tôi mới thấy là bố vẫn đang thở.

“Ra, để anh thử xem.” Anh Tod gạt tôi sang một bên và tôi chợt nhớ ra rằng anh ấy không thể đi xuyên qua tường ở Cõi Âm. Alec và tôi lùi lại một bước đứng nhìn anh Tod giơ chân đạp thật mạnh vào bên dưới tay nắm cửa. Nhưng cánh cửa vẫn đóng im ỉm, vì thế anh ấy lại phải lùi ra sau thử tiếp lần thứ hai.

Cuối cùng thì cánh cửa cũng chịu bật mở và tôi lập tức chạy vụt qua anh Tod vào trong phòng, quỳ xuống bên cạnh bố tôi. “Bố ơi?” – Tôi vỗ nhẹ lên cái má râu mọc lởm chởm của bố. Bố không mở mắt nhưng có rên lên một tiếng rồi ngheo đầu sang một bên – “Em nghĩ chắc bố em không sao.” – Tôi ngược mắt nhìn anh Tod và đặt một tay lên vai bố - “Em sẽ đưa bố về trước rồi quay lại ngay.”

“Đưa tôi đi với.” – Giọng Alec run run, và đây là lần đầu tiên tôi đọc thấy nỗi sợ hãi thực sự trong đôi mắt xanh lục của anh ta – “Tôi xin cô. Cô đâu có cần tới tôi nữa.”

“Anh sẽ không đi đâu hết cho tới khi chúng tôi tìm ra anh Nash.” – Nói rồi tôi vòng tay đỡ bố tôi dậy. Tôi cũng không hề thoải mái gì khi phải nói những lời này với Alec, bởi hơn ai hết tôi hiểu rằng nếu bị bỏ lại đây, anh ta sẽ phải hứng chịu những đòn trừng phạt còn khủng khiếp hơn cả chị Addy, vì đã tham dự vào việc đánh tháo cho bố tôi. Mặc dù nghe có vẻ hơi nhân tâm nhưng dù anh Nash có làm gì đi chăng nữa thì anh ấy vẫn có ý nghĩa đối với tôi hơn bất kỳ người lạ nào khác. Kể cả người đã giúp tôi tìm ra bố. – “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Trước khi Alec và anh Tod kịp phản đối, tôi nhắm mắt và triệu tập tiếng khóc với tốc độ nhanh chóng mặt, tạm thời không nghĩ tới lời nhắc nhở của cô Harmony về việc càng di chuyển nhiều giữa hai thế giới, tôi càng khó ngăn bản thân lại và sẽ làm điều đó một cách vô thức. Giống như chuyện đã xảy ra gần đây với những tiếng hét trong mơ.

Mọi thứ xung quanh tôi mờ dần đi. Tôi mở mắt ra khi nghe thấy bản nhạc Giáng sinh quen thuộc phát ra từ phòng thể dục và thấy bản thân đang đứng trong phòng học tiếng Tây Ban Nha, giữa một đồng bàn ghế ngổn ngang cùng những tấm áp phích khổ lớn nói về đất nước Tây Ban Nha, Mexico và Nam Mỹ. Bố vẫn đang đổ gục bên cạnh tôi, và sau khi chắc chắn là bố vẫn còn thở, tôi vội đứng dậy móc điện thoại trong túi ra bấm số gọi bác Brendon.

“Kaylee à?” – Bác Brendon nhắc máy ngay ở hồi chuông đầu tiên – “Cháu không sao chứ? Cháu đã đưa được mọi người về chưa?”

“Cháu mang được bố cháu về đây rồi. Bác tới đón bố cháu giúp cháu với. Bố cháu đang ở trong phòng học cuối cùng bên phải trên tầng hai bác nhé. Cháu sẽ mở sẵn cửa cho bác.”

“Cháu đang ở trường hả?”

“Vâng và cháu phải quay lại đón anh Nash và Alec cái đã. Nếu không lão Avari sẽ dùng hai thần sáng mở to cánh cửa vào Cõi Âm, và mọi người ở đây sẽ đi thẳng qua bên đó mất.”

“Ôi không... Kaylee, Sophie cũng đang có mặt ở đó.”

“Cháu biết. Cháu đang mặc váy của chị ấy đây.”

“Cái gì?” – Từ đầu dây bên kia tôi nghe thấy tiếng đóng sầm cửa và tiếp đó là tiếng động cơ ô tô nổ đều đều. Bác tôi đã sẵn sàng lên đường – “Kaylee, cháu phải đưa con bé ra khỏi đó.”

“Cháu không thể, bác Brendon ơi. Cháu phải quay lại đón anh Nash và Alec đã. Bác gọi cho chị Sophie và bảo chị ý về nhà đi nhé. À, và bác nhắn với chị ấy là cho cháu xin lỗi về cái váy nhé.”

“Khoan đã, Kaylee, Alec là ai...”

Nhưng tôi đã cúp máy mà không buồn trả lời bác, sau đó cúi xuống hôn lên má ông bố vẫn đang bất tỉnh của mình rồi triệu tập tiếng khóc để quay trở lại bên kia.

Trong phòng học bên Cõi Âm, Alec đang vò đầu bứt tai vì sốt ruột, còn anh Tod đang đứng ở bậu cửa nhìn ra ngoài, đề phòng trường hợp nhớ có ai đi qua. “OK, chúng ta đi tìm anh Nash

thôi.” Tôi nói, và cả hai anh chàng quay ngoắt đầu nhìn về phía tôi.

“Cô đã quay lại...” Alec chớp chớp mắt sửng sốt nhìn tôi.

“Tất nhiên là tôi quay lại rồi. Anh nghĩ tôi sẽ bỏ anh Nash ở lại đây chắc?” – Alec nhìn mặt lại và tôi không thể không mỉm cười – “Và anh nữa. Thôi, chúng ta đi nào!”

Nhưng chúng tôi mới đi được tới nửa hành lang thì đột nhiên nghe thấy những tiếng hò reo chói thẳng vỡ òa từ phía bên ngoài, và toàn bộ mạch máu trong người tôi như muốn đóng băng. Tôi xách vội hai bên váy chạy thật nhanh tới chỗ cửa sổ gần nhất thò đầu nhìn ra ngoài.

Đám đông tụ tập trước cửa trường học giờ đã tăng lên gần gấp đôi kể từ khi chúng tôi lên vào bên trong. Mọi khuôn mặt méo mó, kỳ dị đều đang hướng về phía cửa chính, nơi ba đáng người quen thuộc đang đứng.

Đáng người nam cao gầy, tối tăm đứng ở chính giữa chỉ có thể là lão Avari, chủ nhân của bữa tiệc tối nay. Và bên cạnh lão là hai cơ thể đang phát sáng của Lana và Luci.

Lão Avari đã tìm thấy Lana và lễ hội tối nay lại được tiếp tục đúng như kế hoạch.

Đột nhiên Alec gặp đôi người lại, hai tay ôm chặt lấy bụng như thể ruột gan anh ta đang bị vặn xoắn từ bên trong. “Lão Avari đang hút năng lượng của tôi. Rất nhanh và nhiều.” – Alec thở hổn hển – “Lão ta đang tiếp năng lượng cho bọn họ, và điều đó sẽ giết chết tôi. Và bạn trai của cô.”

“Anh Tod, hãy làm gì đi!” – Tôi cuống cuồng quay ra giục anh Tod – “Bằng mọi giá, chúng ta phải ngăn không để bọn họ mở cánh cửa đó ra.”

“Anh sẽ không bỏ em lại đây, Kaylee ạ.” Anh Tod hết nhìn tôi lại quay ra nhìn đám đông bên ngoài cửa sổ.

“Em sẽ không sao đâu. Em còn có Alec mà, đúng không?” – Tôi hỏi Alec và anh ta gật đầu, toàn thân vẫn đang rúm ró lại vì đau – “Bọn em sẽ rời khỏi đây ngay khi tìm thấy anh Nash. Giờ thì anh hãy đi mau trước khi chúng ta để vuột mất cơ hội cuối cùng này!”

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, anh Tod đành gật đầu và vụt biến khỏi Cõi Âm trong tiếng trầm trồ tán thưởng của đám đông dưới sân và tiếng rên rỉ của Alec. Và trong khi mọi con mắt đang đổ dồn về phía ánh sáng rực rỡ chỗ cửa chính, đột nhiên một bóng người đang di chuyển

theo hướng ngược lại thu hút sự chú ý của tôi.

Tôi nheo mắt nhìn qua cửa sổ và nhận ra mái tóc vàng – giờ chỉ còn một bên – của chị Addison. Và ngay phía sau chị, được kéo đi bằng bàn tay còn lạnh lặn của chị, là cái dáng người mà tôi có thể nhận ra ở bất cứ đâu, dù đang gặp đôi người lại vì đau đớn.

Anh Nash.

“Anh ấy kia rồi!” – Tôi hét ầm lên, chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Alec cố nhin đau góc đầu nhìn theo ngón tay tôi – “Anh thấy không? Đang đi về phía cái cây ở đằng sau đám đông ý?” Nơi chúng tôi đã tụ tập mười lăm phút trước.

Alec gật đầu và mím chặt môi kìm nén cơn đau. “Tôi nhìn thấy rồi.”

Có điều, cùng với việc lôi anh Nash ra xa khỏi đám đông hỗn loạn kia, chị Addison cũng đang đồng thời đẩy anh ấy xa khỏi chúng tôi. Và tôi không chắc là chúng tôi có thể chạy tới đó kịp lúc. Mà không bị phát hiện.

Nhưng dù sao cũng vẫn phải thử.

“Đi nào!” – Tôi xách chiếc váy lấm lem bùn đất của chị Sophie lên và đỡ Alec rời khỏi đó, lòng thầm cầu mong anh ta sẽ không vấp ngã hay ngắt xỉu trước khi chúng tôi tới được nơi. Lúc ra tới chỗ cầu thang, tôi dừng lại giơ ngón tay lên ra hiệu bảo Alec giữ im lặng rồi đỡ anh ta rón rén bước từng bậc.

Đứng ở bậc thang cuối cùng, tôi có thể nhìn thấy rõ mồn một lão Avari và hai ả thần sáng qua cánh cửa chính.

“Cô đang làm gì thế?” – Alec hốt hoảng kéo tay tôi – “Không lẽ không còn đường nào khác ra khỏi đây à?”

Tôi chớp chớp mắt, ngăn dòng lệ đang chỉ chực tuôn ra nãy giờ. “Còn. Qua phòng thể dục.” Tôi vòng tay đỡ anh ta quay trở lại hành lang và đi xuyên qua phòng thể dục.

Tôi mở hé cánh cửa nhòm ra xem có bóng người nào đang lượn lờ ngoài đó không rồi mới yên tâm quay vào đón Alec cùng đi. Cái đuôi váy của chị Sophie lại bị rách toạc thêm một đường nữa lúc tôi chẳng may móc vào cái đinh cạnh cửa.

Giờ mới là phần khó nhất. Chúng tôi phải đi qua sân trường, vòng ra đằng sau đám đông, giống như chị Addison đã làm khi này, mà không được để ai phát hiện ra.

Đột nhiên ánh sáng rực rỡ nơi cửa trước bỗng giảm dần và những tiếng hò reo đầy phấn khích chỉ mới một giây trước đó của đám đông đã ngay lập tức chuyển thành những tiếng la ó đầy oán hận. Anh Tod đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình. Không may là anh ý lại đang kéo Luci vòng qua đám đông bên thế giới loài người, và hướng thẳng về phía chúng tôi đang đứng, thu hút sự chú ý của toàn bộ đám đông cuồng nộ bên Cõi Âm.

“Đi nào!” Tôi hét ầm lên và luống cuống kéo Alec chạy thật nhanh tới chỗ cái cây. Cũng may là lão Avari không còn tiếp năng lượng cho hai con thú cưng của mình nữa nên Alec đã dần lấy lại sức và tự chạy được.

Chúng tôi chỉ còn cách cái cây chừng ba mét thì thấy gã tà ma từ đằng sau tán cây bước ra, lôi xềnh xệch bàn tay cháy sém của chị Addy một cách không thương tiếc, tay còn lại túm chặt lấy anh Nash. Trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì kinh hãi và bất ngờ.

Khủng khiếp hơn, anh Nash dường như không ý thức được mình đang ở đâu và kẻ đang nắm tay mình là ai. Trước giờ tôi chưa từng thấy anh ấy như thế này. Hai mắt anh lơ đãng, không hề tập trung hay có bất kỳ phản ứng gì khác. Anh Nash đang phê thuốc! Và tôi hiểu rằng anh ấy sẽ chẳng giúp được gì trong công cuộc giải cứu cho chính bản thân anh.

“Ta biết thế nào cô cũng sẽ xuất hiện mà.” Lão Avari nhếch miệng nói, và một tiếng nứt khê đã thu hút sự chú ý của tôi xuống mặt đất dưới chân mình, nơi một lớp băng mỏng, dễ vỡ đang lan rộng về phía chúng tôi trên thảm cỏ xám xịt.

“Quá muộn rồi.” – Tôi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt gã tà ma – “Ông đã mất đi một thần sáng, và sẽ không thể mở được bất cứ cánh cửa nào khác nếu thiếu một trong hai người bọn họ.”

“Chỉ là chưa thôi.” – Lão Avari gật đầu nhượng bộ, lớp băng càng lúc càng dày lên, che khuất phần mặt đất nó đã lan qua – “Sáu tháng nữa là tới Hạ chí rồi và từ giờ tới lúc đó ta vẫn còn nhiều trò để giết thời gian. Nhất là khi tất cả chúng ta đều đang cùng ở đây...”

Alec nắm chặt lấy tay tôi đi giật lùi ra đằng sau, toàn thân run lấy bầy. “Đi qua thôi!” Anh ta rít lên, không dám rời mắt khỏi gã tà ma.

Lão Avari chậm chậm lắc đầu và tuyên bố chắc nịch. “Cô ta sẽ không đi mà không có người này đâu.” – Vừa nói lão vừa giật ngược tay anh Nash lên một cách thô bạo – “Lòng trung thành

chính là điểm yếu của cô ta. Nó khiến cô ta trở nên dễ đoán và cho ta biết cần phải đánh vào đâu. Giá mà những người còn lại bên thế giới của cô cũng yếu đuối như vậy thì tốt biết mấy... À, nhưng như thế thì còn gì là vui..."

"Kaylee, *mau lên!*" Alec giật giật tay tôi cầu xin, nhưng tôi lại một lần nữa lắc đầu từ chối.

"Tôi sẽ không bỏ anh ấy lại đây!"

"Em sẽ không phải làm như vậy." – Chị Addison nói. Và trước khi tôi kịp hiểu ra vấn đề, đã thấy chị Addy giáng thật mạnh ra khỏi tay gã tà ma và cất tiếng hét thảm thiết khi cử động bất ngờ vừa rồi làm bật cả mảng da đã đóng vảy. Máu chảy ròng ròng trên cánh tay lồi lõm các vết thương của chị Addison. Và lợi dụng lúc lão Avari quay người ra đằng sau để bắt mình, chị dùng hết sức bình sinh đẩy anh Nash về phía tôi, làm anh loạng choạng ngã dúi dụi về phía trước. Tôi và Alec thấy vậy vội chạy tới và quỳ xuống bên cạnh anh.

"Mang cậu ấy đi!" – Chị Addy hét lên, hai tay giữ chặt lấy gã tà ma ngăn không cho lão đuổi theo bọn tôi. Con thịnh nộ của lão Avari tạo thành một lớp băng mỏng bao trùm lên khắp cơ thể chị Addy, đóng băng cả những vết máu đang túa ra trên tay chị - "*Mau lên!*"

Lão Avari gầm lên đầy giận dữ, và vùng mạnh hai tay ra đằng sau để thoát khỏi sự kìm hãm của chị Addy. Cánh tay đầy máu của chị đập mạnh xuống mặt băng, tạo thành hàng chục vết nứt trên sàn đất. Tôi không thể chịu đựng được hơn khi phải chứng kiến cảnh chị quần quai trong đau đớn như thế này.

Tôi run rẩy nắm lấy cả anh Nash và Alec rồi nhắm chặt mắt lại. Lần này tiếng khóc của tôi là dành cho chị Addison, người mà mọi nỗi đau đớn chỉ bắt đầu sau khi chị ấy chết đi và sẽ còn phải vĩnh viễn chịu sự dày dọạ ấy hoặc cho tới khi lão Avari chết đi – điều gần như là sẽ không bao giờ xảy ra.

Khi cổ họng tôi bắt đầu bỏng rát bởi tiếng thét đang cào cào đòi thoát ra, cũng là lúc tiếng gầm rú điên cuồng của lão Avari mờ dần trong tai tôi và cái lạnh bất thường của Cõi Âm nhường chỗ cho cơn gió se se lạnh của tháng 12 đang lướt nhẹ trên cánh tay và đôi vai trần của tôi.

Phía bên trái tôi, Alec đang quỳ trên thảm cỏ khô, bật khóc vì sung sướng. Sau đó anh ta ngửa đầu, hít thở thật sâu đầy sáng khoái, như thể đã lâu lắm rồi mới được trở lại với bầu không khí trong lành và ngọt ngào đến như vậy.

Người anh Nash vẫn rũ xuống với ánh mắt vô hồn, giống như lúc ở bên Cõi Âm. Anh ấy thậm chí còn chẳng hề nhận ra chúng tôi đã quay trở về với thế giới loài người.

Cô Harmony sẽ biết cần phải làm gì với anh và trả lại cho tôi anh chàng Nash của ngày xưa – người đã chủ động mời tôi nhảy cùng với anh hồi ba tháng trước, mặc dù có lẽ cả đời này anh sẽ không còn nhớ cảm giác khi ấy của anh như thế nào.

Quá kiệt sức, tôi ngồi thụp xuống và nằm ngửa ra đất, bên cạnh anh Nash. Tôi thậm chí còn chẳng cảm nhận được cái lạnh trên đôi vai trần hay những ngọn cỏ trên mái tóc rối bù. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới lúc này là tôi vẫn còn sống. Tất cả chúng tôi. Trừ chị Addison, và mặc dù rất đau đớn khi phải nói ra điều này nhưng tôi thực sự không thể làm gì để cứu chị ấy nữa.

Chúng tôi đang chỉ có một mình ở đây bởi mọi người đang tập trung hết trước cửa trường học, từ trẻ con đến người lớn đều đang xếp thành hàng dài để đi vào bên trong.

Tôi chống một tay lên và thấy cánh cửa trước đã mở. Không có ai biến mất và cũng không có thứ ánh sáng ma quái nào hết. Anh Tod đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy về phía chúng tôi. Tôi ngược lên và thấy anh Tod đang lúi xệch xệch Luci – trong hình dạng con người – trên sân, phía sau là hai nhân viên bảo vệ béo ị đang hỗn hển đuổi theo. Anh Tod dừng lại bên dưới tán cây và thả tay Luci ra, các vòng xoáy trong mắt anh hiện rõ nổi đau đớn khi phải bỏ lại chị Addy một mình bên Cõi Âm. Sau đó anh quay ra nhìn cậu em trai rồi vụt biến mất, quay trở lại bệnh viện để tiếp tục ca trực đang dở của mình.

Đây là nếu anh ấy vẫn chưa bị sa thải.

“Cậu ta đâu rồi?” Viên bảo vệ phanh kít lại trước mặt tôi, chống hai tay lên đầu gối, gập người thở phì phò.

Tôi đứng dậy, đưa tay vuốt lại cái váy rách bươm của chị Sophie. “Ai cơ ạ?” Tôi mở to mắt giả đờ ngây ngô, trong khi ánh thần sáng há hốc mồm nhìn tôi.

“Cậu... thanh niên. Đã kéo cô này này...” Trán viên bảo vệ nhăn tít lại đầy bối rối.

“Ở đây ngoài bọn này ra thì làm gì có ai.” Alec giơ tay lên quệt nước mắt, thung thảng nói.

“Cô không sao chứ?” Nhân viên bảo vệ còn lại quay sang hỏi Luci và cô ta chỉ có thể gật đầu như một cái máy, nét bàng hoàng vẫn còn in đậm trên gương mặt xinh đẹp.

“Tôi không sao.” – Cô ta lắp bắp nói – “Cảm ơn anh.”

“Hãy báo cho chúng tôi nếu cậu ta còn xuất hiện lần nữa.” Viên bảo vệ đầu tiên dặn dò thêm, sau đó cả hai lạch bạch quay trở lại lễ hội.

“Ông ta sẽ lại bắt chúng tôi quay lại bắt họ thôi.” Luci liếc mắt nhìn về phía anh Nash, người vẫn đang chẳng có chút cảm xúc nào với mọi thứ xung quanh.

“Nhưng hãy nhớ rằng ngày cô bắt anh Nash và bố tôi nộp lại cho lão Avari, hay bất kỳ ai đủ mạnh để cung cấp năng lượng cho lão ta, cũng là ngày cô ký vào án tử hình của bản thân. Và của chị gái cô...”

Luci nhúu mày hỏi lại. “Cô nói thế là ý gì?” Phải tới khi ấy cô ta mới thực sự để ý tới sự tồn tại của tôi.

“Đáng ra tối nay hai chị em cô đã có thể bị chết dưới tay lão ấy rồi.” – Tôi kéo anh Nash xích lại gần mình, và anh để yên cho tôi kéo – “Lão Avari dự định sẽ để mặc cho hai người chảy máu đến chết trong khi tạo ra cầu nối giữa hai thế giới. Và nếu có lần sau, lão ta sẽ vẫn làm như vậy.” Tôi ôm chặt lấy anh Nash khi toàn thân anh bắt đầu run lẩy bẩy.

Luci chớp mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ. “Cô nói dối.”

Tôi nhún vai. “Tùy cô thôi. Tin hay không là việc của cô. Nhưng cả hai chúng ta đều hiểu rằng thần chết Tod đã có thể giết chết hai chị em cô, nếu muốn. Và tôi tin chắc rằng anh ấy đã rất muốn làm điều đó, nhất là khi kẻ bắt cóc em trai anh ấy chính là cô. Nhưng ngoài vết bầm trên cổ tay ra – cũng chỉ vì muốn lôi cô ra khỏi cái chết được báo trước – thử hỏi cô còn chỗ nào khác bị thương không? Hãy tự vắt tay lên trán mà nghĩ đi, xem ai là người muốn hại cô và ai là người muốn cứu cô.”

Trán Luci nhăn tít lại và nỗi sợ hãi thoáng vụt qua trên khuôn mặt cô ta. Nhưng vẫn không hề có chút ăn năn hay hối hận về hành động của mình. Nãy giờ cô ta chưa hề hỏi thăm anh Nash hay bố tôi lấy một lời.

“Cô nghe đây, tôi không cần biết cô đi đâu hay làm gì, miễn sao tránh xa chúng tôi ra là được. Và nếu muốn sống, tốt hơn hết hãy khuyên chị gái cô tránh xa cả lão Avari nữa.”

Sau cùng, Luci cũng đã chịu gật đầu. Và đầu cô ta vẫn tiếp tục gật khi Alec và tôi đỡ anh Nash đứng dậy bỏ đi.

“Kaylee Cavanaugh, đồ khốn kiếp!” – Vài phút sau, đang loay hoay mở cửa xe ô tô thì tôi nghe thấy tiếng tru tréo cất lên từ đằng xa – “Có biết cái váy đó bao nhiêu tiền không hả? *Sáu trăm đô!* Và giờ thì nhìn xem mày đã làm gì với nó?” Chị Sophie gầm lên, chạy xông xộc về phía tôi, trên người vẫn đang mặc quần bò và áo khoác len màu hồng.

“Cứu thế giới.” – Tôi đóng cửa xe lại sau khi Alec và anh Nash đã yên vị trong xe. Kế đó, tôi đi vòng sang bên ghế lái của mình và túm váy xếp gọn lại dưới chân. – “Khỏi cảm ơn.”

Nói rồi tôi đóng sầm cửa lại và lái xe đi thẳng, bỏ mặc bà chị họ cùng đám bạn của chị ta ngây người sững sờ nhìn theo.

CHƯƠNG 26

HAI TAY TÔI RUN LÊN BẦY BẬT lúc tôi tắt máy và rút chìa khóa ra khỏi ổ. Ánh đèn trước sân nhà anh Nash rọi vào trong xe, chiếu thẳng vào mặt anh. Cô Harmony vẫn chưa đi làm về và có vẻ cũng chưa biết chuyện gì đã xảy ra với chúng tôi. Nhưng cô ấy sẽ sớm biết thôi bởi vì ngay cả nếu chúng tôi không nói thì bố tôi cũng sẽ nói.

Nhưng từ giờ tới lúc đó tôi muốn trân trọng giây phút bình yên tạm thời này trước khi giông tố ập tới.

Không còn nơi nào khác, tôi đành để Alec ở lại nhà tôi cùng với bố và bác Brendon lúc tôi tạt qua nhà để thay quần áo. Bố lo lắng cho tôi, tức giận với anh Nash và sợ hãi mọi chuyện. Còn bác Brendon thì mừng ra mặt khi không có ai bị thương và chị Sophie không bị hút sang thế giới Cõi Âm. Và bác ấy chẳng buồn để tâm tới vụ tôi đã làm phá hỏng cái váy dạ hội của chị Sophie. Bác hứa sẽ canh chừng bố tôi trong lúc tôi đưa anh Nash về nhà.

Nhưng đưa anh ấy về nhà chỉ là một phần trong kế hoạch của tôi.

Khi thấy tôi rút khóa đặt lên đùi, anh Nash liền quay hẳn người sang đối diện với tôi. “Giờ thì sao?” Da dẻ anh nhợt nhạt, mồ hôi ướt đầm trên mặt, mặc dù nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng giảm mạnh, nhưng hai mắt trông có vẻ đã có hồn hơn. Nếu chúng tôi cần nói chuyện, bây giờ chính là thời điểm thích hợp, trước khi anh lên cơn vật thuốc.

“Em không biết.” Một phần trong tôi muốn tập trung suy nghĩ để giải quyết cho xong vấn đề giữa anh Nash và tôi, nhưng một phần lại không muốn đối diện với sự thật vì lo sợ rằng tôi sẽ phải từ bỏ anh mãi mãi.

“Kaylee...”

“Vào trong nhà.” – Tôi mở cửa xe ô tô, mắt không buồn liếc về phía anh lấy một lần – “Em không muốn nói chuyện đó ở đây.”

Tôi khóa xe trong khi anh đi vào trước để mở cửa. Anh giữ cửa đợi tôi vào nhà xong rồi mới khép cửa lại sau lưng. Tôi đi theo anh vào trong phòng anh rồi đóng cửa lại. Tôi nghĩ cô Harmony không cần phải lo lắng về điều đó, bởi vì tối nay tôi không hề có ý định cầm tay anh Nash chứ đừng nói là ôm hôn anh ấy.

Anh Nash cởi giày, đá vào trong góc rồi nằm phịch xuống giường, đầu dựa vào thành giường. Trông anh ấy thật thê thảm.

Lão Avari đã gần như vắt kiệt anh.

Tôi xoay ghế ngồi xuống đối diện với anh, và thậm chí còn chẳng buồn cởi áo khoác ra. “Anh Nash, em cũng không biết nên bắt đầu từ đâu...”

“Anh xin lỗi, Kaylee. Anh ngàn lần xin lỗi em.” – Trông anh như thể rất muốn giơ tay lên chạm vào tôi nhưng hiểu rằng tốt nhất là không nên thử - “Anh không biết phải nói thế nào để em hiểu là anh thấy có lỗi với em vô cùng.” – Anh nhìn tôi chờ đợi, hy vọng nhận được chút phản ứng gì đó của tôi nhưng tôi chỉ cúi mặt nhìn vào hai lòng bàn tay, và cố kìm nén để không òa khóc trước mặt anh – “Nhưng điều đó là không đủ, đúng không em?”

Hai tháng trước, có lẽ như thế là đủ. Anh Nash từng là ánh Mặt Trời chiếu sáng đường chân trời của cuộc đời tôi, làm cho mọi thứ trong thế giới của tôi trở nên tươi đẹp và có ý nghĩa hơn. Tôi đã từng cho rằng anh quá tốt để có thể là sự thật.

Hóa ra tôi đã đúng.

“Kaylee ơ?” Giọng anh mong manh như tấm thủy tinh mỏng, dễ vỡ. Và chỉ cần một lời nói nặng của tôi thôi cũng có thể khiến anh vỡ tan thành trăm mảnh.

“Em không biết.” – Sự hối hận và nỗi đau đớn hiện rõ trong mắt anh, như xoáy vào từng khúc ruột của tôi. Anh không phải là người duy nhất đang bị tổn thương ở đây. Tôi đau với nỗi đau của anh và không hề muốn mình là nguyên nhân gây ra sự đau đớn ấy – “Anh đã nói dối em.”

“Anh biết. Anh đã nói dối tất cả mọi người.” – Anh xấu hổ thừa nhận, nhưng như thế vẫn không đủ. Sự ân hận không thể sửa chữa lại những gì anh đã phá hỏng. Lời xin lỗi không thể lấy lại những gì anh đã đánh mất.

“Nhưng anh đã nói dối *em*, Nash ạ.” – Tôi nuốt ngược nước mắt vào bên trong và hắng giọng nói tiếp – “Anh nói là anh yêu em. Nhưng sau đó lại nói dối em, dùng sức Ảnh hưởng với em, biến em thành một con diên trước mặt bố em, rồi để mặc cho lão Avari nhập vào em và sử dụng thân xác của em.”

“Kaylee, anh...”

Tôi ngồi thẳng dậy, nổi tức giận đang làm lu mờ mọi cảm xúc hiện giờ của tôi. “Đừng nói câu xin lỗi nữa. Nó chẳng có ích gì đâu.”

Nhưng nếu tôi chịu để ý hơn... Nếu tôi quan tâm tới anh Nash nhiều hơn, thay vì chăm chăm lo việc bị phạt cấm túc của mình, có lẽ mọi chuyện đã không tới nông nổi này. Nếu tôi theo sát anh ấy như cách tôi theo sát hai người bạn thân của anh... Nếu tôi kể sớm cho bố biết mọi chuyện... Nếu ngay từ đầu tôi không mang mấy quả bóng ngu ngốc đó sang Cối Âm...

Có hàng triệu cái nếu – thì có thể ngăn chặn toàn bộ sự việc lần này. Hàng triệu điều tôi ước sao có thể làm khác đi. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn phải đối mặt với hiện thực, với những gì đã xảy ra. Với những sai lầm của tôi và anh.

Và với câu hỏi: Tôi có thể sống với sai lầm nào mà không phải chịu sự dằn vặt bản thân trong suốt phần đời còn lại của mình.

“Bao nhiêu lần?” – Tôi hỏi – “Anh đã để cho lão ta... sử dụng em bao nhiêu lần rồi?”

Anh Nash thở dài, khẽ nhích lại gần tôi, nhưng tôi không hề ngẩng mặt lên nhìn – “Anh không biết. Anh đã không đếm. Anh đã cố để quên đi.”

Đáng ra anh phải tìm cách ngăn lão ấy lại mới đúng. “Anh cứ thử đoán xem nào.” Tôi lấy chân đẩy cái ghế ra xa khỏi giường, cho tới khi thành ghế chạm vào bàn học.

“Anh đâu có gặp em nhiều trong thời gian em bị phạt cấm túc. Vì thế... có lẽ là một lần một tuần. Cho tới cái tuần đi học cuối cùng.”

“Chỉ riêng tuần đấy là hai lần?” – Tôi nhướn mày hỏi, và anh Nash rầu rĩ gật đầu – “Vậy là sáu lần tất cả?”

Anh nhún vai. “Anh đoán thế.”

“Em đã làm gì?” Tôi hỏi nhưng không thực sự muốn nghe thấy câu trả lời.

“Kaylee, em không muốn...”

“Không, là *anh* không muốn thì có.” – Tôi cắt ngang lời anh. Bởi vì tôi hiểu nỗi ân hận đang giày vò anh. Nhưng tôi cần phải biết – “Nói cho em biết đi.”

“Phần lớn thời gian, lão ta chỉ nói chuyện thông qua em. Thông báo cho anh biết cần đến gặp Everett ở đâu và khi nào. Bắt anh phải nhớ lại những việc trong quá khứ, như một cách trả tiền cho lão ta.” Đối với tôi đó vẫn là một khái niệm kinh hoàng không có hồi kết.

“Còn những lần khác thì sao? Mọi chuyện không phải chỉ dừng lại ở đấy đúng không?” Trừ phi lão Avari đã nói dối tôi. Làm ơn, làm ơn hãy để cho đó là sự thật...

Anh Nash nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra nhìn tôi. Tôi có thể đọc thấy sự chân thành trong mắt anh. “Anh đã không biết chuyện gì đang xảy ra, Kaylee ạ. Anh thề với em đấy! Anh thậm chí còn không hề biết tới sự tồn tại của trò ma quái ấy.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Hôm đấy bố em đi làm, và anh tới chơi với em. Đang xem phim thì em ngủ thiếp đi và anh để yên cho em ngủ, ngồi xem phim một mình. Rồi đột nhiên em tỉnh dậy và chúng ta bắt đầu... hôn nhau.”

“Thế thôi?” Chắc chắn chuyện không chỉ dừng lại ở đó bởi nếu không má anh Nash đã không đỏ bừng lên như thế.

“Không. Em... *Lão ta* để yên cho anh... chạm vào em và cởi áo em ra. Đáng nhẽ anh phải đoán ra ngay đó không phải là em, nhưng anh...”

“Nhưng anh làm sao?” Tôi gầm lên. Cơ giận dữ và sự nhục nhã khiến tôi choáng váng, suýt ngã khỏi ghế. Tôi khoanh chặt hai tay lại trước ngực, như thể muốn che đi một phần cơ thể mà gã tà ma đã nhìn thấy. Đã chạm vào. Nhưng tôi không thể ấn nút “làm lại” và coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Bởi nó đã xảy ra, và anh Nash đã *không hề* ngăn nó lại.

Tôi đứng bật dậy, toàn thân run lấy bầy. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể mất kiểm soát đến như vậy. Chuyện này thật quá sức chịu đựng của tôi.

Cơ thịnh nộ như muốn nuốt chửng lấy tôi. “Anh thậm chí còn không thể nhớ về những lần đầu tiên của chúng ta: Cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, lần hẹn hò đầu tiên...” – Tôi gào lên đầy phần nộ - “Và giờ là chuyện này... Em thật sự không biết phải nói gì với anh nữa, Nash ạ. Chuyện đã xảy ra, khi em không phải là em, có thể không ý nghĩa gì với anh, nhưng nó vô cùng quan trọng đối với em. Một điều mà đáng ra *em* phải là người trao cho anh nhưng anh lại để người khác làm chuyện đó và phá hỏng mọi thứ. Em muốn lấy lại điều thiêng liêng ấy nhưng anh sẽ không thể trả lại nó cho em...” Tôi mím chặt môi lại, ngăn không cho nước mắt trào ra.

Anh Nash cũng đứng dậy nhưng không dám tiến đến gần tôi. “Kaylee, anh xin thề là anh đã không hề biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Anh không muốn biết thì đúng hơn! Anh nhìn thấy điều anh muốn và giành lấy nó. Đến khi nào thì anh phát hiện ra? Anh đã tự dừng lại hay phải đợi lão ấy nói cho thì mới biết?”

Mắt anh Nash sụp xuống, hai tay co lại thành nắm đấm rồi đút vào trong túi quần. “Chúng ta đang... Lão ta đã nói câu gì đó và đó không phải là giọng em.”

“Vậy là lão ta đã ngăn anh lại. Có lẽ vì lão ấy thấy vờn anh như thế sẽ thú vị hơn chăng? Nếu lão Avari không ngừng lại, anh sẽ còn định làm tới đâu? Liệu anh có nghĩ tới chuyện dừng lại không?”

Trước đây Nash Hudson đã bao giờ kiên nhẫn chờ đợi một cô gái rỗng rã suốt ba tháng trời để rồi chịu từ bỏ chưa? Liệu ý chí của anh ấy có đủ mạnh để chiến thắng dục vọng của bản thân, kể cả khi tôi không hề nói “không”?

Anh Nash dường như cũng đọc được nỗi sợ hãi đó trong mắt tôi. “Kaylee ơi, không đâu. Bản thân anh cũng sẽ biết khi nào phải dừng lại mà.” – Anh tiến về phía tôi và tôi vội lùi ra đằng sau cho tới khi lưng va cả vào tường. Tôi không còn chỗ nào để lùi nữa. Anh dừng lại, tha thiết nhìn tôi. Mong tôi cố hiểu cho anh – “Anh biết giới hạn của em. Anh hiểu *em* mà Kaylee. Chắc chắn anh sẽ dừng lại.”

“Tại sao em lại phải tin anh?” – Tôi cảm thấy bị lợi dụng trắng trợn. Mặc dù tôi biết rằng đó không hoàn toàn là lỗi của anh Nash, nhưng tôi không thể không bớt yêu anh đi một chút, vì đã để cho chuyện như vậy xảy ra. – “Anh đã từng dùng sức Ảnh hưởng để dụ em làm chuyện đó.”

“Kaylee, thật không công bằng. Khi đó anh đâu có suy nghĩ thông suốt. Anh đang...”

“Phê thuốc?” – Tôi nhướn lông mày hỏi và anh đau khổ gật đầu – “Cứ cho là như vậy đi. Nhưng tại sao giờ em phải tin anh?”

“Bởi vì sau lần đó lão ta không thể lừa anh thêm lần nào nữa.” – Anh Nash để yên cho tôi nhìn vào các vòng xoáy trong mắt anh, để biết được rằng anh đang nói thật – “Anh hiểu em. Anh yêu em, Kaylee. Anh biết có lẽ em sẽ không thể tha thứ cho anh, bởi ngay đến bản thân anh còn không thể tha thứ cho mình, nhưng anh xin lấy mạng sống của mình ra để thề với em rằng anh sẽ không bao giờ lặp lại chuyện đó một lần nào nữa. Không còn Hơi thở của Quỷ. Không còn những lời nói dối. Không còn năng lực Ảnh hưởng. Anh xin em hãy cho anh thêm một cơ hội để chứng minh điều đó với em. Em có thể cho anh thêm một cơ hội được không?”

“Em...”

Nhưng trước khi tôi kịp trả lời thì đã thấy anh Tod lù lù xuất hiện trên cái ghế tôi vừa ngồi mấy phút trước. “Xin chào. Anh có làm gián đoạn chuyện gì không?”

“Có.” – Anh Nash nói – “Đi ra!”

Nhưng anh Tod chỉ quay ra nhìn tôi và qua cái cách anh ấy đang nghiêng chặt răng để kiềm chế cơn giận dữ, tôi có thể đoán được là anh ấy đã nghe thấy hết câu chuyện giữa anh Nash và tôi. Chuyện lão Avari đã làm với tôi. Và chuyện anh Nash đã để yên cho lão ấy làm.

“Em có muốn anh đi không?” Anh Tod hỏi tôi, lưng vẫn quay về phía cậu em trai.

Ánh mắt anh Nash nhìn tôi như muốn cầu xin tôi hãy nói có, trong khi anh Tod kiên nhẫn chờ đợi.

“Không.” Tôi nhìn thẳng về phía anh Nash, trả lời rất đống đặc. Ngay lập tức mặt anh cau lại, hai vai rũ xuống.

“Tốt.” – Anh Tod đứng dậy và đá cái ghế sang một bên – “Anh vừa mới ghé qua thăm cậu bạn của chú bên khoa tâm thần. Nhưng trước tiên...” Anh vung tay lên trước cả khi tôi và anh Nash kịp hiểu ra ý định của anh.

Anh Nash lãnh nguyên cả cú đấm mạnh như trời giáng của anh Tod vào quai hàm và đầu anh bật ngửa ra sau. Anh loạng choạng ngã dúi ngã dui vào tường, trong khi anh Tod lắc lắc cái cổ tay ứa máu. “Cái này là dành cho việc chú đã để yên cho lão ta lợi dụng Kaylee.”

Anh Nash không chịu thua, lập tức đứng dậy lao về phía ông anh trai. Nhưng nắm đấm của anh xuyên thẳng vào không khí, nơi đáng ra cái đầu của anh chàng thần chết đang phải ở đấy. Anh Tod chỉ cau mày, quay lại chỗ tôi đang đứng, bỏ mặc cậu em trai đang giận điên lên mà không làm gì được.

Tôi há hốc mồm nhìn hai anh em nhà Hudson, không thốt nên lời.

Anh Tod đẩy cái ghế xoay về phía tôi và tôi ngồi xuống. Anh Nash ngồi thụp xuống giường,

tay xoa cằm, hằm hè nhìn anh trai.

“Anh Scott sao rồi ạ?” – Tôi hỏi – “Vẫn nghe thấy tiếng nói trong đầu hả anh?”

“Vẫn là cái giọng nói đó.” – Anh Tod gật đầu – “Theo như những gì anh nghe lỏm được từ mấy cô y tá, tối nay tình trạng của cậu ấy xấu đi rất nhiều. Anh đoán là lão Avari đang trút giận lên đầu họ, sau khi để vượt mặt chúng ta.”

Và nếu lão Avari có thể làm điều đó với anh Scott... Tôi thực không dám tưởng tượng lão ấy sẽ làm những gì với chị Addy.

“Cậu ấy trông thế nào?” Anh Nash hỏi, mắt không dám nhìn tôi hay anh Tod.

“Điên loạn.” – Anh Tod nhún vai – “Cậu ta cứ nhìn chăm chăm vào mấy bức tường như thể chúng sắp nuốt chửng lấy cậu ta bất cứ lúc nào. Và họ đã phải bật đèn sáng trưng cả căn phòng để giảm thiểu bóng tối tới mức thấp nhất. Kể cả ban đêm. Nếu không cậu ta sẽ hét không ngừng cho tới khi họ tiêm thuốc ngủ cho cậu ta.” – Giống y như hồi tôi bị nhốt vào đây – “Đường như họ nghĩ rằng nỗi sợ hãi bóng tối của cậu ta là một phần của chứng loạn thần kinh chức năng.”

Nhưng cả ba chúng tôi đều hiểu sự thật là bóng tối quả thực đang muốn bắt lấy Scott Carter.

Bởi vì lão Avari đang nấp ở trong bóng tối.

“Mẹ anh nói giờ hai người đó đã bị liên kết với nhau. Bởi vì Scott hít phải quá nhiều hơi thở của gã tà ma, nên lão Avari đã tạo ra được một sự kết nối vĩnh viễn với não bộ của cậu ta, giúp lão ta không những chơi đùa được với bóng tối ở đầu bên này mà có khi còn gieo rắc trực tiếp các ý nghĩ vào đầu Scott.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra với anh đâu.” – Anh Nash dường như đọc được nỗi kinh hoàng trên mặt tôi. Hoặc trong mắt tôi – “Nếu lão Avari có thể nói chuyện trực tiếp với anh thì lão ta đã làm từ lâu rồi.” Nhưng lão ta đã không làm như vậy. Và việc lão liên tục nhập vào người tôi đã minh chứng cho điều đó.

Tôi gật đầu. Có lẽ bởi anh ấy là một *bean sidhe*.

“Thế... anh đã nói chuyện với mẹ rồi à?” Nash cau mày nhìn anh trai.

“Ừ. Anh không kể hết mọi chuyện với mẹ, nhưng anh đã phải nói cho mẹ biết chuyện chú đã đi qua bên đó.” – Anh Tod nhướn một bên lông mày lên nhìn cậu em trai – “Coi như đây là lời báo trước nhé.”

“Cảm ơn về lời cảnh báo của anh.” Nói rồi anh Nash đứng dậy, như muốn ám chỉ “giờ anh có thể đi”. Anh ấy vẫn tức vì bị cú đâm khi nãy, nhưng cũng thừa hiểu rằng động chân động tay với thần chết sẽ chỉ tổ mất thời gian vô ích.

Anh Tod liếc sang hỏi ý kiến tôi.

Tôi thở dài và gật đầu. Tôi không thể né tránh câu hỏi của anh Nash mãi được. “Cảm ơn anh, anh Tod.” Tôi bước tới ôm lấy anh trước khi anh kịp biến mất. Bản thân tôi cũng không hiểu tôi muốn cảm ơn anh vì đã giúp tôi cứu anh Nash và bố tôi thoát khỏi Cõi Âm, hay vì đã để mắt tới anh Scott, hay vì đã quan tâm lo lắng cho tôi. Có lẽ vì cả ba lý do trên.

Nhưng trên hết thấy tôi muốn cảm ơn anh vì đã cho tôi thấy tình yêu là có thật, và rằng một người có thể làm tất cả để bảo vệ người mình yêu. Đó là cách anh Tod đã yêu chị Addy.

Đó là cách tôi muốn anh Nash yêu tôi.

Khi tôi buông anh Tod ra, mắt anh vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào mắt tôi như thể tìm kiếm một điều gì đó. Và rồi anh vụt biến đi mà không nói thêm lời nào.

Tôi từ từ quay lại nhìn anh Nash, vừa lắng nghe sự mách bảo của trái tim vừa đắn đo cân nhắc các lựa chọn và khả năng mình đang có.

“Kaylee ơi?” – Anh Nash thì thào gọi tên tôi và tôi ngược mắt lên nhìn anh. Anh ấy vẫn đang chờ đợi câu trả lời của tôi – “Anh biết anh không nên hứa hẹn gì vào lúc này bởi vì anh đã đánh mất lòng tin của em. Nhưng anh xin thề anh sẽ làm tất cả để tìm lại lòng tin nơi em. Hãy để anh chứng minh cho em thấy. Hãy cho chúng ta thêm một cơ hội nhé, Kaylee.” – Anh đứng dậy, mắt rung rung nước mắt – “Anh xin em. Anh rất cần em.”

Tôi thực sự không biết phải trả lời anh sao nữa. Anh cần tôi không thì không đủ. Nhất là sau những gì anh đã làm với tôi. Đáng ra tình yêu phải có ý nghĩa hơn những cơn phê thuốc chứ. Đáng ra tôi phải có ý nghĩa với anh hơn thế chứ...

Anh Nash có yêu tôi. Tôi có thể nhìn thấy sự thật đó trong mắt anh. Nhưng lão Avari sẽ

không bao giờ chết và mặc dù giờ anh ấy không còn chút Hơi thở của Quỷ nào trong người nhưng ai dám đảm bảo anh ấy sẽ không bị tái nghiệm và dùng chúng trở lại?

“Em không thể, anh Nash ạ. Chưa phải bây giờ. Em xin lỗi.” Tôi rung rung nước mắt đi ra phía cửa.

“Kaylee, đợi đã.” – Anh kéo tay tôi ra khỏi tay nắm cửa và giữ chặt lấy tay tôi. Hai mắt anh đầm nước mắt – “Em muốn anh làm gì cũng được. Hãy nói cho anh biết, anh sẽ làm. Anh xin em.”

Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, không sao thở nổi. Tôi nuốt ngược những giọt nước mắt, mà tôi không muốn anh nhìn thấy, vào bên trong. Sau đó ngược mắt lên nhìn anh, cố gắng không để cho lòng mình bị lung lay bởi nỗi đau đớn và sự ân hận đang hiện rõ mồn một trong mắt anh.

“Em muốn mọi chuyện trở lại như xưa. Em muốn cứu lấy anh Doug, chữa lành cho anh Scott, và bảo vệ Emma. Em muốn tìm lại các ký ức đã mất của anh, để anh có thể nhớ được cảm giác lần đầu tiên khi chúng ta làm chuyện này.” – Tôi kiễng chân hôn lên môi anh, một nụ hôn dài và chậm, và những giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu rơi trên má tôi. Bởi tôi hiểu rằng đây chính là nụ hôn tạm biệt của tôi với anh. Sau đó tôi ngả đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh. Chưa gì tôi đã thấy nhớ anh da diết.

“Anh Nash, em muốn anh mau chóng khỏe lại để em có thể có lại được anh.”

Tôi giằng tay ra khỏi tay anh, và đi ra khỏi phòng. Khép cánh cửa lại sau lưng, tôi chạy như bay ra xe ô tô.

Và khóc suốt chặng đường về nhà.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>